

Truyện
Full
Bách
Bách

Tô Ngọc Vân Anh

TRUYENFULL.VN

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 1: Trăm Năm Quay Đầu

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Sáng sớm, ánh nắng ban mai vừa hiện, bóng tối dần bị xua tan.

Núi xanh ngàn trượng, chỉ hướng trời xanh.

Lúc này, một chàng trai trẻ, cả người nhuốm đầy máu tươi, đang hoành thương mà đứng. Bóng lưng đứng thẳng nơi vách núi một cách yên lặng, tựa như mới trở về từ sâu trong huyết ngục, hai mắt đỏ thẫm chứa đầy phần nộ, sát ý ngập trời.

Bên cạnh chàng trai, có một thiếu nữ mặc y phục màu trắng, trên mặt mang theo mạng che, đang ngồi. Mái tóc đen của nàng rũ xuống, trước ngực máu nhuộm ướt đẫm, đôi mi nhíu lại lộ vẻ đau đớn.

Sau lưng hai người là vực sâu vô tận, từng cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh thấu xương, chim chóc bay lượn một cách khó nhọc. Mà phía trước cả hai, người đứng đông nghịt, đôi mắt nhìn khắp nơi đâu đâu cũng thấy cường địch, trong đó có không ít nhân vật danh tiếng vang dội khắp Nam Ly Châu.

Rõ ràng, hai người đang rơi vào trong tuyệt cảnh.

“Vân Mộ, ngươi cùng yêu nữ Dị tộc bắt tay với nhau, giết hại người cùng tộc, tội đáng muôn chết! Chẳng qua, chúng ta niệm tình người đường đường là một vị Huyền Tông, đã từng có công bảo vệ nhân tộc, vậy nên chỉ cần ngươi đem yêu nữ kia giao ra đây, chúng ta có thể cho ngươi một con đường sống.”

"Vô sỉ, bại hoại! Người người đều muốn giết!"

"Giao yêu nữ ra, bó tay chịu trói!"

...

Đối mặt với những lời đe dọa, uy hiếp từ đám đông xung quanh, khẽ lướt qua từng gương mặt quen thuộc không giấu nổi vẻ tham lam, Vân Mộ tỏ ra cực kì bình tĩnh, tay nắm chặt lấy trường thương không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

"Cấu kết yêu nữ dị tộc? Lúc Vân mỗ cùng cường giả dị tộc quyết chiến các người đang ở nơi đâu?"

"Vô si bại hoại? Nực cười, chính kẻ bại hoại trong miệng các người đã tử thủ ở Lưỡng Giới Sơn, bị thương hàng trăm chỗ, vẫn kiên trì suốt ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ!"

"Bó tay chịu trói? Các người ... xứng sao?"

Giọng nói của Vân Mộ hết sức nhẹ nhàng, nhưng khi vào tai kẻ khác lại tựa như búa tạ, gõ mạnh vào lòng người, khiến cho đám đông xung quanh then quá hóa giận.

Suốt trăm năm tu hành, Vân Mộ đã thấy quá nhiều âm mưu quỷ kế, không ít kẻ bên ngoài ra vẻ đạo mạo, bên trong lại luôn suy tính hãm hại người, làm sao có thể chỉ vì dăm ba câu của kẻ khác mà khiến bản tâm mình dao động.

"Vân sư huynh, hãy dừng tay lại đi!"

Một thanh âm trong trẻo, dễ nghe vang lên, từ trong đám người có một nam một nữ bước ra.

"Thì ra là các người! Quả đúng là các người!!!"

Nhìn thấy hai người vừa xuất hiện, vẻ mặt Vân Mộ vẫn bình tĩnh như trước, thế nhưng trường thương trong tay hắt lại khẽ run rẩy, trong mắt khó giấu được vẻ thống khổ.

Phong Mặc Dương, thượng vị Huyền Tông, thiên tư hơn người, phong thái ung dung, chính là đại sư huynh đồng tông, đồng mạch của Vân Mộ, người thừa kế tương lai của Phong gia thuộc Cổ Càn, cũng là một trong những người Vân Mộ kính trọng nhất.

Nam Cung Dao, đỉnh phong Huyền Sư, dung mạo tuyệt sắc khiến lòng người rung động, cũng chính là tiểu sư muội của Vân Mộ. Vân Mộ vẫn luôn rất quan tâm, chăm sóc nàng.

Quan hệ của hai người này với Vân Mộ vốn rất thân thiết, chỉ là không ngờ hôm nay lại đứng ở phía đối lập với Vân Mộ.

...

"Đại sư huynh, Tiểu sư muội, tất cả mọi chuyện đều do các người xếp đặt ư?"

Thanh âm Vân Mộ khàn hản đi, đôi mắt đỏ ngầu hơi ngấn lệ:

"Ngoại trừ các người ra, không ai biết rõ quan hệ giữa ta và Tố Vấn, càng không có ai biết được thân phận của nàng. Các người vu khống ta giết hại người cùng tộc, khiến ta thân bại danh liệt, sau đó lại vây khốn ta, rồi cố ý đưa tin khiến Tố Vấn đến đây cứu ta, muốn một lần bắt cả ta và nàng, có đúng hay không?"

Lấy trí tuệ của Vân Mộ, chỉ vừa thoáng nghĩ liền hiểu rõ mọi chuyện, thế nhưng sự thật lại quá tàn khốc.

Vốn Vân Mộ nghĩ rằng mình đã quen với cảm giác thống khổ nên xem nhẹ tư vị của việc bị phản bội, nhưng khi hắt thực sự phải đối mặt, lòng hắt

vẫn không tránh khỏi đau đớn, bởi vì một nam một nữ này chính là hai người hãn tín nhiệm nhất kiếp này.

Đường đường là một vị Huyền Tông, vốn nên được vạn người kính ngưỡng, tận hưởng vinh quang vô hạn, thế nhưng cuối cùng lại rơi vào kết cục thân bại danh liệt.

Cuộc đời quả thực luôn biến đổi thất thường!

...

"Vân sư đệ, thật lòng xin lỗi người."

Phong Mạc Dương khẽ cười, khuôn mặt chẳng tỏ vẻ gọi là áy náy: "Thật sự người rất thông minh, đáng tiếc, bởi vì người quá thông minh nên khiến cho một người làm sư huynh như ta cũng phải chịu áp lực rất lớn, đặt biệt là khi muốn lên kế hoạch gài bẫy người."

"..."

Vân Mộ liếc mắt nhìn Phong Mạc Dương, phút chốc bỗng trở nên trầm mặc.

Đúng vậy, với trí tuệ của hãn vốn dĩ sẽ không rơi vào tình cảnh này, thế nhưng Phong Mạc Dương đã lợi dụng sự tin tưởng của hãn, lên kế hoạch hãm hại hãn.

Thứ tình cảm mang tên tin tưởng này, một khi đã hình thành sẽ rất khó mất đi, cho nên Vân Mộ mới rơi vào kết cục này.

Lúc này, Nam Cung Dao liền tiếp lời: "Vân sư huynh, huynh đã quên những gì sư phụ khuyên bảo lúc còn sống rồi sao? Con đường tu hành vốn là vô tình. Lúc trước, nếu không phải sư phụ động tình kiếp, thì làm sao có thể nổi lên dự niệm lúc đang đột phá, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, thân tử

đạo tiêu. Huynh đường đường là một vị Huyền Tông, đâu cần phải vì tên yêu nữ dị tộc này mà đánh mất tương lai của chính mình!"

Nghe xong lời khuyên của Nam Cung Dao, Vân Mộ vẫn không nhúc nhích dù chỉ một chút.

"Tiểu sư muội, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi là tiểu sư muội. Ai cũng có tư cách nói những lời này, chỉ duy nhất ngươi là không!"

Vân Mộ nhìn bạch y nữ tử bên người, lại tiếp tục hướng về phía Nam Cung Dao nói: "Tổ Vãn đối đãi với ngươi như người thân, đã từng nhiều lần cứu mạng ngươi, tại sao ngươi lại đối xử với nàng như vậy?"

"Đương nhiên là vì Thiên Môn Bí Tàng!"

Nam Cung Dao thẳng thắn trả lời, sắc mặt không hề thay đổi: "Mục đích ta theo đuổi, ngươi không hiểu, các ngươi cũng đều không hiểu."

Nghe được bốn chữ “Thiên Môn Bí Tàng”, Phong Mạc Dương cùng đám đông chung quanh lập tức chấn động tinh thần, ánh mắt toát lên vẻ phấn chấn.

Thiên Môn còn gọi là Thiên Duy chi môn, chính là cánh cổng dẫn đến Thiên giới trong truyền thuyết, trong đó cất giấu vô vàn bảo vật, thậm chí còn ghi lại bí mật phá toái hư không, đạt được vĩnh sinh.

Thử hỏi, đối mặt với mê hoặc lớn như vậy, có mấy người có thể giữ vững bản tâm?

Mà bạch y nữ tử Tổ Vãn chính là chìa khóa khai mở Khải Thiên Môn.

"Thiên Môn Bí Tàng. . ."

Vân Mộ khẽ nhăn mày, rồi thở dài nói: “Chỉ vì một cái Thiên Môn Bí Tàng trong truyền thuyết mà mấy mươi năm tình nghĩa phút chốc hóa thành

không, không lẽ một thứ đồ vật hư vô mờ mịt như vậy lại quan trọng với các người đến thế sao? Hơn nữa ..."

"Vân sư đệ không cần nhiều lời, làm cũng đã làm rồi, nếu chúng ta đã dám làm, tất nhiên sẽ không ngại bị người khác đối xử lạnh nhạt hay chế nhạo."

Phong Mạc Dương cắt ngang lời của đối phương, giọng điệu chuyển sang lạnh lùng: "Hơn nữa người cho rằng, chỉ với vài người chúng ta lại dám cả gan nhúng tay vào Thiên Môn Bí Tàng hay sao? Không được sự ngầm đồng ý của sư môn, kẻ nào dám dễ dàng phế bỏ một vị cao thủ cấp bậc Huyền Tông chứ. Ta sẽ nói thật cho người biết, chính tà cửu tông ở Nam Ly Châu đã đạt được một thỏa thuận chung, cùng nhau khai mở Khải Thiên Môn, giành lấy bí tàng bên trong, sau đó luyện chế Bì Ngạn Chu, băng qua Tử Hải, rời khỏi địa phương chết tiệt này."

"Cái gì! ? Chính tà cửu tông chuẩn bị rời khỏi Nam Ly Châu? !"

Vân Mộ lần đầu lộ vẻ kinh sợ, ngay lập tức liền chất vấn: "Nếu chính tà cửu tông rời đi, ai sẽ trấn thủ biên giới? Hàng tỉ đồng tộc nơi này sẽ ra sao? Không lẽ các người đành lòng trơ mắt nhìn yêu ma thành đại họa khiến sinh linh đồ thán? Không lẽ tất cả các người đều đã điên rồi!"

"Điên rồi? Không đi mới thực sự là điên rồi!"

Phong Mạc Dương khóe miệng nhếch lên đầy vẻ trào phúng: "Đại kiếp nạn sắp đến, Nam Ly Châu chắc chắn sẽ bị hủy diệt, lúc này còn không đi thì đợi đến khi nào? Nếu như ta có thể thành đạo, thì sẽ cứu giúp muôn dân trăm họ, còn như thân ta tổn hại, thì việc gì phải quan tâm sau khi ta chết thế gian này sẽ thế nào, dù cho có hồng thủy khắp nơi, yêu ma thành họa thì đã làm sao?"

". . ."

Vân Mộ lần nữa rơi vào im lặng, cảm giác bi thương lan tỏa khắp người.

"Vân Mộ, có vẻ như hôm nay chúng ta phải chết ở nơi này rồi."

Tố Vấn chậm rãi đứng lên, thân thể vẫn vô cùng suy yếu. Nàng nhẹ nhàng cầm chặt tay trái Vân Mộ, trong mắt tràn đầy vẻ luyến tiếc. Nàng không muốn chết, nàng không muốn rời bỏ người nam nhân trước mặt, dù cho hẳn chưa bao giờ cho nàng nửa câu hứa hẹn.

Vân Mộ trở tay nắm lấy tay Tố Vấn, trong lòng lại vô cùng bình tĩnh: "Đời này đã quá mệt mỏi rồi, chết đi cũng tốt, chúng ta không thể sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, nhưng chí ít còn có thể chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày"

"Đây có thể xem như là một lời hứa của huynh không?"

Tố Vấn cười nói một cách tự nhiên, thiên địa dường như biến sắc.

Vân Mộ gật đầu một cách nghiêm túc: Đúng vậy, đây chính là lời hứa của huynh, mọi người biết đây, trước giờ huynh không dễ dàng hứa hẹn bất cứ điều gì."

Tố Vấn im lặng, hai má hơi ửng hồng.

...

"Này, này! Hai người các người nói xong chưa?"

"Hắc hắc, quả thật là có tình có nghĩa, nếu đã không muốn chết, vậy thì nhanh nhanh nói ra bí mật của Thiên Môn Bí Tàng đi a!"

"Không sai! Nếu không nói, chúng ta sẽ không khách khí!"

"Nhanh lên, nhanh lên!"

Đám đông xung quanh không thể giữ nổi kiên nhẫn nữa. Đúng lúc này, từ thân thể Tố Vấn bỗng truyền ra một trận chấn động mạnh mẽ.

“Thiên địa vi chứng, tuyên cổ vi giám, huyền linh tế hiển, bích lạc hoàng tuyền. Sinh sinh thế thế, vạn tử bất hối!”

Đây là một đoạn tế văn cổ xưa, không những thế còn là một lời nguyện vĩnh hằng, mỗi một chữ Tố Vấn nói ra đều khiến cho không gian chung quanh chấn động mạnh hơn một chút.

Niệm xong tế văn, cả người Tố Vấn bỗng hóa thành một con cừu thái kim loan, hòa vào trong cơ thể của Vân Mộ.

"Vân Mộ, người khác nói huynh lạnh lùng, vô tình, thế nhưng nếu là người vô tình thì sao lại thương tâm, là kẻ lạnh lùng thì làm sao có thể rơi lệ. Muội không muốn huynh cùng chết với muội, muội biết rõ huynh còn rất nhiều chuyện muốn làm, cho nên huynh phải sống thật tốt, vì muội, vì những người quan tâm huynh và những người huynh quan tâm mà cố gắng sống!"

Thanh âm Tố Vấn nhạt dần, khí tức của nàng cũng theo đó biến mất. Thế gian này đã không còn sự hiện hữu của nàng nữa.

Vân Mộ đứng đó, ngây ngốc như kẻ đã đánh mất linh hồn. Linh hồn của hắn đã bị kích thích mạnh mẽ bởi nỗi đau đến thấu tận tâm can.

Bỗng nhiên, một đôi cánh màu vàng dần dần xuất hiện từ lưng của Vân Mộ, dường như một đôi tay dịu dàng, đang nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Nhìn thấy cảnh này, đám đông chung quanh liền kinh sợ.

"Yêu nữ kia quả nhiên là cường giả dị tộc!"

“Nàng ... nàng lại lấy thân mình hiến tế cho tên họ Vân? Điên rồi! Nàng ta đã điên rồi!”

“Mọi người nhanh vây lấy tên họ Vân, đừng để hắn trốn thoát.”

Đám đông dưới sự dẫn dắt của Phong Mạc Dương và Nam Cung Dao, ngay lập tức liền xông về phía trước với ý định bắt sống Vân Mộ.

Hôm nay, Tố Vấn đã chết, trên thế gian này, người biết rõ về Thiên Môn Bí Tàng sợ rằng chỉ còn duy nhất một mình Vân Mộ, vậy nên bọn hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đối phương.

“Các người yên tâm, ta sẽ không chạy, chắc chắn không ...”

Vân Mộ phục hồi lại tinh thần, mượn lực từ đôi cánh nhanh chóng bay lên không trung, né tránh mọi công kích từ xung quanh. Mà giọng nói của hắn lại vô cùng đăm đăm, không để lộ ra chút tình cảm nào.

Lập tức, Vân Mộ liền vung mạnh trường thương trong tay, hư ảnh một con hổ to lớn xuất hiện, cao đến ba trượng, mũi thương tựa như rang nanh, lộ ra sát ý lạnh thấu xương.

Trăm năm nhìn lại, có oán, có hối, cũng có hận.

Vân Mộ từ một tên Huyền Đồ vô danh, tư chất bình thường, yên lặng từng bước một trở thành một vị Huyền Tông, những gian nan, thử thách hắn phải trải qua suốt quá trình đó, không phải ai cũng có thể hình dung.

Hắn không dám hận, bởi hắn sợ mình đi sai đường.

Hắn không dám yêu, bởi hắn sợ đánh mất bản thân.

Hắn vô tình, vô nghĩa, nhưng lại chí tình, chí nghĩa.

Cả đời này, hắn vẫn luôn sống trong đau khổ, mỗi một ngày trôi qua lại tựa như một cực hình, thế nhưng hắn lại không thể không cố gắng sống.

...

"Ông ông ô...ô...n...g!"

Cả dãy núi rung động dữ dội, gió mây loạn chuyển.

Huyền Linh trở nên cuồng bạo, sát khí ngập trời.

Phong Mặc Dương nhìn thấy tử ý ngày càng nhiều trong mắt Vân Mộ, trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác chằng lành.

“Nguy rồi! Hãn muốn tự bạo Huyền Linh!”

“Chạy! Chạy mau!”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, mọi người lập tức như bầy chim vỡ tổ ùa ra xung quanh.

Phong Mặc Dương cùng Nam Cung Dao vẻ mặt xanh mét, không thể không cấp tốc bỏ chạy giữ lấy mạng.

Nhìn từng thân ảnh một đang nhanh chóng chạy trốn chết, Vân Mộ chẳng thèm để tâm.

Hãn khẽ vuốt nhẹ hai cánh trên lưng, thầm thì: “Muội là Tố Vấn, bởi vì muội chưa hỏi, nếu như muội hỏi, huynh nhất định sẽ trả lời ... Thật ra, người quan tâm ta và người ta quan tâm nhất, cho đến tận lúc này, cũng chỉ có muội mà thôi.”

Kiếp này, ta cố gắng hết sức tu hành rốt cuộc đều hóa thành hư không.

Sau trăm năm quay đầu nhìn lại, lòng ta vẫn như cũ, vẫn ở trong vạn trường hồng trần.

"Oanh!"

"Oanh oanh oanh... "

Tiếng nổ như sét đánh, long trời lở đất.

Núi cao ngàn trượng phút chốc liền nổ tung, hóa thành một đồng tro tàn,
không gian chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch...

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 2: Quá Khứ Vị Lai

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Một điểm sáng lóe lên trong đêm tối.

Vân Mộ đột nhiên giật mình tỉnh lại từ trong giấc mơ, cơn đau đầu kịch liệt ập đến. Ngay sau đó, có vô số kí ức hỗn loạn vừa quen thuộc vừa lạ lẫm xông lên đầu hắn.

Kinh ngạc mờ mịt, thấp thỏm lo âu.

Vân Mộ thực sự nghĩ không ra, bản thân vốn đã hồn phi phách tán thế nhưng làm sao lại đột nhiên xuất hiện tại nơi đây.

Nơi này là một gian phòng nhỏ hẹp, ánh sáng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ để cho hắn mơ hồ có thể thấy được bài trí trong phòng. Nói là bài trí nhưng thật ra chỉ có một cái giường gỗ thô sơ và cái bàn vuông cũ kỹ mà thôi.

Thế nhưng nơi đơn sơ ấy lại chứa đựng vô số hồi ức của Vân Mộ.

Suy nghĩ phiêu hốt, ký ức xa dần.

Thật lâu sau, Vân Mộ khó khăn chống người đứng dậy, cố nén đau đớn từ các khớp xương truyền đến rồi khập khiễng đi ra khỏi phòng.

...

Sắc trời dần sáng, không khí mùa thu mát lạnh.

Vân Mộ thất hồn lạc phách đi trong tạp viện, khi đi ngang qua một vài tràng cảnh quen thuộc, hắn cảm thấy như đang ở trong cõi mộng khiến hắn quên đi cái lạnh, quên đi đau đớn, thậm chí quên cả chính mình.

Đi tới bên cạnh một hồ nước, Vân Mộ không tự giác được mà dừng lại, thần sắc thẫn thờ nhìn cái bóng trong nước... Hình ảnh phản chiếu nơi mặt hồ là một thiếu niên nhỏ bé khoảng mười hai tuổi, khóe miệng có vết máu ứ đọng, hốc mắt sưng đỏ, tóc tai rối bời, hiển nhiên là đã bị thương tích không nhẹ.

Huyền lịch năm 9682... Đại Lương cổ quốc... Biên cảnh phía tây nam...
Lưu Vân trấn... Vân gia....

Một lần nữa, ký ức của Vân Mộ lại ùa về, đây không phải là ảo giác, cũng không phải là giấc mơ, chính mình không những trở lại nơi ở trước kia mà còn biến thành bộ dạng khi còn bé!?

Tại sao lại như vậy!? Vì cái gì!?

Bên tai Vân Mộ vang lên tiếng ông ông, trong đầu một mảnh hỗn loạn, nỗi sợ hãi vô danh tràn ngập linh hồn.

"Lẽ nào..."

Trong lúc hoảng hốt, Vân Mộ dường như nghĩ đến điều gì đó mà vô thức sờ tay lên cổ của mình, nơi đó có một sợi dây đỏ xuyên qua một mặt dây chuyền Như Ý....Bạch ngọc có hoa văn màu xanh, to cỡ một tắc vuông, có phong cách cổ xưa, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt.

Thế nhưng Vân Mộ nhớ rõ ràng là trong một khắc trước khi bản thân tiêu tán thì mặt dây chuyền trước ngực đột nhiên phát ra một đạo kỳ quang bảo hộ một tia linh hồn của hãn không bị tan biến.Khi hãn tỉnh lại thì đã trở lại thời điểm trăm năm trước.

Như ý, như ý, bình an cát tường, vạn sự như ý.

Cái vật được mang trên người hài tử này đại biểu cho sự chúc phúc và kỳ vọng của phụ mẫu, rất nhiều hài tử của thế gia vọng tộc và nhà nghèo đều

có vật này.

Chỉ có điều, khi Vân Mộ nhìn mặt dây chuyền trong tay thì trên nét mặt không khỏi hiện ra vẻ phức tạp.

...

Vân Mộ vốn là một cô nhi, lúc còn nhỏ được dưỡng mẫu mang về Vân gia nuôi lớn, cho nên đến tận bây giờ hẳn cũng không biết phụ mẫu của chính mình là ai, chỉ biết mặt dây chuyền này là vật duy nhất phụ mẫu hẳn lưu lại.

Cho dù rất nhiều người mắng Vân Mộ là con hoang không ai cần, nhưng hẳn chưa bao giờ cho rằng mình là đứa con bị phụ mẫu vứt bỏ, làm gì có ai lại đem mặt dây chuyền như ý đại biểu cho may mắn cho đứa con họ muốn vứt bỏ ?

Cho nên Vân Mộ càng chắc chắn tin rằng có một nguyên nhân đặc biệt nào đó khiến mình và phụ mẫu tách ra, hẳn biết ơn sự che chở của phụ mẫu, càng cảm kích mặt dây chuyền như ý đã mang bản thân trở lại nơi này.

Quá khứ và tương lai là hai cánh cửa, ý niệm chỉ là một hạt cát ở trong đó.

Giờ khắc này, Vân Mộ sớm đã không phân biệt rõ cái gì là mộng ảo, cái gì là hiện thực.

Chìm đắm trong tận cùng nỗi thê lương, buồn bã rơi lệ.

Cho dù là trở lại quá khứ cũng tốt, trong mộng cảnh cũng được, chỉ cần còn sống là tốt rồi, chỉ cần còn sống là còn có hy vọng, chỉ có còn sống mới có tư cách hứa hẹn.

Đúng lúc này, từ phía xa xa bay tới mùi thảo dược thơm ngát.

Vân Mộ dần tỉnh táo lại, dưới sự dẫn dắt của trí nhớ, hẳn không tự chủ được mà tìm kiếm nơi tỏa ra mùi thuốc.

...

"Khụ! Khụ khụ khụ...Khụ!"

Trong một góc hẻo lánh của tạp viện truyền đến tiếng ho khan kịch liệt.

Vân Mộ đến gần thì nhìn thấy một phụ nhân mặc một bộ y phục màu trắng đang ngồi chồm hổm dưới góc tường đốt lửa nấu thuốc, thi thoảng còn có vẻ khó chịu mà ôm ngực.

Nhìn qua bóng lưng nhỏ bé và gầy yếu kia, trái tim Vân Mộ tựa như bị ai đó bóp chặt, đầu óc một mảnh trống rỗng!

Phụ nhân mặc y phục màu trắng tên là Vân Thường, từng là trưởng nữ dòng chính Vân gia. Bởi vì ngoại hình xuất chúng, thiên tư trác việt nên được Mai gia tại Đại Minh phủ nhìn trúng, sau đó được cưới vào cửa, có thể coi như là tiền đồ vô lượng, phong quang vô hạn.

Đáng tiếc là tiệc vui chóng tàn, sau khi Vân thường được gả vào Mai gia thì thể hiện ra thiên phú siêu phàm, do đó dẫn đến việc bị người ghen ghét và bày kế hãm hại phế bỏ một thân tu vi, thậm chí còn mang tiếng xấu là một người phụ nữ không có đạo đức.

Bởi vì không có bất kỳ chứng cứ gì nên việc này cuối cùng cũng không được giải quyết.

Mà Vân Thường thì không còn mặt mũi nào ở lại Mai phủ, rất nhanh sau đó liền bị đuổi về nhà mẹ đẻ.

Khi đó, Vân Thường nản lòng thoái chí không muốn sống nữa, tình cờ nàng lại phát hiện ra một đứa trẻ trong tã lót bên cạnh bờ sông khiến nàng lại dấy lên niềm tin vào cuộc sống, đồng thời mang đứa bé về nuôi nấng.

Đúng vậy, đứa bé kia chính là Vân Mộ.

Cái tên "Vân Mộ" này là do Vân Thường đặt, Vân là mây trắng, Mộ là sắc trời hoàng hôn, đại biểu cho sự thuần khiết sạch sẽ, luôn hướng về phía ánh sáng và hy vọng.

Đây là điều mong chờ của Vân Thường đối với Vân Mộ, sở dĩ nàng chưa bao giờ kể cho Vân Mộ nghe về chuyện của mình chỉ vì hy vọng hài tử của mình có được hạnh phúc đơn thuần, không phải sống trong căm hận và thống khổ.

...

Rất ít người có thể hiểu được áp lực mà một người quả phụ phải thừa nhận khi nuôi nấng một đứa trẻ to lớn đến dường nào.

Đến bây giờ Vân Mộ vẫn còn nhớ rõ tình trạng của Vân Thường sau khi trở lại Vân gia, khi đó không những không nhận được sự quan tâm của người thân mà còn gặp vô số nhục nhã và ngược đãi, thậm chí còn có những lời đồn bịa đặt trên Lưu Vân trấn.

Vân gia vì thể diện của mình, cuối cùng không thể không an bài mẫu tử Vân Thường đến khu tạp viện hẻo lánh này, đồng thời cắt đứt chu cấp hàng tháng, chỉ để cho làm chút công việc tạp dịch thấp kém duy trì cuộc sống.

...

"Mẫu... mẫu thân."

Một tiếng gọi khẽ, dường như vượt qua cả khoảng thời không trăm năm dang dăng.

Vân Mộ đi từng bước một đến trước mặt phụ nhân, trong lòng ngổn ngang trăm mối mà quỳ rạp xuống đất, ôm phụ nhân mà nước mắt chảy ròng, sợ

lại một lần nữa mất đi đối phương.

"Tiểu Mộ... con ...con tỉnh rồi! Rất tốt, tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh là...Khụ khụ khụ..."

Người phụ nữ nhìn thấy Vân Mộ tỉnh lại khiến tâm tình bị kích động nên ho khan kịch liệt, khuôn mặt tiêu tụy càng lúc càng tái nhợt.

"Mẫu thân đừng tức giận, đừng tức giận!"

Vân Mộ vội vàng đứng dậy, đến sau lưng người phụ nữ vỗ nhẹ vài cái mới khiến khí sắc bà ấy đỡ hơn nhiều.

Sinh sống tại Vân gia mười hai năm, Vân Mộ cảm nhận được sự lạnh lùng khắp mọi nơi, chỉ có Vân Thường mới đem lại cho hắn cảm giác ấm áp.

Đó là một người phụ nữ kiên cường, thiện lương, cũng là một người phụ nữ vĩ đại. Nàng đã đem lại sinh mệnh thứ hai cho Vân Mộ, đem tuổi thanh xuân - khoảng thời gian đẹp nhất của đời người - để nuôi nấng chăm sóc Vân Mộ.

Vì thế, bất luận đối phương có phải là mẹ đẻ của mình hay không thì lòng kính yêu của Vân Mộ đối với nàng chưa từng thay đổi.

"Tiểu Mộ, sao con lại đánh nhau với người ta? Hơn nữa lần này còn bị thương nặng như thế, con có biết là qua mấy ngày nữa chính là thời điểm Vân gia mở ra Khải Linh đài hay không, con..."

Vân Thường vốn định nghiêm khắc răn dạy Vân Mộ vài câu, nhưng nhìn thấy đối phương rưng rưng nước mắt thì mấy câu kế tiếp định nói không có cách nào thốt ra.

"Còn đau không?"

Vân Thường cảm thấy đau lòng, tay sờ lên vết thâm nơi khóe mắt nhi tử, mắt hơi hơi ướm nói: "Tiểu Mộ, là do mẫu thân không tốt, đi theo một người mẫu thân như ta khiến con chịu khổ rồi."

"Không, không phải, là nhi tử khiến mẫu thân lo lắng. Con xin lỗi...con xin lỗi..."

Vân Mộ lại một lần nữa quỳ trên mặt đất, trước sau không chịu đứng dậy, câu xin lỗi này hẳn đã nợ suốt trăm năm.

Trong lòng Vân Thường cảm thấy đau xót, nhẹ nhàng ôm đầu nhi tử nói: "Mẫu thân biết rõ, nhất định là bọn hặn lại trêu chọc con, không phải là con sai, không phải là con sai."

"Hắc hắc, nếu không phải là lỗi của hặn thì chẳng lẽ là lỗi của Minh Hiên thiếu gia sao?"

Một thanh âm khô khan méo mó từ xa xa truyền đến, mẫu tử hai người quay đầu nhìn lại thì thấy một đôi trung niên nam nữ vênh vác tự đắc đi vào tạp viện

---

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 3: Không Cuối Đầu

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Vừa nhìn thấy người tới, Vân Thường hơi lộ vẻ khó chịu.

Nam tử mặt mày xấu xí, gầy như que củi, thoát trông hết sức bỉ ổi.

Nữ tử trang điểm lòe loẹt, thắt lưng to như thùng nước, khóe miệng có một nốt ruồi vừa đen vừa to, không khó để nhận thấy vẻ cay nghiệt lóe lên từ khóe mắt.

Mặc dù trí nhớ có chút mơ hồ, nhưng Vân Mộ vẫn nhớ được tên hai người bọn họ... nam tên là Vân Vượng, còn người nữ là Trương Đại Hoa, là một đôi vợ chồng.

Hai người vốn là tạp dịch nhỏ ở ngoại viện Vân gia, chẳng qua Vân Vượng tốt số, có một muội muội xinh đẹp, về sau trở thành thiếp thất phòng thứ ba của Vân gia, nhờ đó hẳn không những đạt được một chức quản sự tạp dịch nhỏ ở Vân gia mà còn được ban cho họ Vân.

Nguyên nhân Vân Mộ có ấn tượng sâu sắc với hai người bọn họ như vậy là bởi vì mỗi hận ở kiếp trước.

Kiếp trước, Vân Mộ bị trọng thương, Vân Thường vì chữa trị cho Vân Mộ, không thể không đi khắp nơi vay tiền.

Vốn chuyện cũng không có gì, nhưng vợ chồng Vân Vượng lại cố ý lợi dụng việc này khiến tất cả chủ nợ ép Vân Thường phải trả lại tiền. Bị đẩy vào đường cùng, Vân Thường buộc phải dùng quyền cư trú tại tạp viện làm vật thay thế cho khoản nợ, sau đó dắt Vân Mộ rời khỏi Vân gia.

Sau khi rời khỏi Vân gia, hai mẹ con Vân Thường không nơi cư trú nên phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ.

Lúc ấy lại đang trong mùa đông, khí trời cực kì rét buốt, làm cho Vân Thường bị nhiễm phong hàn, cuối cùng bệnh chuyển nặng không thể chữa khỏi nên đã qua đời, thậm chí thi thể cũng bị Vân gia cướp đi.

Chuyện này đã gây ra một cú sốc cực kì lớn đối với Vân Mộ, năm đó hẳn mới mười hai tuổi đã mất đi người thân duy nhất, làm sao hẳn có thể không hận???

...

"Hừ hừ, các người thật to gan, lại dám nói xấu sau lưng Minh Hiên thiếu gia!!!"

Mũi Vân Vượng hếch lên trời, chỉ vào mặt Vân Thường quát lớn.

Vân Mộ định tiến lên đáp lời, Vân Thường lại đưa tay kéo hẳn ra phía sau: "Vân quản sự hiểu lầm rồi, chúng ta không hề nói xấu Vân thiếu gia, thật sự không có!"

Lúc này, Trương Đại Hoa chanh chua bảo: "Không gì mà không! Ta và A Vượng ở bên ngoài đều nghe thấy rõ ràng, người nói Minh Hiên thiếu gia sai rồi, chẳng lẽ còn muốn chối?"

"Được rồi Đại Hoa..."

Vân Vượng giả vờ ngăn cản Trương Đại Hoa, ngữ khí đau xót nói: "Người nhìn xem, bọn hẳn mẹ góa con cô, cuộc sống cũng không dễ dàng gì, lần này coi như bỏ qua đi, nếu không để Minh Hiên thiếu gia nghe được chắc chắn sẽ giận lắm, có khi đánh chết tên kia cũng nên."

"Không, không, không! Cầu xin các người đừng nói cho Minh Hiên thiếu gia, cầu xin các người!"

Vẻ mặt Vân Thường tái mét, sợ con trai xảy ra chuyện không hay, đến lúc đó nàng cũng chẳng thiết sống nữa.

"Yên tâm đi, đều là đồng hương, ta và Đại Hoa sẽ không nói lung tung, hắc hắc hắc."

Vân Vượng thoải mái cười, thò tay khoác lên vai Vân Thường cố ý bóp nhẹ hai cái, tỏ vẻ trấn an. Trên thực tế trong lòng hắn có chút đắc ý, uy hiếp, đe dọa là trò sở trường của hắn, đối phó cô nhi quả mẫu chỉ là chuyện trở bàn tay.

"Bỏ cái tay chó của ngươi ra!"

Giọng nói của Vân Mộ bất ngờ vang lên, vẻ tươi cười trên mặt Vân Vượng lập tức cứng lại.

Lúc này, Vân Thường mới kịp nhận ra bản thân đang bị kẻ khác lợi dụng sàm sỡ, nàng nhanh chóng lách người sang một bên, trừng mắt nhìn Vân Vượng một cách lạnh lùng. Tuy nàng không được người trong tộc chào đón, nhưng dù vậy nàng vẫn là tiểu thư của Vân gia, há có thể để cho một tên tiểu nhân đê hèn khinh bạc?

"Phi! Ngươi là cái thá gì ..."

Vân Vượng xấu hổ rụt tay lại, sau đó liền chửi bới: "Hừ, ngươi còn tưởng bản thân là trinh nữ liệt phụ, là đại tiểu thư lá ngọc cành vàng à? Chẳng qua chỉ là một mụ đàn bà bị chồng ruồng bỏ, hơn nữa còn dâm..."

Tiếng nói im bật, Vân Vượng đột nhiên nhận ra một khúc gỗ vừa nhỏ vừa dài đang bay về phía hắn.

Bởi vì mọi thứ diễn ra quá nhanh, Vân Vượng không hề có chút thời gian để phản ứng, chỉ có thể trơ mắt ếch nhìn côn gỗ đập vào mặt!

"Bộp!"

"Ôi...cái mũi của ta! Cái mũi aaaaa .... Đau chết ta rồi .....!"

Đau đớn kịch liệt kéo tới, Vân Vượng dường như nghe thấy tiếng xương mũi gãy lìa, đầu óc hẫng trở nên choáng váng, trước mắt như có sao bay đầy trời, hẫng vội vàng ôm lấy mũi, hết né trái lại tránh phải.

Người đánh không phải ai khác, chính là Vân Mộ thoát trông hết sức gầy yếu, chẳng biết từ lúc nào đã cầm lấy cây côn gỗ.

Nếu một nam nhân chứng kiến mẹ mình bị làm nhục mà vẫn cố giữ im lặng, cố khiến bản thân trấn định, thì đó không phải là nhẫn nhịn, càng không phải là biết kìm nén, mà là vô năng, là nhu nhược.

Tuy đó là một hành động thiếu chín chắn, nhưng Vân Mộ không hề hối hận: "Cái loại chó như ngươi, còn dám cả gan đối với chủ nhân căn loạn sủa bậy, đánh nữa cũng đáng, đánh chết luôn càng đáng."

"Ngươi... ngươi... cái tên tiểu tạp chủng này, dám đánh A Vượng!? Lão nương liều mạng với ngươi!"

Trương Đại Hoa bị một màn vừa rồi khiến cho kinh sợ, vừa mới phục hồi tinh thần đã lập tức hung hăng nhào về phía Vân Mộ.

Nhìn thấy cảnh này, Vân Thường không chút nghĩ ngợi, liền bước ra đứng trước mặt Vân Mộ, che chở cho hắn.

"Chó chết, cút!"

Vân Mộ không muốn mẫu thân cùng người đàn bà chanh chua như thế giằng co, nên cố nén đau đớn từ các đốt ngón tay truyền đến, lại giơ côn gỗ

lên đánh tới tấp vào người Trương Đại Hoa.

"Đau! Đau chết lão nương rồi!"

"Ôi... Đừng đánh nữa! Cầu xin người đừng đánh nữa!"

Mặc dù trên người Vân Mộ đầy vết thương, tuổi nhỏ, thoát trông yếu ớt, nhưng mỗi một côn hắc đánh ra đều nhằm vào những chỗ khiến Trương Đại Hoa đau đớn nhất, làm cho Trương Đại Hoa kêu khóc không thôi, lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Bên kia, Vân Vượng thấy vợ mình gặp thảm trạng như vậy, đang muốn phóng tới chỗ Vân Mộ thì không ngờ đối phương lại đang tiến tới.

"Gia quy của Vân gia, người dưới phạm thượng, loạn côn đánh chết, người gây thương tích cho chủ nhân, liên lụy cả nhà..."

Nghe thấy Vân Mộ bỗng đọc lên gia quy, Vân Vượng lập tức thấy lạnh cả người. Lúc này hẳn mới nhớ ra, mẫu tử hai người đối diện dù có bản tiện đến đâu cũng là con cháu của Vân gia, bản thân nếu đụng chạm vào, dù cho thân muội muội ra mặt nói giúp cũng khó mà cứu nổi bản thân.

"Đừng! Đừng đánh nữa! Ôi... đau quá ... Xin đừng đánh nữa!"

"Tên điên, ngươi là một tên điên!"

"Tiểu tạp chủng, ngươi chờ đó cho lão tử, xem sau này lão tử thu thập các ngươi như thế nào!"

Vân Vượng bị trận mưa côn của Vân Mộ đuổi chạy trốn chết, không dám đánh trả, cuối cùng phải ôm lấy mặt mũi bầm dập cùng với Trương Đại Hoa cướp đường chạy trốn, thậm chí cả mục đích của chuyến đi này cũng bỏ mặc.

Thấy hai người trốn ra khỏi tạp viện, Vân Mộ cũng không đuổi theo, chỉ lẳng lẳng đứng nhìn.

Vợ chồng hai tên này cũng chỉ là một đám tiểu nhân, lần này có thể ứng phó, nhưng chắn chắn sau này sẽ có nhiều phiền phức hơn kéo đến, cần phải suy tính một phen mới được.

"Tiểu Mộ, con ..."

Vân Thường tỉnh táo lại, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Vân Mộ. Nàng không thể nào hình dung được, bình thường nhi tử trông hiền lành, chất phác nhưng khi đánh người lại điên cuồng như vậy.

Chỉ có điều theo cách nhìn của Vân Thường hành vi nóng nảy như vậy của Vân Mộ là quá thiếu lý trí.

Thà đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân.

Gặp phải lũ tiểu nhân như vợ chồng Vân Vượng khó tránh khỏi lại gặp phiền phức.

Vân Thường đang định dạy dỗ Vân Mộ vài câu, thế nhưng còn chưa kịp mở miệng, Vân Mộ liền "Bịch" một tiếng, đầu đón quỳ trên đất, cả người trông hết sức yếu ớt.

"Tiểu Mộ?! Tiểu Mộ con làm sao vậy? Tiểu Mộ ..."

Vân Thường vội vàng chạy tới, ôm chặt lấy Vân Mộ, lo lắng gọi, những thứ nàng định dạy dỗ con đều vứt ra sau đầu.

"Con... con không sao, mẫu thân không nên lo lắng."

Đương nhiên Vân Mộ hiểu được suy nghĩ của Vân Thường, chẳng qua hẳn cũng không biết nên giải thích với nàng như thế nào.

Có một số việc, đúng là có thể nhường nhịn, có thể lui bước, nhưng Vân Mộ không cách nào nhẫn nhục, không cách nào nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, hẳn vẫn luôn nghĩ nếu muốn mẫu thân và chính mình sống tốt thì cần phải có tôn nghiêm.

Như tên Vân Vương kia, càng nhân nhượng hẳn chỉ khiến hẳn càng thêm hống hách, được nước lấn tới.

Vân Mộ chỉ trách bản thân hiện tại quá yếu, nếu không đã đánh cho hẳn tàn phế hoặc giết chết hẳn để chấm dứt nguy cơ về sau.

"Con, đưa bé này ..."

Vân Thường lặng lẽ lau nước mắt, không hề trách cứ.

Vân Mộ trở tay ôm chặt lấy mẫu thân, trong nội tâm nhiều lần thầm nói xin lỗi và cảm ơn.

Đột nhiên, hẳn thấy bản thân thật may mắn, may mắn vì có thể trở lại khoảng thời gian này.

Đây là khoảng thời gian còn khá yên ổn, tuy bên trong nội bộ nhân tộc, mâu thuẫn không ngừng phát sinh, tranh đấu lẫn nhau không dứt, thế nhưng loạn thế thật sự còn chưa bắt đầu, hoang thú còn chưa thành kiếp, yêu ma còn chưa thành hoạ.

Quan trọng nhất là, bản thân hẳn đang ở tại khởi điểm của niên đại này, rất nhiều bi kịch còn chưa xảy ra, rất nhiều tiếc nuối vẫn có cơ hội bù đắp, vẫn còn có khả năng hoàn thành lời hứa với nhiều người.

Chân trời dần ửng hồng, tia nắng mai chiếu xuống khoảng sân nhỏ, xua tan hơi lạnh.

Vân Mộ ngẩng đầu nhìn phía xa xa, nhìn mặt trời đang từ từ lộ ra khỏi rặng mây, trong lòng tràn đầy ấm áp và hi vọng đối với tương lai.

Nếu đã có cơ hội quay trở lại thì cũng nên cố gắng sống thật tốt, dù cho có thịt nát xương tan cũng dũng cảm tiến về phía trước.

Kiếp này, dù cho thiên tân vạn khổ cũng quyết không quay đầu.

Kiếp này, dù cho vạn kiếp thiêu thân cũng quyết không cúi đầu

---

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 4: Vân Thế Thiên Phong Thuật

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Huyền Linh đại lục, Chư Thiên chi mộ.

Không một ai biết được khởi nguyên của đại lục này, cũng như không một ai biết được những gì nó đã trải qua. Nơi đây dường như là một mảnh đất bị thời gian lãng quên, Đại đạo không thấy, Thần Ma tuyệt tích.

Đại lục bị đại dương chia tách thành bốn châu, ba đảo, khoảng cách giữa các khu vực vô cùng xa xôi. Mà nơi Vân Mộ sinh sống, là vùng đất nằm ở cực Nam của đại lục Huyền Linh - Nam Ly Châu.

Thế lực trên Nam Ly Châu vô cùng phức tạp, giữa ba đại vương triều luôn xảy ra chiến tranh, lại có thêm chính tà cửu tông, ngũ phương hào phú, mỗi thế lực làm chủ một phương, có thể nói là một vùng đất hỗn loạn.

Vân Mộ là người Đại Lương cổ quốc thuộc quyền khống chế của Cổ Càn vương triều.

...

Lần nữa trở lại gian phòng, Vân Mộ yên lặng ngồi xếp bằng trên giường gỗ, sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Ba ngày sau là ngày mười lăm tháng tám, cũng chính là Trung Thu, không những thế đó cũng là ngày Vân gia mở Khải Linh đài.

Khải Linh đài là phương pháp duy nhất có thể thức tỉnh linh khiếu, mà linh khiếu chính là chìa khóa để luyện hóa Huyền Linh.

Kiếp trước, bởi vì bản thân Vân Mộ bị trọng thương, lại thêm thiên phú chưa đủ, kết quả là đã bỏ lỡ nghi thức Khải Linh. Mà ở kiếp này, hẳn đương nhiên không muốn tiếp tục bỏ lỡ cơ hội có thể thay đổi vận mệnh của bản thân này.

Huyền linh giả, đem hồn phách hoang thú luyện hóa vào trong linh khiếu, lấy khí huyết nuôi dưỡng, bên ngoài có thể chống lại kẻ thù, bên trong có thể tập hợp lực lượng, thiên biến vạn hóa, thông thiên triệt địa. Mà tu sĩ có được Huyền Linh, địa vị vô cùng cao quý, được người đời tôn xưng là “Huyền Giả”

Kiếp trước, Vân Mộ chính là một vị Huyền Giả, không những thế còn là một vị Huyền Tông mạnh mẽ.

Chẳng qua, quá trình thức tỉnh linh khiếu kiếp trước của Vân Mộ có chút kì. Nguyên nhân là sau khi bị đuổi khỏi Vân gia, mẫu thân qua đời vì bệnh tật khiến bản thân hẳn bị kích thích, do đó đã đáp ứng được điều kiện để thức tỉnh linh khiếu.

Nói một cách nghiêm túc thì lúc đó Vân Mộ khá là may mắn, lần này hẳn đương nhiên sẽ không đi lại con đường cũ, càng không thể để cho bị kích lặp lại.

Vấn đề là hiện tại bản thân hẳn không chỉ đã mất hết tu vi, mà trong người còn bị thương rất nặng, cho dù chỉ đi lại thôi cũng vô cùng khó nhọc, làm sao có thể đủ sức leo lên Khải Linh đài, thức tỉnh linh khiếu?

"Chỉ còn ba ngày nữa, không biết liệu có đủ không!"

Trong lòng Vân Mộ hơi lo lắng, lông mày khẽ nhíu lại, trên mặt lộ ra vẻ ổn trọng không hợp với lứa tuổi.

Có được cả trăm năm trí nhớ khiến Vân Mộ cảm thấy vô cùng lo lắng về tương lai. Tuy nhiên, hẳn sẽ không vì thế mà do dự hoặc mê mang, càng sẽ

không sợ hãi hay tuyệt vọng, hẳn biết rõ bản thân muốn làm gì, đang là gì và nên làm gì.

...

Nội viện Vân Phủ, Thính Phong tiểu trúc đình.

Lúc này, vợ chồng Vân Vượng đang quỳ gối ngoài trúc đình, không ngừng dập đầu xuống đất, thân hình run rẩy, vẻ mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Trong trúc đình, một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi đang tựa lưng trên ghế dài một cách lười biếng, tay hẳn đang vuốt ve một chén trà nhỏ, vẻ mặt thờ ơ.

Vân Minh Hiên, đại thiếu gia phòng thứ ba của Vân gia, tư chất tiên thiên tứ khiểu, ngộ tính, thiên phú đều khá cao, tuổi chưa qua mười lăm đã là một Huyền Đồ Khai Khiểu trung kì, không những thế còn thuần thực một môn Huyền Linh thuật, tuyệt đối là một trong những thiên tài kiệt suất nhất trong số các đệ tử Vân gia cùng thế hệ.

Sau một lúc lâu, thiếu niên đặt chén trà trong tay xuống, thiếu kiên nhẫn nói: "Được rồi, được rồi, đừng dập đầu nữa! Không lại làm bẩn hết gạch xanh, phải thay mới. Quả thật là hai tên vô dụng, chút việc nhỏ như vậy cũng không làm được, nếu không phải vì nể mặt muội muội các người, ta đã sớm sai người đem các người vứt vào hồ nước làm thức ăn cho cá rồi."

Thân hình vợ chồng Vân Vượng lập tức cứng đờ: "Minh Hiên thiếu gia, không ... không phải như vậy ..."

"Đủ rồi!"

Thiếu niên lạnh lùng ngắt lời đối phương: "Bốn thiếu gia chỉ quan tâm kết quả, không muốn nghe quá trình. Từ giờ trở đi, không cần biết các người dùng biện pháp gì, trong vòng 3 ngày, phải khiến cho mục đàn bà bị chồng

ruồng bỏ cùng tên con hoang kia bị đuổi khỏi Vân gia, bằng không các người cũng không cần tiếp tục ở lại Vân gia nữa, tự biết điều mà rút khỏi Lưu Vân trấn!"

Dứt lời, thiếu niên liền vung tay ly khai.

Vợ chồng Vân Vượng liếc mắt nhìn nhau, từ sợ hãi chuyển sang do dự, rồi trong ánh mắt dần dần xuất hiện vẻ tàn nhẫn.

...

"Hô ...vù vù ..."

Thanh âm hô hấp nhẹ nhàng mà đặc biệt.

Dưới ánh sáng mờ mờ của căn phòng, Vân Mộ cắn răng chịu đựng đau đớn từ các đốt ngón tay truyền đến, cả người ở trên mặt đất không ngừng tạo ra các tư thế kỳ quái. Lúc đứng, lúc ngồi, lúc ngửa người ra sau, lúc lại nằm xấp xuống, tay chân kết hợp linh hoạt, thần thái cực kì chuyên chú.

Cùng lúc đó, phần bụng của Vân Mộ cũng nhấp nhô một cách có quy luật, phối hợp với phương pháp hít thở khiến cho máu bầm ứ đọng trong cơ thể dần dần tan ra.

Pháp quyết rèn luyện này tên là “Vân Thể Thuật”, được dùng làm bài học vỡ lòng cho đệ tử Vân gia, tổng cộng có ba mươi sáu động tác, có tác dụng không nhỏ trong việc cải thiện thể chất, tăng cường sức mạnh, cũng có hiệu quả nhất định trong việc giúp cho máu bầm được lưu thông.

Từ năm ba tuổi, Vân Mộ đã bắt đầu tu luyện thuật này, dù cho trời đông rét buốt hay ngày nắng chói chang, dù cho đau đớn hay mệt mỏi đến đâu chẳng nữa hẳn cũng chưa bao giờ thả lỏng, kiên trì cho đến hiện tại cũng đã được chín năm. Có thể nói rằng hẳn chính là người tu luyện “Vân Thể

thuật” chăm chỉ nhất, cũng là người thuần thực pháp môn này nhất trong toàn bộ Vân gia.

Vốn dĩ với thiên phú cùng sự nỗ lực không ngừng của Vân Mộ, hẳn nên sớm thức tỉnh linh khiếu mới đúng. Chỉ là, trời không thỏa lòng người, tuy thể chất và sức mạnh của hắn vượt qua những người bạn cùng tuổi không ít, nhưng tinh thần hồn lực lại phát triển vô cùng chậm chạp, mãi vẫn không thể nào bước vào cảnh giới thứ nhất. Mà những thiếu niên nhỏ tuổi hơn hắn, sức yếu hơn hắn lại sớm thức tỉnh linh khiếu, trở thành một Huyền Đồ chân chính.

Tinh thần hồn lực là gì?

Con người là sinh vật đứng đầu vạn linh, từ lúc sinh ra đã sở hữu “tam bảo”, huyết mạch là “Tinh”, nội tức là “Khí”, ý niệm là “Thần”, những thứ này cũng chính là những thứ mà người đời thường nói “Tinh Khí Thần”.

Mà tinh thần hồn lực chính là do “Thần” sinh ra, Huyền giả gọi nó là Niệm lực, không có hình dạng cố định, biến hóa khôn lường.

Tinh thần hồn lực mạnh hay yếu không do lực lượng quyết định, thêm vào đó nó giữ một vai trò vô cùng quan trọng trong việc thức tỉnh linh khiếu, tinh thần hồn lực bị thiếu hụt, đồng nghĩa với việc không có cách nào dẫn Tinh Thần chi lực vào trong cơ thể, còn nói gì đến việc thức tỉnh linh khiếu?

Người bình thường rất khó ngưng tụ tinh thần hồn lực, nhiều người nỗ lực cả đời cũng không thể đạt tới đệ nhất trọng, cảnh giới “Ý Niệm Như Một”. Lại có người từ lúc sinh ra đã có tinh thần hồn lực vô cùng dồi dào, tuổi chưa lớn đã có thể thức tỉnh linh khiếu, thành tựu kinh người.

Đây cũng là sự khác biệt giữa người thường và Huyền giả, một sự khác biệt không thể dung hòa.

Hiển nhiên, Vân Mộ thuộc về lớp người đầu tiên.

...

...

"Vù vù ... hô .... "

Hít vào, thở ra, lại hít vào.

Thời điểm tu luyện, Vân Mộ cực kì tập trung, trong lòng không chút tạp niệm, đây là thói quen được hình thành sau nhiều năm khổ tu của hắn.

Không có thiên phú thì sao? Tư chất bình thường thì như thế nào?

Vân Mộ luôn tin rằng, chỉ cần luôn chú tâm làm thật tốt mọi chuyện, chắc chắn sẽ đạt được thành công, nếu như không thành công, đó là do bản thân còn chưa đủ cố gắng. Đây là đạo lý đầu tiên hắn học được từ lúc bắt đầu hiểu chuyện.

Gần nửa canh giờ sau, Vân Mộ đã hoàn thành ba mươi sáu động tác của “Vân Thể thuật” một cách khó nhọc, không hề sai lệch chút nào, thương tật bên trong cơ thể hắn cũng dần trở nên tốt hơn, những nơi bị tụ máu bầm cũng dần dần tan ra, tuy nhiên gân cốt và các đốt ngón tay vẫn vô cùng đau nhức.

Khi đã hoàn thành cả bộ động tác, Vân Mộ không hề dừng lại nghỉ ngơi mà tiếp tục diễn luyện lại từ đầu.

Sau khi lặp đi lặp lại “Vân Thể thuật” ba lần, ánh mắt Vân Mộ bỗng nhiên lóe sáng, khí thể toàn thân xuất hiện sự thay đổi.

Chỉ thấy mũi chân trái của hắn trụ vững trên mặt đất, chân phải nâng lên đặt trên đùi trái, tựa như dây leo quấn quanh cổ thụ, thắt lưng khẽ uốn, hai tay mở rộng, cả người hắn thoát trông như một con gấu đang nhào về trước.

Đây là một tổ hợp động tác trọn vẹn tên là “Phi Hùng thức”, rõ ràng có sự khác biệt với ba mươi sáu động tác trước đó.

Trên thực tế, “Vân Thể thuật” tên đầy đủ là “Vân Thể Thiên Phong thuật”, tổng cộng có một trăm lẻ tám động tác, do tổ tiên Vân gia trong lúc quan sát sự biến hóa của mây trời sáng tạo ra. Đây là một bộ pháp quyết luyện thể, có tác dụng rất tốt đối với việc cải thiện thể chất.

Đáng tiếc, Vân gia sau mấy lần gia biến dần trở nên suy bại, hiện tại cũng chỉ là một gia tộc bất nhập lưu, rất nhiều điển tịch đã bị thất lạc. Bộ “Vân Thể Thiên Phong thuật” này chính là trong một lần gia biến đã bị mất đi một nửa, chỉ còn lại nửa phần trước bao gồm các động tác trụ cột, còn những tổ hợp động tác tinh túy đã thất tung cùng với nửa phần sau của cuốn sách.

Theo thời gian trôi qua, bộ “Vân Thể Thiên Phong thuật” bị đơn giản hóa thành bộ “Vân Thể thuật”, dành cho đệ tử Vân gia luyện tập như một môn pháp quyết cơ sở, đến khi họ thức tỉnh linh khiếu thì bị vứt sang một bên, như một cuốn sách vô dụng.

Kiếp trước, trong lúc ra ngoài rèn luyện, Vân Mộ đã tình cờ đổi được bảy mươi hai thức phía sau của bộ “Vân Thể Thiên Phong Thuật” từ tay một vị Huyền giả trong một chợ nhỏ.

Nhờ vào bộ “Vân Thể Thiên Phong thuật” trọn vẹn, thể chất của Vân Mộ được cải thiện rất nhiều, nếu không, với thiên phú một khiếu ở kiếp trước của hắn, muốn đột phá đến cảnh giới Huyền Tông chỉ sợ còn khó hơn hái sao trên trời.

Đáng tiếc là lúc đó Vân Mộ đã trưởng thành, xương cốt đã cố định, phần sau của “Vân Thể Thiên Phong thuật” cũng chỉ luyện được ba mươi ba thức, những động tác còn lại khó có thể thực hiện được. Kiếp này, hắn chỉ mới mười hai tuổi, đây chính là kỳ ngộ lớn nhất của hắn. Hắn rất kỳ vọng

vào tương lai, không biết liệu thân thể sẽ thay đổi như thế nào nếu tu luyện trọn bộ “Vân Thể Thiên Phong thuật” này.

...

"Vù vù vù!"

Vân Mộ hô hấp ngày càng dồn dập, chưa đến mười hơi thở sau đó, cả người hắn đã đầm đìa mồ hôi, thân thể run lên nhè nhẹ, máu huyết trong người di chuyển cực nhanh, đã sắp không thể kiên trì được nữa.

Khác với những chiêu thức trụ cột trước đó chỉ do một động tác cấu thành, Phi Hùng thức là một tổ hợp nhiều động tác, từ đỉnh đầu đến ngón tay, từ lưng đến ngón chân, mang lại cảm giác lực lượng tràn đầy. Hơn nữa còn cần phải xem cảnh tượng lúc gấu súc thể nhào về trước để làm cho hình và ý dung hợp một cách hoàn mỹ.

Do đó, thể lực của Vân Mộ tiêu hao cực kỳ nhanh chóng.

"Bành!"

Vân Mộ ngã nhào trên đất, hô hấp dồn dập, cả người như vừa bước ra từ trong nước.

“Thể lực còn chưa đủ, các đốt ngón tay vẫn còn quá đau nhức, động tác vẫn quá miễn cưỡng!”

Vân Mộ ngẩng người nhìn nóc nhà, trên mặt không hề lộ vẻ nản lòng thoái chí, trái lại hắn cực kì mừng rỡ. Hắn rất thích cảm giác này, khiêu chiến cực hạn của bản thân hết lần này đến lần khác, sau đó hưởng thụ thành quả từ chính nỗ lực của mình!

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Vân Mộ lại đứng dậy tiếp tục luyện tập “Vân Thể Thiên Phong thuật”, vẫn là bắt đầu từ động tác đầu tiên, làm theo tuần

tự, từ dễ tới khó

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 5: Thiên Hồn Bách Luyện

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Chăm chỉ là con đường tắt duy nhất dẫn đến sự thành công.

Những ngày tiếp theo, hầu như Vân Mộ không bước chân ra khỏi cửa. Ngoại trừ ăn cơm, ngủ và ân cần thăm hỏi mẫu thân thì toàn bộ thời gian đều dùng để tu luyện Vân Thể Thiên Phong Thuật, không có chút nào lười biếng.

Một ngày sau, Vân Mộ đã có thể vận động thoải mái, trạng thái thân thể khôi phục gần như hoàn toàn.

Hai ngày sau, hẳn hoàn toàn nắm vững ba bộ động tác Phi Hùng Thức, Thiên Cung Thức và Đảo Đỉnh Thức. Sự bền bỉ của các khớp xương được tăng cường một cách rõ rệt, cảm giác đau đớn từ gân cốt rõ ràng đã yếu đi rất nhiều.

Sự thật đã chứng minh, khi chuyên tâm làm một việc nào đó thì nhất định có thể làm nhanh hơn tốt hơn.

Ở kiếp trước, vì tu luyện phần sau của Vân Thể Thiên Phong Thuật gồm bảy mươi hai bộ động tác đã khiến Vân Mộ chịu nhiều đau khổ, chỉ riêng ba bộ động tác vừa rồi cũng khiến hẳn tốn khoảng thời gian gần nửa tháng mới miễn cưỡng nắm vững, thế nhưng ở kiếp này hẳn đã làm được trong vẹn vẹn có hai ngày.

Đương nhiên, trong việc này tuy có sự khác biệt về thể chất nhưng cũng là do sự chăm chỉ chuyên cần của bản thân Vân Mộ.

...

"Vù vù hô!"

Sau khi Vân Mộ làm xong ba bộ động tác một lần nữa thì mồ hôi đã ướt đầm toàn thân, thế nhưng tinh thần hẳn cực kì sung mãn, trên gương mặt không có chút uể oải nào. Dù sao Vân Thể Thiên Phong Thuật cũng là phương pháp rèn luyện cải thiện thể chất, có thể làm cho khí huyết sôi trào, nội tức thông suốt, tự nhiên là càng luyện càng khỏe mạnh.

Vân Mộ ngồi tĩnh tâm trên giường suy tính, sắp xếp việc cần làm sau này. Hiện tại, thân thể hẳn miễn cưỡng coi như đã khôi phục, như vậy kế tiếp chính là giải quyết vấn đề Tinh Thần Hồn Lực không đủ.

Lúc sinh ra đã yếu kém, chỉ có thể sau này bù đắp.

Muốn tăng cường Tinh Thần Hồn Lực bản thân chỉ có hai biện pháp, thứ nhất là đan dược, thứ hai là bí thuật.

Về đan dược thì luôn có giá trên trời, đừng nói là Vân Mộ bây giờ, cho dù là toàn bộ Vân gia cũng chưa chắc đã mua được.

Về phần bí thuật thì càng phi thường trân quý, hầu như là bí mật trọng yếu nhất của mỗi một thế lực. Ở kiếp trước, bởi vì Vân Mộ tư chất có hạn nên về cơ bản là không có cơ hội tiếp xúc qua Huyền Pháp bí thuật trân quý của tông môn.

"Thời gian chỉ còn một ngày, mình đi đâu nghĩ biện pháp đây?"

Vân Mộ cau mày, dường như chính mình sa vào cục diện khó khăn. Lẽ nào lại giống như kiếp trước, sau khi nhận vô số kích thích mãnh liệt thì mới đi Khải Linh Đài thức tỉnh linh khiêu?

Kích thích... Kích thích!?

Vân Mộ dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, lông mày liền nhíu lại.

Nói một cách nghiêm túc thì Vân Mộ thực sự có bí thuật tu luyện tinh hồn lực.

Ở kiếp trước, hắn đã từng đoạt được một quyển sách da cổ rách nát trong một di cảnh thượng cổ, bên trên có ghi chép lại một loại bí thuật luyện hồn cực kì hung tàn tên là Thiên Hồn Bách Luyện .

Bí thuật yêu cầu phải dùng ngoại vật và ngoại lực kích thích thần kinh, rút ra linh hồn của người sống, sau đó rèn luyện nhiều lần là có thể khiến ý niệm lớn mạnh.

Đây là phương pháp hết sức cực đoan, hơn nữa còn không được đầy đủ trọn vẹn nên sẽ có thật nhiều tai họa ngầm.

Lúc đó Vân Mộ đã là một Đại Huyền Tông nên hoàn toàn không cần phải mạo hiểm thử bí thuật này, do đó sau khi hắn đạt được Thiên Hồn Bách Luyện thì chỉ tham khảo nghiên cứu một thời gian mà chưa từng có ý nghĩ tu luyện.

Thế nhưng tình huống hiện tại có sự khác biệt, Vân Mộ muốn thức tỉnh linh khiếu thì nhất định phải nâng tăng tinh thần hồn lực lên, mà tu luyện bí thuật Thiên Hồn Bách Luyện là biện pháp duy nhất.

Tu Luyện bí thuật này tuy rằng nguy hiểm, nhưng một khi tu luyện thành công thì tuyệt đối sẽ có thật nhiều chỗ tốt.

Việc cần làm trước mắt là Vân Mộ phải tìm kiếm một loại ngoại vật có thể kích thích thần kinh để phụ trợ cho việc tu luyện bí thuật.

Về phần tai họa ngầm sinh tử, chỉ còn cách liều mạng thôi. Nếu Vân Mộ không có chút nghị lực và dũng khí thì còn nói gì đến tương lai, còn nói gì

đến hi vọng. Huống chi hẳn đã nghiên cứu về bí thuật này rất sâu nên cũng có chút chắc chắn.

Trong lòng đã đưa ra quyết định, Vân Mộ không muốn trì hoãn thêm nên thừa lúc mẫu thân đang bắt đầu làm việc thì hẳn thuận tay khóa cửa phòng rồi đi ra ngoài.

...

Mặt trời mùa thu có màu đỏ thẫm, trong viện cực kì oi bức, không khí tràn ngập mùi ẩm ướt, xem ra có vẻ trời sắp mưa rồi.

Vân Mộ rời tạ viện Vân gia, bước đi trên đường cái ở trấn nhỏ, nhìn từng khung cảnh quen thuộc khiến hẳn cảm khái như đã trải qua mấy đời.

"Ồ! Đây không phải là con của Vân nương tử sao!"

Một giọng nói đĩnh đạc kèm theo chút kinh ngạc vang lên sau lưng Vân Mộ.

Vân Mộ quay đầu nhìn lại thì thấy một người phụ nữ trung niên mập mạp to lớn bước nhanh về phía mình.

"Ách! Vương đại nương, người vẫn khỏe chứ!"

Hiển nhiên là Vân Mộ biết người này, người phụ nữ mập mạp này chính là Vương đại nương mà mẫu thân hẳn thường hay nhắc tới, là hàng xóm ở sát vách tạ viện Vân Mộ.

Wương đại nương tên thật là Vương Tú Tú, tính tình ngay thẳng, đối xử với mọi người rất nhiệt tình. Tuy rằng thích giành món lợi nhỏ, ham ganh đua so bì thế nhưng nhân phẩm lòng dạ không xấu. Vì biết nhà Vân Mộ tương đối khó khăn nên bà vẫn thỉnh thoảng sang nhà tán chuyện và giúp đỡ Vân

mẫu, bà cũng là người duy nhất trong tạp viện Vân gia có thể cùng Vân mẫu nói chuyện.

"Thằng nhóc lỗ mãng này, người khách khí với đại nương làm gì."

Vương đại nương bước đến, trừng mắt nhìn Vân Mộ, quan sát khắp người đối phương rồi quan tâm hỏi : " Thằng nhãi con nhà ta nói đã nhiều ngày rồi người không có đến học đường Vân gia, vừa hỏi mẫu thân người mới biết người bị bệnh? Thế nào rồi, hiện tại đỡ hơn chưa?"

"Vâng, đã đỡ hơn nhiều rồi."

Vân Mộ cười cười gật đầu, trong lòng có cảm giác thân thiết khó nói nên lời. Có vài người, có một số việc cho dù cách trăm năm cũng sẽ không cảm thấy xa lạ, cũng đáng được hân tưởng nhớ.

Học đường Vân gia được mở ra là để dạy dỗ kiến thức cho trẻ con Vân gia, chủ yếu là dạy cho trẻ con biết chữ, các loại trụ cột tu hành. Những thứ này vô dụng với Vân Mộ, hiển nhiên hẳn không định đi học ở đó, dù sao thì học phí mỗi tháng không phải là con số nhỏ.

"Đúng rồi tiểu Mộ..."

Đang nói chuyện, bỗng nhiên Vương đại nương hưng phấn kể: " Vài ngày trước, Hoa tiên sinh ở học đường Vân gia có nói là thằng nhóc con nhà ta đã đủ yêu cầu để thức tỉnh Linh Khiếu rồi, lần này rất có hy vọng thức tỉnh được Linh Khiếu, hắc hắc hắc!"

"Dạ, Chu Nhạc thông minh từ nhỏ, nếu như chịu nỗ lực thì đã sớm thành công thức tỉnh Linh Khiếu. Lần này Hoa tiên sinh đã nói như thế thì hẳn liền nhất định có thể."

Vân Mộ nghiêm túc nói phụ họa một câu khiến Vương đại nương nghe được mà mặt mày rạng rỡ.

...

Hai người nói chuyện được một lúc, khi này Vân Mộ mới mượn cớ rời đi : "Vương đại nương, thời gian không còn sớm nữa, con muốn đi mua một ít đồ nên xin phép đi trước, người cứ làm việc của mình đi!"

Vương đại nương chột hiệu ra : " Tiểu Mộ đi mua đồ giúp Vân nương tử à ? Người đúng là một đứa trẻ hiếu thuận hiếu chuyện, không giống như thằng nhãi con nhà ta suốt ngày ra ngoài gây rắc rối khắp nơi. Đều là do cha hãn chết sớm, ta dạy dỗ hãn không tốt, theo ta thấy thì lúc nào đó dẫn hãn đến viện các người đi, cho hãn và người học tập cùng nhau, nói không chừng..."

"Chúc Vương đại nương một ngày tốt lành, hẹn gặp lại sau."

"Ồ?! Đã đi rồi à? Đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận bị té ngã! Xem ra công việc cũng có vẻ cấp bách."

Vương đại nương là một người nhiều chuyện, một khi đã nói là nói liên miên không dứt, tuy Vân Mộ có hơn trăm năm đối nhân xử thế nhưng lúc này đầu cũng phải choáng váng, nào như muốn phình lên nên hãn đi như bay rời khỏi nơi này. Hãn càng ngày càng bội phục mẫu thân mình, ở chung nhiều năm như vậy không biết rốt cuộc là mẫu thân làm sao chịu được

---

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 6: Huyền Linh Thuật

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Trên con đường phía đông tiểu trấn, người người qua lại, ngựa xe như nước.

Đông người như vậy là do phía đông Lưu Vân Trấn có mấy con đường quan trọng, thông với biên giới cho nên thường xuyên có các tiểu thương hay khách lữ hành hai vùng nam bắc nghỉ chân. Dần dà, nơi này trở thành khu vực phồn hoa nhất Lưu Vân Trấn.

Tạp hóa, hiệu thuốc, tiệm gỗ, tửu lâu, sòng bạc... chẳng thiếu thứ nào.

Tam giáo cửu lưu, du côn lưu manh, rông rảnh lẫn lộn.

Bách Thảo Đường chính là dược phường lớn nhất ở phía đông, cũng là nơi Vân Mộ muốn đến.

"Ê tránh ra! Chớ ngoan không cản đường!"

Vân Mộ đang chuẩn bị bước vào Bách Thảo Đường thì bỗng đâu vang một giọng nói ngang ngược, khiến hắn dừng chân.

"Cản đường?"

Vân Mộ kỳ quái nhìn ngó xung quanh, cảm thấy nơi mình dừng lại cũng không phải chính giữ cửa lớn. Hơn nữa cửa đi của Bách Thảo Đường cực lớn, năm sáu người có thể ra vào cùng lúc, sao lại bảo mình cản đường.

Hắn quay đầu nhìn lại liền thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Thiếu niên này tầm mười một mười hai tuổi, tuy nhỏ tuổi hơn Vân Mộ nhưng thân phận lại không tầm thường, chính là tiểu thiếu gia của Vân gia, hơn nữa còn là một vị Huyền Đồ đã thức tỉnh tam khiếu-- Vân Minh Hạo.

"Ồ ồ còn tưởng là ai, hóa ra là người!"

Vân Minh Hạo thấy Vân Mộ chẳng những không tránh đường, không hành lễ ngược lại còn đánh giá mình từ trên xuống dưới thì lập tức tức giận. Đối với loại người luôn luôn cảm thấy mình ở trên cao như hắn thì quả thực khó chịu.

"Nhìn cái gì? Mắt chó của người mù sao, chẳng lẽ ngay cả bốn thiếu gia cũng không nhận ra?"

"..."

Vân Mộ chẳng cảm thấy tức giận mà chỉ tức cười, dựa vào tâm cảnh tu luyện trăm năm của hắn thì chấp gì với tiểu tử mười một mười hai tuổi đầu này. Hắn xoay người, định bụng đi vào.

"Người đứng lại đó! Bốn thiếu gia cho phép người đi chưa?"

Thấy Vân Mộ không để ý tới mình, Vân Minh Hạo càng nổi giận thêm. Hắn lập tức bước tới, nắm lấy bả vai Vân Mộ kéo lại: "Tên ngoại tộc nhà người sao không dám to họng nữa? Bị đường huynh Minh Hiên đánh cho một trận nên gan bé lại sao?"

Nơi đây vốn là nơi phồn hoa, lúc nào cũng có người qua lại. Thanh âm Vân Minh Hạo vừa vang lên lập tức lôi kéo sự chú ý của nhiều người.

Tâm tính Vân Minh Hạo vẫn còn trẻ con, dạng công tử quần áo lụa là thích khoe khoang tỏ vẻ uy phong, người xem càng nhiều thì bản thân càng hưng phấn.

"..."

Ánh mắt Vân Mộ thay đổi, quay đầu nhìn về phía Vân Minh Hạo. Hắn lập tức hiểu ra đối phương cố tình muốn gây phiền phức.

"Hừ, người vẫn nghĩ mình lợi hại lắm sao, chẳng phải bị đường huynh Minh Hiên đánh như chó hay sao."

Vân Minh Hạo thấy Vân Mộ không nhúc nhích liền cho rằng mình chấn nhiếp được đối phương nên lập tức đặc ý: "Lúc ấy bốn thiếu gia đang ở nội viện nên chứng kiến hết, người bị đánh thật thê thảm quá đi! Nhưng mà không ngờ thương thế của người lại mau khỏi như thế! Quả nhiên kẻ đề tiện thì đánh thế nào cũng không việc gì."

"..."

Trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên Vân Mộ thở dài, gương mặt không hề biểu lộ cảm xúc.

"Người than thở cái gì?!!"

Vân Minh Hạo ngạc nhiên, cảm thấy khó hiểu.

Vân Mộ không để ý tới đối phương, ánh mắt âm trầm liếc nhìn chung quanh rồi mở miệng: "Ngay cả tiểu thiếu gia Vân gia gây chuyện cũng dám đứng xem, các người không biết chữ chết viết thế nào sao?"

"Cái gì?! Thì ra là người của Vân gia, khó trách..."

"Nhìn cái gì, mau mau rời khỏi nơi đây, cẩn thận liên lụy đấy!"

"Tiểu tử kia là ai?"

"Quan tâm hẳn là ai làm gì, bị tiểu thiếu gia Vân gia gây chuyện sợ rằng lành ít dữ nhiều."

"Oa nhi này cũng tốt bụng thật, nhắc nhở mọi người tránh xa."

"Đi nhanh đi nhanh , tiểu thiếu gia Vân gia không phải hạng dễ trêu đùa."

...

Nghe Vân Mộ cảnh báo, người chung quanh lập tức cảm thấy nguy hiểm, nháy mắt không còn một ai.

Vân gia chính là một trong những gia tộc có thế lực ở Lưu Vân Trấn, dân chúng không dám trêu chọc, cho dù chuyện tốt hay chuyện xấu gì thì cũng không ai muốn dính líu tới Vân gia.

Nhìn thấy mọi người bỏ đi, Vân Minh Hạo trợn tròn mắt. Hắn đây còn muốn mượn cơ hội thể hiện uy phong một phen, nào ngờ Vân Mộ nói một câu đã dọa cho đám người kia chạy mất hút.

"Minh Hạo thiếu gia, theo ta tới đây đi."

Vân Mộ vô cùng bình tĩnh. Thật lòng mà nói thì trông hắn chẳng giống thiếu niên mười hai mười ba tuổi gì cả. Hắn hất tay Vân Minh Hạo ra, quay đầu đi vào một hẻm nhỏ vắng vẻ.

Vân Minh Hạo không hiểu ra sao vội vàng đi theo, hơn nữa vừa đi vừa xắn ống tay áo, vẻ mặt có mấy phần tức giận. Dám đoạt danh tiếng của bốn thiếu gia hả, đợi ta đánh người rơi răng đầy đất đi.

...

"Cũng khá tốt rồi, ở nơi này đi!"

Đi vào trong con hẻm nhỏ vắng vẻ, Vân Mộ nhìn chung quanh một lúc.

Ở phía sau hắn, Vân Minh Hạo đã đuổi đến.

"Đồ dê tiện! Tên ngoại tộc người sợ mất thể diện cho nên tìm nơi vắng vẻ để tránh nhục đúng không? Xem bốn thiếu gia ta dạy dỗ người thế nào đây!"

Vân Minh Hạo ra vẻ đi guốc trong bụng người, nắm chặt tay tiến về phía Vân Mộ.

"Vù vù!"

Quyền phong nhẹ nhàng xẹt qua, chớp mắt năm đấm liền sắp trúng mặt Vân Mộ.

Vân Minh Hạo thấy đối phương không có chút phản ứng, cho là mình xuất quyền rất nhanh thì lại càng đắc ý, khoe miệng nở nụ cười, tự cảm thấy bản thân quả nhiên lợi hại!

Nhưng mà nụ cười trên khoe miệng Vân Minh Hạo nhanh chóng cứng lại.

Chỉ thấy Vân Mộ bước sang bên cạnh, nhẹ nhàng tránh né quả đấm của Vân Minh Hạo, ngay sau đó thuận thế nện một quyền vào ngực Vân Minh Hạo.

"Thình thịch!"

Vân Minh Hạo ôm ngực quỳ xuống đất, vừa ho khan vừa thở dốc, nước mắt nước mũi chảy tèm lem.

...

Đau đớn một hồi lâu, Vân Minh Hạo mới cảm thấy đỡ hơn, kinh sợ tới cực điểm: "Người... nhà người lại dám đánh ta! Người dám đánh bốn thiếu gia ta!"

Khuôn mặt Vân Mộ không chút thay đổi đáp: "Đánh người cũng đã đánh rồi, thật ra thì người cũng có thể đánh lại!"

"Người... Ta, ta muốn đánh chết thằng ngoại tộc nhà người! yaaaa!"

Vân Minh Hạo nổi giận, cánh tay phải bỗng nhiên tỏa sáng, một cỗ lực lượng cường đại dần dần ngưng tụ.

"Ồ! Người đã nắm giữ được Huyền Linh Thuật?"

Vân Mộ khẽ nhú mày, cảm thấy ngạc nhiên.

Huyền Linh Thuật chính là mượn thiên phú của Huyền Linh diễn sinh ra kỹ năng chiến đấu, lúc đó có thể phát huy lực lượng Huyền Linh một cách lớn nhất.

Có điều nắm giữ Huyền Linh Thuật không đơn giản, cần luyện tập thường xuyên mới có thể vận dụng tùy tâm. Vân Minh Hạo có thể ở tuổi này thi triển Huyền Linh Thuật quả thật có tư chất không tệ.

"Sao hả, biết sự lợi hại của bốn thiếu gia chưa! Không phải người đang sợ đấy chứ?"

Thấy Vân Mộ giật mình, Vân Minh Hạo đắc ý, tựa như đầu đống vừa rồi bay sạch: "Hừ hừ! Cho dù bây giờ người quỳ xuống cầu xin tha thứ, bốn thiếu gia cũng tuyệt đối không bỏ qua cho người... Xem Hồ Nha Kịch của ta đây!"

Một tiếng quát vang, cánh tay phải Vân Minh Hạo huyền hóa ra hư ảnh mờ nhạt, ngoại hình như hổ, răng nanh trắng nhọn, lao thẳng tới Vân Mộ!

Lúc này Vân Minh Hạo bị tức giận làm mờ lí trí, hẳn hoàn toàn chưa từng nghĩ tới Vân Mộ không phải Huyền Đồ, chưa từng nghĩ đến việc Vân Mộ nếu bị Huyền Linh Thuật đánh trúng thì chắc chắn mất mạng.

Ngang ngược, kiêu căng, tùy hứng, vọng động, bất kể hậu quả chính là ấn tượng của Vân Mộ về Vân Minh Hạo, dù là kiếp trước hay kiếp này đều

không chút thay đổi.

Đối với người như vậy, hành động của Vân Mộ chỉ có một, đó chính là đánh! Đánh thật mạnh! Đánh cho đối phương kêu cha gọi mẹ, đánh cho đối phương không dám hó hé gì thêm!

"Bịch!" Âm thanh chấn động vang lên.

Vân Mộ nghiêng người giơ tay bắt lấy tay của Vân Minh Hạo, mượn lực xoay tròn, ném văng ra xa. Vân Minh Hạo bay đi, té xuống đất khiến bụi bay mù mịt.

Sức mạnh của Vân Minh Hạo có thể lớn hơn Vân Mộ, thế công uy mãnh hơn nhưng hẳn còn chưa bao giờ giao đấu cùng người khác cho nên kỹ năng chiến đấu và phản ứng không cách nào so với Vân Mộ.

"Xem ra người còn chưa nắm giữ hoàn toàn Huyền Linh Thuật."

Vân Mộ liếc nhìn bàn tay mình đang ửng đỏ bèn lắc đầu, huyền giả quả nhiên chênh lệch không nhỏ với người thường, chỉ một tia phản chấn đã suýt đá thương hẳn. Nếu Vân Minh Hạo có kỹ năng chiến đấu e rằng bản thân khó chế phục đối phương.

"Ta thua, ta lại thua ư... Ta là huyền đồ, không thể nào thất bại... Không thể nào ..."

Vân Minh Hạo nằm co quắp trên mặt đất, so với nỗi đau da thịt thì thất bại đã đá kích tinh thần của hẳn nhiều hơn.

Nếu như Vân Mộ là huyền đồ thì Vân Minh Hạo có thể phần nộ, có thể không cam lòng, nhưng tuyệt đối không dễ dàng cúi đầu. Nhưng bây giờ hẳn lại thua trong tay một người bình thường có tuổi tương đương mình... Tôn nghiêm của hẳn, kiêu ngạo của hẳn trong khoảnh khắc tan biến như mây khói.

"Tư thế Hồ Nha, người tỵ thế chưa đủ đã vội vàng xuất thủ chẳng những không đủ lực hơn nữa chỉ có thể phát mà không thể thu đương nhiên thua."

Nghe thấy lời nói của Vân Mộ, lòng tự ái của Vân Minh Hạo lại nổi lên, phảng phất như bị đâm một đao. Hắn lại đứng dậy xông tới: "Tiên tiện chúng người lấy tư cách gì mà dạy dỗ bổn thiếu gia..."

"Hự!"

Vân Minh Hạo lại bị Vân Mộ đánh ngã, toàn thân bần thủ nhếch nhác.

"Tiên tiện chúng!"

"Hự!"

"Tiên..."

"Hự!"

...

Vân Minh Hạo lao lên năm sáu lần, mỗi một lần đều không thể đỡ được một chiêu.

Từ tức giận dần dần chuyển thành kinh sợ, nội tâm Vân Minh Hạo bị đá kích nhiều lần cuối cùng gãy đổ, chết sống gì cũng không lao lên nữa.

Sớm biết Vân Mộ lợi hại như thế, tuyệt đối hẳn không dám gây chuyện.

Sớm biết hôm nay sẽ động thủ với Vân Mộ hẳn sẽ dẫn thêm mấy hộ vệ bên cạnh.

Sớm biết...

Thế gian không có từ sớm biết cho nên Vân Minh Hạo hối hận cực kỳ, ngay cả tức giận oán hận cũng chỉ dám để trong lòng.

...

"Bây giờ đang hối hận đúng không? Hối hận vì động thủ với ta hay hối hận vì không có hộ vệ."

Vân Mộ tựa như đọc được ý nghĩ của Vân Minh Hạo, từng bước đi tới trước mặt đối phương.

"Người... làm sao mà biết? Không! Người đừng có tới ... đừng đánh ta nữa! Đừng đánh nữa ..."

Vân Minh Hạo co người lại, hai tay ôm đầu, khuôn mặt tràn ngập sợ hãi... Hắn vừa la hét vừa tuôn nước mắt.

Vân Mộ không tiếp tục động thủ mà chỉ lẳng lặng nhìn đối phương, trong lòng nhất thời dâng lên vô số cảm khái!

Kiếp trước, sợ dĩ Vân Mộ cừ hận Vân gia bởi vì Vân gia nợ mẫu thân hắn quá nhiều, hắn phải lấy lại công bằng cho người. Mà nay hắn lại sống lại thời điểm này nên khó tránh khỏi có nhiều cảm xúc phức tạp.

Hắn không biết mình có nên oán, có nên hận hay không.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 7: Dùng Độc Luyện Hồn

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Minh Hạo thiếu gia, có đứng lên nổi không?"

Vân Mộ ngồi xổm trước mặt Vân Minh Hạo, thở dài: "Thật ra người phải cảm thấy may mắn mới đúng. Chúng ta đang trong hẻm nhỏ chứ nếu như đứng giữa đường lớn thì mọi người sẽ thấy bộ dáng hiện tại của người, rồi từ nay về sau người thành trò cười ở Lưu Vân Trấn đấy."

Vân Minh Hạo run run cả người: "Người. . . Người còn muốn thế nào?"

"À, thực ra ta định mượn Minh Hạo thiếu gia ít tiền, phiền ngài đưa túi tiền cho ta một chút!"

"Cái gì?"

Nghe Vân Mộ nói muốn mượn tiền, Vân Minh Hạo trợn tròn mắt: "Người. . . Người muốn trấn tiền của ta sao? Người dám?"

Vân Minh Hạo quả thực không thể tin những gì vừa nghe, hẳn cứ ngỡ đối phương sẽ dùng lời hay ý đẹp sỉ vả nhục nhã hẳn một phen, nào ngờ lại muốn trấn tiền hẳn.

"Đánh cũng đánh rồi, vay tạm ít tiền thì có sao chứ."

Vân Mộ cười cười, trực tiếp thò tay lấy túi tiền bên hông Vân Minh Hạo, sau đó chẳng chút khách khí lấy mấy đĩnh bạc vụn bỏ vào trong túi của mình.

Vân Minh Hạo muốn ngăn trở, nhưng nhớ ra đối phương rất lợi hại nên bèn cố nhịn mà dọa dẫm: "Người không sợ trường bối biết chuyện này, không

sợ bị loạn côn đánh chết sao?!"

"Thiệt hả? Chẳng lẽ người định đi nói với trưởng bối sao?"

Vân Mộ không thèm để ý lại cười bảo: "Minh Hạo thiếu gia, người có nghĩ tới việc nên nói với trưởng bối thế nào không? Kể mình chẳng những bị ta đánh, còn bị ta đoạt tiền sao. Nếu các trưởng bối biết được chuyện này, có lẽ sẽ phạt ta, thậm chí đánh chết ta nhưng họ sẽ âm thầm mắng, coi thường người, nghĩ người là đồ vô dụng, thân là Huyền Đồ mà không đánh nổi ngay cả một đứa ngoại tộc... Vì cái mạng nhỏ bé của ta, người cảm thấy có đáng giá không?"

Vân Mộ nói rất bình thản, Vân Minh Hạo nghe thế lại toát mồ hôi, thấp thỏm bất an.

Thân là cháu đích tôn của Vân gia nên Vân Minh Hạo dù kiêu ngạo ương ngạnh nhưng không phải kẻ ngu, hẳn hiểu rõ cạnh tranh kịch liệt bên trong gia tộc nhiều hơn người thường.

Trong đám đệ tử trẻ Vân gia, Huyền Đồ có mười tám người, tư chất của ai cũng không thấp hơn hẳn.

Vân Minh Hạo sở dĩ nắm giữ Huyền Linh Thuật nhanh như thế ngoại trừ thiên phú bản thân ra thì còn được trưởng bối đầu tư không ít tư nguyên. Nếu như trưởng bối cảm thấy thất vọng về hẳn dẫn tới việc hẳn được cung cấp ít tài nguyên hơn thì chắc chắn sẽ thua kém những người khác, dần dần sẽ thành người thừa.

Cho nên, Vân Minh Hạo quyết định không để cho người trong nhà biết chuyện này, ngay cả cha mẹ mình cũng không thể. Nhưng mà nếu không tố cáo thì cục tức này biết vút đi đâu?

Trong khi Vân Minh Hạo đang suy nghĩ lung tung, Vân Mộ tiếp tục nói: "Thôi nào Minh Hạo thiếu gia, không cần nghĩ nhiều nữa, nếu trưởng bối

trong nhà biết chuyện này thì không tới hai ngày mọi người trong Vân gia. .
. bằng hữu của người, thân nhân của người, huynh đệ tử muội của người, bạn họ cũng sẽ biết người là kẻ vô dụng, bị ta đánh cướp. Từ nay về sau chắc chắn không còn người nào muốn đi theo người, tất cả mọi người sẽ ghét bỏ người, coi thường người thậm chí cười nhạo người."

"Ta. . . Ta. . ."

Vân Minh Hạo vừa há miệng, nước mắt lại rơi xuống.

Nói cho cùng, hẳn vẫn chỉ là một đứa trẻ, điều đáng sợ nhất không phải là trường bối quát mắng và trách cứ mà là bị đồng bạn bài xích, khinh bỉ và cười nhạo.

Hiện tại, Vân Minh Hạo đã hiểu được tại sao Vân Mộ dẫn hẳn vào hẻm nhỏ vắng vẻ này. Bởi vì nơi này không có ai, chuyện đã xảy ra hôm nay, trừ Vân Mộ không có người thứ ba biết được. Vân Mộ không chủ động nói ra thì Vân Minh Hạo hẳn lại càng không.

"Minh Hạo thiếu gia, bây giờ thẳng thắn với nhau chút. Ai bảo người tới tìm ta?"

Vân Mộ tùy ý phỉ bụ trên người, sau đó hỏi một câu.

Vân Minh Hạo sợ Vân Mộ lại tiếp tục ra tay, liên tục lắc đầu phủ nhận:
"Không có. . . Không có ai bảo ta tìm người cả, thật sự không có!"

"Ha ha."

Vân Mộ lắc đầu cười cười, không nói gì.

Đường đường là thiếu gia Vân gia lại tự mình ra ngoài mua đồ? Chẳng lẽ tất cả hạ nhân của Vân gia đều chết sạch rồi sao?

Cho nên Vân Mộ không cần nghĩ cũng biết mục đích Vân Minh Hạo tới đây chính là vì mình. Mà khắp Vân gia, người nóng lòng muốn chèn ép mình như thế, trừ Vân Minh Hiên và vợ chồng Vân Vượng ra còn ai chứ.

Thực tế đúng như suy đoán của Vân Mộ, vợ chồng Vân Vượng không dám ra mặt động vào mẫu tử Vân Mộ nên liền giả mượn danh tiếng của Vân Minh Hiên, xui khiến Vân Minh Hạo gây phiền toái cho Vân Mộ.

Đế Huyền Đồ đối phó với người bình thường vốn là chuyện chắc chắn, đáng tiếc bọn họ suy tính trawm nghìn kế cũng vẫn tính sai thực lực Vân Mộ.

Tuy nhiên biết thì sao chứ, Vân Mộ vốn dĩ không muốn làm to chuyện này.

Nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của Vân Minh Hạo, Vân Mộ vỗ nhẹ bả vai đối phương, thoải mái chỉ điểm: "Minh Hạo thiếu gia, con đường tu hành không có bất kỳ đường tắt nào cả, nếu như muốn tìm ta báo thù thì trở về chăm chỉ khổ luyện đi!"

Trừ Vân Mộ ra thì không một ai biết mọi chuyện sắp tới, còn chưa tới ba năm nữa hoang thú loạn triều sẽ tràn vào biên cảnh Tây Nam, đến lúc đó nơi đây sẽ trở thành một mảnh đất chết, khắp nơi hoang tàn, Vân gia cũng sẽ không còn tồn tại.

Vừa nghĩ tới chuyện có thể xảy ra trong tương lai, Vân Mộ cảm thấy nặng nề, ý niệm báo thù cũng nhạt đi nhiều, bèn xoay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng Vân Mộ đi xa, trong lòng Vân Minh Hạo tràn ngập các tư vị, khuôn mặt tỏ ra phức tạp, có sợ hãi có oán hận có cả tức giận và không cam lòng.

"Tên khốn người chờ bốn thiếu gia, bốn thiếu gia sẽ không bỏ qua chuyện này đâu, tuyệt đối không!"

Vân Minh Hạo khó nhọc bò dậy, nghiêng chặt hàm răng, tập tễnh lết ra khỏi hẻm.

...

Người ra kẻ vào tấp nập, Bách Thảo Đường cực kỳ đông khách nên tất nhiên chẳng ai chú ý đến một thiếu niên cả.

Khi Vân Mộ trở về Vân gia tạp viện, mẫu thân đã xong việc và về nhà cho nên hẳn trò chuyện với mẫu thân một lát, rồi đi thẳng vào gian phòng mình, khóa tất cả cửa sổ lại.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, Vân Mộ cẩn thận lấy từ trong túi ra một thứ đen thui, chính là cặn thuốc Độc Long Thảo mà Bách Thảo Đường bào chế còn thừa lại.

Độc Long Thảo còn có tên là Xà Tín Thảo, lá của nó cong cong và màu trắng, giống như linh xà thổ tín, bình thường dùng làm thuốc phụ trợ, có thể tăng dược tính, hấp thu dược độc, không phải loại gì quý hiếm nhưng lại rất thực dụng.

Bản thân dược thảo này không có độc tính, nhưng luyện thuốc tạo thành cặn thuốc, sau khi thiêu đốt sẽ sinh ra một loại khói độc màu trắng. Độc tính rất nặng, có tác dụng kích thích mãnh liệt đối với thần kinh, một khi nuốt vào nhiều sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác thống khổ, cho đến lúc tinh lực suy kiệt mà chết.

Vì vậy, từ trước đến giờ Bách Thảo Đường xử lý cặn thuốc của Độc Long Thảo rất cẩn thận, không vứt đi mà đóng gói cất kỹ, cứ cách một thời gian ngắn sẽ xử lý một thể, ví dụ như bán cho ai hoặc thể lực nào đó đặc biệt cần.

Vân Mộ hẳn là muốn lợi dụng cặn thuốc Độc Long Thảo để kích thích thần kinh, sau đó dùng phương pháp « Thiên Hồn Bách Luyện » đề cao tinh thần

hồn lực của mình.

Dĩ nhiên, Vân Mộ không phải không có chuẩn bị, hẳn chỉ cần đốt một nắm cặn thuốc, hạ độc tính nguy hại xuống thấp nhất. Hơn nữa để phòng ngừa vạn nhất, hẳn còn mua ba viên Thanh Tâm Hoàn, nếu gặp nguy cơ có thể giải độc.

Tóm lại, bằng mọi cách hẳn phải tăng cường tinh thần hồn lực trước thời điểm Khải Linh Đài mở ra.

...

"Xèo!"

Một luồng khói trắng bốc lên, giống như long xà vờn quanh.

Vân Mộ ngồi xếp bằng trên giường gỗ, ngưng thần tĩnh khí, thủ chặt ý niệm, hô hấp thoải mái để dẫn khói trắng vào trong thân thể. Một cảm giác hít thở không thông xông thẳng lên đầu!

Nóng ran, lạnh lẽo, điên cuồng, bi thương, thống khổ, tuyệt vọng. . .

Độc của Độc Long Thảo vượt quá dự liệu của Vân Mộ, đủ loại tâm tình tiêu cực chọt bộc phát, bao phủ lấy hẳn.

Thứ hẳn phải chịu không chỉ huyễn tượng, mà cả trăm năm nhân thể tang thương, tình cảm phức tạp hơn, suy nghĩ hỗn loạn hơn, thống khổ nhiều hơn.

Vân Mộ đắm chìm trong vô số huyễn tượng hồi ức, thỉnh thoảng thống khổ giãy dụa, thỉnh thoảng không cam lòng nhẫn nại, thỉnh thoảng tức giận tuyệt vọng, cuối cùng là buồn bã rơi lệ.

Quá khứ cuối cùng cũng chỉ là quá khứ, tương lai còn ở phía trước.

Không quay đầu! Không cúi đầu!

...

Sau khi đủ loại huyền tượng xuất hiện, Vân Mộ dần dần bình phục.

Lúc này, linh hồn hẩn như xuất khiếu xem lại tất cả lịch duyệt kiếp trước của mình. Dù là trăm năm kiếp trước, hay là kiếp này thì tất cả đều là nhân sinh của hẩn, hẩn không thể trốn tránh...

Vân Mộ thu liễm tâm tư, tiếp tục tu luyện.

Kế tiếp, chính là luyện hồn.

Trong truyền thuyết, thiên địa sinh linh đều có tam hồn, thiên hồn chủ trí, địa hồn chủ linh, sinh hồn chủ mệnh, mà bộ tàn thiên « Thiên Hồn Bách Luyện » chính là rèn luyện sinh hồn. . . Dưới kích thích cực lớn, mạnh mẽ hút sinh hồn, dùng các loại cảm xúc thống khổ rèn luyện.

Nhất niệm thiên địa bi, nơi nào tuế nguyệt quy?

Nhị niệm đại đạo nan, tại sao diệu pháp huyền?

Tam niệm chúng sanh khổ, vì gì minh vạn cổ?

Tứ niệm vạn vật tuyệt, thế nào chính vô tà?

Ngũ niệm luân hồi mạt, há theo sinh tử quá?

...

Nhất niệm tức nhất luyện, bách niệm tức bách luyện.

Vân Mộ lặng lẽ vận chuyển « Thiên Hồn Bách Luyện », căn cứ theo phương pháp trong trí nhớ, dung nhập thống khổ cực lớn vào sinh hồn.

Mỗi một lần vận chuyển, linh hồn phảng phất như bị cắt một đao. Thiên hồn bách luyện giống như thiên đao vạn quả, cho dù tâm chí Vân Mộ bền bỉ cộng thêm nghị lực phi phạm thì cũng xuất hiện suy nghĩ muốn lùi bước.

Khi niệm thứ mười sinh ra, tâm thần Vân Mộ dần dần tan rã, ý niệm dần dần suy kiệt, nhưng hãn thủy chung không dừng lại bởi vì hãn có lý do để không thể từ bỏ.

"Xèo!"

Vân Mộ lại đốt một nhúm cặn Độc Long Thảo, há miệng hấp thụ vào trong cơ thể.

Độc lan tới toàn thân, thống khổ lại ập tới!

Chính vì thống khổ kích thích, Vân Mộ vẫn luôn duy trì được thanh tĩnh, những thống khổ hãn phải chịu càng thêm lớn!

Thiên đao vạn quả! Tan xương nát thịt! Tê tâm liệt phế!

Mười một niệm. . . Mười hai niệm. . . Mười ba niệm. . .

Mỗi một niệm là một lần thể nghiệm cực hình.

Dù vậy, Vân Mộ vẫn gắng kiên trì, cố gắng vượt qua.

. . .

Ở nội viện Vân gia, Thính Phong tiêu trúc.

Lúc này, Vân Minh Hiên đứng ở trước trúc đình, hai mắt nhắm lại, tay cầm song thứ, hư ảnh một con cự lang chậm rãi hiện lên sau lưng.

Mặc dù bóng sói rất nhạt, tựa như một trận gió có thể thổi tan nhưng ý chí Vân Minh Hiên ngưng tụ, khí tức cự lang càng ngày càng mãnh liệt, hai

mắt tán lộ hung quang âm trầm.

Huyền Linh Thuật: Lang Nha Thứ!

Kình khí chấn động, lực lượng ngưng tụ, nanh sói và song thứ trong tay Vân Minh Hiên nháy mắt hòa làm một thể, mạnh mẽ đâm về nham thạch phía trước.

Chỉ thấy nổ vang, một tảng nham thạch cao hơn người bị đánh thành mảnh nhỏ, hạ nhân chung quanh thấy vậy trợn mắt hốc mồm, vừa hâm mộ vừa sợ hãi.

...

"Thúy Nhi chúc mừng thiếu gia, chúc mừng thiếu gia rốt cục đã lĩnh ngộ thành công chân ý của Lang Nha Thứ, thực lực tiến thêm một bước!"

Một nha hoàn mặc cung trang xinh đẹp bước tới bên cạnh Vân Minh Hiên, ôn nhu lau mồ hôi trên trán hắn, trên mặt tràn đầy hạnh phúc vui sướng .

"Tiểu yêu tinh nhà ngươi, cái miệng thật ngọt ngào."

Vân Minh Hiên hài lòng vân vê cằm của nha hoàn, trong mắt khó nén sự hưng phấn.

Là thiên tài của Vân gia, đồng thời hưởng thụ khen ngợi và đặc quyền là áp lực không nhỏ, muốn không bị người khác dẫm dưới chân phải trả giá bằng mồ hôi và nước mắt.

Vân Minh Hiên rất hài lòng trạng thái hiện tại của mình, hắn không chỉ là một thiên tài, mà là một thiên tài luôn luôn nỗ lực.

...

Chốc lát sau, tâm tình Vân Minh Hiên hồi phục, lúc này mới hỏi: "Hai tên kia có còn ở bên ngoài hay không?"

Nha hoàn Thúy Nhi đứng bên xoa bóp vai cho hắn, nhỏ nhẹ đáp: "Vợ chồng Vân Vương quý phía ngoài đã lâu, có phải thiếu gia muốn gặp bọn họ không?"

"Gặp bọn họ?"

Vân Minh Hiên hờ hững cười khẽ, không chút khách khí khoát tay áo: "Hai tên phế vật kia để ý làm gì? Có chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, cứ để cho bọn họ lăn ra đồng ruộng tự sinh tự diệt."

Thúy Nhi biết điều gật đầu, sau đó lại hiếu kỳ nói: "Thiếu gia, Thúy Nhi thật sự nghĩ mãi mà không ra. Chẳng phải chỉ là một đôi cô nhi quả mẫu thôi sao, có cần thiết vì bọn họ mà phải tức giận đến thế không? Nếu chẳng may tức giận quá độ mà thương tổn bản thân thực không đáng giá chút nào, Thúy Nhi sẽ đau lòng đó!"

"Ha ha! Có một số chuyện nói ra người cũng không hiểu."

Vân Minh Hiên vươn tay ôm nha hoàn, thoải mái vuốt ve người nàng: "Bốn thiếu gia muốn đuổi mẹ con họ tất nhiên có dụng ý của bốn thiếu gia. Nếu mưu kế thành công, con đường tu hành tương lai của bốn thiếu gia chắc chắn một bước lên mây, thậm chí có thể vượt qua đường huynh Minh Khê."

"A!"

Thúy Nhi kinh ngạc che miệng, vẻ mặt sùng bái: "Minh Khê thiếu gia không phải là thiên tài đứng đầu Vân gia, cũng là thiên tài hạng nhất Lưu Vân Trấn có tư chất tiên thiên ngũ khiểu sao. Nếu quả thật thiếu gia vượt qua hắn, tương lai khẳng định có thể trở thành truyền kỳ, một đời là thiên kiêu của cả Đại Lương cổ quốc . . ."

Vừa nói, Thúy Nhi vươn tay ôm thật chặt Vân Minh Hiên, khuôn mặt hạnh phúc: "Thiếu gia thật tài giỏi! Thúy Nhi muốn làm nha hoàn cho người cả đời . . . Không! Kiếp sau cũng muốn, kiếp sau nữa cũng muốn!"

Vân Minh Hiên cười mà không nói, khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt tràn đầy đắc ý

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 8: Vân Gia Chủ Phủ

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Đêm khuya tĩnh lặng, khí trời mùa thu se se lạnh.

Vân Thường do dự đứng ngoài phòng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía gian phòng của Vân Mộ, trên mặt đầy vẻ lo lắng cùng bất đắc dĩ. Nếu không phải sợ làm phiền Vân Mộ, e rằng nàng đã phá cửa vào trong rồi.

"Cọt kẹt...t...tttt!"

Cửa phòng bị đẩy ra, Vân Mộ từ trong bước ra, thoạt trông không có vấn đề gì, chẳng qua khuôn mặt bơ phờ, tràn đầy vẻ mệt mỏi.

"Tiểu Mộ! Có chuyện gì vậy? Con vẫn khỏe chứ?"

Vân Thường vội vã chạy lại ôm lấy Vân Mộ, hết nhìn trái lại ngó phải, khi xác định Vân Mộ vẫn ổn mới yên lòng.

Thế nhưng khi nghĩ đến những việc Vân Mộ đã làm trước đó, sắc mặt Vân Thường liền thay đổi, tay vung lên nắm chặt lỗ tay Vân Mộ, nói gần như hét: "Vân Mộ! Cuối cùng là con đã gặp phải chuyện gì? Gọi con, con cũng không trả lời, cửa chính, cửa sổ đều khóa chặt từ bên trong, con muốn hại mẫu thân chết vì lo lắng à!"

"Xin lỗi mẫu thân, con sai rồi!"

Vân Mộ vừa bịt hai tai vừa vội vàng nói xin lỗi, đồng thời trong lòng hẳn cũng cảm thấy vô cùng áy náy. Trước đó không lâu, hẳn đã hứa sẽ không khiến cho mẫu thân lo lắng, không nghĩ tới mới có mấy ngày trôi qua, hẳn lại làm mẫu thân phải chờ đợi trong lo lắng, thật sự rất không phải.

Nhìn thấy vẻ mặt hối lỗi của con trai, cơn giận của Vân Thường đã biến mất hơn phân nửa: "Nói đi, vừa rồi con đã làm gì trong phòng? Tại sao trong phòng còn thoang thoang mùi thuốc vậy? Có phải con lại bị đau ở đâu không?"

"Không đau mấu thân, mấy hôm nay con vẫn luôn chăm chỉ luyện tập, chỉ là dùng một chút dược thảo để an thần thôi, ngày mai Khải Linh Thai mở ra rồi, con muốn chuẩn bị thật tốt."

Không phải Vân Mộ cố ý che giấu việc hãn đang tu luyện một pháp quyết nguy hiểm, chỉ là hãn không muốn mấu thân lại vì hãn lo lắng mà thôi. Hãn vốn định đến Bách Thảo đường mua một ít thuốc bổ có tác dụng điều dưỡng thân thể về cho mấu thân, thế nhưng lại sợ mấu thân truy hỏi nguồn gốc của chúng, nên cuối cùng đành thôi.

Chẳng qua, Vân Mộ tin rằng, không bao lâu nữa, hãn có thể giúp cho mấu thân sống những ngày thật hạnh phúc.

...

"Được rồi, được rồi, mấu thân biết con vẫn luôn cố gắng, còn không mau đi ăn cơm, không để cơm canh nguội hết bây giờ."

Vân Thường tức giận trừng mắt nhìn Vân Mộ, nàng hiểu rất rõ tính cách con mình, một khi đã tu luyện nhập tâm liền quên ăn quên ngủ, ngay cả mẹ hãn chỉ sợ hãn cũng không quan tâm, bản thân nàng cũng không biết là nên tức giận hay vui sướng.

"Tiểu Mộ, tới ăn cơm ... ăn đi con ... gấp nhiều đồ ăn một chút."

"Vâng!"

"Không cần phải tạo áp lực cho bản thân, thất bại cũng không sao, cứ sống một cuộc sống bình thường cũng tốt."

"Vâng!"

Mẫu thân nhẹ nhàng quan tâm, mỗi một câu, một từ đều khắc sâu vào lòng Vân Mộ.

Dưới ánh trăng, khung cảnh gia đình vô cùng đầm ấm.

...

Sáng sớm hôm sau, khí trời mát mẻ.

Một luồng ánh nắng ban mai, xuyên qua từng tầng mây xanh, chiếu rọi mặt đất.

Trong lúc tu hành, Vân Mộ dường như không cảm nhận được dòng chảy của thời gian, vẫn luôn yên tĩnh ngồi trong phòng mình, kiên trì rèn luyện Sinh hồn.

Nhiều lúc, hãn gần như đã hôn mê, nhưng vẫn cắn răng kiên trì, đến tận khi tinh thần cực kì mệt mỏi, hãn mới chuyển sang tu luyện “Vân Thể Thiên Phong thuật”.

Một đêm trôi qua, hiện tại Vân Mộ đã có thể thực hiện được thức thứ tư trong “Vân Thể Thiên Phong Thuật”: Linh Thiên thức, “Thiên Hồn Bách Luyện” cũng có thể kiên trì đến niệam thứ mười tám, đối với việc khống chế tinh thần hồn lực càng là đạt tới cảnh giới ý tùy tâm động.

Cảm giác được bản thân đang dần trở nên mạnh mẽ hơn, trong lòng Vân Mộ bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Chỉ có bản thân trở nên ngày càng mạnh hơn mới có thể khiến cho người thân có được cuộc sống bình yên và hạnh phúc.

...

Vân gia chủ phủ nằm ở giữa tây nhai, chiếm diện tích hơn ba mươi mẫu, tộc nhân gần trăm, tạp dịch hạ nhân hơn một nghìn, có thể nói nhân khẩu

vô cùng thịnh vượng.

Hôm nay, chính là thời điểm mở Khải Linh thai hắng năm của Vân gia, Vân gia chủ phủ khắp nơi treo đèn, kết hoa, trên khuôn mặt ai cũng tràn đầy vẻ vui mừng, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Trước cửa Vân phủ, tường cao sơn hồng, bảng hiệu sáng bóng, hai bên trái phải là hai bức tượng lân sư bằng đồng cao bảy xích, khí vũ oai nghiêm, chấn nhiếp bốn phương, tượng trưng cho quyền lực và địa vị của Vân gia.

Bởi vì thời điểm vẫn chưa nên, nên cửa lớn Vân gia vẫn chưa mở ra.

Các thiếu niên nam nữ đến tham dự nghi thức Khải Linh đều phải đứng đợi bên ngoài, theo thời gian trôi qua, số lượng người tụ tập ngày càng nhiều.

Những thiếu niên này hầu hết là con cái của nông gia hoặc thương hộ xung quanh, nhỏ nhất mới chỉ bảy, tám tuổi, lớn nhất cũng không quá mười sáu. Trên mặt bọn trẻ đều mang theo vẻ lo lắng không yên, không biết liệu bản thân có thành công vượt qua khảo thí hay không.

Đặc biệt là những thiếu niên mười sáu tuổi, Khải Linh nghi thức lần này là cơ hội cuối cùng của họ, nếu như vẫn không thể thông qua khảo hạch, họ sẽ đánh mất cơ hội duy nhất có thể thay đổi cuộc sống của họ mãi mãi. Từ nay về sau, họ sẽ giống với hầu hết mọi thường nhân, hoặc bị người nô dịch, hoặc lang thang nơi đầu đường xó chợ hoặc sống qua quãng đời còn lại một cách bình đạm.

Vân Mộ cũng có hoàn cảnh tương tự họ, chỉ khác là, thay vì lo lắng không yên như những người khác hẳn lại hết sức bình tĩnh.

...

"Ồ! Vân Mộ Đầu, người cũng tới?"

Một giọng nói vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Vân Mộ, hắn quay đầu nhìn lại, một thiếu niên đầu trọc, mặc áo ngắn, đang lách qua đám đông hướng về phía hắn.

"Chu Nhạc?"

Vân Mộ đánh giá Chu Nhạc trên dưới một hồi, thân ảnh hai đời dần dần hợp lại với nhau.

Chu Nhạc là con trai của Vương Đại Nương, cũng là bạn học của Vân Mộ tại Vân gia học đường, tính cách hắn giống mẫu thân của mình như đúc, thẳng thắn, thích khoe khoang về bản thân, hay nói mạnh miệng.

Chẳng qua, kí ức của Vân Mộ về Chu Nhạc cũng chỉ dừng lại ở thời niên thiếu. Bởi vì ở kiếp trước, sau khi hai mẹ con Vân Mộ bị đuổi khỏi nhà, Vân Mộ cũng không gặp lại Chu Nhạc nữa. Nghe nói Chu Nhạc cũng rời khỏi Vân gia, sau đó xảy ra đại nạn linh triều nơi biên cảnh, Chu Nhạc tử thủ nơi biên thành, không may đã tử trận trong linh triều.

"Hắc hắc, có phải tên mộc đầu nhà người gần như không nhận ra ta đúng không?"

Chu Nhạc lúng túng sờ tay lên cái đầu bóng loáng của mình, vẻ mặt buồn phiền nói: "Tất cả chỉ tại mẹ ta, bà nói hôm nay muốn ta thật nổi bật, thế là cạo sạch tóc trên đầu ta, nếu như bị đám bạn trong học đường nhìn thấy, bọn hắn sẽ cười ta đến chết mất thôi, ôi xấu hổ quá đi mất!"

"Mẹ người nói cũng đúng, người sẽ trở nên rất nổi bật đấy!"

Vân Mộ khẽ cười, tựa như đã thấy được tương lai đối phương.

"Hặc hặc, vậy phải cảm ơn lời chúc phúc của người rồi!"

Tâm tính Chu Nhạc vẫn còn rất trẻ con, được người khen ngợi khó tránh khỏi lâng lâng: "Ồ! Vân Mộc Đầu, hôm nay trông người có vẻ không giống trước cho lắm, biết nói đùa, lại còn cười nữa!"

Trong suy nghĩ của tất cả đệ tử học đường, Vân Mộc từ nhỏ tính cách đã kì quái, luôn trầm mặc, ít nói, hầu như chưa có ai nhìn thấy hắn cười, cho nên mọi người mới đặt biệt danh cho hắn là "Mộc Đầu". Nhưng Vân Mộc của hiện tại, cử chỉ chín chắn, phong thái ung dung, đâu còn chút nào vẻ chất phác, ngây ngô của lúc trước?

"Vây à?"

Vân Mộc ngẩn người, thần sắc có chút mê man, hắn sắp không nhớ được hình dáng trước đây của bản thân rồi, hắn chỉ biết từ sau khi gặp Tố Vấn, cuộc sống của hắn đã có rất nhiều thay đổi so với trước, tính cách của mình có lẽ đã thay đổi từ lúc đó a!

Chẳng qua, Vân Mộc cũng không muốn giả vờ là một đứa bé ngây thơ, cũng không cố gắng né tránh vấn đề tuổi tác và tâm lí của bản thân. Sống lại kiếp này, tính cách của hắn đã bớt đi vài phần thâm trầm, lại nhiều thêm vài phần phóng khoáng và tiêu sái. Hắn cảm thấy bản thân như hiện tại rất tốt, đơn giản là tâm tình vô cùng thoải mái không liên quan gì đến trí tuệ.

"A! Chu Nhạc! Cuối cùng cũng tìm thấy người rồi ... nơi đây thật nhiều người a!"

Một thanh âm dễ nghe truyền đến, Chu Nhạc vội vàng nhìn lại, trên mặt không giấu được vẻ ngại ngùng.

Từ trong đám người, một thiếu nữ đang bước dần về phía Chu Nhạc.

Thiếu nữ trông khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, dáng người cao ráo, đứng bên Chu Nhạc cũng không hề thấp hơn, dung mạo tú lệ, tuy rằng phục sức giản đơn, nhưng cũng không che giấu được vẻ kiêu diễm thướt tha.

"Thật là, người tới sớm như vậy cũng không thềm đứng đợi ta, hứ!"

Thiếu nữ tùy ý nhìn lướt qua Vân Mộ đang đứng bên cạnh, đầu hướng về phía Chu Nhạc hờn dỗi, lời nói tuy đầy oán trách, nhưng khóe mắt lại không giấu nổi ý cười.

"Ta. . . Không phải ta cố ý, Uyển Nhi tỷ . . ."

Chu Nhạc vừa rồi còn khí thế hiên ngang, thế nhưng khi vừa nhìn thấy thiếu nữ này, cả người liền trở nên lúng túng.

Thiếu niên trong sáng, mỗi tình đầu.

Vân Mộ hiểu rõ, chỉ khẽ cười nhạt, cũng không nói gì, chỉ là hãnh không có chút ấn tượng nào với thiếu nữ trước mặt, hãnh không phải là học trò đến từ Vân gia học đường.

"Chuyện này. . . Vân Mộc Đầu, để ta giới thiệu với người, vị cô nương này là Điền Uyển Nhi, con gái của Điền lão bản quán rượu Phượng Tường."

Chu Nhạc giới thiệu sơ qua về thiếu nữ bên người, rồi lại xoay đầu nói:
"Uyển Nhi tỷ, tiểu tử này chính là bạn học cùng trường với ta, cũng là hang xóm của ta: Vân Mộ, mọi người thường hay gọi hãnh là Mộc Đầu."

"A! Người họ vân? Người là con cháu Vân gia sao?"

Đôi mắt Điền Uyển Nhi vụt sáng, rụt rè thi lễ, hai má khẽ ửng hồng.

Vân Mộ bình thản lắc đầu, không hề nhiều lời, tựa như không muốn trả lời vấn đề của thiếu nữ.

"A, Chu Nhạc, tên bạn học này của người quả là vô lễ a!"

Điền Uyển Nhi khẽ chu môi, vẻ mặt ủy khuất nhìn Chu Nhạc.

"Uyển Nhi tỷ chớ nên tức giận. . ."

Chu Nhạc thấy thiếu nữ không vui liền vội vàng dỗ dành: "Tính cách của Vân Mộc Đầu vốn như vậy, nếu không tại sao mọi người lại đặt biệt danh cho hắn là "Mộc Đầu" chứ. Hơn nữa, Vân Mộc Đầu không có cha, từ nhỏ đã theo họ Vân của mẹ, nên hắn cũng giống như ta, không được xem là Vân gia tộc nhân. . . Chẳng qua, nghe nói mẫu thân hắn từng là người nhà họ Vân."

"Thì ra là như vậy!"

Điền Uyển Nhi nghe vậy thì giật mình, không thềm để ý Vân Mộ nữa, tựa như cô gái nhiệt tình niềm nở vừa mới đây thôi là một người hoàn toàn khác.

Vân Mộ nghe Chu Nhạc kể chuyện của mình, không khỏi thấy buồn cười, thái độ trước sau khác nhau một trời một vực của Điền Uyển Nhi cũng chả khác gì những kẻ nịnh nọt, a dua hắn đã từng gặp qua, nên thật sự hắn cũng chả buồn để tâm, chỉ là hắn hơi kinh ngạc, đối phương tuổi còn nhỏ nhưng không ngờ lại nhiều toan tính như vậy, không hổ danh là con gái chủ quán rượu.

Nhìn lướt qua hai người, tâm trạng nói chuyện phím của Vân Mộ cũng chẳng còn được bao nhiêu, vì vậy hắn lặng lặng đứng sang một bên.

. . .

"Khai môn đại cát!"

Bên trong Vân phủ truyền đến tiếng hô to, cửa lớn từ từ mở ra.

Tiếng động lớn làm cho đám người đang huyên náo lập tức an tĩnh lại.

Lúc này, một gã quản sự tuổi trung niên đang chậm rãi đi ra khỏi Vân phủ trong vòng vây của bốn tên hộ vệ trẻ tuổi.

Người này dáng người cao gầy, cằm nhọn, ăn diện đẹp đẽ, thần thái kiêu căng, vừa bước tới thềm đá trước cửa liền đứng tại đó, dường như mình là một tồn tại cao xa, ánh mắt khẽ lướt qua xung quanh, thỉnh thoảng hơi gật đầu thể hiện thái độ hài lòng của bản thân.

Rất nhiều người ở đây đều nhận ra, người này chính là Tam quản gia của Vân gia chủ phủ, tên là Cổ Bảo Xuyên, chuyên chịu trách nhiệm đối ngoại, tiếp đãi khách khứa.

"Khục khục!"

Cổ quản gia giả vờ ho hai tiếng, tăng hẳn rồi nói: "Chắc hẳn hầu hết mọi người ở đây đều biết ta, ta là Tam quản gia của Vân gia chủ phủ, chuyên chịu trách nhiệm dẫn các người vào Vân phủ . . . Chỉ có điều, quy định của Vân phủ có lẽ các người đều đã biết, hôm nay là ngày trăng tròn, cũng là thời điểm bắt đầu đại lễ Khải Linh, gia chủ không muốn có bất cứ chuyện gì không may xảy ra, cho nên sau khi các người vào trong Vân phủ, cần phải theo sát đoàn người, không được tùy tiện đi lại, càng không được phép gây chuyện trong Vân phủ, nếu không chắc chắn sẽ bị phạt thật nặng!"

"Được rồi, bây giờ mọi người xếp thành hai hàng, tuần tự đi vào!"

Cổ quản gia thiếu kiên nhẫn vẫy vẫy tay, lệnh cho hộ vệ duy trì trật tự, bản thân mang theo đám thiếu niên tiến vào Vân phủ.

...

Bên trong Vân phủ, hương thơm của hoa cỏ thấm sâu vào lòng người.

Đập vào mắt trước tiên là một thảm cỏ xanh trải dài miên man, phía trên đủ mọi loài hoa thi nhau khoe sắc thắm, mặc dù hiện tại là cuối thu, vẫn xanh

tươi rực rỡ.

Phía sau thảm cỏ là một bức bích họa, phía trên sơn xanh thủy tú, mây trắng bao la, tựa như tiên cảnh

Càng đi sâu vào bên trong, khung cảnh càng nên thơ, một chiếc cầu nhỏ bắc ngang hồ nước, dưới hồ sen hồng khoe nụ, cá chép tung tăng, tựa như tranh vẽ.

Nhìn cảnh vật xung quanh, Vân Mộ không khỏi thở dài.

Vân gia bề ngoài tuy có vẻ phồn thịnh, nhưng bên trong đã mục nát hết cả rồi, cả gia tộc chẳng khác nào đang rơi thẳng vào vực sâu hủy diệt, nếu không khi xảy ra tai kiếp thú triều cũng không bị tiêu diệt dễ dàng như thế .

Đình viện sâu hun hút, không gian lạnh ngắt như tờ, khiến cho trong lòng mỗi người đều xuất hiện một loại áp lực vô hình.

Sau một lát di chuyển, mọi người đã đi tới một biệt viện trống trải, nơi đây ngoại trừ một tòa lầu các giản dị, không xuất hiện công trình kiến trúc nào khác, phía trên lầu các có khắc ba chữ to “Huyền Linh Các”

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 9: Huyền Linh Các

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Vân phủ được chia làm hai viện là nội viện và ngoại viện, gồm ba Chi bốn Các.

Huyền Linh Các là một trong bốn các, cũng là nơi đệ tử Vân gia tu hành và rèn luyện hàng ngày, có Huyền Sĩ chuyên môn tiến hành dạy bảo.

Mà những thiếu niên muốn bước lên Khải Linh Thai thì trước tiên phải thông qua kiểm tra của Huyền Linh Các, chỉ người nào có tinh thần hồn lực đạt tiêu chuẩn mới có tư cách bước lên Khải Linh Thai.

Một đám thiếu niên gồm khoảng một trăm người sau khi tiến vào biệt viện thì được tập hợp, sắp xếp đứng chỉnh tề phía bên phải lầu các.

Sau một lúc lâu, một nhóm thiếu niên nam nữ mặc trang phục hoa lệ xuất hiện đứng tập trung bên trái lầu các.

Trên gương mặt mỗi người mới đến đều lộ vẻ khẩn trương và hưng phấn, cả đám trò chuyện không ngừng, thỉnh thoảng còn có người thủ thế khiêu khích nhóm thiếu niên đứng đối diện.

Nhóm thiếu niên phía bên trái gây hấn khiến các thiếu niên khác cực kỳ bức tức, Cổ quản gia đứng ở một bên nhìn thấy tất cả thế nhưng vẫn làm như không thấy.

Nhóm thiếu niên nam nữ bên trái chỉ có mười người, tất cả đều là đệ tử nội viện Vân gia, nhỏ nhất khoảng sáu bảy tuổi, lớn nhất cũng chỉ mười một, mười hai tuổi, không những nhân số ít mà độ tuổi trung bình cũng nhỏ.

Bọn họ được gia tộc bồi dưỡng từ nhỏ nên tinh thần hồn lực đều không yếu, những người đến mười một mười hai tuổi mà chưa thông qua kiểm tra Huyền Linh các rất ít, đa số thiếu niên đến mười tuổi là đã đạt được tiêu chuẩn tinh thần hồn lực nhất trọng thiên, có một số thiên tài Vân gia đến bảy tám tuổi đã thức tỉnh được linh khiếu.

Cho nên khi đối diện với những thiếu niên không mang họ Vân, đệ tử Vân gia tự cảm thấy mình ưu việt hơn.

...

Vân Mộ đứng trong đám người, tướng mạo bình thường không nổi bật, thế nhưng vẫn có người quen nhận ra hắn.

"Hắc hắc, đây không phải là Vân đại thiếu gia sao?"

"Ha ha ha, ta nói Vân đại thiếu gia, có phải người đứng nhầm vị trí hay không, có lẽ người nên đến đứng chung chỗ với chúng ta!"

"Đường huynh Minh Hiên không phải đã nói rồi sao, lớn lên cao to không nhất định trở thành cao thủ, có khả năng là đồ vô tích sự, mang họ Vân không hẳn sẽ là người Vân gia, có khả năng là con hoang!"

"Nghe nói Vân đại thiếu gia bị trọng thương! Vì sao không ở trong nhà tĩnh dưỡng mà còn đến tham gia nghi thức Khai Linh? Cần gì phải nghiêm túc như thế, dù sao thì mấy lần trước cũng không qua được kiểm tra, làm mất nhiều thời gian của mọi người là không tốt!"

Trong lúc nói chuyện, hai gã thiếu niên một cao một thấp người Vân gia có bộ dáng điệu võ dương oai đi đến trước mặt Vân Mộ.

"..."

Vân Mộ chỉ lẳng lẳng nhìn hai người, ánh mắt không chút biến hóa.

Hiển nhiên là hẳn biết hai người này, thiếu niên cao tên là Vân Thiếu Hoa, thiếu niên thấp tên Vân Thiếu Kiệt, hai người là anh em ruột cùng một mẹ sinh ra, là đệ tử chi thứ bên ngoài của Tam phòng, cũng là học sinh trong học đường Vân gia.

Thành thật mà nói, hai người này học chung trường với Vân Mộ, thế nhưng khác hẳn với Chu Nhạc, bởi vì bọn họ mang họ Vân nên dù chỉ là chi thứ cũng tự cho là mình tài trí hơn người.

Vân Mộ không để ý đến sự khiêu khích và lời nói sỉ nhục của hai người, hẳn chỉ cảm thấy phiền chán khi đối phương cứ lải nhải trước mặt mình.

"Thằng nhóc con hoang, chúng ta đang nói chuyện với người, thái độ của người như vậy là sao! Có phải muốn ăn đòn hay không?"

"Thiếu gia chó má gì, thật nghĩ rằng mình họ Vân thì sẽ là thiếu gia? Chẳng qua chỉ là thằng nhóc con hoang mà thôi!"

Thấy Vân Mộ không thèm để ý đến mình, hai huynh đệ bọn chúng đã cảm thấy không vui rồi, đầu tiên là châm chọc khiêu khích, về sau càng nói càng căm tức, hiển nhiên là có ý định động thủ.

Nhìn thấy tình hình này, những thiếu niên Vân gia khác bắt đầu nhao nhao ồn ào, hận không thể giẫm đạp Vân Mộ dưới chân làm nhục một phen.

"Chu Nhạc, người muốn làm gì, đừng qua đó! Nếu không... nếu không ta không bao giờ... để ý đến người nữa!"

Điền Uyển Nhi thấy Chu Nhạc đang muốn đi đến chỗ Vân Mộ thì mạnh mẽ níu giữ hẳn lại, thậm chí còn nói ra lời uy hiếp.

"Uyển Nhi tỷ, bọn họ khinh người quá đáng!"

Chu Nhạc nhin không được mà oán trách hai câu, thế nhưng khi nhìn thấy bộ dáng sắp rơi lệ của Điền Uyển Nhi, hăn liền cảm thấy do dự mà đứng yên tại chỗ, vẻ mặt có phần buồn rầu. Hăn vốn là người thẳng tính, nhìn thấy bạn học chung bị làm nhục mà không giúp đỡ khiến hăn cảm thấy mình rất không nghĩa khí.

Mà những thiếu niên không mang họ Vân đứng bên cạnh thì biết rõ sự bá đạo của Vân gia cho nên căn bản không dám tùy tiện ra mặt.

...

Vân Mộ thầm thở dài, hăn đi về phía Cổ quản gia trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Hả! Người qua đây làm gì?"

Cổ quản gia cảm thấy mơ hồ bởi hành động của Vân Mộ, không biết đối phương qua đây làm gì, chẳng lẽ là muốn mình vì hăn mà ra mặt hay sao? Quả nhiên là khờ khạo vô tri!

Ngay lập tức, vẻ mặt Vân Mộ không chút thay đổi nói:" Cổ quản gia, người vừa mới nói qua hôm nay là ngày tốt, cho nên gia chủ không muốn xuất hiện bất kì chuyện không vui nào trong Vân phủ, bất kể kẻ nào nếu như dám làm loạn trong Vân phủ sẽ bị trừng phạt nặng, có phải hay không?"

"Đúng vậy, thì sao?"

Vẻ mặt Cổ quản gia hiện lên nét cổ quái, khó hiểu nhìn Vân mộ, ánh mắt liếc qua nhóm thiếu niên Vân gia bên cạnh.

Vân Mộ ngoảnh lại, hiển nhiên nói:" Nếu đã như vậy, vì cái gì khi Cổ quản gia nhìn thấy những người kia tìm ta gây phiền phức mà không ngăn cấm."

"Ngăn cấm? Ha ha ha..."

Cổ quản gia bật cười, dường như cảm thấy đối phương rất buồn cười:" Vân Mộ thiếu gia, người ngốc thật hay là giả ngốc? Quy định của gia chủ rõ ràng là dành cho những người ngoài như các người chứ không phải là với đệ tử Vân gia."

Lời vừa nói ra khiến nhóm thiếu niên bên phải lộ ra vẻ oán giận, ngật nổi vì ngại thân phận của Cổ quản gia nên mọi người tuy giận nhưng không ai dám nói gì.

"Ha ha ha, chuyện gì vậy, còn muốn tố cáo!"

"Đúng vậy, có tin hay không chúng ta đánh chết thằng nhóc con hoang như người ngay tại đây!"

"Đúng! Đánh chết thằng con hoang này!"

Đám thiếu niên Vân gia tùy ý cười to, thậm chí còn bao vây xung quanh Vân Mộ.

"Cút ngay!"

Vân Mộ lạnh nhạt liếc nhìn xung quanh, nét mặt cực kì lạnh lùng. Hắn không muốn sinh sự không có nghĩa là hắn sợ phiền phức, hắn không muốn tính toán với đám nhóc con này không có nghĩa là hắn sẽ không tính toán... Cùng lắm thì rời khỏi Vân gia, với kinh nghiệm và năng lực của hắn thì tuyệt đối sẽ không để cho mẫu thân dẫm lên vết xe đổ.

Cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của Vân Mộ, trong lòng đám thiếu niên Vân gia xuất hiện một trận rét lạnh.

So với ý chí giết chóc ngưng tụ trăm năm và khí độ của một Đại Huyền Tông thì những thiếu niên mười mấy tuổi này làm sao có khả năng thừa nhận!

"Người... Người dám..."

Sau khi sững sờ thì Vân Thiếu Hoa cảm thấy không ổn, chính mình lại sợ hãi, sợ hãi một tên con hoang!

Làm sao có thể!? Tuyệt đối không thể!

Cố nén nhục nhã trong lòng, Vân Thiếu Hoa chửi mắng Vân Mộ, thế nhưng bảo hãn động thủ thì hãn lại không dám, hãn không có cái gan đó.

Không chỉ là hãn, những thiếu niên Vân gia đứng xung quanh cũng như thế. Bọn họ hoàn toàn có thể cảm giác được ánh mắt lạnh lùng của Vân Mộ, đó là ánh mắt coi thường sinh mạng, có lẽ đối phương thật sự dám giết người! Có lẽ chính mình thật sự sẽ chết!

...

Vân Mộ không để ý đến đám thiếu niên Vân gia, quay sang Cổ quản gia nói: "Nên nói ta đã nói, nếu thật sự gây chuyện kinh động đến trưởng lão Huyền Linh Các thì Cổ quản gia khó thoát tội. Hơn nữa, người thân là quản gia, nếu như nhà cửa suốt ngày không yên thì gia chủ còn dùng người làm gì? Vân gia có hơn một nghìn hạ nhân tạp dịch, thiết nghĩ người muốn vị trí quản gia cũng không phải là ít?"

"Câm miệng! Người... Người dám uy hiếp ta!"

Cổ quản gia càng nghe càng giận, nét cười trên mặt biến mất, trong ánh mắt nhàn nhạt lộ ra lạnh lùng, đang định nhắc tay cho Vân Mộ chút giáo huấn, thế nhưng khi nghĩ đến thân phận đối phương thì cuối cùng lại nhẫn nhịn.

Dù sao Vân Thường cũng là con gái của gia chủ, có huyết mạch chính thống, không ai biết gia chủ có còn nhớ đến mối tình thân này hay không, cho nên bình thường mọi người chỉ khi nhục hai mẹ con này mà thôi, còn

nếu động thủ thật thì lỡ xảy ra chuyện không may, gia chủ mà điều tra cặn kẽ thì không chỉ là dừng lại ở một chút trách mắng.

Vì một người bị chồng ruồng bỏ, vì một đứa con hoang, Cổ quản gia cảm thấy không đáng.

...

Trong lúc Cổ quản gia đang cảm thấy khó xử thì một gã nam tử trung niên dẫn theo một thiếu niên mặc cẩm y khoảng mười bốn mười lăm tuổi từ Huyền Giả Lâu đi ra.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì, ồn ào như thế thì còn ra thể thống gì!"

Ánh mắt người trung niên nam tử tùy ý nhìn xung quanh, vẻ mặt không giận mà uy, một trận uy áp tự nhiên sinh ra khiến những thiếu niên đứng hai bên câm như hến.

Không đợi người khác trả lời, Vân Thiếu Hoa bước lên trước nói:" Hạ sư phụ, là do tiểu tử Vân Mộ này nói năng lung tung trêu chọc gây sự, Cổ quản gia có ý tốt khuyên can nhưng hắn lại nói năng lỗ mồm với Cổ quản gia, thật sự là nên đánh!"

"Vân Mộ?"

Hạ sư phụ nhìn theo hướng chỉ của Vân Thiếu Hoa liền thấy một thiếu niên gầy yếu mặc cẩm y đang bình tĩnh nhìn mình, trên nét mặt không có chút nào vẻ khẩn trương lo lắng.

Hạ sư phụ đang muốn mở miệng hỏi thì bỗng nhiên thiếu niên mặc cẩm y đứng bên cạnh quát lớn:" Vân Mộ, lại là tên tiện chủng nhà ngươi gây chuyện thị phi, còn không cút khỏi Vân phủ cho ta, đừng ở nơi này làm mất mặt!"

"..."

Vân Mộ không hề cử động, ánh mắt băng lãnh nhìn thẳng vào đối phương.

Bởi vì tâm lý tuổi tác nên Vân Mộ lười tính toán với những thiếu niên kia, thế nhưng khi nhìn thấy thiếu niên mặc cẩm y xuất hiện thì tia sát niệm ẩn sâu trong đáy lòng hẳn không kìm chế nổi mà dâng lên.

Người thiếu niên kia không phải là ai khác mà chính là người rắp tâm muốn đuổi mẹ con Vân Mộ ra khỏi Vân gia, là đại thiếu gia Tam phòng - Vân Minh Hiên.

Ở kiếp trước Vân Mộ chưa nghĩ sâu xa, cũng không nghĩ đến liên hệ của việc bản thân mình bị trọng thương và nghi thức Khai Linh.

Bây giờ hồi tưởng lại, hẳn hoàn toàn có thể khẳng định sự tình này tuyệt đối đã có dự mưu từ trước, chỉ là hẳn không biết đến tột cùng là vì mục đích gì mà Vân Minh Hiên dùng trăm phương ngàn kế hãm hại mình.

...

"Được rồi! Hiên tại là lúc làm nghi thức Khai Linh, đám tiểu bối các người có ân oán gì thì đợi lát nữa sau khi qua kiểm tra khảo sát hãy tự mình giải quyết, nếu ai dám gây rối tại Huyền Linh Các thì đừng trách Hạ mỗ ném hẳn ra bên ngoài."

Hạ sư phụ bực mình khoát tay áo, hẳn ở Vân gia nhiều năm, làm sao không biết chút lòng dạ đen tối ấy của bọn tiểu bối. Chẳng qua hẳn thân là giáo viên hướng dẫn của Huyền Linh Các, hơn nữa còn có thân phận Huyền Sĩ cao quý nên cũng lười đi quản những việc nhỏ nhặt này.

"Tiểu tiện chúng, coi như người vận khí tốt, hừ!"

Vân Minh Hiên không dám trái ý giáo viên nên đành phải tạm thời lùi sang một bên.

Từ đầu đến cuối, Vân Mộ không nhiều lời, cũng không hề giải thích. Trong mắt hẳn, Vân Minh Hiên đã là người chết, hiện tại chưa chết nhưng rất nhanh sau đó sẽ chết.

...

Đợi sau khi nhóm thiếu niên Vân gia yên tĩnh lại, lúc này Hạ sư phụ mới mang vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Người đã đến đông đủ chưa?"

Cổ quản gia liền bước lên phía trước nói: "Hồi bẩm Hạ sư phụ, đệ tử nội viện Vân gia mười ba người, đệ tử ngoại viện hai mươi bảy người, người bên ngoài đến báo danh tham gia nghi thức Khai Linh có năm mươi sáu người, tổng cộng là chín mươi sáu người, tất cả đều đến đông đủ rồi."

Được gọi là đệ tử nội viện chính là người trong họ tộc Vân gia, mà đệ tử ngoại viện thì là những người như Chu Nhạc vậy, là người làm tạp dịch phụ thuộc vào Vân gia hoặc là người khác họ.

Về phần người bên ngoài tham gia báo danh, đó là con của những thương hộ lớn nhỏ trên Lưu Vân trấn. Bọn họ không có điều kiện để xây dựng Khải Linh Thai nên chỉ có thể giao nộp một khoản phí nhất định để đến Vân gia tham gia nghi thức khai linh.

"Số người tham gia năm nay có vẻ ít."

Hạ sư phụ lãnh đạm gật đầu, cũng không để trong lòng, tùy ý nói: "Nếu người đã đến đông đủ rồi thì bắt đầu tiến hành khảo thí đi, Vân Minh Hiên lại đây hỗ trợ ghi chép, chỉ có nhân tài thông qua khảo thí mới có tư cách tham gia nghi thức khai linh."

Nói xong, Hạ sư phụ trở về Huyền Linh các.

Đám thiếu niên dưới sự an bài của Vân Minh Hiên lần lượt tiến vào trong Huyền Linh Các.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 10: Lượng Hồn Thai

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Không gian bên trong Huyền Linh các cực kỳ rộng rãi, bốn phương tám hướng, phân thành hai tầng trên dưới.

Thượng tầng là nơi trường lão của Huyền Linh các tu hành, mỗi tháng mở ra một lần, Vân gia đệ tử nếu như trên con đường tu hành gặp phải nghi vấn, có thể lên lầu thỉnh giáo.

Hạ tầng lại là nơi diễn luyện, bình thời để cho các đệ tử huyền giả trong tộc tỷ thí, còn có giáo tập chỉ điểm.

Ở sâu trong lầu các, có một tòa đài ngọc hình tròn, bên trên trơn nhẵn, phía ngoài khắc trăm cái ký hiệu ly kỳ cổ quái, tựa như văn mà không phải văn, tựa như chữ mà chẳng phải chữ, làm cho người ta cảm giác vô cùng thần bí huyền diệu.

Vật này tên 【 Lượng Hồn Thai 】 , chuyên dùng để khảo nghiệm tinh thần hồn lực của một người.

Mà cổ quái ký hiệu phía trên nó được gọi là 【 Huyền Văn 】 . Nếu như lấy ý niệm quan tưởng, có thể đem ký hiệu thấp sáng, huyền văn được thấp sáng càng nhiều, ý nghĩa tinh thần hồn lực càng cao, khả năng khống chế Huyền Linh càng mạnh. . . đây cũng là thủ đoạn thường dùng nhất để kiểm tra tinh thần hồn lực.

Huyền văn giả, chúng pháp chi huyền, đại đạo chi ngân, đại biểu một loại lực lượng thuần túy trực tiếp nhất trong thiên địa.

Trên thực tế, Vân Mộ biết cái mà mọi người vẫn gọi là "Huyền văn" chẳng qua là thần đạo viễn cổ diễn hóa mà thành, có thể dùng để câu thông với lực lượng trong thiên địa, ngoài ra còn rất nhiều điểm huyền diệu khác.

Đáng tiếc trải qua viễn cổ đại kiếp, thần đạo tan biến, sau thời thượng cổ, rất nhiều truyền thừa đã đoạn tuyệt, huyền văn chú giải cũng dần dần thất truyền hậu thế, đa số chỉ có tàn văn, vì vậy phần lớn Huyền giả đối với "Huyền văn" chỉ biết bề ngoài, không hiểu được giá trị chân thực.

...

"Xem ra đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì bắt đầu đi!"

Hạ sư phụ nói xong, hướng về phía Vân Minh Hiên nói.

Vân Minh Hiên hiểu ý gật đầu, bước ra khỏi hàng nói: "Khảo nghiệm tinh thần hồn lực bắt đầu từ nội viện đệ tử, tiếp theo đến ngoại viện đệ tử, cuối cùng mới đến người từ phía ngoài. . . Như vậy bây giờ, sẽ do nội viện đệ tử Vân Thiếu Hoa tới trước!"

Nghe Vân Minh Hiên kêu tên của mình, Vân Thiếu Hoa vội vàng đáp một tiếng sau đó bước ra khỏi hàng: "Vân Thiếu Hoa bái kiến Minh Hiên đường huynh."

Vân Thiếu Hoa là đệ tử chi thứ của Vân gia, cũng là một trong những thiếu niên có biểu hiện xuất chúng nhất trong Vân gia học đường hiện tại, tiên sinh của học đường từng đánh giá hắn rất có thiên phú, vì vậy hắn cũng có chút danh tiếng ở Vân gia.

Vân Minh Hiên rất hài lòng với thái độ của Vân Thiếu Hoa, thân thiết vỗ vỗ vai của đối phương nói: "Vân gia đệ tử chúng ta đều tốt lắm, người cố gắng nhé, chú ý tập trung tinh thần, loại bỏ tạp niệm."

"Vâng, cảm ơn Minh Hiên đường huynh chỉ điểm, tiểu đệ nhất định sẽ dốc hết sức mình, lấy Minh Hiên đường huynh làm gương."

Vân Thiểu Hoa không khỏi ưỡn ngực, cất bước đi lên lượng hồn thai, khoanh chân ngồi xuống.

"Ong ong! !!"

Lượng hồn thai khẽ rung động, trận trận ba động truyền đến.

Vân Thiểu Hoa cố gắng đem ý nghĩ của mình dung nhập vào bên trong lượng hồn thai, sau đó dùng ý chí tập trung vào các đường vân của "Huyền văn".

"Xuy!"

Một đạo huyền quang bỗng nhiên lóe lên, huyền văn đầu tiên trên lượng hồn thai sáng lên, tựa như vô cùng dễ dàng.

Thấy cảnh tượng như thế, Vân Minh Hiên khẽ vuốt cằm, lộ ra nụ cười. Mà trên mặt rất nhiều thiếu niên họ khác thì tràn đầy thần sắc hâm mộ ghen tỵ.

Có thể thắp sáng một cái huyền văn, nói rõ Vân Thiểu Hoa đã có thể làm đem ý chí cùng ý niệm hợp làm một, cũng chính là đệ nhất trọng cảnh giới của tinh thần hồn lực 【 Ý Niệm Như Nhất 】 .

Chỉ có làm được chuyện này, mới có tư cách thức tinh linh khiếu.

Dĩ nhiên, đó cũng chỉ là có tư cách mà thôi.

...

"Xuy!"

Không lâu lắm, huyền văn thứ hai được thắp sáng.

Trên mặt Vân Thiếu Hoa vẫn giữ thái độ dễ dàng, khóe miệng nhếch thành nụ cười tự tin.

Bắt đầu từ huyền văn thứ ba, đường vân của huyền văn dần dần trở nên phức tạp, Vân Thiếu Hoa cần dùng thêm rất nhiều tinh thần mới có thể chống đỡ nổi.

Sau một hồi lâu, huyền văn thứ ba không một chút bất ngờ sáng lóa lên.

Mọi người không khỏi ngừng thở, không khí cũng trở thành ngưng trọng.

"Xuy!"

Khi huyền văn thứ tư phát sáng, trên trán của Vân Thiếu Hoa đã lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt cũng đã hiện rõ ràng.

Sắp chịu không nổi nữa sao?

Không ít người khẩn trương quan sát, nhất là Vân Thiếu Kiệt, hãn khê nắm chặt tay, âm thầm lo lắng hồi hộp thay cho huynh trưởng của mình.

Không thể không nói, Vân Thiếu Hoa người này mặc dù tính tình nhỏ mọn, nhưng thiên phú không tồi, ý chí cũng không kém, cuối cùng dựa vào nghị lực bền bỉ, đột sáng lên huyền văn thứ năm.

"Cũng không tệ lắm."

Hạ sư phụ khẽ gật đầu tỏ vẻ tán dương, dựa vào biểu hiện trước mắt của Vân Thiếu Hoa, thức tỉnh lưỡng khiếu không có vấn đề gì, nếu như may mắn nói không chừng có thể thức tỉnh tam khiếu, ở Vân gia đã coi như tư chất trung thượng rồi.

"Nội viện Vân Thiếu Hoa, mười một tuổi, tinh thần hồn lực đệ nhất trọng, ngũ độ, thông qua khảo nghiệm."

Vân Minh Hiên ghi chép kết quả khảo nghiệm của Vân Thiểu Hoa, cũng rất hài lòng biểu hiện của đối phương, cố ý khen ngợi mấy câu.

Thấp sáng năm cái huyền văn, tinh thần hồn lực chính là năm độ, Vân Thiểu Hoa trở thành huyền đồ đã là chuyện chắc chắn rồi, vì vậy Vân Minh Hiên cũng có chút tâm tư muốn lôi kéo đối phương.

"Cảm ơn Hạ sư phụ, cảm ơn Minh Hiên đường huynh."

Vân Thiểu Hoa nội tâm kích động vô cùng, thông qua khảo nghiệm của Huyền Linh các, đại biểu hẳn có tư cách đi lên khái linh đài. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, hẳn nhất định có thể thức tỉnh linh khiếu, tiền đồ sau này bừng sáng.

"Kế tiếp, Vân Thiểu Kiệt."

Bởi vì quan hệ với Vân Thiểu Hoa, Vân Minh Hiên đối với Vân Thiểu Kiệt cũng giữ vẻ mặt ôn hoà.

Mà thiên phú của Vân Thiểu Kiệt mặc dù không bằng huynh trưởng, biểu hiện cũng coi như không tồi, vẫn thấp sáng bốn cái huyền văn.

Sau đó, Vân gia thiếu niên nối tiếp nhau xuất hiện, cơ hồ toàn bộ đều thông qua khảo nghiệm, tốt một chút thì bốn cái huyền văn, kém cỏi nhất cũng được ba cái huyền văn.

Dù sao cũng là nội viện đệ tử, tiên thiên đã có ưu thế hơn so với người ngoài.

...

Kế tiếp chính là khảo nghiệm ngoại viện đệ tử, Vân gia thiếu niên xông xáo đứng ngoài hăng hái quan sát.

"Chu Nhạc, người tới trước."

Bị Vân Minh Hiên gọi tên, Chu Nhạc lo lắng thấp thỏm bước lên lưọng hồn thai, trong lòng dâng lên vô số ý niệm. . . nguyện vọng của phụ thân, kỳ vọng của mẫu thân, tương lai của mình. . .

Tạp niệm trào lên, Chu Nhạc nhất thời vô cùng khẩn trương, thậm chí ngay cả lời khích lệ của Điền Uyển Nhi cũng không nghe được.

"Thả lỏng một chút đi, đem tinh thần tập trung vào huyền văn."

Hạ sư phụ thấy vẻ mặt Chu Nhạc khẩn trương, không khỏi lên tiếng nhắc nhở một câu.

Chu Nhạc nghe thế hơi chấn động, không dám có suy nghĩ lung tung nữa, đây là cơ hội giúp mình thay đổi vận mệnh, mình phải cố gắng hết sức mới được.

"Xuy!"

Huyền văn thứ nhất nhanh chóng được thắp sáng, mà Chu Nhạc cũng đã bình tâm hơn nên không còn lo lắng nữa.

Càng thả lỏng, tinh thần lực càng tập trung, huyền văn thứ hai dễ dàng tỏa sáng.

"Xuy!"

Sau khi huyền văn thứ ba sáng lên, sắc mặt của Chu Nhạc trong nháy mắt tái nhợt, nhưng hãn vẫn tiếp tục kiên trì. Bởi vì hãn biết rõ, chính mình biểu hiện càng tốt, cuộc sống sau này mới có thể tốt hơn.

"Xuy!"

Khi huyền văn thứ tư rực sáng, phần lớn các thiếu niên của Vân gia đều cảm thấy kinh ngạc.

Đáng tiếc chính là Chu Nhạc cuối cùng chỉ thắp sáng bốn cái huyền văn, huyền văn thứ năm kiên trì được một nửa thì kiệt sức mà bỏ qua.

Dù như vậy biểu hiện của Chu Nhạc đã tốt hơn phần lớn các thiếu niên Vân gia.

"Ngoại viện Chu Nhạc, mười một tuổi, tinh thần hồn lực đệ nhất trọng, tứ độ, thông qua khảo nghiệm."

Nghe Vân Minh Hiên tuyên bố, ngoại viện đệ tử không khỏi vui mừng reo hò ủng hộ.

Chu Nhạc là một thiếu niên bình thường, thành công của hắn dường như đã khích lệ các ngoại viện đệ tử. Bọn họ nghĩ ngay cả Chu Nhạc cũng có thể thông qua khảo nghiệm, chính mình chắc cũng sẽ thành công thôi.

Nhưng sự thật vĩnh viễn tàn khốc, hai mươi lăm tên ngoại viện đệ tử kế tiếp, không có một người nào thông qua khảo nghiệm, điều này làm cho các thiếu niên từ ngoài tới cực kỳ sợ hãi.

"Người cuối cùng của ngoại viện. . . Vân Mộ."

Đọc đến tên Vân Mộ, Vân Minh Hiên rõ ràng nhíu nhíu mày, ánh mắt có chút lạnh lùng. Một cái tên như vậy, lại dám lấy họ của Vân gia, điều này làm cho hắn cảm giác như một món sơn hào hải vị xuất hiện một viên phân chuột.

Chỉ là Vân Minh Hiên cũng không quá để tâm, bởi vì hắn đã có toàn bộ kế hoạch, chỉ chờ đến khi đào thải Vân Mộ là có thể bố trí xuống. Dù sao hắn tuyệt đối không tin, Vân Mộ có thể thông qua khảo nghiệm, càng không tin đối phương có thể thức tỉnh linh khiếu.

...

Vân Mộ tự nhiên không để ý đến ánh mắt của người khác, vững vàng đi lên lượm hồn thai, lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Khảo nghiệm này bắt đầu từ khi Vân Mộ tám tuổi, hàng năm cũng sẽ tham gia, đáng tiếc mỗi lần đều không thể vượt qua, rước lấy không ít khinh thường cùng giễu cợt. Rất nhiều thiếu niên bằng tuổi hẳn sau lần đầu tiên thất bại, đã từ bỏ mơ ước trở thành Huyền giả, chỉ có Vân Mộ vẫn còn kiên trì.

"Hắc hắc, mọi người đoán xem, tiểu tử này có thể thắp sáng bao nhiêu huyền văn?"

"Bao nhiêu ư? Suy nghĩ nhiều quá rồi, nghe nói tiểu dã chủng này năm trước còn không chịu đựng nổi mười tức cơ."

"Vậy chúng ta thử đoán xem hẳn có thể kiên trì bao lâu."

"Ta đoán khoảng ba tức!"

"Không phải đâu, ba tức quá ít rồi, nhất định là bộ xương của hẳn cứng hơn, phải chịu được bốn tức ấy."

"Ta đoán năm tức sao, ha ha ha!"

...

Vân gia thiếu niên đứng ngoài quan sát, thỉnh thoảng lên tiếng châm chọc.

Mà ngoại viện đệ tử không thể thông qua khảo nghiệm, bộ dạng nhìn có chút hả hê. Bọn họ cũng khẳng định không tin Vân Mộ người này liên tục mấy năm đều xếp hạng chót lại có thể thông qua.

"Xuy!"

Một tiếng huyền quang tỏa sáng yếu ớt vang lên, chung quanh nhất thời lâm vào trầm tĩnh. Nhất là mấy kẻ vừa rồi còn hăng hái đánh cuộc, hiện tại hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

"Xuy!"

Mọi người còn đang giật mình, huyền văn thứ hai trong nháy mắt bị điếm phát sáng, trước sau chênh lệch không tới năm tấc.

"Làm sao có thể! ? Tiểu tử kia uống lộn thuốc rồi sao! ?"

Vân gia thiếu niên cùng ngoại viện đệ tử cả đám trợn mắt há mồm, trên mặt đều là nét khó tin.

Sắc mặt Vân Minh Hiên cực kỳ khó coi, mặc dù chẳng qua là hai cái huyền văn, nhưng giống như tát vào mặt của hắn.

Hạ sư phụ cũng cảm thấy kinh ngạc, hẳn đối với Vân Mộ coi như tương đối hiểu rõ, hàng năm khảo nghiệm nghi thức khai linh đều sắp hạng gần chót, mặc dù rất chăm chỉ, đáng tiếc tinh thần hồn lực thật sự quá yếu, ngay cả một cái huyền văn đều không thể thắp sáng, làm sao có thể thức tỉnh linh khiếu.

...

Nhìn thấy Vân Mộ dễ dàng đã làm hai cái huyền văn phát sáng, không ít thiếu niên họ khác bắt đầu có chút mong đợi. Bọn họ muốn xem xem, lời đồn đãi thiếu niên này luôn luôn thảm bại, đến cuối cùng sẽ có thành tựu thế nào.

Nhưng làm người ta cảm thấy kỳ quái, huyền văn thứ hai sau khi thắp sáng, lượng hồn thai không còn động tĩnh, huyền văn thứ ba mãi cũng không hề có dấu hiệu biến đổi gì.

Theo lý thuyết, hai cái huyền văn trước dễ dàng phát sáng, ít nhất sau đó còn có thể thấp sáng thêm hai cái mới đúng? Xuất hiện tình huống giống như Vân Mộ, quả thật làm cho người có chút khó hiểu.

"Ngoại viện đệ tử Vân Mộ, mười hai tuổi, tinh thần hồn lực đệ nhất trọng, lưỡng độ. . . Thông qua khảo nghiệm."

Vân Minh Hiên lạnh lùng tuyên bố kết quả khảo nghiệm, mặc dù hành động lúc trước của Vân Mộ có chút ngoài dự liệu của hắn, nhưng kết luận cuối cùng cũng có thể tiếp nhận được. Chỉ có lưỡng độ tinh thần hồn lực, dù có tư cách đi lên khai linh đài, cũng không thể thức tỉnh linh khiếu.

"Vân đầu gỗ, chúc mừng người a! Rất cực thông qua khảo nghiệm rồi!"

Chu Nhạc là người đầu tiên chạy đến bên cạnh Vân Mộ, lộ ra vẻ cao hứng phi thường, lần này Điền Uyển Nhi cũng không ngăn trở.

Vân Mộ cười nắm bả vai Chu Nhạc, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Hắn kiếp trước tinh thần hồn lực hoàn toàn không hợp cách, nhưng bây giờ đã có lưỡng độ, điều này nói rõ luyện hồn phương pháp thật sự có hiệu quả, chỉ cần hắn tiếp tục kiên trì, hẳn nhất định có thể đứng ở khởi điểm cao hơn.

"Hừ, chỉ có lưỡng độ tinh thần hồn lực đã đặc ý vinh vào, quả nhiên là loại người thấp kém."

Vân Minh Hiên cất lời, giống như đem một gáo nước lạnh dội vào Vân Mộ.

Vân Mộ thản nhiên nhìn đối phương một cái, khinh phiêu phiêu nói: "Nhớ kỹ lời của người ngày hôm nay, một ngày nào đó, ta sẽ để cho người thường thức tất cả những hương vị này."

Dứt lời, Vân Mộ trở lại vị trí của mình, lưu lại Vân Minh Hiên sắc mặt xanh mét đứng tại nguyên chỗ.

...

"Khảo nghiệm tiếp tục."

Vân Minh Hiên cắn răng, cố nén cảm xúc tức giận, tiếp tục khảo nghiệm.

Cũng không lâu sau, kết quả cuối cùng đã có.

Người từ phía ngoài có năm mươi sáu người, có ba người thông qua khảo nghiệm.

Để cho Vân Mộ cảm thấy bất ngờ chính là, Điền Uyển Nhi cũng là một người trong đó, hơn nữa tinh thần hồn lực đạt tới ba độ, rất có hi vọng thức tỉnh linh khiếu, thiếu chút nữa làm cho Chu Nhạc sung sướng phát điên.

Một cuộc khảo nghiệm đơn giản, phảng phất có thể diễn tả được toàn bộ màu sắc của cuộc sống, có người vui mừng có người buồn bã, có người hâm mộ có người ghen tỵ.

Nhìn mọi người chung quanh mặt mũi như đưa đám, Vân Mộ trong lòng sinh ra một tia gợn sóng.

Khảo nghiệm đã qua, kế tiếp chính là nghi thức khai linh.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 11: Tinh Thần Trận Đồ

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Cả kiếp trước lẫn kiếp này, Vân Mộ chưa từng đặt chân vào tầng thứ hai của Huyền Linh các.

Đây là một lầu các rộng rãi, không có quá nhiều bài biện dư thừa, càng không có nhiều đồ vật trang trí, sạch sẽ đơn giản, phong cách cổ xưa trang nghiêm. Từ đó có thể phán đoán được vị trưởng lão ở nơi này là một tu sĩ thích thanh tĩnh.

"Nơi này chính là địa phương mà trưởng lão của Huyền Linh các tu hành sao? Thật đơn sơ a!"

"Mau câm miệng, đừng nói linh tinh, cẩn thận để cho trưởng lão nghe thấy đấy, nghe nói trưởng lão của Huyền Linh các tính cách rất cổ quái, mọi người chú ý một chút thì tốt hơn."

"Vâng."

Thiếu niên luôn luôn sôi nổi, chỉ chốc lát đã bàn tán xôn xao.

Không ít người đang đánh giá hoàn cảnh chung quanh, tám góc có tám cây trụ lớn, nâng đỡ toàn bộ lầu các.

Ở sâu trong lầu các, một vị lão giả mặc áo đen khoanh chân mà ngồi, hai mắt khe nhắm, tựa như không phát hiện có người bước lên lầu.

Lão giả đầu tóc thưa thớt, trên mặt có vết sẹo, bộ dáng nhìn qua xấu xí vô cùng, nhưng thần sắc của hắn lộ ra một khí tức anh vĩ, làm cho người ta cảm giác không được tự nhiên.

Người trong Vân gia đều nhận ra người này, hần tên là Vân Chính Mặc, chính là một trong các vị trưởng lão của bốn các trong Vân gia, bình thời chịu trách nhiệm chủ trì công việc sự vụ trong Huyền Linh các.

Vân Mộ từng nhìn thấy đối phương một lần từ xa xa ở trong tộc tế của Vân gia tộc, cũng không có ấn tượng gì quá mức khắc sâu, chỉ cảm thấy đối phương tương đối trầm mặc ít nói, cùng đám người luôn tỏ vẻ xa hoa trong Vân gia không giống lắm.

Sau đó quan sát khắp mọi nơi một lượt, ánh mắt của Vân Mộ cuối cùng tập trung vào vách đá phía sau lão giả kia.

Đây là một khối thạch bích cao bằng ba người, khắp nơi loang lỗ, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, trên đó khắc bốn câu nói, từng chữ từng lời đều lộ ra phong cách cổ xưa.

Phiêu miểu đại đạo tìm nơi nào, ở trên tận chín tầng mây xanh.

Một khi ngộ được huyền linh biến, tiêu dao tự tại mặc ta đi.

...

Phiêu miểu trí viễn, lấy minh ý chí.

Thấy những lời lẽ minh chí như thế, tâm tính trăm năm như Vân Mộ cũng không khỏi có chút động dung. Có thể người đã lập ra chí nguyện này, nhất định là một nhân vật tài giỏi, đáng tiếc hiện tại Vân gia đã sớm không bằng trước đây.

"Hạ Sùng bá kiến Tứ trưởng lão."

Thanh âm của Hạ sư phụ bỗng nhiên vang lên, cắt đứt suy nghĩ của Vân Mộ .

Một đám thiếu niên ở dưới sự dẫn dắt của Hạ sư phụ, đi tới trước mặt của lão giả hắc bào, sau đó đồng loạt thi lễ.

Vân Chính Mặc dù người xếp hạng cuối trong bốn vị trưởng lão, nhưng thực lực của hắn sâu không lường được, ngay cả các trưởng lão khác cũng phải cố kỵ ba phần.

Ngay trước mặt của Vân Chính Mặc, các thiếu niên của Vân gia biểu hiện rất đàng hoàng, không dám làm điều gì quá đáng. Mà các thiếu niên họ khác thì càng thêm thấp thòm bất an, khúm núm cúi đầu.

"Đã tới rồi?"

Vân Chính Mặc không quá để tâm mở hai mắt ra, ánh mắt khẽ lướt qua gương mặt của các thiếu niên: "Nếu đã tới rồi, thế thì bắt đầu đi thôi... Tất cả mọi người ngồi xuống."

Bắt đầu? ! Bắt đầu đơn giản như thế? !

Không có làm cho không khí sôi nổi? Không có một lời giải thích? Không có một câu khích lệ? Không có một lời nhắc nhở nào sao?

Chúng thiếu niên vẻ mặt kinh ngạc, cảm xúc khác biệt quá sức so với sự mong đợi trong lòng, để cho bọn họ thấy như mình đang bị ảo giác vậy.

Nghi thức khải linh đối với mỗi người mà nói chính là chuyện vô cùng quan trọng, quan hệ tới tốt xấu, quyết định vận mệnh sau này. Nhưng Vân Chính Mặc tỏ thái độ đạ mạc lại làm cho bọn họ cảm giác, tất cả mọi chuyện giống như một trò đùa vậy.

"Khụ khụ..."

Hạ Sùng lúng túng ho khan mấy tiếng, vội vàng giải thích: "Được rồi được rồi, tất cả giữ yên lặng. Nghi thức khải linh cũng không có phức tạp thần bí

như các người tưởng tượng đâu, Tứ trưởng lão đã chủ trì rất nhiều lần nghi thức khai linh , cho nên chuyện như vậy đối với Tứ trưởng lão mà nói, đơn giản tựa như ăn cơm uống nước vậy."

Dừng một lát, Hạ Sùng nói tiếp: "Nghi thức khai linh mặc dù đơn giản, nhưng lại ảnh hưởng đến thành tựu sau này của mỗi người các người ... Mọi người từ chỗ học đường hoặc trường bồi hấn là đã nghe nói qua, Nhân tộc chúng ta thân thể yếu đuối, cuối cùng không thể sánh bằng hoang thú, vì vậy các vị tiền bối đời trước của Nhân tộc đã tìm phương thức, dùng vô thượng trí tuệ, sáng chế ra Huyền Linh luyện khiêu thuật, do đó đột phá giới hạn của thân thể, tìm được chỗ đứng trên đại lục này... Bởi vậy mới có câu nói chư thiên thập phương, tinh hà làm giới, vạn cổ đi lên, độc tôn Huyền Linh..."

"Hạ sư phụ, những điều này chúng ta đã nghe phát chán rồi, có thể nói điều gì thực tế hơn không?"

"Đúng vậy Hạ sư phụ, cho nói cho chúng ta chuyện gì liên quan tới khai linh đi! Có phải linh khiêu thiên phú thức tinh càng nhiều, tu hành tiềm lực càng lớn, thành tựu sau này càng cao hay không?"

"Không phải nói mở linh khiêu là được rồi sao? Thiên phú là cái gì?"

"Điều này cũng không biết? Đi học đường khẳng định là ngủ rất ngon a?"

"Ha ha a!"

Vân gia thiếu niên mở miệng hỏi thăm trước, không ít người cũng ồ ào dò hỏi, trong khoảng thời gian ngắn, lầu các vốn là trầm tĩnh nhất thời trở nên huyên náo.

Hạ Sùng bất đắc dĩ nhìn sang Vân Chính Mặc, cũng muốn hỏi ý tứ của đối phương , nào ngờ đối phương lại thờ ơ, bộ dáng như chuyện không liên quan đến mình.

...

"An tĩnh! Tất cả an tĩnh!"

Hạ Sùng vẻ mặt nghiêm nghị, trung khí mườì phần hô lên, cả lâu các dần dần an tĩnh lại.

Lập tức, Hạ Sùng giới thiệu sơ qua quá trình khai linh, vừa giảng giải cho chúng thiếu niên sự liên quan giữa thiên phú và linh khiếu.

【 Linh Khiếu 】 chính là giao điểm của tinh khí huyết mạch trong cơ thể , là nơi quan trọng quán thông linh hồn cùng thân thể.

Linh khiếu mở ra, có thể dung luyện hồn phách hoang thú , dựng dưỡng Huyền Linh, thổ nạp huyền khí, cường hóa bản thân. Vì vậy, thức tỉnh càng nhiều linh khiếu , có thể dựng dưỡng càng nhiều Huyền Linh , tiềm lực trưởng thành càng cao... đây cũng là tiêu chuẩn quan trọng nhất để đánh giá tư chất.

Bởi vì linh khiếu thức tỉnh ở vị trí bất đồng, trọng điểm phát triển của Huyền giả cũng bất đồng, thế nhân gọi đó là "Thiên Phú" .

Căn cứ vào vị trí mở ra linh khiếu của một người, thiên phú đại khái chia làm 【 Lực 】 , 【 Thần 】 , 【 Tốc 】 , 【 Mệnh 】 bốn loại.

Huyền giả có linh khiếu ẩn trong hai tay, sau khi luyện hóa Huyền Linh thiên về lực lượng, thường thường cực kỳ mạnh mẽ.

Huyền giả có linh khiếu ẩn trong hai chân, được Huyền Linh thiên về tốc độ gia trì, có thể nói đi nhanh như gió.

Nếu linh khiếu ẩn trong đầu, lại phải có Huyền Linh loại hình tinh thần tương trợ , có thể gia tăng tinh thần hồn lực của Huyền giả , có thể thi triển một số Huyền Linh thuật đặc thù, vô cùng quý dị.

Dĩ nhiên, còn có linh khiếu ẩn trong trái tim, khắp mọi mặt cũng tương đối ngang bằng, cũng tương đối bình thường. Loại Huyền giả này thường thường không bằng các loại Huyền giả khác, chẳng qua năng lực sinh tồn cùng khôi phục đặc biệt mạnh mẽ.

Hay là linh khiếu ẩn trong tai mắt mũi miệng, đều có công hiệu phụ trợ không tưởng được ... Có thể thấy mọi vật trong đêm, có thể thể thuận gió nghe được nhiều điều, có thể truyền âm ngàn dặm, có thể nhận ra vạn vật. Chỉ là những Huyền giả như thế đã ít lại càng ít, nếu không phải có chút thể lực cố ý bồi dưỡng hoặc có tình huống đặc biệt, không có ai chọn linh khiếu mở ra ở đó.

...

Kiếp trước, Vân Mộ vì sinh tồn phải lựa chọn thiên phú sinh mệnh, hơn nữa tư chất chỉ là nhất khiếu. Vì thế, hắn phải nếm trải không ít khó khăn, con đường tu hành có thể nói đầy chông gai.

Tới kiếp này, tâm cảnh của hắn cùng quá khứ đã có bất đồng rất lớn .

Trong kiếp này, hắn không chỉ muốn sinh tồn, phải sống, còn muốn làm cho mình trở nên cường đại, đối mặt với tai kiếp cùng khốn cảnh tương lai .

Đang trong lúc Vân Mộ xuất thần, lầu các lay động, không gian chung quanh truyền đến trận trận ba động.

"Ong ong ông ~~~ "

Ở dưới sự khống chế của Vân Chính Mặc, bát phương trụ lớn đột nhiên tỏa sáng quang minh , từng đạo huyền văn trên đó phát sáng, mặt đất cũng hóa thành ngang ngang dọc dọc các đường ánh sáng đan xen lẫn nhau.

Huyền văn cùng ánh sáng tương hợp, tạo thành một tòa tinh thần trận đồ khổng lồ, mà Vân Mộ cùng các thiếu niên ở trung tâm nhất trong trận đồ

này

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 12: Khải Linh

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Nhìn tinh thần trận đồ bao quanh mình, cả đám thiếu niên như si như say, tựa như mình đang trong mộng ảo.

Tòa tinh thần trận đồ này tên là 【 Khải Linh Tinh Trận Đồ 】, do ba ngàn tám trăm 【 Huyền Văn 】 tổ hợp mà thành, thuộc về một loại ứng dụng tương đối phức tạp của huyền văn, cần có 【 Huyền Trận Đại Sư 】 ra tay mới có thể bố trí thành công, có thể tiếp dẫn thiên địa tinh quang lực, rót vào trong linh khiếu của con người.

Huyền văn trận đồ phức tạp như thế, cũng không phải bố trí dễ dàng là được, vì thiết lập trận đồ này, Vân gia lúc thành lập đã trả một cái giá không nhỏ mới mời được một vị huyền trận đại sư. Đây cũng là một trong những thủ đoạn mà bọn họ vẫn lấy làm kiêu ngạo giúp cho Vân gia truyền thừa đến nay.

Vân Mộ thu liễm tâm thần, cẩn thận quan sát sự huyền diệu trong trận đồ, trong lòng vạn phần cảm khái.

Mặc dù Vân Mộ không phải là huyền trận đại sư, nhưng hẳn lại biết huyền trận đại sư hiếm thấy đến mức nào. Nếu như nói, Huyền giả ở trong mắt người bình thường có thân phận tôn quý vô cùng, như vậy huyền trận sư ở trong mắt Huyền giả cũng cực kỳ cao quý.

Tiếc nuối chính là, Vân Mộ kiếp trước tuy là nhất đại Huyền Tông, đáng tiếc thành tựu thật sự có hạn, cũng không có tư cách quen biết với huyền trận đại sư, càng không có tư cách học tập huyền văn ảo diệu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Vân Mộ không một lòng chuyên chú khổ hạnh tu hành, há lại có thể trở thành nhất đại Huyền Tông.

...

"Khải linh đài, mở!"

Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên, thức tỉnh các thiếu niên còn đắm chìm trong tinh thần trận đồ.

Mọi người vội ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trên đỉnh của Huyền Linh các dần dần biến mất, lộ ra một mảnh tinh không vô cùng vô tận, mà bên ngoài hiện tại rõ ràng là giữa ban ngày.

Tiếp theo, một tòa thạch đài cổ xưa chậm rãi dâng lên giữa tinh không, đứng vững vàng ở trong không trung, tiếp dẫn tinh quang đang buông xuống.

Tòa thạch đài này chia làm ba tầng, chỉ cao khoảng mười trượng, phía trên khắc sâu dấu vết của năm tháng, thậm chí có chút ít không trọn vẹn, vô số huyền văn thần bí huyền bao trùm cả thạch đài, lúc sáng lúc tối, làm cho người ta hoa mắt.

"Đây chính là khai linh đài hay sao? Bộ dáng cũng không đặc biệt gì a?"

"Đúng vậy, còn rách nát nữa, cũng không biết bền chắc hay không nữa."

"Không phải muốn chúng ta leo lên đó chứ?!"

"Người nghĩ sao?"

Chúng thiếu niên người một lời ta một câu, không khí lại xôn xao.

"Đủ rồi! Tất cả đều câm mồm! Người nào không muốn tham gia nghi thức khai linh, lập tức rút ra ngoài cho ta!"

Hạ Sùng quát âm lên, tiếng huyền náo trong nháy mắt biến mất. Chúng thiếu niên lúc này mới giật mình nhớ tới hiện tại mình đang ở đâu, mọi người ngậm miệng câm như hến .

"Các người đám tiêu quý này. . ."

Hạ Sùng tức giận mặt xám vào, muốn dạy dỗ cho đám thiếu niên một phen, không ngờ Vân Chính Mặc khoát tay áo ngắt lời nói: "Được rồi, nói ít một chút, khai linh đài đã hiện, để cho bọn họ nhanh chóng bắt đầu đi!"

"Dạ, trưởng lão."

Hạ Sùng biết tính tình của Vân Chính Mặc , trịnh trọng gật đầu, sau đó quay sang dặn dò Vân Mộ đám thiếu niên mấy câu, để cho bọn họ ngồi xuống, thu liễm tâm thần, cũng đem ý niệm của mình dung nhập vào khai linh đài.

...

Đối với quá trình khai linh, Vân Mộ tự nhiên không còn xa lạ, vì vậy còn chưa chờ đến lúc Hạ Sùng nói cho hết lời, hắn cũng đã tiến vào trạng thái dung hồn, ý niệm rời đi thân thể.

Từ phía ngoài nhìn vào, 【 Khai Linh Đài 】 ở trong tinh thần trận đồ không cao bao nhiêu, khi ý niệm dung nhập vào trong đó, mọi người mới phát giác mình nhỏ bé.

Hiện ra trước mặt của bọn hắn bây giờ, là một chiếc thang trời nối tới tận mây xanh, không có điểm tựa, không có chống đỡ, đứng giữa hư vô.

Không do dự, thừa dịp thiếu niên chung quanh còn đang kinh ngạc, Vân Mộ là người đầu tiên bước lên thang trời, nhiều tia tinh quang nhẹ nhàng dung nhập vào trong cơ thể của hắn.

...

Vân phủ nội viện, bên trong lầu các.

Nơi đây là địa phương cao nhất của Vân gia, có thể nhìn thấy toàn bộ Vân phủ.

Lúc này, Vân Thừa Đức đầu tóc hoa râu lẳng lẳng đứng bên lan can, đón gió mà đứng, ngắm nhìn phương hướng Huyền Linh các.

Là người đứng đầu của Vân gia, Vân Thừa Đức cực kỳ để tâm tới mỗi lần nghi thức khai linh diễn ra, dù sao đây không chỉ là thời khắc quyết định vận mệnh của một người, nó còn đại biểu tương lai hưng suy của cả Vân gia.

Không lâu sau, một lão giả tóc trắng xoá xuất hiện sau lưng của Vân Thừa Đức, người này chính là Đại tổng quản của Vân phủ Đặng Thạch Công.

Đặng Thạch Công tuy là hạ nhân của Vân gia, nhưng thân phận của hắn không hề thấp kém, mà hoàn toàn ngược lại, địa vị của hắn ở Vân gia chỉ dưới tứ đại trưởng lão cùng Gia chủ, hơn nữa tứ đại trưởng lão cùng với hắn đối xử cũng là ngang hàng, mà Gia chủ đối với hắn cũng là dùng lễ ngộ để tương giao, đứng đầu các phòng ở trước mặt hắn đều phải hành lễ của văn bối. . . Chỉ vì hắn là một gã Huyền giả, hơn nữa còn đạt tới cảnh giới Huyền Sư, còn bởi vì hắn là lão nhân đã phụ trợ hai đời Gia chủ của Vân gia.

"Đặng lão, Huyền Linh các đã bắt đầu nghi thức rồi chứ?"

Nghe Gia chủ hỏi thăm, lão giả gật đầu: "Vâng, đã bắt đầu rồi, tất cả cũng tương đối thuận lợi, Vân gia đệ tử khảo nghiệm tất cả đều hợp lệ, thức tỉnh

linh khiếu chắc chắn không thành vấn đề, chẳng qua không biết lần này Vân gia chúng ta có thể có bao nhiêu nhân tài. . ."

"Đỗ gia bên kia tình hình như thế nào?"

Vân Thừa Đức bỗng nhiên chuyển chủ đề, nếp nhăn trên gương mặt của Đặng Thạch Công co lại thành một đoàn, trầm giọng hỏi đáp: "Đỗ gia đệ tử năm nay biểu hiện không tệ, xuất hiện một cái thiên tài tư chất ngũ khiếu và một thiên tài tư chất tứ khiếu, còn có bốn đệ tử tam khiếu, mà dưới tam khiếu cũng có mười lăm người."

"Ngũ khiếu ư! ? Là ai?"

"Chính là cháu gái của Đỗ Hào, Đỗ Tiểu Oánh."

"Lại là tiểu nha đầu kia sao?"

Vân Thừa Đức nhướng mày, sắc mặt không khỏi tăng thêm mấy phần ngưng trọng , trong mắt lộ ra một tia phức tạp, tựa như có chút bất ngờ, nhưng sau đó lại cảm thấy hợp lý.

Gần trăm năm nay, bọn họ Vân gia mới ra một cái ngũ khiếu chi tư đích thiên tài đệ tử, vốn tưởng rằng hơn mười năm sau, Vân gia định có thể lực áp Đỗ gia một đầu, trở thành Lưu Vân trấn duy nhất thế lực, không nghĩ tới Đỗ gia lại cũng ra khỏi một cái ngũ khiếu chi tư đích thiên tài đệ tử.

Đây chính là ý trời hay sao? Ngay cả ông trời cũng không muốn bọn họ độc bá Lưu Vân trấn sao!

"Gia chủ không cần để tâm quá mức. . ."

Đặng Thạch Công thấy Vân Thừa Đức lo lắng, cho nên lên tiếng an ủi:

"Vân gia chúng ta không phải cũng có một Vân Minh Khê hay sao? Hơn nữa Minh Khê thiếu gia đã vào Thiên Cương Huyền Đạo thượng viện,

thành tựu sau này chắc chắn sẽ rực rỡ vô cùng, Đổ gia muốn đuổi theo chỉ sợ cũng không dễ dàng như thế. Huống chi, tư chất ngũ khiếu chẳng qua chỉ đại biểu cho tiềm lực của một người, thiên tài chưa trưởng thành vĩnh viễn không phải là thiên tài."

Lão quản gia nói lời này tuy rất mơ hồ, nhưng ý trong lời nói lộ ra sát cơ, cho dù là ai cũng hiểu rất rõ ràng.

"Đúng! Thiên tài chưa trưởng thành vĩnh viễn không phải là thiên tài chân chính!"

Vân Thừa Đức ánh mắt khẽ chớp động, nhìn lão giả bên cạnh một cái đầy thâm ý, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên.

Đặng Thạch Công hiểu ý gật đầu, ngược lại nói: "Gia chủ, gần nhất Vân Minh Hiên thiếu gia đang gây phiền toái cho Vân Thường tiểu thư, có cần phải đánh tiếng cho tam phòng một chút hay không?"

"Vân Minh Hiên? Chính là đệ tử thiên tài vô cùng chăm chỉ của tam phòng hay sao?"

"Chính là người này."

"Nha. . ."

Vân Thừa Đức tương đối hiểu rõ tình hình của các phòng, đặc biệt là đệ tử thiên tài của các phòng, cho nên ấn tượng của hắn đối với Vân Minh Hiên không tồi.

Nghĩ tới Vân Thường, trên mặt Vân Thừa Đức thỉnh thoảng do dự, thỉnh thoảng âm trầm, cuối cùng lạnh lùng nói: "Vân Thường nha đầu kia người cũng đừng nhắc tới nữa làm gì, cho hắn một nơi an thân đã là sự quan tâm giúp đỡ hết lòng của người làm cha như ta rồi, để cho nàng tự sinh tự diệt đi. . ."

Nói tới điểm này, Vân Thừa Đức trong lòng sinh ra một tia lửa giận.

Ban đầu hẳn đem Vân Thường gả vào Đại Minh phủ Mai gia, vốn muốn mượn quan hệ thông gia leo lên cành cao, để cho Vân gia thế lực vươn xa, không ngờ cuối cùng lại lộng xảo thành chuyên, làm cho Mai gia khó chịu, thiếu chút nữa để Vân gia rước lấy phiền toái, nếu không phải nể tình huyết mạch, hẳn sớm đã đem Vân Thường đuổi khỏi Vân gia.

Đặng Thạch Công hiểu tính tình của Vân Thừa Đức, vì vậy không có nhiều lời nữa.

Hai người sau đó lâm vào trầm mặc, nhìn về nơi xa.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 13: Thiên Linh Cực Khiếu

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Tầng hai của Huyền Linh các lúc này đã bị tinh quang bao phủ.

Trong tinh thần trận đồ, hơn mười thiếu niên đang nhập định, tinh quang được dẫn dắt vào trong cơ thể của bọn họ.

Vân Chính Mặc vẫn ngồi im bên dưới thạch bích, khẽ nhắm hai mắt không nhúc nhích, tựa như mọi chuyện diễn ra trong trận đồ không hề liên quan tới hắn.

Hạ Sùng cùng Vân Minh Hiên đứng phía ngoài trận, yên lặng nhìn khai linh đài giữa không trung, giống như đang đợi cái gì.

...

"Xuy!"

Huyền văn tinh quang bỗng nhiên lóe lên, tinh không hơi rung động, tầng thứ nhất của khai linh đài liền rực sáng.

Thấy cảnh tượng này, Hạ Sùng hơi ngạc nhiên, sau đó thần sắc cực kỳ mừng rỡ, bởi vì ... cảnh tượng này đại biểu đã có người bước lên tầng thứ nhất của khai linh đài, hơn sử dụng rất ít thời gian, hoàn toàn ngoài dự đoán ban đầu của Hạ Sùng. Ngay cả Vân Chính Mặc cũng mở hai mắt ra, hơi kinh ngạc nhìn một chút một đám thiếu niên phía dưới khai linh đài.

Đáng tiếc khai linh đài trong ngoài hoàn toàn ngăn cách, ý niệm lực không cách nào thâm thấu vào trong, bọn họ cũng không thể theo dõi tình huống trong đó.

"Minh Hiên thiếu gia, người đoán thử coi xem ai nhanh như thế? Không tới nửa canh giờ đã đi lên tầng một của khái linh đài?"

Hạ Sùng mừng rỡ hỏi hướng Vân Minh Hiên, không thấy được trong mắt đối phương chợt lóe lên sự ghen tỵ rồi biến mất.

Nhớ ngày đó, Vân Minh Hiên đã dùng hết hai canh giờ mới lên được tầng một của khái linh đài, mà Vân gia công nhận đệ nhất thiên tài đệ tử trong đời thứ ba Vân Minh Khê, cũng cần hơn một canh giờ.

Vừa nghĩ tới Vân Minh Khê cũng còn thua kém, Vân Minh Hiên trong lòng cũng vui vẻ hơn, cho nên ra vẻ phóng khoáng nói: "Có thể nhanh như thế đã lên được tầng một, mặc dù tư chất thiếu một chút, thức tỉnh linh khiếu hẳn là không thành vấn đề, xem ra Vân gia ta lại có thêm một vị nhân tài nữa rồi."

Hạ Sùng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Thật ra đi lên tầng một của khái linh đài cũng không có ý nghĩa quá lớn, nhiều nhất chỉ có thể nói người này tâm chí bền bỉ mà thôi, nhưng Huyền giả tu hành, muốn đạt được thành tựu nhất định, tâm tính chỉ là một phần, quan trọng nhất vẫn là tư chất tiềm lực và cơ duyên.

Rất rõ ràng, trong nhóm thiếu niên này không có người nào thiên tư trác tuyệt.

...

Bên trong khái linh đài, chỉ thấy vô tận hỗn độn.

Tinh quang ngăn cách tạo thành một thế giới riêng biệt.

Mỗi một thiếu niên cũng đang trong một không gian độc lập, sẽ không quá nhiều ảnh hưởng lẫn nhau.

Vân Mộ đứng trên vân đài, ngửa đầu nhìn tới cao hơn.

Trong bầu trời đêm, tinh hà rực rỡ, mỗi một viên tinh thần phảng phất như có sinh mạng, trong lúc lóe sáng tựa như đang diễn biến quy luật của sinh mạng.

Nơi này chính là tầng thứ nhất của khái linh đài, mà Vân Mộ cũng là người đầu tiên đi lên nơi đây.

Một đường leo lên thang trời, đi qua chính là rất nhiều ảo cảnh.

Những ảo cảnh này đối với thiếu niên bình thường mà nói, có lẽ đầy mê hoặc, có lẽ tượng trưng cho sợ hãi, nhưng đối với Vân Mộ mà nói, toàn bộ ảo cảnh đều là ảo ảnh trong mơ, căn bản không thể đối với hắn tạo thành nửa điểm ảnh hưởng, cả quá trình thuận lợi ngoài dự tính.

Chỉ là trên mặt Vân Mộ cũng không có quá nhiều thần sắc mừng rỡ, ngược lại cau mày, trong mắt lộ ra nghi hoặc.

Trên thực tế, khái linh đài tuy có ba tầng, nhưng thật sự tiếp dẫn tinh quang, thức tỉnh linh khiếu, chỉ cần đi lên tầng thứ nhất là đủ, về phần hai tầng phía sau thì thang trời đoạn tuyệt, trăm ngàn năm qua không có người nào đi tới, cũng không biết phía trên đó đến tột cùng là gì, tràn đầy thần bí cùng mơ hồ.

Dĩ nhiên, thiên địa rộng lớn, không có gì là không thể. Nếu không cách nào tìm hiểu, Vân Mộ cũng không có để tâm quá nhiều, dần dần thu liễm tâm thần, bắt đầu quá trình khái linh.

...

Tinh thần khắp trời, lẳng lẳng lóe lên.

Vân Mộ khoan chân ngồi xuống, để cho ý niệm dẫn động, tinh quang tỏa ra, rơi vào trên người của hấn, dung nhập vào trong cơ thể hấn.

Mặc dù ý niệm cùng thân thể đã chia lìa, nhưng tinh quang lại có thể thông qua ý niệm trực tiếp tác dụng vào thân thể, thật là huyền diệu thần dị.

Mà tời khắc này, sự quan trọng của tinh thần hồn lực mới thể hiện ra. . .
Tinh thần hồn lực càng cao, dẫn động tinh thần càng nhiều, tinh quang lực càng mạnh, có thể giải khai nhiều linh khiểu hơn.

Nhưng thật sự đáng tiếc, tinh thần hồn lực của Vân Mộ chỉ có lưỡng độ, chỉ có thể miễn cưỡng dẫn động lực lượng của hai viên tinh thần.

"Tư tư tư ~~~ "

Theo tinh quang nhập vào cơ thể, Vân Mộ không hề do dự dẫn dắt lực lượng lên đầu!

Đây có thể nói là bước thông suốt đầu tiên, cũng là một bước quan trọng quyết định tương lai của Huyền giả.

Kiếp trước, Vân Mộ bị buộc phải lựa chọn thiên phú sinh tồn, đem tinh quang lực dẫn dắt vào trái tim, cuối cùng thức tỉnh một cái linh khiểu, tư chất cực kỳ thấp. Theo lý thuyết, hấn có kinh nghiệm trăm năm tu hành, lần nữa lựa chọn thiên phú sinh mệnh mới là lựa chọn hoàn hảo, nhưng lần này, hấn lại lựa chọn một lĩnh vực hoàn toàn xa lạ với. . . thiên phú tinh thần.

Chọn lựa như thế, Vân Mộ đã có quyết định của chính mình.

Huyền giả tu hành, vô luận thiên phú tư chất như thế nào, đều chỉ có hai con đường để đi. Một là tu luyện huyền lực, hai là tu luyện tinh thần hồn lực.

Tu luyện huyền lực có thể tẩy rửa kinh mạch trong cơ thể, giúp cho Huyền giả có lực lượng cường đại. Mà tu luyện tinh thần hồn lực hoàn toàn khác biệt, có thể rèn luyện linh hồn giúp nó biến hóa, phương thức công kích quỷ dị linh động, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Chỉ là so với Huyền giả tu luyện huyền lực, tu luyện tinh thần hồn lực cực kỳ khó khăn, trong trăm vị Huyền giả chưa chắc đã có một vị Huyền giả tu luyện tinh thần hồn lực, việc này không chỉ cần thiên phú, càng cần có phương pháp tu hành. . . Nhưng phương pháp tu hành tinh thần hồn lực, vừa vắn cực kỳ hiếm có.

Đừng nói gia tộc nhỏ như Vân gia, cho dù là tứ đại thế gia của Đại Minh phủ, sợ rằng chưa chắc đã có phương pháp tu hành hoàn thiện, bởi vậy có thể thấy được công pháp bí thuật tu luyện tinh thần hồn lực khó kiếm đến mức nào.

Nếu như không có bí thuật như 【 Thiên Hồn Bách Luyện 】 , có lẽ Vân Mộ sẽ không chọn thức tinh thiên phú tinh thần, cũng không lựa chọn con đường tu hành tu luyện tinh thần hồn lực khó khăn gấp trăm lần.

Về phần 【 Thiên Hồn Bách Luyện 】 mang đến tác dụng phụ, Vân Mộ hoàn toàn có thể thừa nhận được. Huống chi, hẳn đối với phần sau của bộ bí thuật này có chút đầu mối , chẳng qua dựa vào năng lực hiện tại, khó có thể đi chứng thật mà thôi.

...

"Tư tư tư! ! !"

Tinh quang lực tụ phía trên đỉnh đầu, một đạo huyền mang phóng lên cao, cùng tinh huy khắp trời hô ứng lẫn nhau.

Đối với linh khiếu trên đầu, Vân Mộ cũng không quá rõ ràng, dù sao kiếp trước hẳn chỉ chuyên chú tu luyện huyền lực, chỉ biết linh khiếu trên đầu

chính là 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】 ngay giữa đỉnh đầu.

"Thiên linh" là thế nào?

Tiếp nối linh uẩn trong thiên, cho bách hội linh quang, ẩn dụ sự khởi nguyên của linh tính, khởi nguyên của trí tuệ. Con người thường tự cho mình là đứng đầu vạn linh, trời sanh đã sở hữu trí khôn linh quang, khác hẳn hoang thú man di.

"Cực khiếu" là thế nào?

Linh khiếu cực điểm, sinh tử cách biệt, ẩn vào mệnh môn, ý niệm khó có thể chạm đến, một khi bị mãnh liệt kích thích, sẽ mang đến cho thân thể thống khổ khổng lồ, hoặc tinh thần tan biến mà chết, hoặc bộc phát ra lực lượng vượt xa cực hạn bản thân, có thể nói nhất niệm sinh, nhất niệm tử.

Phổ phường thường có lời đồn, một vị mẫu thân thân thể yếu đuối, vì cứu đứa con bị cột nhà đè phải, đã nâng lên cây trụ nặng mấy trăm cân, đây cũng là cực tình lực, cực khiếu lực.

Về sự tồn tại của cực khiếu, ít người nghe qua, càng ít người biết được.

Vân Mộ sở dĩ hiểu rõ, cũng không phải chuyên môn nghiên cứu, mà bởi vì Tổ Vấn thức tỉnh linh khiếu chính là 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】 , hơn nữa thường xuyên cùng Vân Mộ tỷ thí, Vân Mộ nắm được một phần mà thôi.

Vừa nghĩ tới Tổ Vấn, trong lòng Vân Mộ liền sinh ra đau đớn cùng chua xót.

Quay lại trăm năm, lúc này Tổ Vấn sẽ ở địa phương nào?

Trăm năm cách biệt, chính là sinh tử.

Tang thương biến hóa, đừng quên tâm niệm ban đầu.

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 14: Quân Tinh Tự Hội

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Lực lượng của tinh quang dần dần ngưng tụ, huyền mang trên đỉnh đầu của Vân Mộ dần dần bành trướng.

Chỉ tiếc, tinh thần hồn lực của Vân Mộ chỉ có thể dẫn động ánh sáng từ hai điểm tinh thần, tốc độ ngưng tụ lực lượng của tinh quang cực kỳ chậm chạp. Đã qua một canh giờ, 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】 vẫn chưa có chút phản ứng nào.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mọi chuyện sẽ chênh lệch rất lớn so với tính toán của Vân Mộ lúc ban đầu, sợ rằng cho đến khi nghi thức khai linh kết thúc, hẳn cũng không thể hoàn thành việc thức tỉnh 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】.

Chẳng lẽ thật sự phải từ bỏ hay sao, sau đó sẽ lựa chọn thức tỉnh linh khiếu khác?

Đột nhiên sinh ra suy nghĩ như vậy, nội tâm Vân Mộ bỗng nhiên trầm xuống, khóe miệng nổi lên cười khổ.

Lúc này hẳn mới phát hiện, 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】 hoàn toàn không đơn giản như mình tưởng tượng, chẳng những cần có tích lũy khổng lồ cùng với tinh thần hồn lực cường đại, còn cần tinh thần thiên phú tuyệt vời mới được.

Nói một cách khác, phế phẩm tinh thần hồn lực chỉ có lường độ như hẳn, căn bản không có tư cách thức tỉnh 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】. Mà Tổ Văn kiếp trước có thể thức tỉnh linh khiếu này, nói vậy tiên thiên tinh thần thiên phú phải cực cao.

Mặc dù không cam lòng, nhưng Vân Mộ cảm thấy chẳng còn cách nào khác, dù sao thời gian không chờ đợi người, xem ra phải lựa chọn một thiên phú linh khiêu khác để thức tỉnh, nếu không nghi thức khai linh lần này sẽ lãng phí một cách vô ích.

"Ông ông ông! ! !"

Ngay khi Vân Mộ định từ bỏ chuyện này, 【 Như Ý Điều Trụy 】 trên cổ khẽ rung lên, một chút ba động từ trong điều trụy truyền ra, khuếch tán ra chung quanh Vân Mộ, đem hắc bao phủ bên trong.

"Như ý? Đây là. . ."

Vân Mộ không còn chưa kịp suy tư, ý niệm của hắc đã bị một cơn lốc xoáy màu trắng kéo vào trong một không gian khác.

Đây là một không gian thâm u, bốn phía đều là hắc ám vô tận, chỉ có ba tòa cửa đá khổng lồ đứng lơ lửng giữa hư không, xếp thành hình tam giác đối ứng lẫn nhau.

"Nơi này là địa phương nào! ?"

Vân Mộ cảm thấy ngạc nhiên quan sát chung quanh, trong lòng càng cảm thấy mơ hồ.

Trải qua mấy ngày nay, Vân Mộ vẫn cố gắng tìm kiếm bí mật bên trong 【 Như Ý Điều Trụy 】, vì thế hắc dùng nước ngâm, dùng lửa đốt, dùng ý niệm tiếp xúc, dùng máu tươi tế luyện. . . Thật sự đáng tiếc, vô luận hắc dùng tới phương pháp gì, như ý vẫn là như ý, không có chút biến hóa nào.

Vốn dĩ Vân Mộ đã sớm bỏ qua những ý niệm không thực tế này, không ngờ, thời điểm mình thức tỉnh linh khiêu, 【 Như Ý Điều Trụy 】 lại có phản ứng, còn đem ý niệm của hắc kéo vào trong địa phương kỳ quái không biết tên này!

...

Tâm niệm khê động, Vân Mộ xuất hiện ở giữa ba tòa cửa đá, cẩn thận đánh giá cửa đá này.

Mênh mông, tang thương, xa xưa, cổ xưa. . .

Cảm nhận được khí tức tỏa ra từ cửa đá, Vân Mộ cảm thấy mình thật bé nhỏ. . . Đó là sự kính sợ đối với cổ xưa, sự tôn trọng đối với sinh mạng, sự sợ hãi đối với không biết.

Ba tòa cửa đá nhìn qua không có khác biệt gì lớn, cổ xưa mà tàn cũ, tựa như đều bị quá nhiều năm tháng bào mòn, chẳng qua trên mỗi cửa đá lại điêu khắc điêu văn hình dáng bất đồng, điêu văn tràn đầy thần bí, tựa như chữ mà không phải chữ, tựa như văn mà chẳng phải văn, đan xen dày đặc.

"Huyền văn! ?"

Vân Mộ trong đầu bỗng nhiên nổi lên một ý niệm như thế, trong lòng sinh ra cảm giác rung động chưa bao giờ có.

Về huyền văn, Vân Mộ đã từng chứng kiến không ít, vô luận bố trí trận pháp, tế luyện huyền binh, cũng không thể tách rời việc vận dụng huyền văn. Nhưng huyền văn trên ba tòa cửa đá này, phức tạp và dày đặc hơn bất cứ loại huyền văn nào mà hắn từng thấy.

Nhiều! Đúng vậy, rất nhiều cực nhiều!

Bên trên mỗi một tòa cửa đá, nói ít cũng có trên trăm vạn huyền văn, hơn nữa huyền văn có thể hóa giải lẫn nhau, tổ hợp với nhau, tạo thành huyền văn càng thêm phức tạp, người ta nhìn qua đã hoa cả mắt.

Ở trong lòng Vân Mộ, 【 Khải Linh Tinh Trận Đồ 】 của Vân gia đã tính là huyền văn trận cực kỳ cao thâm, nhưng nếu đem ra so sánh. . . Quả thực

không thể nào sánh nổi!

...

Quan sát một hồi lâu, Vân Mộ nhất thời cảm thấy đầu vầng mắt hoa, lúc này mới vội bình phục tâm tình, chính mình đang thức tỉnh linh khiếu, không thể lãng phí thời gian quá lâu ở nơi này, nếu không tất cả sẽ thành kiểm củi ba năm thiêu một giờ .

Nhưng làm sao mới có thể rời khỏi nơi này? Chẳng lẽ phải đẩy cửa đá này đi ra?

Vân Mộ nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào một tòa cửa đá, muốn dùng sức đẩy ra. . . nhưng cửa đá chẳng hề nhúc nhích.

Sau đó, Vân Mộ quay sang một tòa cửa đá khác. . . Vẫn chẳng hề nhúc nhích.

"Chẳng lẽ tất cả đều không thể mở được ư, chuyện này thật là phiền toái!"

Vân Mộ vẻ mặt khổ sở, cho dù trăm năm tâm tình, giờ phút này cũng không tránh khỏi cảm bối rối. Nhưng hắn cũng không từ bỏ, ngược lại trong lòng mang theo một tia hi vọng. . . Nếu đã đẩy hai tòa cửa đá, một tòa cửa đá cuối cùng cũng thử nốt xem sao.

"Ong ong ông! ! !"

Không gian vụn vụn , giống như một viên đá ném vào mặt hồ, tỏa ra sóng nước rung động.

Trong giây phút đầu ngón tay của Vân Mộ chạm đến đạo cửa đá cuối cùng, cả người hắn tan biến trong hư không, lần nữa xuất hiện, hắn đã trở về bên trong khải linh đài.

Mà thời khắc Vân Mộ trở về, tinh thần bao phủ đầy trời nhất tề chớp động, vô tận quang mang rực rỡ lóng lánh.

Tinh quang lực mệnh mông từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên người Vân Mộ.

Giờ khắc này, Vân Mộ cảm giác mình đang đắm chìm giữa tinh hà, căn bản không cần hấn cố sức làm gì, tinh quang lực vô cùng vô tận chảy ngược vào thân thể hấn theo từng lỗ chân lông.

"Chuyện này là sao! ?"

Vân Mộ cũng không cảm thấy mừng rỡ, ngược lại vô cùng kinh ngạc. Chuyện khác thường tất sẽ có hiểm nguy, Vân Mộ từ trước tới giờ đều không tin ông trời có thể ban thưởng miễn phí, hấn chỉ tin tưởng cố gắng mới có thể đạt được kết quả như ý.

Quả nhiên, theo tinh quang lực tràn vào, Vân Mộ cảm giác thân thể của mình dần dần đau nhói.

Tinh thần quang mang giống như những chiếc gai đâm vào mỗi một tắc huyết nhục , mỗi một góc nhỏ trên thân thể của hấn , cảm giác đau đớn kịch liệt kích thích thần kinh của hấn, bào mòn linh hồn của hấn. . . sóng sau nối tiếp sóng trước, suýt nữa đem ý niệm của hấn đắm chìm vào bên trong.

Tinh thần lực rốt cuộc là loại lực lượng gì? Cuối cùng có thể ngưng tụ trở thành mũi nhọn như thực chất! Quả thực khó có thể tin!

Chỉ là Vân Mộ hiện tại căn bản không có sức lực để suy nghĩ quá nhiều, vội vàng dẫn dắt tinh quang lực trong cơ thể, hội tụ ở thiên linh cực khiếu trên đỉnh đầu.

Tâm cảnh trăm năm, tâm tính bền bỉ, ý chí Huyền Tông.

Vân Mộ gắng sức ổn định tâm thần, vứt bỏ toàn bộ tạp niệm, toàn tâm toàn ý tập trung thức tỉnh linh khiếu. Việc duy nhất mà hiện tại hẳn có thể làm đúng là giữ vững một tia ý niệm thanh tĩnh, không thể để cho thống khổ bao phủ, càng không thể vì trốn tránh thống khổ mà trầm mê.

Nhưng lúc này một chuyện kỳ diệu xảy ra.

Bên ngoài khải linh đài, như ý diếu trụ trên cổ Vân Mộ bỗng nhiên sáng ngời, hóa thành một đạo huyền quang, chui vào mi tâm của hẳn.

Bởi vì chuyện này xảy ra trong chớp mắt, vì vậy không có ai chú ý tới sự khác thường trong tinh trận.

Cùng lúc đó, Vân Mộ bị một tầng vô hình bao vây, ý niệm lâm vào cảm giác kỳ diệu. . . Tinh quang dừng lại, tinh thần dừng lại, ngay cả tinh không cũng dừng lại, chỉ có ý niệm thủy chung vận chuyển.

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 15: Thiên Phú Thứ Hai

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Thời gian có thể dừng lại sao?

Đáp án dĩ nhiên là không !

Vạn cổ thiên địa, năm tháng vô tận, không có bắt đầu, không có kết thúc, thời gian trôi đi vĩnh viễn không ngừng lại.

...

Vân Mộ cố nén sự rung động trong lòng, cẩn thận quan sát mọi thứ chung quanh, hẳn thậm chí còn đứng lên, rời khỏi chỗ này, lấy tay nhẹ nhàng chạm vào tinh quang, trong đáy lòng dâng lên sự mát mẻ.

Không! Không phải dừng lại! Tất cả vẫn đang vận chuyển, chẳng qua trở thành chậm chạp mà thôi.

Biết được sự thật này, một cái ý niệm điên cuồng xuất hiện trong đầu Vân Mộ... Thời gian chậm lại, cũng đồng nghĩa với việc hẳn có thêm nhiều thời gian để ngưng tụ tinh quang lực, cơ hội như thế làm sao có thể bỏ qua được? !

Vừa nảy sinh ra ý định này, Vân Mộ không chậm trễ, vội vàng ngồi xuống tiếp tục trùng kích 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】 .

Hẳn hiện tại không có nhiều thời gian cũng không có tâm tình đi suy nghĩ nhiều, nếu có thể biết được thì hẳn sau này nhất định sẽ biết, nếu không biết được, dù suy nghĩ thế nào cũng sẽ không có đáp án.

...

Tinh quang ngưng tụ, huyền mang như trụ, thẳng tới hư không.

Thời gian dần dần trôi đi, Vân Mộ dần dần rơi vào trạng thái huyền diệu.

Không biết qua bao lâu, khi lực lượng tinh quang bên trong linh khiếu đã bão hòa, thân thể Vân Mộ đột nhiên run rẩy, hai mắt mở ra, bắn ra một đạo quang mang rực rỡ, tựa như tinh thần lóng lánh.

"Oanh!"

Đầu óc phảng phất nổ tung, ý niệm nhất thời lâm vào hỗn độn.

Trải qua trăm năm, sinh tử cùng tang thương.

Vô số hình ảnh trong trí nhớ, nhất nhất hiện lên ở trong đầu Vân Mộ, thậm chí có chút ít cảnh tượng, hẳn cũng đã quên đi.

Ở trong trí nhớ, xuất hiện nhiều nhất không phải mẫu thân của mình, không phải kẻ thù của mình, càng không phải cuộc sống tu hành của mình, mà là những ký ức giữa mình và Tố Vấn...

Bao nhiêu lần sinh tử hoạn nạn, bao nhiêu ngày đêm tư niệm.

Từ khi quen biết đến lúc hiểu nhau, từ lúc hiểu nhau đến khi ái mộ... cho dù bọn hắn chưa từng có một câu ước hẹn, cũng không có nhiều biểu lộ, nhưng nữ nhân này chính là toàn bộ sinh mệnh của hắn, chỉ vì đối phương là dị tộc, cho nên hắn nhiều lần phạm lỗi bỏ qua.

Tại sao dị tộc không thể yêu nhau?

Tại sao dị tộc lại phải thù hận lẫn nhau?

Tại sao chính mình lại do dự?

Tại sao chính mình không có dũng khí đối diện với mọi chuyện?

Nếu ban đầu chính mình dùng cảm một chút, kiên trì một chút, đừng nên cố chấp... Có lẽ bọn họ vẫn sẽ không có tương lai như trước, nhưng bọn họ tuyệt đối không mang theo tiếc nuối rời đi.

Hối hận! Hối hận!

Thống khổ... Vô tận thống khổ...

Vân Mộ hoàn toàn không nghĩ tới, mở ra linh khiếu, lại dẫn dắt ma niệm trong lòng mình, để hắc sư tử tâm thần thất thủ, biến thành một cái xác không hồn không còn ý thức. May mắn là ý chí của hắc bèn bị, thời khắc mấu chốt bảo vệ một chút thanh minh cuối cùng của linh đài.

...

"Xuy xuy!"

Một đạo khí toàn từ đỉnh đầu của Vân Mộ dâng lên, sau khi ngưng tụ trở thành không gian hỗn độn, sau đó tiến vào thiên linh của hắc.

Tinh thần hồn lực, lớn!

Thiên linh cực khiếu, mở!

Từng có kinh nghiệm thức tỉnh linh khiếu, Vân Mộ tự nhiên hiểu được đã mở linh khiếu thành công, cảm giác tuyệt vời quen thuộc lần nữa dâng lên, thần hồn lực cũng lớn mạnh dần.

Thời khắc thiên linh cực khiếu mở ra, Vân Mộ tâm linh phúc chí, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một tia hiểu ra. Hắc cuối cùng đã biết thiên linh cực khiếu vì sao lại khó thức tỉnh như thế... Bởi vì linh khiếu này chính là đứng đầu chu thiên trăm khiếu.

Diễn tích ghi lại, thể phách của con người có ba trăm sáu mươi khiếu, không bàn mà hợp với số lượng chu thiên tinh thần, cho nên mới có thuyết

pháp chu thiên trăm khiếu.

Mở ra thiên linh cực khiếu, không những có thể xúc tiến chu thiên trăm khiếu trưởng thành, còn có thể giúp cho tinh thần hồn lực của một người phát sinh biến hóa.

Nếu như tinh thần hồn lực ngang nhau, Huyền giả thiên phú tinh thần mở ra thiên linh cực khiếu, tuyệt đối mạnh hơn so với Huyền giả thiên phú tinh thần bình thường, đây là bản chất linh hồn khác biệt, không liên quan tới số lượng linh khiếu và tư chất.

Mặc dù trước mắt mà nói, thực lực của Vân Mộ không tăng trưởng, chỉ khi nào hẩn luyện hóa Huyền Linh hình thái tinh thần, học tập Huyền Linh thuật, thực lực của hẩn sẽ tăng lên gấp mấy lần, hơn nữa càng trưởng thành càng cường đại, có thể nói tiềm lực vô hạn.

...

Tinh quang sôi trào dần dần bình tức, tất cả đều khôi phục bình thường.

Tinh thần vận chuyển, tinh quang lóe lên.

Vân Mộ không nén được cảm xúc vui sướng, thân thể sinh ra biến hóa kỳ diệu, đặc biệt là đầu của mình, thời thời khắc khắc sinh ra một tia mát mẻ nhập vào cơ thể, đầu tựa như thanh tinh cực nhiều, vô luận suy nghĩ hay là phản ứng cũng trở nên cực kỳ nhanh nhẹn.

Xem ra, mở ra 【 Thiên Linh Cực Khiếu 】, không chỉ có bản chất tinh thần hồn lực tăng lên, còn có thật nhiều lợi ích không tưởng được.

"Nghĩ thức khai linh hình như còn chưa kết thúc, đồng nghĩa với việc vẫn còn thời gian, có thể tiếp tục thức tỉnh linh khiếu..."

Trong một sát na, Vân Mộ tâm niệm vừa chuyển, dẫn dắt tinh quang lực còn sót lại trong cơ thể hội tụ ở trái tim.

Nơi đó, chính là thiên phú sinh mệnh!

Đúng vậy! Ý niệm điên cuồng của Vân Mộ chính là mở ra thiên phú thứ hai! Hẳn chuẩn bị lấy sinh mệnh ra đánh cược, đánh đổi lấy một cái tương lai vô hạn.

Từ xưa đến nay, có rất ít người có thể thức tỉnh thiên phú thứ hai, chủ yếu bởi vì điều kiện tư chất bao gồm nhiều hạn chế, hơn nữa quá trình thức tỉnh thiên phú thứ hai vô cùng hung hiểm, không phải người nào cũng dám dễ dàng đi thử.

Mặt khác nữa chính là bác học khó tinh, người người đều hiểu được đạo lý này, đặc biệt là 【Huyền Giả】. Dù sao tinh lực cùng thời gian của mỗi người có hạn, so với việc tốn rất nhiều thời gian đồng thời tu luyện hai thiên phú, chẳng bằng chuyên chú tu luyện một cái thiên phú, sẽ đạt đến thành tựu cao hơn.

Dĩ nhiên, Vân Mộ cũng không phải người lỗ mãng, hẳn có hành vi điên cuồng như thế, thật ra là có một chút tự tin.

Từng làm một đời Huyền Tông, kinh nghiệm phương diện tu hành của Vân Mộ tất nhiên không thiếu, hơn nữa thức tỉnh linh khiếu thứ hai chính là 【Tả Tâm Khiếu】, là bộ vị mà hẳn quen thuộc nhất, trình độ nguy hiểm đã hạ xuống thấp nhất.

Như vậy kế tiếp chính là khiêu chiến dũng khí cùng ý chí.

...

Ngoài tầng hai Huyền Linh các, không gian yên lặng.

Đã mười hai canh giờ trôi qua, thời gian của nghi thức khai linh cũng sắp kết thúc.

Hạ Sùng cùng Vân Minh Hiên lẳng lặng đứng bên ngoài tinh trận đồ, đang đợi kết quả cuối cùng.

Lúc này, Vân Chính Mặc cũng đứng dậy, yên lặng chú ý biến hóa của khai linh đài.

"Ông ong ông ~~~ "

Lầu các khẽ lay động, không gian vụn vẹo !

Huyền văn trên bát phương trụ lớn lần lượt dập tắt, tinh thần quang mang biến mất, tinh không cũng tản đi, toàn bộ lầu các khôi phục trạng thái bình thường.

Nghi thức khai linh đã kết thúc, ý niệm trở về, chúng thiếu niên trước sau từ trong nhập định tỉnh lại.

...

"Được rồi, đều tỉnh dậy rồi sao? Vậy lão phu sẽ kiểm tra tình huống của các người một chút!"

Được rồi, đều tỉnh dậy rồi sao? Vậy lão phu sẽ kiểm tra tình huống của các người một chút!

Vân Chính Mặc không chút biểu cảm nhìn đám thiếu niên trước mặt, sau đó phóng ra ý niệm, quét qua từng người một.

Vân Minh Hiên vẫn đứng y nguyên ở bên cạnh, ghi chép cẩn thận kết quả khai linh của mỗi người.

Không ngoài dự đoán, mấy đứa trẻ của Vân gia đều thức tỉnh được thiên phú linh khiếu. Người có tư chất cao nhất là tam khiếu, thì tất nhiên dương dương tự đắc, người thấp nhất là nhất khiếu thì lộ vẻ rầu rĩ không vui.

Vân Thiểu Hoa chính là người duy nhất trong Vân gia thức tỉnh được tam khiếu, hơn nữa còn là loại thiên phú Lực lượng có sức chiến đấu cực mạnh. Còn đệ đệ Vân Thiểu Kiệt của hắn thì cũng không quá kém, thức tỉnh được nhị khiếu, là thiên phú Tốc độ.

Kết quả này làm Vân Minh Hiên cực kỳ hài lòng, tự thấy chuyện lôi kéo lúc trước không có uổng công. Sau này, mình ở Vân gia cũng có thêm trợ thủ rồi.

Nhưng điều khiến người ta bất ngờ là Chu Nhạc của ngoại viện cũng có thể thức tỉnh tam khiếu, thiên phú Tốc độ. Khiến cho các đệ tử của Vân gia đều ghen ghét đố kỵ.

Ngoài ra, ba người từ ngoài tới thì có hai người thức tỉnh thất bại. Duy chỉ có Uyển Nhi là thành công, lại còn là nhị khiếu, thiên phú Tốc độ. So ra còn mạnh hơn một vài người của Vân gia, làm cho Chu Nhạc cười đến ngoác miệng.

Còn Vân Mộ, kết quả ghi chép cuối cùng là nhất khiếu, thiên phú Sinh mệnh.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộ Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 16: Tàng Giới Luân

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

- Vân Mộ, đệ tử ngoại viện, mười hai tuổi, thức tỉnh Tả tâm khiếu, thiên phú Sinh mệnh.

Nghe Vân Chính Mặc tuyên bố, Vân Minh Hiên vội vàng ghi vào danh sách, khoe miệng cong lên cười cợt:

- Đồ con hoang, vận khí cũng không tệ nha, tinh thần lực thấp như vậy mà cũng có thể thức tỉnh được linh khiếu.

Khi nói chuyện, trong mắt Vân Minh Hiên ánh lên vẻ lạnh lùng, mơ hồ lộ ra sát ý.

Theo lý thuyết, tuy rằng Vân Mộ thức tỉnh thành công, nhưng thiên phú cực kém, vốn không thể uy hiếp gì được, Vân Minh Hiên không cần phải động sát niệm. Khả năng duy nhất là thân phận Huyền giả của Vân Mộ sẽ tạo nên rắc rối nhất định, bởi vậy Vân Minh Hiên mới muốn nhanh chóng trừ khử hẳn.

Thấy Vân Minh Hiên giọng châm biếm như vậy, mấy đứa trẻ Vân gia cũng không chịu thua kém, từng người một lạnh lùng nhìn Vân Mộ đầy vẻ khinh bỉ.

Dù là thức tỉnh nhất khiếu, thì thiên phú của bọn nó đều là thiên phú Lực lượng hoặc Tốc độ, sau này ở Vân gia làm thanh y hộ vệ gì đó chắc chắn không có vấn đề gì. Còn Vân Mộ, loại thiên phú Sinh mệnh này ở Vân gia, đến tư cách làm hộ vệ cũng không có.

- ...

Vân Mộ thản nhiên nhìn Vân Minh Hiên và đám trẻ Vân gia, không hề buồn bã hay tức giận. Bởi ngoài hẳn, không ai có thể hiểu rõ tình huống lúc này của hẳn cả, hoàn toàn không hề kém cỏi như mọi người nghĩ.

Vừa nãy lúc nghi thức khai linh đóng lại, Vân Mộ cũng đã thành công thức tỉnh linh khiếu thứ hai, chính là Tả tâm khiếu. Đồng thời Thiên linh cực khiếu ẩn vào Mệnh môn, ngay cả một Huyền sư như Vân Chính Mặc cũng không nhận ra được chút dị tượng nào.

Đúng vậy!

Vân Mộ đã trở thành một Huyền giả song thiên phú.

Xưa nay, từ thời đại huyền giả cường thịnh thì một huyền giả song thiên phú cũng vô cùng hiếm có. Huống nữa là ở thời cuộc nát của bây giờ.

Tất nhiên, đừng vội nhìn biểu tình nhẹ nhõm của Vân Mộ mà lầm, thực ra giờ hẳn nghĩ lại vẫn còn cảm thấy kinh sợ. Quá trình thức tỉnh thiên phú thứ hai hung hiểm hơn hẳn nghĩ rất nhiều, nếu cho hẳn thử lại lần nữa, e là không có chút tự tin nào.

Theo thói quen, hẳn đưa tay sờ sờ ngọc như ý trên cổ, lập tức Vân Mộ đơ cả người. Như ý điếu trụ trên cổ quả thật không cánh mà bay.

"Lẽ nào mọi chuyện vừa xảy ra có liên quan tới ngọc như ý?"

Vân Mộ tâm niệm vừa động, đang tính tìm hiểu một chút thì bỗng có người bước tới.

- Mộ đầu, chúc mừng! Cuối cùng ngươi cũng trở thành huyền giả rồi.

Chu Nhạc hưng phấn bước tới bên cạnh Vân Mộ, an ủi:

- Tuy rằng tư chất hơi kém một chút, nhưng dù sao huyền giả vẫn là huyền giả! Sau này ngươi không cần phải nhìn sắc mặt của bọn chó săn Vân

Vượng nữa. Với lại, nếu sau này có ai ức hiếp, Chu Nhạc ta nhất định sẽ ra mặt giùm người.

Kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Một đám thiếu niên trẻ tuổi cung quanh nghe thấy mấy lời đó liền cười âm lên, âm thanh chói tai tràn đầy địch ý.

Rốt cuộc là an ủi hay đả kích người ta vậy?

- Cảm ơn Chu Nhạc. Chỉ là ta cảm thấy không cần thiết đâu.

Vân Mộ cười bất đắc dĩ, nếu không phải hẳn biết rõ tính cách của Chu Nhạc rất ngay thẳng thì không khéo cũng nghĩ là hẳn tới gây hấn.

Điền Uyển Nhi yên lặng đứng sau lưng Chu Nhạc, không có chào hỏi gì Vân Mộ. Nhưng ánh mắt nàng lúc nhìn hẳn cũng lộ vẻ khinh thường.

- Chu Nhạc, đừng nói nữa, còn chưa kết thúc mà.

Điền Uyển Nhi cố tình giục Chu Nhạc, thậm chí nàng còn không thèm liếc Vân Mộ thêm một cái. Nàng tự cho rằng một người thức tỉnh được lương tri như nàng hoàn toàn đủ tư cách khinh thường Vân Mộ. Nàng cũng cảm thấy Chu Nhạc không nên làm bạn với một kẻ không có tiền đồ như thế này.

-Ặc! Được, được.

Chu Nhạc lúng túng gãi đầu, cười với Vân Mộ đầy áy náy.

Đối với chuyện này, trong lòng Vân Mộ vô cùng thấu suốt, không muốn nói thêm điều gì. Trải qua trăm năm, nếm trải không ít nhân tình thế thái, lòng hẳn đã sớm thờ ơ với một số sự việc, với một số kiểu người.

...

- Cuối cùng cũng đại công cáo thành, sau này không cần tới học đường nữa rồi, quá sướng!

- Há há, rốt cuộc cũng có thể ăn nói với nhà ta được rồi.

- Đường huynh là lưỡng khiếu, đương nhiên có thể ăn nói rồi. Tiểu đệ đây chỉ thức tỉnh được nhất khiếu, không biết về có bị đánh một trận không nữa.

- Nhất khiếu thì nhất khiếu, cũng có gì không tốt? Sau này cũng không cần phải làm ông này bà nọ, gánh vác trách nhiệm lớn lao, mặc sức an nhàn làm một hộ vệ cho Vân gia, là cũng đủ đi ngang ở trấn Lưu Vân này rồi. Cuối cùng là lấy vợ đẹp, đẻ con ngoan, sống một cuộc sống thanh nhàn yên ổn.

- Người nói gì thế, mới tí tuổi đầu đã nói chuyện cưới vợ sinh con, thật không biết xấu hổ!

- Ta chỉ là nói chuyện sau này thôi, ha ha.

- Ha ha ha.

Một cửa ải gian nan nhất trong ngày hôm nay đã qua rồi, nên tâm tình của đám trẻ trở nên thoải mái hơn nhiều. Thức tỉnh được linh khiếu, cũng đại biểu cho việc đã bước nửa bước vào cánh cửa huyền giả. Sau này, dù không được vinh hoa phú quý thì vẫn có thể cơm áo không lo.

- Được rồi, im lặng hết đi!

Một tiếng nói vang lên, Hạ Sùng đây nghiêm nghị bước tới:

- Vui mừng xong rồi thì nghe cho kỹ lời Hạ mỗ đây, tuy rằng bây giờ các người đã thức tỉnh linh khiếu, đủ tư cách để trở thành huyền giả. Thế nhưng, cũng không có nghĩa rằng các người sẽ nhất định có thể trở thành

huyền giả. Việc tu hành cũng giống như chèo ngược dòng nước, không tiến ắt sẽ lùi.

Thức tỉnh linh khiếu chẳng qua chỉ là một bước đầu tiên, con đường kế tiếp sẽ gặp phải vô vàn gian khổ! nếu như bây giờ các người đã vội lười biếng thì sau này, ngay cả việc làm hộ vệ cho Vân gia cũng không tới lượt các người!

Nghe xong lời răn của Hạ Sùng, đám trẻ tựa như vừa bị dội nguyên một thùng nước lạnh, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo.

Ngừng lại một chút, Hạ Sùng thấy lời nói của mình đã có hiệu quả, lúc này hẳn mới gặt đầu nói tiếp:

- Giờ các người đi theo ta đến Huyền Đạo Các, nhận huyền linh của mình rồi lựa chọn công pháp tu hành thích hợp.

Huyền linh! ? Công pháp! ?

Nghe tới đây, mắt của mấy đứa trẻ đều vụt trở nên sáng rực, mặt đầy kích động. Duy chỉ có Vân Mộ là không chút phản ứng. Hẳn không cần nghĩ cũng biết nếu không phải là dòng chính của ba phòng hoặc là đệ tử thiên tài thì làm gì lấy được huyền linh với công pháp tốt!

Huyền Đạo Các nằm ở phía đông của Vân phủ, đối xứng với Huyền Linh Các.

Dưới sự hướng dẫn của Hạ Sùng và Vân Minh Hiên, bọn Vân Mộ nhanh chóng đi tới biệt viện của Huyền Đạo Các.

So với một Huyền Linh Các đơn sơ, thì Huyền Đạo Các cảnh vật dày đặc, mang phong vị cổ xưa, trúc xanh râm mát, thanh nhã yên tĩnh. Đứng trong

biệt viện vẫn còn thể ngửi tấy hương thơm nhàn nhạt bao phủ.

Nằm sâu trong biệt viện là một tòa lầu cổ kính tao nhã, bên trái cửa chính dựng một khối đá xanh cao chín thước, trên có khắc ba chữ rất lớn "Huyền Đạo Các" rồng bay phượng múa. Nhìn kỹ sẽ thấy chữ "Đạo" ở giữa có hình dáng rất kỳ lạ, lộ ra vẻ huyền bí dị thường.

Vạn sự, vạn vật đều có đạo ở trong đó, và mọi đại đạo đều có con đường của mình.

Đây cũng chính là nguồn gốc của Huyền Đạo Các, đây cũng là nơi được Vân gia canh phòng nghiêm mật nhất. Mấy trăm năm qua, các thế hệ của Vân gia lấy được công pháp, bí thuật gì, dù là tàn quyển hay đoạn thiên gì cũng đều cất giữ ở nơi đây. Đồng thời, còn có Đại trưởng lão Vân Chính Không tọa trấn. Ngày thường, ngoại nhân không được phép tới gần.

...

Sau khi nói chuyện với hộ vệ, Hạ Sùng dẫn theo một đám đệ tử đi thẳng tới sảnh lớn của Huyền Đạo Các, còn Vân Minh Hiên thì đi lên tầng hai.

Đại trưởng lão đúng như dự liệu không hề xuất hiện. Người tiếp đãi lần này là một lão nhân râu tóc đã bạc, lưng còng đầu hói, tay chân vô lực, ánh mắt đã mờ đục. Vừa nhìn đã biết người này không phải là một huyền giả. Chỉ là một người trông coi lầu các bình thường.

Vân gia quả thật rất cẩn trọng, vì lo lắng công pháp bị truyền ra ngoài hoặc là người trông coi trộm cắp nên những tạp vụ làm việc ở Huyền Đạo Các tất cả đều có bối cảnh trong sạch. Lại còn là những hạ nhân, gia đình hết mực trung thành.

- Tiểu nhân là Vân Đại Trung, xin chào các vị thiếu gia, tiểu thư!

Lão nhân râu bạc nhún vai, cười nhỉnh bợ:

- Tiểu nhân xin được chúc mừng các vị thiếu gia, tiểu thư đã thông qua nghi thức khai linh, sau này một bước lên trời, thành tựu bất phàm... haha!

- Ha ha, lão đầu này cũng rất là có ý tứ nha.

- Nghe nói, lão đầu này trước kia là đệ tử ngoại viện, bởi vì ba đời đều là hạ nhân của Vân gia nên đã được gia chủ ban cho họ Vân.

- Ba đời? Thật đúng là trung thành tận tụy nha! Haha...

Đám trẻ Vân gia thảo luận ầm ĩ, có mĩa mai châm chọc, có khinh khi coi thường, có cười nhạo chế giễu.

Vân Đại Trung không hề để tâm đến những lời bàn luận đó, càng cười tươi hơn:

- Các vị thiếu gia, tiểu thư! Tuy rằng Đại trưởng lão không có mặt nhưng đã lệnh cho tiểu nhân chuẩn bị Tàng giới luân và Thú hồn cho mọi người! Xin các vị chờ một chút...

Nói rồi Vân Đại Trung chạy lên lầu hai... Một lát sau thì ôm một đống các hộp ngọc lớn chừng bàn tay xuống. Sau đó, dựa theo tên ghi trên hộp, phân phát cho từng người.

Sau khi nhận được hộp ngọc, đám trẻ của Vân gia lập tức mở ra không một chút do dự.

Bên trong hộp ngọc không có vàng bạc hay châu báu, cũng không có thiên tài địa bảo, chỉ có hai thứ. Một là vòng tay màu đồng, rộng khoảng ba ngón tay, mặt ngoài có huyền văn ẩn hiện. Một còn lại là hạt châu xanh biếc to bằng quả nhãn, bên trong có huyền văn nhấp nháy

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 17: Hoang Thú Tàn Hồn

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Tàng giới luân, tên đầy đủ của nó là Vạn linh tàng giới luân, sản phẩm của Đa bảo các.

Đây không là huyền binh, cũng không có tính công kích hay phòng ngự, nhưng lại là vật phẩm tuyệt không thể thiếu của huyền giả. Bởi Tàng giới luân có hai công năng vô cùng quan trọng với huyền giả, lại còn vô cùng hữu dụng.

Thứ nhất, Tàng giới luân có thể kiểm tra được thông tin của hoang thú hoặc huyền linh xung quanh, trên đó có ghi chép lại tình huống của hơn vạn loại hoang thú và huyền linh. Giúp huyền giả săn bắt hoang thú, phong ấn huyền linh một cách thuận lợi.

Thứ hai, Tàng giới luân là một không gian giới chỉ, có thể thu nạp vạn vật. Dù là tu hành hay lịch duyệt, thì nó đều có trợ giúp rất lớn đối với huyền giả.

Đó cũng là nguồn gốc của cái tên Vạn linh.

Chỉ là, cơ sở để luyện chế Tàng giới luân là huyền văn nên để khai mở được nó cần phải có huyền lực hoặc tinh thần hồn lực nhất định mới được. Do đó, kỳ bảo này cũng chỉ có huyền giả mới có thể sử dụng.

...

- Đây chính là Tàng giới luân ư? Nhìn đẹp nhỉ!

- Ha ha, đeo Tàng giới luân, sau này chúng ta cũng là huyền giả.

- Nhìn này, nhìn này, ta đã thu hết các thứ vào trong rồi, quả thật rất là thuận lợi!

- Đúng là quá thuận tiện, lại còn rất thú vị!

- Các người đúng là ấu trĩ, mấy thứ này ta đã biết từ lâu rồi. Nhưng... quả thật dùng rất tốt nha, ha ha!

Đám trẻ Vân gia đeo Tàng giới luân lên đây thích thú, lại còn lặp đi lặp lại hành động thu nạp đồ vật, cảm thấy vô cùng thú vị.

Dù sao tâm tính của bọn chúng còn trẻ con, tuy rằng phần lớn đều có thân phận bất phàm nhưng trước khi trở thành huyền giả, không thể có Tàng giới luân của riêng mình, chẳng qua cũng chỉ là được nhìn huynh trưởng, trưởng bối trong nhà sử dụng mà thôi. Nhưng bây giờ thì khác, bản thân đã có được thứ mơ ước từ lâu, tâm tình thế nào khỏi cần nói cũng biết.

- Ồ? Đây là Phong hồn châu ư? Của ta màu xanh, các người thì sao?

- Ừm, ta cũng màu xanh.

- Ta cũng vậy!

- Phong hồn châu màu xanh, xem ra Trưởng lão đối với chúng ta thật tốt, đều là hồn hoang thú có phẩm chất tốt cả, chỉ ít trước khi đạt tới cấp Huyền sư không cần phải thay đổi huyền linh.

...

Nghe thấy cuộc đối thoại của đám trẻ Vân gia, Vân Mộ không khỏi nhú mày, bởi vì trong hộp của hắn là Phong hồn châu màu xám, đại biểu cho hồn hoang thú có phẩm chất cực thấp.

Sau đó, Vân Mộ đeo Tàng giới luân, ý niệm quét qua hạt châu màu xám trong hộp ngọc...

Chỉ thấy huyền văn trên mặt Tàng giới luân lóe lên, sau đó sắp xếp lại theo từng tổ hợp, diễn hóa thành một màn sáng, rồi từng hàng thông tin hiện ra rõ ràng trước mặt Vân Mộ.

*****

Khổ thạch hầu (cấp một).

Huyết mạch: Cổ vượn (chưa thức tỉnh).

Linh tính: Tàn khuyết (màu xám).

Thuộc tính: Thổ

Tổ chất Mệnh phách: ☆

Tổ chất Lực phách: ☆

Tổ chất Thần phách: ☆

Tổ chất Cực phách: ☆

Thiên phú: Thổ băng.

[Ghi chú của Đa bảo các: thức ăn của Khổ thạch hầu là đất đá, tính cách ôn hòa, trí tuệ chất phác, tổ chất của bốn phách còn lại cân bằng, thích hợp với huyền giả có thiên phú Sinh mệnh.]

*****

Thấy thông tin như vậy, từ đáy lòng Vân Mộ cảm thấy lạnh lẽo.

Hoang thú cũng có phân chia mạnh yếu, nên hồn của hoang thú cũng không ngoại lệ. Mà phẩm chất của huyền linh cũng chính là màu sắc hồn và tổ chất bốn phách của hoang thú.

Thông thường, linh tính của hồn hoang thú phân chia từ thấp đến cao theo thứ tự: màu trắng là bình thường, màu xanh là ưu tú, màu lam là trác tuyệt, màu tím là hoàn mỹ... Phẩm chất linh tính càng cao thì tiềm lực tiến giai càng lớn. Tổ chất của bốn phách càng lớn thì càng nhanh tiến giai.

Và quá rõ ràng, linh hồn hoang thú ở trong tay của Vân Mộ còn không được phẩm cấp bình thường, bởi đây chỉ là một linh hồn hoang thú với linh tính bị tàn khuyết. Đó cũng là lý do màu sắc của phong hồn châu là màu xám.

Linh hồn hoang thú như vậy hầu như không có cơ hội tiến giai, dù có luyện hóa cũng chỉ phí phạm thời gian công sức.

Ngoài ra, tổ chất của bốn phách vô cùng quan trọng với huyền linh.

Mệnh phách tương ứng với khả năng khôi phục sinh mệnh. Lực phách tương ứng với sự tăng trưởng lực lượng. Thần phách tương ứng với cường độ của linh hồn. Cự phách tương ứng với tốc độ và phản xạ.

Thiên phú của huyền giả khác nhau, tương thích với tổ chất huyền linh cũng khác nhau. Mà tổ chất của huyền linh càng cao thì khi tiến giai, thiên phú phát triển càng mạnh.

Ví như khi nhất giai, lực lượng của huyền linh là 30 cân. Nếu tổ chất chỉ có nửa sao thì sau khi tiến giai cũng chỉ tăng thêm được nửa tầng lực lượng, còn tổ chất là 2 sao thì có thể tăng lên 2 tầng lực lượng. Chênh lệch như vậy, thì sau khi tiến tới ngũ giai thì khoảng cách sẽ là một trời một vực.

Tổ chất của bốn phách Khô thách hầu như tuy rằng cân bằng, nhưng đáng tiếc tất cả chỉ có nửa sao, tiềm lực phát triển vô cùng thấp. Đây là đánh giá của Đa bảo các, cũng chính là sự đánh giá uy tín nhất trên toàn đại lục, vô cùng đáng tin cậy.

Kiếp trước, Vân Mộ tuy cũng chỉ có nhất khiếu, nhưng huyền linh của hắn là Vân văn hổ cấp 5. Linh tính hoàn mỹ, màu tím. Tổ chất của bốn phách cũng toàn là 5 sao trở lên. Bây giờ, lại ban cho hắn một huyền linh phế phẩm.

Mặc dù Vân Mộ cũng đã sớm biết Vân gia không thể nào ban cho mình một linh hồn có phẩm chất cao được. Thế nhưng, lại là một linh hồn tàn khuyết thì hắn nhiên đã có kẻ cố tình làm khó hắn.

Trong lúc lơ đãng, Vân Mộ nhìn về phía đám người Vân gia, từng luồng sáng thông tin hiện ra trước mắt hắn, phân biệt đại diện cho thiên phú lực lượng và tốc độ.

*****

Xích Mục Lang [Nhất giai]

Huyết mạch: Thiên lang (Chưa thức tỉnh)

Linh tính: Ưu tú (màu xanh)

Thuộc tính: Kim

Tổ chất Sinh mệnh: ★

Tổ chất Lực lượng: ★

Tổ chất Thần phách: ★

Tổ chất Cực phách: ★★

Thiên phú: Lang nha

[Ghi chú của Đa bảo các: Xích Mục lang sống kiểu quần cư, tính tình cuồng bạo, thiên phú Cực phách vượt trội, thích hợp cho huyền giả có thiên

phú Tốc độ, vào đêm trăng tròn lực lượng, tốc độ đều được gia tăng.]

*****

Bạo Lực Hùng [Nhất giai]

Huyết mạch: Thiên lang (Chưa thức tỉnh)

Linh tính: Ưu tú (màu xanh)

Thuộc tính: Thổ

Tố chất Sinh mệnh: ★

Tố chất Lực lượng: ★★

Tố chất Thần phách: ★

Tố chất Cực phách: ★

Thiên phú: Cuồng bạo

[Ghi chú của Đa bảo các: Bạo Lực hùng có thân hình to lớn, Lực lượng cường đại, tính khí cuồng bạo, hẹp hòi nhỏ nhen. Thích hợp cho huyền giả có thiên phú Lực lượng. Lúc cuồng bạo càng mạnh mẽ.]

*****

Từ thông tin đó có thể thấy, linh hồn hoang thú của đám người Vân gia dù là xét về linh tính hay tố chất thì đều mạnh mẽ hơn thú hồn của Vân Mộ rất nhiều. Nếu chỉ thi đấu huyền linh, thì có tới mười Khổ Thạch hầu cũng không phải là đối thủ của Xích Mục lang và Bạo Lực hùng. Hơn nữa, càng về sau thì khoảng cách càng lớn.

Đám thiếu niên xung quanh cũng bắt đầu chú ý tới luồng sáng thông tin của Vân Mộ, nhất thời đều cười đến âm ỉ.

- Ha ha, mọi người nhìn kìa, thú hồn của thằng con hoang là phế phẩm!
- Phế phẩm? A, đúng là phế phẩm nha. Thấp hơn của chúng ta đến hai cấp! Hahahaha....
- Xì...Con hoang đúng là con hoang, huyền linh cũng là phế phẩm.
- Con hoang phối với phế phẩm? Quả là tuyệt phối!!!
- Ha ha ha ha

Nghe thấy những lời châm chọc, chế giễu của đám người xung quanh, Vân Mộ không hề đổi sắc mặt, thu hồi phong hồn châu màu xám vào, luồng sáng cũng theo đó tắt đi.

- Đủ rồi! Sao lại như vậy!?

Một tiếng hét đầy giận dữ vang lên, Chu Nhạc lắc người che ở trước người Vân Mộ, tức tối trừng mắt với đám thiếu niên Vân gia.

Thú hồn của Chu Nhạc và Điền Uyển Nhi đều là màu trắng, phẩm cấp bình thường, tất nhiên là thua kém đám thiếu niên của Vân gia rồi. Điều này khiến Chu Nhạc với tư chất là tam khiếu cũng sinh ra oán khí. Hơn nữa, hãn và Vân Mộ đều là đệ tử của ngoại viện, lúc này, thấy Vân Mộ bị sỉ nhục, nhất thời liền cảm thấy như chính mình bị oan ức. Nên tất nhiên là muốn trút giận.

- Chu Nhạc, đừng vậy! Bình tĩnh chút đi!
- Uyển nhi tử, đừng ngăn cản ta! Ta chịu đủ rồi!

Chu Nhạc hất tay Điền Uyển Nhi ra, không đợi đối phương phản ứng lại đã vọt tới trước mặt Vân Đại Trung, quát to:

- Người lão già này có ý gì, vì sao thú hồn của mọi người đều hoàn chỉnh còn của Vân Mộ lại là tàn khuyết? Có phải do người động tay động chân hay không?

- Chao ôi, chao ôi!

Hai chân Vân Đại Trung mềm nhũn, té quỳ ở dưới mặt đất, mặt mày thiếu não nói:

- Vị tiểu thiếu gia này, người vạn lần đừng đổ oan cho tiểu nhân? Tất cả thứ này đều là do Đại trưởng lão sai người chuẩn bị, dù có cho tiểu nhân thêm một nghìn lá gan, tiểu nhân cũng không dám gian lận. Thật sự là tiểu nhân bị oan!

Vân Đại Trung vừa nói vừa lệ rơi đầy mặt, giống như là bị oan ức to lớn, khiến Chu Nhạc cũng lúng túng, không biết làm cái gì.

- Người.... ta....

- Bỏ đi Chu Nhạc, không liên quan tới hần.

Vân Mộ vỗ vai Chu Nhạc, rồi đỡ Vân Đại Trung lên. Hần thật sự không đành lòng nhìn một lão nhân đã hơn năm mươi tuổi quỳ trước mặt mình. Mặc dù là lão hèn yếu nhu nhược, làm nô bộc đã quen, thậm chí lại còn mang bộ dạng bợ đỡ, xu nịnh.

- Đủ rồi, âm âm ỉ ỉ ở chỗ này còn ra thể thống gì!?

Một tiếng quát lớn vang lên, Vân Minh Hiên xuất hiện giữa sảnh đường của Huyền Đạo Các, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người rồi cuối cùng dừng lại trên người Vân Mộ và Chu Nhạc

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 18: Con Đường Tu Luyện

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Thấy Vân Minh Hiên xuất hiện, đám thiếu niên Vân gia lập tức im lặng.

- Chu Nhạc, người muốn nháo loạn ở Huyền Đạo các phải không?

Nghe thấy Vân Minh Hiên chụp mũ cho mình như vậy, Chu Nhạc không cam tâm nói:

- Thiếu gia Minh Hiên, tiểu nhân không phải là muốn gây sự, chỉ muốn hỏi vì sao phẩm chất thú hồn của bọn họ là ưu tú của chúng ta chỉ là bình thường? Thậm chí, của Vân Mộ còn là tàn khuyết?

- Ha ha, người không phục?

Vân Minh Hiên không hề tức giận, nhưng khóe môi lại cong lên đầy giễu cợt:

- Bởi vì bọn họ mang họ Vân, trưởng bối của bọn họ đã cống hiến không ít công sức cho Vân gia. Còn bởi vì họ mang huyết thống của Vân gia! Còn các người, không phải!

- Ta...

Chu Nhạc còn muốn phản bác nhưng đã bị Vân Mộ ngăn lại:

- Chu Nhạc, ta rất cảm kích người đã bất bình thay ta, chỉ là hãy để ta tự ra mặt được rồi.

Không đợi Chu Nhạc trả lời, Vân Mộ đã tới trước mặt Vân Minh Hiên, hỏi:

- Vân Minh Hiên, người đã động tay động chân vào thú hồn của ta, đúng không?

- Đúng thì thế nào? Người cho rằng bốn thiếu gia ta không dám thừa nhận sao?

Vân Minh Hiên cười rộ, thẳng thắn nói:

- Người chỉ là nhất khiếu chi tử, dù có cho người thú hồn bình thường cũng là lãng phí! Với lại, con Khố Thạch hầu này các phương diện đều khá cân bằng, không phải rất phù hợp với thiên phú của người sao? Con hoang phối với tàn hồn, đúng là tuyệt phối!

- ...

Vân Mộ trầm mặc nhìn Vân Minh Hiên, ánh mắt lạnh nhạt.

Hắn đương nhiên không tin, đường đường là Vân gia lại thiếu mấy thú hồn bình thường, đối phương rõ ràng là cố ý chèn ép hắn, không cho hắn bất kỳ một cơ hội nào.

Nhưng, biết rõ thì sao?

Dựa vào điều kiện hiện nay của Vân Mộ, vốn không đủ khả năng đi kiếm một thú hồn có phẩm chất tốt, chỉ có thể luyện hóa hồn phách của Khố Thạch hầu trước. Sau này có thú hồn thích hợp lại thay đổi, mặc dù sẽ lãng phí thời gian, tinh lực một cách vô ích. Nhưng bây giờ, đây là biện pháp duy nhất.

Với lại, Vân Mộ còn thức tỉnh được thiên linh cực khiếu. Phải nhanh chóng tìm một thú hồn thích hợp với thiên phú của mình mới được.

- Huyền linh phế phẩm cũng đủ để đánh các người.

Vân Mộ lạnh lùng liếc đám người Vân Minh Hiên, còn nói thêm một câu như vậy.

Nghe thấy lời đó, đám người Vân gia đều nhao nhao ầm lên chửi mắng Vân Mộ không tự lượng sức, còn muốn đánh bọn họ. Nếu không phải e ngại quy tắc không thể động thủ ở Huyền Đạo các, bọn họ sợ đã không kìm chế được mà lao vào đánh người rồi.

Còn Vân Minh Hiên chỉ cười cười, không chút tức giận. Trái lại, hắn còn thở phào nhẹ nhõm. Hắn cảm thấy một người cuồng vọng tự đại như vậy thì hắn không cần phải lo sợ gì.

- Được rồi, im lặng cả đi...

Vân Minh Hiên ra dáng huynh trưởng, lạnh nhạt nói. Đám thiếu niên xung quanh lập tức ngậm miệng.

Tiếp đó, Vân Minh Hiên sang sảng:

- Đầu tiên, ta xin chúc mừng các vị đường đệ đã thức tỉnh thành công. Từ nay về sau, các người chính là đệ tử tinh anh của Vân gia, cũng là tương lai của Vân gia chúng ta. Cho nên, vi huynh mong rằng mọi người càng phải nỗ lực tu luyện, cống hiến hết mình cho gia tộc. Mai này, Vân gia chắc chắn sẽ mang lại cho các người vinh hoa phú quý...

Nói xong mấy lời xã giao, Vân Minh Hiên quay lại chính sự:

- Đại trưởng lão đang bế quan nghiên cứu bí thuật. Cho nên vi huynh sẽ thay mặt giảng giải cho các người kiến thức căn bản của việc tu luyện huyền linh. Nếu có gì không hiểu, lúc nào cũng có thể hỏi, vi huynh chắc chắn sẽ dốc lòng giải đáp.

Không thể không thừa nhận, tuy rằng Vân Minh Hiên còn trẻ nhưng ngôn hành cử chỉ vô cùng chính chắn, đúng mực. Vừa uy phong lại không kém

phần hòa nhã, thân thiết. Khiến đám đệ tử trẻ tuổi của Vân gia đều sùng bái ra mặt, ngay các hộ vệ của các cũng gật đầu tỏ ý khen ngợi.

...

Huyền giả tu hành, chủ tu là huyền linh.

Thế nên, huyền linh mạnh hay yếu cũng sẽ quyết định đến độ mạnh yếu của huyền giả.

Khai mở linh khiếu, luyện hóa huyền linh, ngưng khiếu hóa hình... là ba giai đoạn của Huyền đồ, gọi là: khai khiếu, luyện khiếu, ngưng khiếu.

Giống như Vân Minh Hiên, đang ngưng trệ ở giai đoạn luyện khiếu hậu kỳ, thiếu một chút nữa là có thể làm cho huyền linh hóa hình.

Hoặc chẳng hạn như đệ nhất thiên tài của Vân gia, Vân Minh Khê đang ở giai đoạn ngưng khiếu trung kỳ, đã bắt đầu có thể làm cho huyền linh hiện ra, thực lực tăng lên mạnh mẽ. Một huyền đồ giai đoạn khai khiếu hoặc luyện khiếu không thể nào so sánh được.

Mà những thiếu niên Vân gia vừa mới khai khiếu kia, ngay cả thú hồn cũng chưa luyện hóa, đừng nói tới tu luyện huyền linh.

...

Sau khi huyền linh xuất hiện, thì thực lực của huyền giả bạo tăng trong nháy mắt, gọi là huyền sĩ.

Huyền sĩ chia làm ba giai đoạn: dẫn linh, tụ linh, phụ linh. Tu luyện phi thường gian khổ, trong lúc tu luyện cần phải mượn lực lượng của huyền linh để rèn luyện bản thân. Nên huyền linh càng mạnh thì càng có hiệu quả.

Trên đó, là huyền sư.

Nói đến đây, trong mắt Vân Minh Hiên tràn đầy bộ dáng si mê, chỉ là kiến thức của hãn hữu hạn không nói nhiều được. Đành giảng mấy câu qua loa.

Còn trên huyền sư, Vân Minh Hiên hoàn toàn không biết gì. Dù sao toàn bộ Vân gia, tứ đại trưởng lão có tu vi cao nhất cũng chỉ là huyền sư mà thôi. Chuyện sau đó, hãn còn chưa đủ tư cách đi thăm dò.

...

Đám đệ tử Vân gia nghe Vân Minh Hiên giảng giải đến say sưa, ngay cả Chu Nhạc cũng dựng lỗ tai lên nghe, không dám lơ là một chút. Chỉ có Vân Mộ là thản nhiên ngồi xếp bằng ở một góc lầu các, đem thú hồn dung nhập vào ngăn tim trái của mình, hoàn toàn không đếm xỉa tới lời nói của Vân Minh Hiên.

Nhưng phải công nhận, căn cơ tu luyện của Vân Minh Hiên rất vững chắc, kiến giải chính xác nhiều thứ. Nhưng luận về kinh nghiệm tu luyện mà nói, hãn làm sao có thể so với một đời huyền tông? Cho nên, trong mắt Vân Mộ, chẳng có gì đáng nghe.

Khi thú hồn dung nhập vào linh khiếu, tự nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng huyền diệu.

Loại cảm giác này không thể nào dùng từ ngữ để miêu tả được, tựa như trong thân thể vừa có thêm một sinh mệnh vậy. Linh hồn cũng sung mãn.

Thực ra, thú hồn không hề có sinh mệnh, cũng không có linh trí, chứ nếu không thì đã có thể dưỡng nó phát triển thành hồn thể, hoặc có thể nói nó chỉ là một "công cụ".

- Đây là huyền linh đầu tiên của ta sao? Đúng là yếu nhược... Aizz! Trước cứ thế này đã vậy, hy vọng có thể sớm tìm ra một huyền linh thích hợp với thiên phú tinh thần.

Vân Mộ thầm thở dài, trong lòng có chút khó chịu. Không bột sao gột nên hồ? Cho dù Vân Mộ có vô số phương pháp, muôn vàn kế hoạch thì hiện giờ, hẳn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tu luyện từng bước một. Ngoài chăm chỉ ra, không có bất kỳ đường ngang ngõ tắt nào.

Thấy hành động của Vân Mộ, Vân Minh Hiên không nói gì nhưng lại cười lạnh đầy khinh thường. Hành vi cam chịu của đối phương vô cùng hợp tâm ý của hắn.

- Được rồi, những điều cần nói vi huynh đã nói xong, cái gì không nói thì tạm thời các người cũng chưa cần biết, tránh việc viễn vông, không thiết thực.

Vân Minh Hiên còn nghiêm túc nhắc nhở:

- Bây giờ, các người nên đi lựa chọn huyền đạo công pháp phù hợp với mình, sau khi đăng ký thì có thể rời đi. Chỉ là vi huynh cần phải nhắc nhở các người một câu, một tháng sau phải hoàn trả công pháp. Hơn nữa, không được lén lút sao chép lại, cho mượn hoặc làm mất. Nếu như vi phạm, xử theo gia quy!

Nghe thấy những lời ấy, mọi người đều gật đầu không ngừng. Sau đó từng người tản đi, tới chỗ kệ sách trong nội đường của Huyền đạo các tìm kiếm công pháp thích hợp với mình.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 19: Huyền Đạo Công Pháp

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

“Đại ca, người xem kìa, thằng con hoang kia đã đem Hoang thú tàn hồn dung hợp!”

Vân Thiểu Kiệt đột nhiên kéo kéo ống tay áo của huynh trưởng, Vân Thiểu Hoa thuận thế dừng bước, nhìn phương hướng Vân Mộ, hần quả nhiên phát hiện Vân Mộ vị trí trái tim tán lộ ra từng luồng ánh sáng nhạt, cái này rõ ràng biểu hiện cho thấy linh khiếu dung hợp Hoang thú chi hồn.

“Hừ! Đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, không nghĩ tới hần thật đúng là định đem con Hoang thú tàn hồn kia luyện thành Huyền linh”.

Vân Thiểu Hoa bĩu môi khinh thường, trong lòng không khỏi xuất hiện một tia vui vẻ, thậm chí ngay cả chính hần cũng không biết tại sao lại có phản ứng như thế, có lẽ là bởi vì lúc trước cùng Vân Mộ giằng co, trong lòng sinh ra bóng ma, có lẽ là cảm thấy đối phương sẽ cho mình mang đến cảm giác uy hiếp.

Hôm nay nhìn thấy Vân Mộ dung hợp Hoang thú tàn hồn, Vân Thiểu Hoa cuối cùng hoàn toàn yên lòng, một tàn phẩm Huyền linh như thế nào có thể so sánh với Cuồng bạo Bạo lực hùng của mình!

“Con hoang chính là con hoang, tự quản chính mình, không cần đi quản hần, đợi đến thời điểm tộc hội săn bắn, ta cho thêm hần điểm màu sắc nhìn một chút, không đem hần đánh thành người tàn phế, ta cũng không hợ Vân.”

“Đúng, đến lúc đó để cho thằng con hoang kia ném thử một chút lợi hại của hai anh em chúng ta. ”

Huynh đệ hai người nhìn nhau mà cười, chung quanh thiếu niên đều là một bộ dáng nhìn có chút hả hê, bởi vì bọn họ biết, Vân Mộ cái tên con hoang họ Vân này sẽ gặp xui xẻo rồi.

...

”Đầu Gõ, người thế nào đem con Hoang thú tàn hồn kia dùng rồi? Người quá đơn giản... người...”

Chu Nhạc mang theo Điền Uyển Nhi đi tới bên người Vân Mộ, mặt buồn buồn không vui, hẳn vốn là muốn mắng Vân Mộ ngu xuẩn, nhưng là lời đến khóe miệng lại thu về.

Vân Mộ cũng không tức giận, hỏi ngược lại: “Không dung hợp có thể như thế nào? Chẳng lẽ người có thể lấy được Hoang thú chi hồn tốt hơn?”

“Ách! Cái này .....

Chu Nhạc á khẩu không trả lời được, không khỏi sững sờ ở tại chỗ.

Nói thật ra, Chu Nhạc thật ra thì trong lòng cũng rất không cam lòng, hẳn cho là mình tới là tam khiếu chi tử, hẳn lấy được nhiều tư nguyên hơn, có Huyền linh tốt hơn, cho nên hẳn từng muốn qua van cầu Đại trưởng lão Huyền Đạo Các, chỉ bất quá sau khi biết Đại trưởng lão bế quan, hẳn tâm tư liền phai nhạt rất nhiều, thậm chí có điểm chấp nhận bất đắc dĩ.

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của Chu Nhạc, Vân Mộ vỗ vỗ bả vai Chu Nhạc nói: “Bất cứ lúc nào, cũng không được dễ dàng buông tha, người cũng không được xem thường mình Huyền linh, nếu tư chất không tốt, sẽ dùng chăm chỉ để đền bù. Trời cao để cho chúng ta tới đến trên đời này, nhất định cho chúng ta một chút khảo nghiệm, không qua được, người chỉ có thể bình thường, qua được, người chính là người trên người (nhân thượng nhân). Hơn nữa...”

“...”

Chu Nhạc há miệng không biết nên nói cái gì, chẳng qua là thần thờ nhìn Vân Mộ, tựa như đang nhìn một cái quái vật giống nhau.

Dừng một chút, Vân Mộ tiếng nói chuyển nhẹ: “Hơn nữa ta không làm như vậy, một ít người như thế nào sẽ yên tâm?!”

“Yên tâm? Yên tâm cái gì? Ai không yên tâm?”

Chu Nhạc lại là ngẩn ra, hoàn toàn không nghe rõ ý tứ trong lời nói của Vân Mộ, ngược lại mặt buồn khổ nói: “Tại sao vậy? Rõ ràng là ta đang khuyên người, thế nào ngược lại thành người tới an ủi ta? Người người này càng ngày càng cổ quái, bất quá như vậy tính tình càng tốt hơn một chút, ít nhất so trước kia tốt hơn nhiều.”

Chu Nhạc toét miệng cười một tiếng, lộ ra không có tim không có phổi, tựa hồ đem tất cả phiền não cũng để qua sau gáy.

Ngược lại thì Điền Uyển Nhi tâm tư bén nhạy, mơ hồ nghe ra ý tứ của Vân Mộ, không khỏi thầm nghĩ: “Yên tâm? Chẳng lẽ hẳn là cố ý làm cho Minh Hiên thiếu gia nhìn? Để cho Minh Hiên thiếu gia cảm thấy hẳn không có uy hiếp! Còn nhỏ tuổi, lại có tâm cơ như vậy, nếu không phải là tư chất có hạn, sau này sẽ phải trở thành một nhân vật lớn đi!”

Điền Uyển Nhi ý niệm chuyển động liên hồi, đáy lòng lại sinh ra lau một cái tâm tình phức tạp.

Lúc này, Vân Mộ nói sang chuyện khác: “Chu Nhạc, người có muốn chọn công pháp dạng gì?”

“Ách .....

Chu Nhạc lúng túng gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói:”cái này, ta cũng không rõ lắm, mới vừa rồi những điều Minh Hiên thiếu gia nói, rất nhiều thứ ta đều không nghe hiểu, vốn là ta còn muốn hỏi một chút những người khác, đáng tiếc những tên kia từng cái đều ánh mắt mọc ở trên đỉnh đầu, mới nhìn liền muốn đánh bọn họ.”

Vân Mộ gật đầu một cái:”cho ta nhìn một chút Hoang thú chi hồn của người, rồi sẽ giúp người tham khảo một cái.”

”Nga nga, tốt tốt, ta cùng Uyển nhi tử Hoang thú chi hồn giống nhau, người nhìn một chút...”

Chu Nhạc vội vàng lấy ra Phong Hồn Châu màu trắng , dùng Tàng Giới Luân chiếu một cái, từng cái tin tức hiện ra ở trên màn sáng.

*****

Chuẩn tước: (cấp một)

Huyết mạch: Thanh bằng (Không thức tỉnh)

Linh tính: Bình thường (màu trắng)

Thuộc tính: Lửa

Mệnh phách tư chất: ☆

Lực phách tư chất: ☆

Thần phách tư chất: ☆

Cực phách tư chất: ☆☆

Thiên phú năng lực: Hồi không

【Ghi chú: Chuẩn tước thân hình yếu đuối, hai cánh có lực, tốc độ cực nhanh, lúc trượt đi, hai cánh tạo thành khí chém, thích hợp dùng cho Huyền giả thiên phú loại tốc độ.】

*****

Hoang thú chi hồn như thế , vô luận ở linh tính hay là tư chất, cũng không bằng những thiếu niên Vân gia kia, chỉ có Cực phách tư chất coi như không tệ.

”Còn có thể!”

Vân Mộ khẽ vuốt cằm, cho cái đánh giá sơ bộ.

Chu Nhạc sờ sờ trước mắt mình, hiếu kỳ nói:”Cái này cũng gọi có thể? ”

”Ít nhất so với ta mạnh rất nhiều!”

Vân Mộ tự giễu cười cười, Chu Nhạc nhất thời hết ý kiến.

.....

Tiếp theo, Vân Mộ cùng Chu Nhạc, Điền Uyển Nhi vào Huyền Đạo Các nội đường, bắt đầu chọn lựa Huyền đạo công pháp thích hợp mình.

Nói là chọn lựa, trên thực tế cũng không có quá nhiều lựa chọn.

Toàn bộ Huyền Đạo Các tầng 1 chỉ có mấy chục bản công pháp như vậy, hơn nữa toàn bộ đều là Huyền đồ giai đoạn hạ phẩm tu hành phương pháp, về phần sau này Huyền sĩ tu hành phương pháp, cùng một ít giá trị không rẻ trung phẩm Huyền đạo công pháp, thì bị để tầng 2, từ Cơ quan cùng hộ vệ đặc biệt trông chừng, bình thời còn có Đại trưởng lão trấn giữ, không phải là gia chủ cùng 4 Trưởng lão cho phép, ai cũng không được đi lên, Vân Minh Hiên cũng không ngoại lệ.

《Thiên Huyền quyết 》 , hạ phẩm, dẫn thiên địa chi nguyên khí, luyện vô cùng chi Huyền linh .....

Công pháp này đích giới thiệu nhìn qua đại khí vô cùng, trên thực tế chính là vô thuộc tính công pháp, bất luận kẻ nào, bất kỳ Huyền linh nào cũng có thể tu luyện, thuộc về tương đối đại chúng hóa công pháp.

《Xuân ý quyết 》 , hạ phẩm, xuân ý liên tục, vạn vật sinh trưởng... Cái này rõ ràng là một thuộc tính công pháp, không thích hợp hóa thuộc tính đích Huyền linh tu luyện.

《Hóa vũ quyết 》 , 《Liệt hỏa quyết 》 , 《Kim cương quyết 》 ...

Xem qua từng quyển công pháp một, Chu Nhạc cùng Điền Uyển Nhi một trận đầu choáng váng hoa mắt, trải qua nửa canh giờ lựa chọn, bọn họ vẫn không nắm được chủ ý.

”Chu Nhạc, quyển công pháp này rất thích hợp người.”

Vân Mộ tiện tay cầm lên một quyển công pháp, ném cho Chu Nhạc, người sau vội vàng vừa nhìn, chính là một quyển vô thuộc tính đích hạ phẩm công pháp 《Phong ảnh quyết 》 .

”Ta xem một chút, ta xem một chút!”

Điền Uyển Nhi gấp không chịu được nắm lấy 《Phong ảnh quyết 》 , ngay sau đó sơ lược lật một cái, cuối cùng tức giận đem công pháp ném trở về trong tay Chu Nhạc, hướng về phía Vân Mộ hừ lạnh nói: ”Ta còn tưởng rằng các hạ cao bao nhiêu minh, còn không phải là nói hươu nói vượn, Phong ảnh quyết rõ ràng là phong thuộc tính công pháp, căn bản cùng chúng ta thuộc tính không hợp, người không hiểu cũng không cần nói lung tung, muốn hại chết chúng ta sao?”

Điền Uyển Nhi hơi có chút miệng lưỡi bén nhọn, Chu Nhạc cũng không tiện mở miệng khuyên can, vội vàng liếc nhìn nội dung trong 《Phong ảnh quyết》.

《Phong ảnh quyết》, hạ phẩm, phong trì điện tậ, phù quang lược ảnh... rõ ràng là một quyển Phong thuộc tính công pháp, tu Huyền linh chính là một chữ “nhanh”!

”Đầu Gõ, tại sao chọn cái này a, rõ ràng cùng thuộc tính của ta không hợp a.”

Chu Nhạc cảm đầu buồn bực hỏi hướng Vân Mộ, tâm tư của hắn đơn giản, cho nên có nghi ngờ liền trực tiếp hỏi lên, ngược lại không có ý cố ý phản bác.

”Đại đạo chí công, không có tuyệt đối, cho nên giữa thuộc tính với nhau cũng là tương sinh tương khắc, nước lửa không tha, thủy mộc tương sinh, phong phòng thế lửa... những thứ này nói đều là tương sinh tương khắc ý tứ.”

Nói đến đây, Vân Mộ nhàn nhạt liếc Điền Uyển Nhi một cái, rồi sau đó chuyển sang Chu Nhạc, nói thẳng không kiêng kỵ: ”mà người Huyền linh tuy là Hỏa thuộc tính, nhưng tương đối mà nói, tu luyện Phong thuộc tính đích công pháp, càng có thể phát huy cực phách hiệu quả. dù sao người là tốc độ hình thiên phú, người nếu như không đem thiên phú của mình phát huy đến mức tận cùng, chẳng lẽ còn muốn đi cùng lực lượng hình thiên phú người so xem ai khí lực lớn hay sao?”

”Nói hươu nói vượn!”

Điền Uyển Nhi lập tức đứng ra phản bác:”Theo người nói như vậy, mộc có thể nổi lửa, chúng ta tu luyện mộc thuộc tính công pháp chẳng phải là tốt hơn nhanh hơn?”

Vân Mộ không có ngại thái độ đối phương, ngược lại cười cười:”mộc đúng là có thể nổi lửa, nhưng là lửa lớn mà mộc khô, cũng không phải là lâu dài chi đạo. ”

”Người nói nhẹ nhàng như vậy, người cho rằng mình là người nào? Cái gì cũng biết? Vân Hiên thiếu gia đều không có nói qua những thứ này... Chu Nhạc đừng nghe hẩn.”

Điền Uyển Nhi không phục lắm, cuối cùng lựa chọn một quyển cùng thuộc tính tương xứng: 《Viêm minh quyết 》 .

Vân Mộ nhìn một chút Chu Nhạc, không hề nhiều lời nữa.

Trên thực tế, hẩn căn bản không có cần thiết cùng Điền Uyển Nhi giải thích cái gì, hẩn những lời này hoàn toàn nói cho Chu Nhạc nghe.

Có chút đạo lý rất đơn giản, nhưng chân chính hiểu không có mấy người, hơn nữa liên quan tới vạn vật tương sinh tương khắc đạo lý, chính là một môn học vấn vô cùng cao thâm, Vân Mộ cũng là sau khi vào được tông môn, trải qua hệ thống học tập mới lĩnh hội được một ít huyền diệu trong đó.

”Hảo! Ta liền luyện cái này!”

Chu Nhạc dùng sức cắn răng, cuối cùng vẫn là đem 《Phong ảnh quyết 》 thu vào.

Nhìn thấy một màn như thế, Điền Uyển Nhi không khỏi ngây ngẩn cả người, trong lòng sinh ra mấy phần u oán... Chu Nhạc người này thậm chí ngay cả lời nói của mình cũng không nghe, hết lần này tới lần khác nghe lời một ngoại nhân nói như vậy.

Thật ra thì, Chu Nhạc sở dĩ lựa chọn 《Phong ảnh quyết 》 , chủ yếu là bởi vì hẩn cảm thấy Vân Mộ nói rất có đạo lý, nhất là câu kia “đem thiên

phú của mình phát huy đến mức tận cùng” , kích thích thần kinh của hắn sau sắc... so chỗ yếu, mình có lẽ không bằng những thứ kia toàn diện phát triển Vân gia thiếu niên, nhưng là so sở trường, mình cũng không so với bọn hắn kém bao nhiêu.

...

Chu Nhạc cùng Điền Uyển Nhi đều đã chọn công pháp của mình, tiếp theo là Vân Mộ.

Huyền Đạo Các một tầng trừ những công pháp này ở ngoài, còn lại đều là chút ngổn ngang đích điển tịch. có truyện nhớ, có tàn thiên, còn có một chút tu hành đích hiệu được bút ký... những thứ đồ này đối với Vân Mộ mà nói, trên căn bản không có bất cứ tác dụng gì, vì vậy hắn tiện tay cầm lên một quyển đại chúng hóa vô thuộc tính công pháp 《Thiên Huyền quyết 》 , ghi danh sau liền cùng Chu Nhạc, Điền Uyển Nhi cùng nhau rời đi.

...

Ra khỏi Vân phủ, Vân Mộ cùng Chu Nhạc phải về tạp viện, liền cùng Điền Uyển Nhi tách ra, mỗi người một đường.

Vậy mà, còn chưa đi vào tạp viện, 2 người liền nghe được cách đó không xa từng trận huyên náo.

Tiến lên vừa nhìn, tạp viện chung quanh lại bị Vân gia người ở vây đến nước chảy không lọt.

Đã xảy ra chuyện gì??

Chu Nhạc bản năng nhìn về phía Vân Mộ, bởi vì tạp viện vị vây quanh kia, chính là chỗ ở của mẹ con Vân Mộ.

Vân Mộ cau mày, trong lòng dâng lên một tia cảm giác bất an.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộ Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 20: Tâm Ngoan

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Vân Mộ? Cuối cùng người đã trở về!"

Ngay khi Vân Mộ vẫn còn đang ngây người, Vương Đại Nương đã bước nhanh tới hỏi.

Chu Nhạc vội vàng tiến ra đón: "Mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?"

"Ồ? Tên oắt con nhà người trở về cùng Vân Mộ luôn à? Thế nào, có thức tỉnh thành công hay không? Nếu không thành công, lão nương bẻ gãy lỗ tai củangười?"

Vương Đại Nương hướng về phía Chu Nhạc la mắng một hồi. Trong lòng Chu Nhạc bỗng cảm thấy phiền muộn, hẳn tự hỏi rốt cuộc mình có phải là con trai do chính mẫu thân sinh ra hay không.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng tất nhiên có đánh chết Chu Nhạc cũng không dám nói ra. Hẳn liền vội vã gật đầu nói: "Đương nhiên là thành công rồi! Con trai của mẹ chính là một thiên tài, làm sao có thể không thành công cho được?"

Vừa nói, Chu Nhạc vừa hươ qua hươ lại Tàng Giới Luân trên cổ tay trái, khoe khoang với mẫu thân. Bộ dáng của hẳn trông vô cùng đắc ý.

"Cái gì? Thành công rồi? Thật sự đã thành công rồi? Thứ trên tay người ta đã từng thấy, mấy vị đại nhân hộ vệ, aicũng có một cái trên tay a ..."

Vương Đại Nương vốn chỉ tùy ý hỏi vậy thôi, không nghĩ tới con mình thực sự đã thức tỉnh Linh Khiếu thành công. Thiên phú của nó như thế nào không

quan trọng, dù sao Huyền Giảo vẫn cứ là Huyền Giả. Sau này, gia đình họ sẽ có thân phận, địa vị hơn người, đãi ngộ dành cho bọn họ chắc chắn cũng không kém.

Nghĩ đến đây, Khóe miệng Vương Đại Nương chảy ra một dòng nước miếng, trong mắt tràn đầy vẻ mơ mộng đối với tương lai.

Nhìn thấy dáng vẻ của mẫu thân, khuôn mặt Chu Nhạc đỏ hết cả lên, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống.

Thấy mẫu tử Chu Nhạc nói chuyện hăng say, Vân Mộ cũng không muốn quấy rầy. Hắn tự đẩy đám người ra, đi về phía tạp viện.

"Vân Nương Tử, gần đây gia đình chúng ta xảy ra một ít chuyện, số tiền người nợ có thể trả trước cho ta hay không? Chờ khi có tiền ta lại cho người mượn!"

"Đúng vậy Vân Nương Tử, ai mà không có lúc khó khăn chứ? Nhưng thiếu nợ thì phải trả. Đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Coinhư gia chủ có ở đây thì hôm nay người cũng phải đem tiền trả lại hết!"

"Chúng ta cũng đang cần tiền gấp, nhanh trả lại đi!"

"Mau trả lại đây! Nếu không đừng trách chúng ta không khách khí."

...

Vừa về đến cửa viện, Vân Mộ đã nghe thấy tiếng người gào thét, chửi bới, nữ có nam có, hùng hổ dọa người.

Vân Mộ tức đến máu nóng xông thẳng lên đầu, liền nhặt lấy một khúc gỗ nằm bên cạnh, rồi đi thẳng vào trong tiểu viện.

Trong sân có bốn nam, ba nữ đang đứng xoay mặt về phía Vân Thường, bộ dáng dữ tợn, chửi bới không ngừng.

Chẳng qua, Vân Thường cũng không yếu đuối như trong tưởng tượng. Khi Vân Mộ vừa vào thì thấy nàng đang cầm thanh đao bổ củi giơ thẳng trước người, bày ra tư thế sẵn sàng liều mạng.

Nhìn thấy mẫu thân không sao, Vân Mộ thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời, hẳn cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Trong mắt Vân Mộ, mẫu thân lúc nào cũng trầm lặng, thậm chí có thể nói là yếu đuối, nhưng lúc này nhìn lại, mẫu thân cũng là một người phụ nữ dũng cảm, kiên cường.

Nếu như không kiên cường, một nữ tử bị chồng ruồng bỏ lại mang theo một đứa bé tự mình nuôi nấng làm sao có thể trụ nổi đến tận bây giờ?

Nếu như không dũng cảm, một nữ nhân khi đối mặt với uy hiếp làm sao có thể một bước cũng không nhường?

...

"Vân Nương Tử, ta khuyên ngươi nên thức thối một chút, nếu không sẽ phải nếm mùi đau khổ."

"Tiểu tiện nhân không biết tốt xấu!"

Hai giọng nói chanh chua bỗng nhiên vang lên, Vân Mộ nghiêng đầu lại nhìn. Đúng là vợ chồng Vân Vượng. Bên cạnh bọn họ còn có bốn gã gia đình đi theo, có vài phần khí thế chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

"Đến chết vẫn không thay đổi!"

Đến lúc này, nếu Vân Mộ còn hiểu rõ mọi chuyện thì đầu của hẳn thật sự là uổng công sinh ra ở trên cõi đời.

Đối phó với đám chó săn này thì không cần nói đến đạo lý... Chỉ có đánh! Đánh thật mạnh mẽ!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, Vân Mộ cũng bất chấp hậu quả. Hắn chẳng muốn cân nhắc được mất gì nữa mà đi thẳng đến trước mặt vợ chồng Vân Vượng.

"Ồ! Tên con hoang này đã trở về? Về thật đúng lúc, lão nương nói cho hai mẹ con các người biết, nếu các người ..."

Tiếng nói im bật. Khi mọi người còn đang kinh ngạc, Vân Mộ đã đánh thẳng một gậy vào mặt Trương Đại Xuân, sau đó lại đập một gậy vào đầu Vân Vượng. . . Làm cho hai người ngay lập tức vỡ đầu chảy máu.

"Bồng! Bồng! Bồng! Bồng!"

Lần lượt từng cơn hạ xuống khiến cho bốn gã gia đình đang xông tới bị đánh lăn ra đất, miệng sùi bọt mép liền hôn mê bất tỉnh.

So với bốn ngày trước, lúc này thương thế của Vân Mộ không chỉ đã bình phục mà bản thân hắn còn trở thành Huyền Đồi. Lực lượng mạnh hơn, phản ứng nhanh hơn, thân thủ linh hoạt hơn, làm sao mấy tên gia đình này có thể đối phó được.

"Á! Giết người! Giết người rồi!"

"Tên con hoang kia, người dựa vào cái gì mà ra tay đánh người? Lần này chúng ta đến đây là để chủ trì công đạo, người có còn biết cái gì là đúng sai, phải trái nữa hay không?"

"Á!"

"Đau! Đau! Dừng tay. . . Dừng đánh nữa!"

"Vân thiếu gia! Cầu xin người, đừng đánh nữa! Xin đừng đánh nữa a!"

...

Đối với vợ chồng Vân Vượng, trong lòng Vân Mộ vô cùng căm ghét, vì vậy rạt tay không chút lưu tình, đã thế hấn lại cố ý đánh vào đầu hai người, đem hai người đánh đến bất tỉnh.

Bên dưới loạn côn của Vân Mộ, vợ chồng Vân Vượng đã sớm da tróc thịt bong, toàn thân nhuốm máu, sớm đã không còn sức lực chống đỡ. Mới đầu hai người còn lớn tiếng kêu gào, dốc sức chửi bới, nhưng một lúc sau đã chuyển sang đau khổ cầu xin tha thứ.

Những người xung quanh nhìn thấy cảnh tượng tàn khốc như vậy, nhin không được toàn thân lạnh lẽo.

Không ai có thể nghĩ tới, nhi tử của Vân Nương Tử bình thường trông hiền lành như vậy nhưng khi nổi giận lại kinh khủng đến thế, quả thực làm chongười ta sợ hãi.

"Vân thiếu gia tha mạng! Tha mạng! Người tạm tha cho hai người chúng ta đi."

"Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta sai rồi! Chúng ta không dám nữa!"

Vợ chồng Vân Vượng ôm đầu kêu khóc. Hiện tại đến tâm tư oán giận bọn họ cũng không có nữa.

Người đáng trách cũng có chỗ đáng thương, đám đông xung quanh nhìn thấy bộ dáng thê thảm của vợ chồng Vân Vượng, khuôn mặt ai cũng lộ vẻ không đành lòng. Dù sao tất cả mọi người đều là hạ nhân của Vân gia, cũng không phân chia sang hèn, cần gì phải làm khó nhau đây!

". . ."

Nhìn tình cảnh của vợ chồng Vân Vượng, nghe tiếng hai người họ van xin, nhưng khuôn mặt Vân Mộ vẫn không hề có chút biểu cảm nào, tay hấn vẫn không ngừng đánh xuống. Hấn không phải là người thích giết chóc,

cũng tuyệt đối không lấy việc tra tấn người khác làm thú vui. Tuy nhiên đứng ở lập trường của hắn, góc độ của chính hắn, có đôi khi không thể không ra tay tàn nhẫn.

Lúc trước Vân Thường luôn luôn nhường nhịn. Có lẽ sẽ có người cảm thấy Vân Thường thân thiết dễ gần, nhưng tất nhiên cũng sẽ có người cảm thấy Vân Thường mềm yếu dễ lừa gạt.

Vân Mộ lần này ra tay đánh người tàn nhẫn như vậy chính là muốn để cho người khác nhìn thấy mà kiêng kị, không nên thấy người hiền lành liền ức hiếp.

"Tạch...!"

“Răng rắc!”

Hai tiếng giòn vang, chân trái của vợ chồng Vân Vương bị Vân Mộ đánh gãy cùng một lúc, lập tức hai người liền thét lên một cách thê lương rồi gất đi.

...

"Điên rồi! Tiểu tử này điên rồi!"

"Chạy! Chạy mau! Nếu đội hộ vệ của Vân gia đến, tất cả mọi người sẽ gặp họa!"

"Kẻ đằng sau đừng dấy nữa! Phía trước mau tránh ra!"

"Mẹ kiếp, kẻ nào giẫm chân ta? Ối!"

Trong tiếng gào thét, đám người vây xem nhanh chóng bỏ chạy mất dạng. Bên ngoài tạp viện chỉ còn lại Vương Đại Nương và con của nàng, Chu Nhạc, đang ngơ ngác nhìn nhau. Ở lại cũng không xong mà đi cũng không được.

"Vân... Vân Nương Tử, tiền của chúng ta, thật ra cũng không cần trả vội, chúng ta không vội, không vội. . ."

"Đúng vậy, đúng vậy, không cần trả lại, thật sự không cần trả lại."

"A, ha ha. . . Vân Nương Tử, Vân thiếu gia... Chúng ta còn có chút việc gấp, chúng ta cáo từ trước, ngày khác lại tới bái phỏng... Không không không, chúng ta không bao giờ tới tìm hai người nữa! Không bao giờ tới nữa!"

Những người đến đòi nợ này hiển nhiên bị dọa sợ không ít, trong lòng lo lắng không yên nhìn theo mẫu tử Vân Thường, bất giác đã thối lui về phía sau mấy bước. Từng người từng người hướng phía cửa viện mà đi, sợ Vân Mộ lại nổi điên lần nữa.

Nghiêm túc mà nói, bọn hã thật ra cũng không đáng tội. Khi xưa, để chữa bệnh cho Vân Mộ mà Vân Thường không thể không đi khắp nơi vay tiền. Bọn hã ngược lại là có lòng tốt cho vay nhưng ai ngờ tới vợ chồng Vân Vượng vậy mà lại uy hiếp bọn họ, để cho bọn họ cùng đi bức Vân Thường trả nợ.

Đây vốn đã là một chuyện không tốt. Nếu những người này sớm biết Vân gia tiểu tử kia lại hung hãn như vậy thì dù có đánh chết bọn hã cũng không dám tới nơi này.

"Đứng lại!"

Vân Mộ đột nhiên mở miệng gọi lại, bầu không khí ngay lập tức trở nên căng thẳng.

Thân thể mấy vị chủ nợ cứng ngắc, nhìn Vân Mộ một cách khẩn trương.

Tuy nhiên Vân Mộ cũng không làm khó bọn họ, chẳng qua là chỉ chỉ mấy người nằm trên đất: "Các người đã cùng nhau tới, vậy thuận tiện đem bọn

họ mang về luôn đi!"

"Vâng, vâng, vâng!"

Mấy người liên tục gật đầu không ngừng, vừa lôi vừa kéo bốn gã gia đình và vợ chồng Vân Vương rời khỏi.

"Chu Nhạc, Vương đại nương, hai người cũng nhanh rời khỏi đây đi nếu không lát nữa có thể sẽ gặp phải phiền toái."

Vân Mộ hướng về phía ngoài tạp viện kêu lên một tiếng. Vương Đại Nương khách sáo đáp lại vài câu sau đó mang theo Chu Nhạc chạy nhanh khỏi đây.

...

Nhìn hai người ly khai, Vân Mộ đưa mắt ngó nghiêng xung quanh, nơi đây đã là một mảnh hỗn độn.

Nội viện yên tĩnh hẳn đi, nơi đây chỉ còn lại mẫu tử Vân Thường đang lẳng lặng nhìn nhau, có vẻ khá trầm mặc.

Vân Mộ cũng phải thừa nhận vừa rồi chính mình thực sự quá xúc động tuy nhiên hẳn tuyệt đối không hối hận với quyết định của mình.

Có lúc, hẳn có thể bình tĩnh nhưng lại không thể nào bình tĩnh được.

Có lúc, hẳn có thể nhường nhịn, nhưng sẽ không nhường nhịn.

Hẳn không phải là thánh nhân nhưng lại là kẻ có được trăm năm trí nhớ, có được thất tình lục dục, hẳn không thể nào khiến bản thân trở nên lạnh lùng vô cảm, không thể nào đạt đến tứ đại giai không . . Hay nói cách khác, hẳn không cho rằng hành vi này là "kích động", mà là nhiệt huyết nam nhi.

Vân Thường nhìn Vân Mộ, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Từ đầu đến giờ, nàng vẫn còn đắm chìm trong rung động thật sâu ... Đây chính là nhi tử của mình sao?

Lần trước Vân Mộ đã hành hung vợ chồng Vân Vượng, lần này còn đánh bất tỉnh gia đình, đánh tàn phế vợ chồng Vân Vượng... Đây chắc chắn không phải là điều mà một đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi có thể làm được.

Không có người mẹ nào lại nghi ngờ con của mình, Vân Thường cũng không ngoại lệ. Nàng không nghĩ là do con của nàng có điểm kì lạ mà ngược lại nàng cho rằng tất cả đều là thuận theo tự nhiên, là lẽ đương nhiên.

...

"Mẫu thân, có phải người cảm thấy, vừa rồi lòng dạ của con quá mức ác độc?"

Vân Mộ đột nhiên mở miệng, nhẹ nhàng cúi đầu.

Vân Thường cảm giác khóe mắt có chút cay cay, nàng tiến lên ôm chặt lấy Vân Mộ, lắc đầu thật mạnh và nói: "Không! Không có! Đây là lẽ thường, tâm nếu không hung ác một chút thì sao có thể sống sót? Là do mẫu thân vô dụng, hiện tại mới hiểu được đạo lý này, nếu không thì một tên hạ nhân thấp hèn sao dám đến khi dễ chúng ta..."

Nói đến đây, Vân Thường không kiềm chế được cảm xúc của mình nữa. Nước mắt của nàng không ngừng chảy ra, rơi vào hai má của Vân Mộ.

"Mẫu thân, đừng khóc, bọn hăn không đáng để người phải rơi nước mắt."

Vân Mộ nhẹ nhàng lau nước mắt của mẫu thân, rồi lập tức nói sang chuyện khác: "Mẫu thân, vợ chồng Vân Vượng chẳng qua chỉ là tiểu nhân vật, saulưng hai người đó chắc chắn có chỗ dựa. Hôm nay hài nhi đánh vợ

chồng Vân Vượng đến tàn phế, người đó chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, xem rằn này chúng ta chắc chắn sẽ bị đuổi ra khỏi Vân gia."

Lại nói tiếp, từ lâu Vân Mộ đã có ý định này. Hẳn đã thành công thức tỉnh, ở lại Vân gia không phải vì ý muốn mà là một loại trói buộc. Ra đến bên ngoài mới có thể phát triển tốt hơn. Cho nên trong lòng của hẳn không có chút gánh nặng nào, cũng vô cùng tự tin có thể chăm sóc tốt cho mẹ của mình.

Nhưng Vân Thường lại không nghĩ như vậy. Thân thể nàng có chút run rẩy, lông mày nhíu lại thật chặt, do dự nói: "Mẫu thân. . . Nếu không mẫu thân lại đi cầu xin phụ thân đại nhân, hẳn . . ."

"Vô dụng thôi mẹ ạ!"

Vân Mộ tiếp lời, trong giọng nói tràn đầy mỉa mai: "Gia chủ đại nhân như mặt trời trên cao, làm sao có thời gian quản những chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này, vậy nên mẫu thân không cần đi."

"Thế nhưng..."

"Mẫu thân yên tâm, hiện tại con đã trở thành Huyền Đồ, đã có năng lực kiếm tiền nuôi gia đình, cũng có năng lực bảo vệ người. Dù không ở Vân gian nữa, con cũng có thể để cho mẫu thân sống những ngày thật hạnh phúc."

Vân Mộ cười thật tươi, sau đó tháo Túi Giới Luân trên tay trái đưa cho Vân Thường.

Nhìn thấy vật ấy, Vân Thường sửng sờ, tâm thần khẽ kích động, nàng đưa tay che miệng, trên mặt dần hiện ra vẻ phấn khởi và vui mừng.

"Túi Giới Luân? Con đã có Túi Giới Luân rồi?"

Vân Thường từng là một thiên tài Huyền Sĩ, nên đương nhiên không xa lạ gì đối với Tàng Giới Luân.

Vui mừng qua đi, Vân Thường dần khôi phục lại bình tĩnh: "Không! Không được! Con thật khó khăn mới có thể trở thành Huyền Giả, bất luận như thế nào cũng không thể buông tha. Vân gia tốt xấu gì cũng có thể cho con một nơi nương thân, nhưng nếu đã ra bên ngoài, khắp nơi đều là nguy hiểm, ngược lại sẽ chậm trễ việc tu luyện của con."

"Mẫu thân. . ."

"Được rồi, không cần nhiều lời, chuyện này quyết định như vậy đi. Mẹ sẽ đi cầu xin phụ thân. Dù hẳn có đồng ý hay không, mẹ cũng phải thử một lần."

Vân Thường tỏ vẻ uy nghiêm của bậc mẫu thân, không cho phép Vân Mộ phản đối.

Vân Mộ khuyên bảo không có kết quả, cuối cùng đành phải đồng ý, nói: "Nếu như mẹ đã muốn đi, vậy con đi cùng với người"

"Con không được đi."

Vân Thường cắt ngang yêu cầu của Vân Mộ, chết sống cũng không cho Vân Mộ đi theo. Bởi vì nàng biết rõ lần này đi Vân phủ, nhất định sẽ bị làm khó, nhất định sẽ chịu nhục nhã, những chuyện này để bản thân nàng thừa nhận là đủ rồi. Nàng không thể nào nhẫn tâm để cho nhi tử đi cùng nàng chịu nhục.

Trong mắt của mẫu thân, không gì có thể so với tiền đồ của nhi tử. Huống chi, từ nhiều năm trước, khi Vân Thường bị đuổi khỏi Mai gia, ngay cả tôn nghiêm nàng cũng đã không còn, hiện tại dù có mất mặt cũng không sao cả.

". . ."

Vân Mộ trầm mặc cúi đầu, hai tay đã nắm chặt thành nắm đấm.

Lát sau, sau khi sửa soạn một hồi, Vân Thường liền vội vã ra khỏi tiểu viện, hướng về phía Vân phủ đi đến.

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 21: Như Ý Không Gian

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Sau khi Vân Thường rời khỏi, Vân Mộ lòng nặng trĩu trở về phòng.

Vân gia có ba phòng, đều có quan hệ ruột thịt với gia chủ, lần này Vân Thường đi, hơn phân nửa sẽ không thu được kết quả gì.

Bởi vì người xưa có câu, con gái gả đi rồi như bát nước hắt ra ngoài, họ hàng xa gần đương nhiên sẽ có khác biệt. Tại một nơi như Vân gia, một cô gái bình thường còn chả có địa vị gì, huống chi là một người bị chồng ruồng bỏ, đoạn tuyệt quan hệ như Vân Thường.

...

Vân Mộ ngồi xếp bằng trên giường gỗ, suy nghĩ trong lòng trở nên rối loạn, mất một lúc vẫn không thể nào bình tĩnh lại được.

Kinh nghiệm và trí nhớ suốt cả trăm năm, có lẽ có thể giúp cho một người có được kiến thức uyên bác, tâm cảnh siêu phàm, nhưng lại không thể khiến cho người ta buông bỏ hết mọi thứ, nhìn thấu hồng trần, hiểu rõ sự huyền ảo của cuộc đời, không bị quấy nhiễu bởi ngoại vật. Nhiều khi, càng quý trọng nhiều thứ, lại càng khó đạt được siêu thoát.

"Tu luyện! Ta muốn tu luyện!"

Nếu như không an tĩnh được, vậy thì vận động.

Suy nghĩ thay đổi, Vân Mộ bắt đầu tu luyện những động tác trong Vân Thể Thiên Phong Thuật.

Phi Hùng thức, Thiên Cung thức, Đảo Đỉnh thức, Linh Thiên thức. . .

Theo nhịp hô hấp hít ra thở vào, tứ chi Vân Mộ dần thả lỏng, tâm tình dần trở nên tĩnh lặng. Chỉ có lúc chuyên chú tập luyện hãn mới có thể buông bỏ hết mọi tạp niệm.

Hiện tại mình quá yếu, cho dù muốn làm bất cứ chuyện gì cũng vô cùng khó khăn. Việc duy nhất mình có thể làm trước mắt chính là cố gắng tu hành, mau chóng tăng lên thực lực của bản thân. Bởi vì, dù cho là áp lực từ phía Vân gia hay tai kiếp sẽ xảy ra sau này, thời gian còn lại dành cho mình cũng không còn nhiều nữa, không thể trì hoãn dù chỉ là một lát.

...

...

"Hô! Vù vù vù ..."

Vân Mộ nằm trên mặt đất, ngực phập phồng dữ dội.

Luyện suốt nửa canh giờ, đến lúc tinh lực hao hết, tay chân cứng ngắc, hãn mới xem như đã tỉnh táo trở lại.

Nghỉ ngơi giây lát, Vân Mộ đã cảm thấy khỏe hơn một chút. Hãn cũng không vội vã luyện hóa linh hồn của Hoang thú, chẳng qua là đem ý niệm tinh thần đưa vào trong cơ thể, yên lặng quan sát biến hóa của bản thân.

Từ sau nghi thức Khải linh, hãn vẫn chưa có thời gian xem xét tình huống của thân thể, cũng không biết ngọc Như Ý có tạo ra sự thay đổi nào trên cơ thể mình không, cho nên trước hết hãn muốn làm rõ những thứ này.

...

Sau một lúc, chân mài Vân Mộ ngày càng nhú chặt lại, hãn phát hiện ngoại trừ việc thức tỉnh Tả Tâm Khiếu và Thiên Linh Cực khiếu, thân thể của bản thân cũng không có thay đổi gì khác.

Lẽ nào mình đã đoán sai? Như vậy. . . ngọc Như Ý đã biến đi đâu?

Trong lòng Vân Mộ tràn đầy nghi hoặc, lần lượt thăm dò khắp thân thể, cuối cùng đem ý niệm dần dần tập trung ở đầu.

"Ồ!? Cái này là. . ."

Ngay khi ý niệm vừa dung nhập trong đầu, chấn động khó hiểu phát ra, mang theo cảm giác lạnh lạnh.

Trong lúc ngây người, Vân Mộ đã xuất hiện trong một không gian lạ lẫm.

Đây là một không gian kín, xung quanh không có cửa ra vào, có chỉ là một mảnh hỗn độn mênh mông.

Vân Mộ theo bản năng nhìn xuống thì phát hiện bản thân lại có tay chân cùng thân thể, hẳn không khỏi cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng chỉ là ý niệm, không ngờ lại xuất hiện thân thể, điều này làm cho Vân Mộ cực kì khó thích ứng, vừa rời tay chân còn mệt mỏi đến mức nhắc lên cũng thấy khó khăn, nhưng hiện tại lại có thể cử động dễ dàng. . . Không lẽ thể lực của mình đã hoàn toàn khôi phục?

"Không đúng! Có điểm không đúng!"

Dù sao Vân Mộ cũng là một người từng trải, rất nhanh liền nhận ra sự khác thường của mình.

Trong không gian này, cho dù hẳn làm gì cũng không hề thấy mệt mỏi, thậm chí là không đau đớn tựa như bản thân hẳn là một khôi lỗi vậy.

"Không lẽ ... không gian này chính là thức hải trong truyền thuyết?"

Vân Mộ không khỏi ngẩn ngơ, tinh thần chấn động kịch liệt.

Ở kiếp trước, Vân Mộ tuy rằng không phải là Huyền Giả có thiên phú tinh thần, nhưng hẳn đã từng đọc một số tư liệu miêu tả về thức hải trong tông môn.

Cái gọi là thức hải thật ra là không gian tinh thần của một người, có thể lớn đến vô hạn, cũng có thể nhỏ tựa hạt cát, chỉ khi tinh thần hồn lực đạt tới cảnh giới cực cao mới có thể ngưng tụ thành.

Không gian tinh thần một khi thành hình, ý niệm sẽ được chứa đựng trong đó, sau một thời gian dài tích lũy sẽ hóa thành thần thức, diệu dụng vô cùng.

Đặc biệt là đối với Huyền Giả có thiên phú tinh thần, không có tinh thần hồn lực không gian, tựa như lục bình không có rễ, nhìn qua có vẻ cường đại nhưng lại không thể kéo dài. Chỉ khi có được tinh thần hồn lực (thần hồn) không gian, mới có thể thực sự trở nên mạnh mẽ.

Vân Mộ vô cùng rõ ràng với tu vi hiện tại của bản thân, tuyệt đối không có khả năng ngưng tụ ra tinh thần không gian. Hơn nữa không gian này cùng thức hải trong trí nhớ của hắn có chút khác biệt.

Ở trong không gian này, Vân Mộ không hề cảm nhận được dòng chảy của thời gian, mọi thứ đều vô cùng tĩnh lặng. . . Loại cảm giác vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm này hơi giống với tình huống quần tinh bắt đầu khởi động khi thức tinh linh khiếu, chẳng qua nơi đây không có tinh không rực rỡ, chỉ có bóng tối vô tận mà thôi.

"Ý thức không gian sao? Không cảm nhận được thời gian và không gian. . . Nhưng bây giờ làm cách nào rời khỏi đây?"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Vân Mộ liền phát hiện ý thức đã trở lại thân thể, cảm giác mỗi một không còn chút sức lực nào lại lần nữa xuất hiện, dường như chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mộng vậy.

Vân Mộ lẳng lẳng nằm trên giường, suy nghĩ trong lòng thay đổi nhanh chóng, đem tất cả mọi chuyện đã xảy ra trước giờ xâu chuỗi lại với nhau.

Từ trăm năm trước cho đến hiện tại, từ dĩ tượng lúc Khải Linh đến chuyện thời gian bị trì hoãn, dường như tất cả đều có quan hệ với ngọc Như Ý.

Rốt cuộc thì đây là bảo bối gì? Có công dụng ra sao? Làm thế nào có thể sử dụng? Ai lại là người để lại sợi dây chuyền có ngọc Như Ý này cho mình? Là cha mẹ ruột của mình? Hay là một người xa lạ nào đó?

Chỉ trong thời gian một hơi thở, trong đầu Vân Mộ đã hiện lên vô vàn ý nghĩ.

Cuối cùng, hần đặt một chiếc đồng hồ cát lên giường, rồi lại lần nữa tiến vào ý thức không gian.

...

Thời gian tựa hồ đã trôi qua thật lâu, lại tựa như chỉ vừa trong nháy mắt.

Vân Mộ cứ thế ngồi tĩnh tọa trong đêm, đợi chờ thời gian từng chút trôi qua. Trăm năm trải qua như vậy, khiến hần từ sớm đã quen với cô độc, cho nên hần cũng không cảm thấy buồn chán.

Sau một canh giờ hết ra rồi vào ý thức không gian để thử nghiệm, Vân Mộ đã phát hiện ra một phần tác dụng của không gian này.

Đây là một không gian tinh thần đặc thù tồn tại độc lập trong thức hải, không gian này không giúp cho Vân Mộ có được tinh thần hồn lực mạnh mẽ, cũng không cung cấp cho hần bất cứ lợi ích thực chất nào, lại càng không thể giúp hần nuôi dưỡng thần niệm, nhưng không gian này lại có thể để cho ý thức của Vân Mộ tồn tại nguyên vẹn ở bên trong.

Thời gian trong này chỉ nhanh bằng một phần hai so với thế giới bên ngoài, thân thể ở bên trong tựa như đang nhập định thật sâu, không những giúp Vân Mộ phục hồi thần hồn và thể lực một cách nhanh chóng, mà bản thân hẳn còn có thể tự do hoạt động, tựa như lĩnh ngộ kỹ xảo Huyền Linh thuật, sau đó tập luyện nhiều lần.

Từ đó, Vân Mộ sẽ có nhiều thời gian tu hành hơn. Đối với một kẻ đang thiếu thốn thời gian một cách nghiêm trọng như hẳn thì điều này quả thực vô cùng quan trọng.

Điểm đáng tiếc duy nhất là không gian này tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, dù cho trong này tu luyện được cái gì thì cũng không có tác dụng gì với thân thể ở ngoài giới, nếu không hẳn hoàn toàn có thể khôi phục thực lực tại lúc đỉnh phong của bản thân ở kiếp trước trước khi tai kiếp xảy ra, thậm chí còn có thể vượt qua cảnh giới Huyền Tông.

"Thời cổ có vị thần, ngủ say không tỉnh, mơ giấc mộng nghìn năm, thế sự xoay vần... Chắc hẳn chính là miêu tả về sự huyền diệu của không gian và thời gian, đáng tiếc với cảnh giới hiện tại của ta, không có tư cách tìm hiểu về những điều huyền bí này."

Vân Mộ thầm thở dài, tâm tình vốn nên vui vẻ lại trở nên phiền muộn và phức tạp, nhất là khi nghĩ về mẫu thân của mình, hẳn không thể nào vui vẻ nổi.

"Như Ý, Như Ý, vừa lòng đẹp ý. . . Nếu như không gian này là do ngọc Như Ý biến thành, như vậy sau này hãy gọi là Như Ý không gian đi."

Thu lại ý nghĩ, hai tay Vân Mộ liên tục triển khai chín đạo ấn quyết, hấp thu thiên địa nguyên khí lơ lửng giữa trời đất, sau đó luyện hóa từng chút một đưa vào linh khiếu ở vị trí trung tâm trái tim.

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 22: Đại Thánh Thiên Cương Ấn Pháp

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Thiên địa chia âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành dựng dựng vạn linh, gọi nó là nguyên khí vậy.

Huyền Giả tu hành chính là dẫn dắt các loại nguyên khí trong trời đất dung nhập vào linh khiếu, sau đó vận dụng lực lượng của huyền linh luyện hóa nó, rồi chuyển ngược trở lại vào trong cơ thể của Huyền Giả, giúp cho Huyền giả và Huyền linh cùng nhau phát triển.

Do nguyên khí có thuộc tính khác nhau, huyền đạo công pháp cũng khác nhau, lại thêm tốc độ luyện hóa nguyên khí cũng có điểm khác biệt, nên mới có chuyện phân chia công pháp theo thứ bậc cao thấp.

Thông thường, huyền đạo công pháp hạ phẩm, một canh giờ chỉ có thể luyện hóa một tia thiên địa nguyên khí nên tốc độ tu hành cực kì chậm chạp.

Huyền đạo công pháp trung phẩm, một canh giờ lại có thể luyện hóa ba đến năm tia thiên địa nguyên khí. Nhưng mà loại công pháp này đối với Vân gia mà nói, có thể so với bảo vật trấn tộc, vô cùng quý giá, ngày thường sẽ do bốn đại trưởng lão bảo quản chung, tuyệt đối không truyền thụ lại một cách dễ dàng.

Mà huyền đạo công pháp thượng phẩm và cực phẩm công pháp thì tốc độ luyện hóa nguyên khí rất nhanh. Tuy nhiên, không cần nói đến một nơi khi ho cò gái như Lưu Vân trấn, cho dù phóng mắt nhìn khắp Đại Lương cổ quốc, cũng là cực kì hiếm thấy loại công pháp ở cấp bậc này.

Về phần công pháp tuyệt phẩm và thánh phẩm, tìm khắp cả Nam Ly Châu này cũng chỉ được vài bộ. Hơn nữa, mỗi lần xuất hiện thế nào cũng làm dấy lên một hồi gió tanh mưa máu.

...

Mười tia hóa thành một sợi, mười sợi kết hợp thành một đạo, mười đạo được gọi là một chuyển.

Ba mươi sáu chuyển là một tiểu chu thiên, đây cũng là tiêu chí của Luyện Khiếu kỳ.

Ba trăm sáu mươi chuyển là một đại chu thiên, đây là đặc điểm của Ngưng Khiếu kỳ.

Huyền Đồ muốn tấn chức lên Huyền Sĩ thì ít nhất huyền lực trong một linh khiếu phải vượt qua ba trăm sáu mươi chuyển.

Nếu dựa theo công pháp hạ phẩm tính toán thì trong điều kiện không sử dụng bất kỳ phương pháp trợ giúp tu hành nào, Huyền Giả có tư chất một khiếu bình thường nếu muốn tấn chức Huyền Sĩ thì cần ít nhất bảy, tám mươi năm mới có thể thành công.

Huyền Đồ tuy cũng là Huyền Giả, nhưng tuổi thọ thì như người bình thường, không quá trăm năm. Trừ khi đạt được cơ duyên lớn bằng trời, nếu không cũng sẽ giống rất nhiều người khác, cho đến khi chết vẫn chỉ là Huyền Đồ.

Lúc này, tầm quan trọng của tư chất và tài nguyên tu hành mới được thể hiện rõ.

Linh khiếu càng nhiều, Huyền Linh càng nhiều thì tốc độ luyện hóa thiên địa nguyên khí càng nhanh.

Đương nhiên, linh khiếu càng nhiều, Huyền linh càng nhiều, áp lực lên thân thể cũng càng lớn. Dù cho Huyền Linh tiến giai hay là đột phá cảnh giới, đều vô cùng khó khăn.

Đặc biệt là Huyền Đồi ở cảnh giới Khai khiếu sơ kỳ. Nếu như cùng lúc luyện hóa nhiều linh hồn của hoang thú, sẽ bị linh hồn hoang thú phản phệ, do đó chỉ có thể luyện hóa từng cái một. Bởi thế mà giai đoạn đầu tu hành, sẽ không có chênh lệch quá lớn giữa các Huyền Đồi.

Ngoài ra tài nguyên tu luyện cũng rất quan trọng. Ở nơi có thiên địa nguyên khí dày đặc, tốc độ luyện hóa nguyên khí sẽ tốt hơn một ít. Cộng thêm đan dược, công pháp, bí thuật, phương pháp phụ trợ, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn rất nhiều. Đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao Vân Thường nhất định bắt Vân Mộ ở lại Vân gia.

Cho dù Vân gia không được xem là thế gia đại tộc, nhưng cũng có nội tình nhất định, hơn nữa điều kiện so với bên ngoài thì tương đối ổn định hơn, thích hợp ở lại tu hành.

Tuy nhiên, Vân Mộ lại không nghĩ vậy.

Tu hành trong hoàn cảnh quá an nhàn thì không bao giờ đạt được tiến bộ lớn. Chỉ có chân chính trải qua sinh tử mới có thể trở thành cường giả thực sự. Điều này chính là lĩnh ngộ sâu nhất trong trăm năm tu hành của Vân Mộ.

Huống chi, hoàn cảnh của Vân gia cũng không an ổn như bề ngoài. Ba phòng, bốn các tự lập phe phái riêng, so mưu đấu kế với nhau, không ngừng làm việc ác. Nếu như Vân Mộ thật sự tu luyện trong này e rằng phải mỗi thời mỗi khắc đề phòng sự ám toán của kẻ khác.

Về phần phương pháp tu hành, tất nhiên Vân Mộ không thiếu.

Dù là bí thuật trung phẩm, công pháp thượng phẩm hay cực phẩm tàn quyền thì hẳn đều có không ít trong đầu. Tuy kém hơn so với điển tịch nòng cốt trong tông môn ở kiếp trước nhưng so với công pháp quý giá nhất của Vân gia thì mạnh hơn đâu chỉ gấp mười, gấp trăm lần. Mà bản Thiên Huyền Quyết kia chỉ là hạ phẩm công pháp, đến nhìn Vân Mộ cũng không thèm nhìn, đã tiện tay vứt nó vào trong Tàng Giới Luân.

...

Bộ công pháp mà hiện tại Vân Mộ tu luyện có tên là Đại Thánh Thiên Cương Ấn Pháp. Công pháp này không phân chia phẩm giai, không phân biệt thuộc tính, cũng không có khẩu quyết tâm pháp, chỉ có biến hóa cơ sở của chín loại thủ ấn khác nhau. Mỗi một cái thủ ấn khi biến hóa đều đại diện cho một loại lực lượng đặc biệt, thông qua việc kết hợp với nhau thì có thể cưỡng ép cướp đoạt thiên địa nguyên khí, luyện hóa chúng trở thành huyền lực.

Đúng vậy, là cưỡng ép cướp đoạt mà không phải dẫn động. Chỉ cần là nguyên khí, không cần biết là thuộc tính gì, đều có thể bị công pháp này luyện hóa. Từ đó có thể thấy được sự bá đạo của nó.

Tuy nhiên, cũng chính bởi vì công pháp này quá mức bá đạo nên người tu luyện chỉ cần có chút không cẩn thận sẽ gặp bất lợi. Nhẹ thì tổn thương linh khiếu mà nặng thì bạo thể chết... Thử hỏi, nếu như không có thân thể mạnh mẽ thì ai dám tùy ý tu luyện nó?

Trên thực tế, đây không phải là công pháp tu luyện Huyền linh truyền thống của nhân tộc. Khi Vân Mộ trấn thủ ở Lưỡng Giới Sơn đã liều mạng giết chết một tên cường giả dị tộc có lai lịch không tầm thường, đoạt được công pháp này trên người đối phương. Hơn nữa công pháp này bá đạo đến mức cho dù là người dị tộc có thân thể mạnh mẽ cũng khó mà tu luyện được.

Đời trước, Vân Mộ đã từng tu luyện qua Đại Thánh Thiên Cương Ấn Pháp một thời gian. Đáng tiếc do hạn chế về mặt thể chất bản thân nên cuối cùng không thể không dừng lại nửa chừng.

Bây giờ, lí do Vân Mộ lựa chọn tu luyện lại công pháp này chính là vì hiệu quả nhanh chóng của nó. Hiện tại hẳn rất cần có sức mạnh để bảo vệ mình và mẫu thân. Về phần hạn chế của thân thể, có được phương pháp rèn luyện thân thể như Vân Thể Thiên Phong Thuật khiến cho Vân Mộ tự tin hơn nếu không hẳn cũng không đặt tính mạng mình vào trong nguy hiểm một cách tùy tiện như vậy.

...

"Vù vù vù!!!"

Gió sinh khí động, bụi cuốn đá bay.

Theo hai tay thi triển ấn pháp, các loại nguyên khí trong thiên địa chen nhau tới, bay thẳng đến linh khiếu ở vị trí trái tim, ồ ạt chui vào.

Trong tạp viện bụi bay đầy trời, dị tượng bất ngờ xuất hiện.

"Thành thịnh—— thịnh thịnh—— thịnh thịnh —— "

Tiếng tim đập vang lên mạnh mẽ, nặng nề.

Vân Mộ cảm giác tim mình như bị đổ đầy nước, mơ hồ có cảm giác căng lên đầy đau đớn.

Đại Thánh Thiên Cương Ấn Pháp quả nhiên vô cùng bá đạo. Không đến nửa canh giờ, nguyên khí đã tràn đầy linh khiếu. Ngược lại, nếu là hạ phẩm công pháp, không mất hai, ba canh giờ, thì chắc chắn không thể làm được như vậy.

Ý nghĩ vừa hiện lên, Vân Mộ đã lập tức thi triển thủ quyết, biến hóa ấn pháp, chuyển hóa từng chút một tàn hồn hoang thú trong Tả Tâm Khiếu thành Huyền Linh của mình.

"Ô ô ô ô ... "

Âm thanh gào thét vang lên trong lòng Vân Mộ, mang theo một loại ý chí bất khuất, không cam lòng.

Sau khi hoang thú chết đi, ý niệm tiêu tán, chỉ có hung tính còn tồn tại. Muốn luyện hóa được linh hồn của hoang thú, nhất định phải hàng phục được hung tính của nó trước tiên.

Đối với Vân Mộ, hàng phục hung tính của một tàn hồn căn bản không khó. Nhưng điều khiến hắn không ngờ đến chính là tàn hồn hoang thú này vậy mà còn giữ lại một tia linh trí khi còn sống, bất khuất bất diệt.

"Người không cam lòng sao?"

Trong lòng Vân Mộ đầy phức tạp. Con Khố Thạch hầu này rõ ràng đã chết rồi, nhưng ý chí lại không muốn tan biến trong trời đất. Thật sự, đây chỉ là một hoang thú bình thường thôi sao? Như vậy nguyên nhân khiến hồn phách con Khố Thạch hầu này không đầy đủ chính là do nó không muốn bị người khác nô dịch. Khi bị phong ấn đã liều mạng chống cự dẫn đến hồn nó không trọn vẹn.

"Có đôi khi, ta cũng không cam lòng!"

Ý thức Vân Mộ lặng yên kết nối với tàn hồn của Khố Thạch hầu: "Bởi vì không cam lòng, cho nên mới phản kháng, mới chống cự, kỳ thực, chúng ta đều giống nhau... Nhận mệnh, nhận mệnh! Nhận rồi mới là mệnh, không nhận tức thì không phải mệnh, thế gian này chưa từng có cái gọi là vận mệnh."

"Là duyên phận cũng được, nếu là trùng hợp cũng chả sao! Một đời này, nếu người đã trở thành Huyền linh đầu tiên của ta, hơn nữa linh trí chưa diệt, ta sẽ không coi người như công cụ. Nếu sau này người thực sự có thể trở nên cường đại, ta nhất định sẽ mang người theo, chứ thiên thập phương, ngân hà vạn giới, không rời, không bỏ..."

Giọng nói của Vân Mộ rất nhẹ, dường như chỉ có mình hắn có thể nghe được.

Ý định ban đầu của Vân Mộ vốn chỉ là dùng tạm tàn hồn của Khổ Thạch hầu. Qua một khoảng thời gian, dùng qua xong sẽ bỏ đi, thay một cái Huyền linh cường đại hơn. Tuy nhiên ngay khi biết được linh trí của Khổ Thạch hầu còn chưa mất, trong lòng của hắn liền xuất hiện biến hóa phức tạp.

Huyền linh vì Huyền giả mà tồn tại. Một khi thay đổi Huyền linh, tàn hồn của Khổ Thạch hầu cũng sẽ theo đó mà biến mất. Vân Mộ không đành lòng.

Đời trước, Vân Mộ đã từng trải qua loạn thú triều, từng chống lại tai kiếp yêu ma. Trong cuộc sống, sinh mạng vô cùng nhỏ bé, sinh tử là chuyện bình thường... Cũng chính vì trải qua loạn thế như vậy, Vân Mộ ngược lại càng thêm quý trọng mỗi một sinh mệnh. Đặc biệt là ý chí bất khuất không cam lòng của Khổ Thạch hầu khiến cho nội tâm của hắn rung động thật sâu.

Điều này không phải là giả tạo, cũng không phải cảm xúc nhất thời, càng không phải nhân từ một cách mù quáng mà là một loại khí độ. Khí độ của một đời Huyền tông, không hư, không ác, không sâu, không nộ, bao dung, gánh vác, quang minh lỗi lạc.

...

Dường như cảm nhận được cảm xúc phức tạp trong lòng Vân Mộ, tàn hồn Khổ Thạch hầu dao động khó giải thích, tựa như đồng cảm.

Ngay lập tức, ý chí của tàn hồn Khổ Thạch hầu dần dần dung hợp với ý niệm của Vân Mộ, từng chút, từng chút một.

Vậy mà lại... chủ động dung hợp?

Bỗng nhiên, Vân Mộ ngẩn ra, rồi lại lập tức hiểu rõ cách nghĩ của Khổ Thạch hầu, trong lòng lại có thêm mấy phần kính trọng.

Tự nguyện bỏ đi ý chí của mình, hoàn toàn dung nhập linh khiếu, đem sinh tử của mình giao vào tay người khác.

Đây là một loại tín nhiệm lớn lao, chỉ ít Vân Mộ sẽ không phụ phần tín nhiệm này. Vì vậy hẳn thu lại tâm thần, toàn tâm toàn ý chìm vào trong việc luyện hóa Huyền Linh.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 23: Mỹ Nhân Như Bò Cạp

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Bắc uyển Vân phủ, lầu đình Tiểu trúc, Cửu khúc uốn lượn, giống như Giao Long.

Đây chính là nơi gia chủ sinh hoạt hằng ngày, cũng là toàn bộ trung khu hạch tâm của Vân phủ.

Giờ phút này, Vân Thường đang quỳ trên thềm đá ngoài đình viện, liên tục dập đầu bái lạy, nhưng trong mắt nàng lại hiện lên vẻ quật cường cùng kiên nghị.

Nửa cuộc đời nàng đã trải qua, từng có phong quang vô hạn, từng có phần chấn hăng hái, cũng từng có hoang vu ảm đạm rồi đến chán nản thê lương... Chỉ có con trai là tín niệm cùng hi vọng duy nhất chống đỡ để nàng sống tiếp. Vì con trai, cái gì nàng cũng bỏ được, cái gì nàng cũng chẳng quan tâm.

...

"Tiểu thư, người hãy đi về đi!"

Một thanh âm già nua mang theo một tia bất đắc dĩ vang lên bên tai Vân Thường.

Người tới chính là đại quản gia Đặng Thạch Công của Vân phủ, là lão nhân trong Vân phủ. Đặng Thạch Công nhìn Vân Thường lớn lên cho đến khi xuất giá, bây giờ nhìn thấy bộ dáng của nàng như thế, trong lòng lão cũng hết sức cảm khái.

"Đặng lão, lão giúp ta đi, giúp ta được gặp cha ta đi!"

Đối mặt với Vân Thường đau khổ cầu xin, sắc mặt Đặng Thạch Công hiện lên vẻ do dự nhưng cũng đành lắc đầu: "Tiểu thư, người quý lạy ở chỗ này đã hơn một canh giờ rồi, nếu như gia chủ chịu gặp người thì đã sớm cho người truyền người vào rồi... Người vẫn là quay về đi!"

Vân Thường cắn răng, kiên trì nói: "Dù có đoạn tuyệt quan hệ thì ta thủy chung vẫn là con gái của ông ấy, trên người ta chảy xuôi dòng máu của ông ấy, ta cũng không tin ông ấy thật sự có ý chí sắt đá như vậy."

"Tiểu thư..."

"Đặng lão không cần khuyên ta nữa, vô luận như thế nào, hôm nay ta cũng phải gặp cha ta, ông ấy không ra, ta liền một mực quỳ gối ở chỗ này."

"Ai! Hà tất phải vậy chứ!"

Đặng Thạch Công thở dài một tiếng, lắc đầu, đi về phía nội viện.

Vân Thường vẫn quật cường cúi thấp đầu, tiếp tục khấu bái.

Mấy tên hộ vệ trông giữ ngoài viện thấy cảnh này, khóe miệng không khỏi hơi hơi nhếch lên, hiện ra vẻ giễu cợt nhàn nhạt.

...

Tạp viện Vân gia, sau cơn cuồng phong cuồn cuộn là một mảnh bừa bộn.

Đột nhiên xảy ra một màn lúc nãy khiến hàng xóm đồn dập tới đây vây xem. Nhưng mà nghĩ tới Vân Mộ vừa mới chọc vào phiền phức cực lớn thì tất cả bọn họ đều lui lại, chỉ đứng nhìn từ xa không dám tiến tới quá gần.

Trong phòng, Vân Mộ vẫn khoanh chân ngồi như cũ, thiên địa nguyên khí lấy hẳn làm trung tâm đang điên cuồng mạnh động.

Ánh sáng chỗ linh khiếu ở vị trí trái tim dần dần nội liễm, một hư ảnh nhàn nhạt cuộn tròn thành một đoàn đang nhẹ nhàng lưu động tại trước ngực Vân Mộ, mang theo vận luật như là tim đập, giống như đang tạo ra sinh mệnh mới vậy.

Phẩm chất của tàn hồn Khổ Thạch Hầu vốn là cực thấp, lại thêm nó chủ động phối hợp khiến cho quá trình chuyển hóa Huyền linh diễn ra đặc biệt thuận lợi.

Vòn vẹn không đến nửa canh giờ, cuối cùng con Huyền linh đầu tiên của Vân Mộ đã sinh ra.

"Mỗi một sinh mệnh hẳn nên có tên của riêng mình, đó là ấn ký đại biểu cho sự tồn tại của sinh mệnh, mà linh trí người mới sinh, vậy ta về sau liền gọi người là Tiểu Thạch Khổ, Thạch trong ngoan thạch không cúi đầu, Khổ trong khổ tẫn cam lai*..."

*Khổ tẫn cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới

"Ong ong ~~~ "

Dường như Khổ Thạch Hầu có thể nghe hiểu lời Vân Mộ nói, nên truyền đến trận trận tâm tình vui sướng.

...

Thu hồi hư ảnh Huyền linh vào linh khiếu, Vân Mộ không có nghĩ ngợi chút nào, lại tiếp tục tu luyện "Đại Thánh Thiên Cương Ấn pháp".

Sau khi luyện hóa Huyền linh, mới tính là chân chính bước lên con đường tu hành Huyền giả, không cho phép nửa điểm lười biếng. Mà việc phải làm tiếp theo là ngưng luyện Huyền lực, lĩnh ngộ Huyền linh thuật.

Không thể không nói, "Đại Thánh Thiên Cương Ấn pháp" tuyệt đối là huyền đạo công pháp cường đại nhất mà Vân Mộ từng tiếp xúc qua, so với công pháp thượng phẩm "Quy Nguyên Huyền Đạo Quyết" mà hãn chủ tu ở kiếp trước thì phải mạnh hơn rất nhiều, không những tốc độ luyện hóa thiên địa nguyên khí rất nhanh mà tốc độ vận chuyển Huyền lực cũng cực nhanh, chắc hẳn công pháp này tại trong dị tộc cũng được coi là loại đỉnh cấp.

Chỉ tiếc Vân Mộ chưa từng có chạm đến công pháp từ cực phẩm trở lên, thực sự khó có thể đưa ra so sánh.

...

Không đến khoảng khắc, một tia Huyền lực sinh ra từ Tả Tâm khiếu của Vân Mộ, tẩm bổ Huyền linh bên trong linh khiếu, giúp nó dần dần phát triển.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ luyện hóa Huyền lực càng lúc càng nhanh.

Một tia lại một tia, một luồng lại một luồng.

Huyền linh vốn suy yếu dần dần ngưng thực, dần dần khỏe mạnh.

Lập tức, dưới ý niệm Vân Mộ dẫn dắt, Tiểu Thạch Khố cũng bắt đầu ở trong linh khiếu diễn luyện năng lực thiên phú "Thổ băng" của nó.

Huyền linh thuật cùng một dạng như Huyền linh, sẽ theo đẳng cấp Huyền linh tăng lên mà tăng lên, cho nên bản thân Huyền linh thuật không có khác biệt quá lớn, chỉ có phân biệt tiềm lực cao thấp mà thôi, bởi vậy đề giai Huyền linh rất khó khiêu chiến cao giai Huyền linh.

So với luyện hóa thiên địa nguyên khí thì tu luyện Huyền linh thuật đối với Vân Mộ mà nói thì thoải mái hơn rất nhiều. Trăm năm kinh nghiệm chiến đấu phong phú cùng lịch duyệt đã giúp hãn có nhận thức nhất định với tất cả phân loại Huyền linh thuật, hơn nữa sau khi giác tỉnh Thiên Linh cực

khiếu, hẳn phát hiện đầu óc mình nhạy bén hơn trước rất nhiều, vô luận phản ứng hay ký ức cùng ngộ tính, tất cả đều có tăng lên về chất.

...

Tâm niệm xoay chuyển, ý thức Vân Mộ xuất hiện bên trong không gian Như Ý.

Tất cả mọi thứ ở đây vẫn như lúc trước, hỗn độn vô bờ, không có bất cứ biến hóa gì. Chỉ có ngoài ý muốn duy nhất chính là Tiểu Thạch Khố vậy mà cũng xuất hiện ở trong đây!?

Vân Mộ kinh ngạc nhìn Tiểu Thạch Hào, Tiểu Thạch Hào cũng lẳng lẳng nhìn Vân Mộ, đôi đồng tử ngây thơ trong suốt lại lóe sáng, lộ ra vẻ thân thiết cùng tinh thuần, không nhiễm bất cứ tạp chất gì, không mang theo chút tạp niệm nào.

Đây là lần đối diện đầu tiên của Vân Mộ cùng Thạch Khố Hào, cũng là lần đối diện cải biến tương lai.

...

Mặt trời dần ngã về tây, hoàng hôn dần dần buông.

Hơn một canh giờ, Vân Mộ cuối cùng từ trong phòng đi ra, khuôn mặt non nớt trước đây nhiều thêm mấy phần thành thực.

Luyện hóa Huyền linh, lĩnh ngộ Huyền linh thuật, Vân Mộ tại thời điểm này, vô luận là khí chất hay là thực lực đều đã phát sinh biến hóa lật trời, trên người càng lộ ra khí tức sắc bén.

"Sao vẫn chưa có trở về vậy?"

Vân Mộ ngẩng đầu nhìn qua sắc trời, trán nhú chặt, trong lòng hẳn luôn luôn mong nhớ mẹ. Suy nghĩ một chút, hẳn vẫn là quyết định đi Vân phủ

một chuyến, trước tiên tìm được mẹ rồi nói tiếp.

Không ngờ, Vân Mộ vừa mới bước ra tạ viện, liền thấy một đám người tràn về phía này.

"Là hăn! Chính là hăn! Chính là tiểu dã chủng này hành hung đả thương người!"

Trong tiếng kêu gào, vợ chồng Vân Vượng được mấy tên gia đình nâng đỡ, đang khập khiễng đi tới phía trước. Đằng sau hai người có một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp, y phục mềm mại quyến rũ rực rỡ đi theo, thần tình hết sức âm trầm lạnh lùng.

"Người chính là Vân Mộ, con trai Vân Thường? Là người đả thương bọn người Vân quán sự?"

Nữ tử lạnh lùng nhìn Vân Mộ, trong mắt lộ ra hận ý nồng đậm.

Trong lúc nói chuyện, mười mấy tên gia đình cầm thủy hỏa trường côn trong tay nhảy lên trước, vây quanh Vân Mộ.

"Tránh ra!"

Vân Mộ nhàn nhạt liếc vợ chồng Vân Vượng cùng xung quanh một vòng, sau đó chuyển qua nữ tử mặc y phục rực rỡ, hiện tại hăn đang vội ra ngoài, không có thời gian để ý tới những chuyện tào lao này.

"Hừ! Còn nhỏ tuổi mà đã ngang ngược như thế, sau khi lớn lên thì sẽ như thế nào?!"

Thần sắc nữ tử kia lạnh lùng, ngoắc tay ra hiệu, nói: "Người đâu, bắt lấy tên cuồng đồ hung tàn thô bạo trong mắt không gia quy này lại cho bản phu nhân, trực tiếp cắt đứt chân tay hăn, sau đó móc hai mắt hăn, mang về thủy lao đệ tam phòng, bản phu nhân..."

Tiếng nói đột nhiên im bật, vì Vân Mộ đã lắc nhẹ mình, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuất hiện ở trước mặt nữ tử mặc y phục rực rỡ, tay hấn bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của bà ta.

"Dừng tay! "

"Thả Cửu phu nhân ra!?"

Trong tiếng hét nôn nóng giận dữ có hai thân ảnh chạy như bay về phía Vân Mộ.

Cùng lúc đó, tay phải hai người huyễn hóa ra hai hư ảnh móng vuốt gấu, phát ra khí tức hung ác.

Huyền linh thuật!?

Người đuổi tới hấn là hai tên hộ vệ Huyền đồ!

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 24: Lấy Ác Chế Ác

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Nhìn thấy hộ vệ đại nhân đã đến, các hộ gia đình xung quanh vội vã thối lui.

"Tiểu tiện chúng, người nhất định phải chết! Nhất định phải chết!"

Nữ tử ăn mặc sặc sỡ âm thầm chửi bới, khuôn mặt lộ vẻ mừng rỡ, ánh mắt nhìn về phía Vân Mộ lại nhiều thêm vài phần tàn nhẫn. Nếu không phải cổ họng đang bị bóp chặt, sợ rằng bà ta đã cười ra tiếng.

Vợ chồng Vân Vượng vừa mừng vừa sợ, mừng vì hai gã hộ vệ Huyền Đồ đã tới kịp lúc, Vân Mộ chắc chắn khó mà thoát được. Sợ là lỡ như Vân Mộ chó cùng rứt giậu làm nữ tử kia bị thương thì tội của bọn họ cũng sẽ cực lớn.

Đến lúc đó, cho dù Vân Mộ có bị đánh chết hay tàn phế thì e rằng vợ chồng bọn họ cũng bị đuổi khỏi Vân gia mặc cho sống chết.

"..."

Vân Mộ không hề có ý định buông tay, ngay cả trán cũng không nhú lại dù chỉ một chút. Chỉ thấy chân phải hần giẫm liên tục lên mặt đất, trên ngực có hư ảnh thoáng hiện, hai đạo Huyền lực từ linh khiếu nơi trái tim Vân Mộ phát ra, theo kinh mạch trên chân phải truyền vào trong lòng đất.

Huyền linh thuật: Thổ băng!

"Phốc! Phốc!"

Âm thanh vang lên tựa như có vật nhọn đâm xuyên mặt đất, theo sau đó mặt đất bỗng nhiên lồi lên!

Hai cái gai do đất đá ngưng tụ thành lấy tốc độ cực nhanh đâm tới bụng hai gã hộ vệ.

"Cái gì?"

Mọi người thấy thế thì cực kỳ hoảng sợ, về mặt hai gã hộ vệ đã tái xanh, muốn né tránh nhưng đã quá trễ.

"Rầm rầm!"

Tiếng chấn động do va chạm mạnh vang lên, hai gã hộ vệ té ngã xuống đất, bụng đau dữ dội, cả người co quắp lại trông cực kì thống khổ.

"Huyền Đồ? Không ngờ hẳn đã là Huyền Đồ!?"

Trong đám gia đình không biết người nào hét lớn một câu, mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vã lùi thật xa về phía sau. Bọn họ chỉ là người thường làm sao có thể đấu lại được Huyền Giả, hơn nữa ngay cả hộ vệ đại nhân cũng không phải là đối thủ của đối phương, bọn họ có tiến lên cũng chỉ là vô ích. Nếu không phải lo lắng cho an nguy của nữ tử mặc quần áo sắc sỡ đang trong tay Vân Mộ, e rằng bọn họ sớm đã chia nhau ra mà chạy rồi.

"Vừa rồi là... Huyền Linh Thuật!?"

Hai gã hộ vệ được mấy tên gia đình đỡ dậy lùi qua một bên, ngực phập phồng dữ dội, hô hấp một cách khó nhọc.

Gai đất vừa rồi không làm bị thương đến chỗ yếu hại của họ, hiển nhiên là do đối phương cố ý nương tay. Tuy nhiên bọn họ vẫn không thể hiểu được làm cách nào mà một thiếu niên mới mười hai, mười ba tuổi lại có thể vận

dụng Huyền Linh Thuật một cách thuần thực như thế, thậm chí đạt đến trình độ Huyền lực ngoại phóng.

So với hai gã hộ vệ đang khiếp sợ và nghi hoặc, trong lòng vợ chồng Vân Vượng và nữ tử kia lại tràn ngập sợ hãi, nhất là vợ chồng Vân Vượng. Nếu như bọn họ biết rõ Vân Mộ đã thức tỉnh linh khiếu thành công thì sao lại to gan dám không kiêng nể gì mà gây chuyện với đối phương?

"Người... Người muốn làm gì!? Mau... Mau buông bản phu nhân ra, người biết ta là ai không? Nếu người... dám động đến một sợi tóc của ta, lão gia..."

Tiếng nói lại lần nữa vang lên nhưng ngắt quãng rồi im bặt. Khuôn mặt nữ tử trưởng đến đỏ bừng, lực bóp ở cổ ngày càng mạnh, khiến nàng ta dường như không thở nổi.

"Một thiệp thất nho nhỏ cũng dám xưng phu nhân? Người thật cho rằng bản thân được sủng ái thì có thể mặc kệ quy định của tổ tông?"

Tuy rằng Vân Mộ chưa từng gặp qua người phụ nữ này nhưng hẳn cũng có thể đoán được mười mười thân phận của đối phương. Không những sẵn lòng ra mặt thay cho vợ chồng Vân Vượng, hơn nữa lại trẻ trung xinh đẹp, có Huyền Đồ làm hộ vệ, bản thân còn tự xưng là phu nhân. Chiếu theo những đặc điểm này mà đoán thì chỉ có duy nhất một người phù hợp, chính là muội muội của Vân Vượng, thiệp thất của gia chủ phòng thứ ba - Hoàng Tiểu Ngọc.

Mà tại Đại Lương cổ quốc, tôn sùng cổ chế, thiệp thất không được nhập chính đường, không thể tự xưng là phu nhân.

"Người..."

Dường như Hoàng Tiểu Ngọc đã bị nói đúng chỗ đau, nên phần nộ mà giãy giụa.

Trán Vân Mộ hơi nhăn lại, mặt không đổi sắc, nói: "Nếu như ta lưu lại một vết thương không thể chữa lành trên mặt người, người nghĩ bản thân còn được sủng ái nữa hay không?"

"Người... Không! Đừng, đừng!"

Từ tức giận chuyển sang kinh sợ, sắc mặt Hoàng Tiểu Ngọc tái nhợt, ánh mắt toát ra vẻ hãi hùng.

Là một nữ nhân thông minh, nàng rất rõ địa vị hiện tại của mình do đâu mà có. Nếu như không phải dựa vào khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp này thì nàng lấy cái gì hấp dẫn sự chú ý của người khác để từ đó nhận được ân sủng.

Vợ chồng Vân Vượng trốn ở trong ngách, cả người run cầm cập, thậm chí kêu một tiếng cũng không dám.

"Người, đem lệnh bài xuất nhập Vân phủ giao cho ta."

Nghe yêu cầu của Vân Mộ, Hoàng Tiểu Ngọc trong lúc sợ hãi không chút nghĩ ngợi đã đem lệnh bài xuất nhập Vân phủ của mình giao cho Vân Mộ.

"Ba!"

Vân Mộ nhận lấy lệnh bài, trở tay tát một cái vào mặt Hoàng Tiểu Ngọc, lưu lại dấu vết năm ngón tay hồng hồng: "Người là một nữ tử, nhưng lòng dạ lại quá ác độc, đã thế còn ham muốn hư vinh, một cái tát này là đánh cho người tỉnh. Làm việc gì cũng nên có giới hạn, vượt quá giới hạn đó thì cái đời người chính là vực sâu vạn trượng, hi vọng các người về sau tự giải quyết cho tốt."

Dứt lời, Vân Mộ vứt Hoàng Tiểu Ngọc trên mặt đất, gia đình xung quanh vội vàng chạy tới nâng nàng dậy.

"Người... người ... người..."

Hoàng Tiểu Ngọc đưa hai tay che mặt, ánh mắt oán hận trừng trừng nhìn Vân Mộ nhưng lại không dám bộc phát, thoát trông hết sức khó coi. Từ khi trở thành thiếp của Vân phủ đệ tam phòng, nàng chưa từng chịu khuất nhục như thế. Cho nên nàng hận Vân Mộ, càng hận anh trai và chị dâu vô năng kia của mình.

"Còn chưa cút!"

Vân Mộ lơ đãng lờm vợ chồng Vân Vượng đang trốn phía sau đoàn người khiến hai người sợ đến mức hồn bay phách lạc, vừa lăn vừa bò rời đi.

Gia đình ở xung quanh thấy thế, cũng lập tức mang theo Hoàng Tiểu Ngọc và hai gã hộ vệ hoảng loạn rời khỏi.

...

...

Tạp viện náo loạn như thế, tự nhiên khiến không ít người chú ý, chỉ là việc này liên quan đến nội viện và Huyền giả nên chẳng ai dám tiến lên hỏi nguồn cơn.

"Vân Mộ!"

Trong tiếng kêu, Chu Nhạc sai bước chạy tới: "Vân Mộ, thế nào, người không bị thương chứ? Vừa rồi ta lo lắng chết mất! Mới tách ra nửa ngày... Người, người đã luyện hóa Huyền Linh rồi? Lúc này chính là Huyền Linh Thuật đúng không? Không ngờ lại lợi hại như thế, ngay cả hộ vệ của Vân phủ cũng không phải đối thủ của người!"

"Cũng không có gì."

Vân Mộ lắc đầu, lập tức giải thích: "Phẩm chất của Hoang thú tàn hồn quá thấp cho nên luyện hóa rất nhanh. Hơn nữa hai người vừa rồi chỉ là hộ vệ

áo xám, là loại hộ vệ cấp bậc thấp nhất, tu vi mới chỉ là Khai Khiếu hậu kỳ cũng không hơn ta bao nhiêu cho nên việc ta tấn công bất ngờ lúc bọn hăn không đề phòng đã khiến bọn hăn trở tay không kịp."

"À à! Vậy..."

Chu Nhạc còn định hỏi thêm, Vân Mộ đã ngắt lời: "Bây giờ không phải là lúc nói chuyện. Ta chuẩn bị đi Vân phủ một chuyến tìm mẫu thân. Buổi sáng mẹ ta tới đó nhưng bây giờ còn chưa trở về!"

"Cái gì? Người... Người muốn đi Vân phủ?"

Chu Nhạc sửng sốt, vội vàng khuyên can: "Người vừa mới đả thương hộ vệ và người của nội viện Vân phủ, Vân gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người. Bây giờ người đi như vậy khác gì tự chui đầu vào rọ? Người nên nhân lúc Vân gia chưa phái người tới bắt, nhanh chạy đi!"

Vân Mộ lẳng lặng đứng nhìn Chu Nhạc, hỏi ngược lại: "Nếu như ngược lại là người, khi mẫu thân gặp nguy hiểm, người có bỏ lại mẹ mình chạy trốn một mình hay không?"

"Đương nhiên không!"

Chu Nhạc không chút do dự trả lời, vừa nói xong cả người bỗng nhiên ngã ra đó.

"Vì lẽ đó mà chúng ta là bạn bè..."

Vân Mộ vỗ vai Chu Nhạc nói: "Yên tâm đi, ta không sao, cũng sẽ không để mẫu thân có chuyện... Chu Nhạc, nhớ kỹ lời ta nói, phải tu luyện thật tốt, phát huy ưu thế của mình đến cực hạn. Cho dù là Huyền Linh bình thường nhất cũng có thể mang đến cho người lực lượng phi phàm. Mặt khác, trước khi người có thể nắm giữ Huyền Linh và Huyền Linh Thuật một cách thuần thực nhất thì tuyệt đối không nên vì ham muốn mau chóng tăng lên tu vi mà

đi luyện hóa Huyền Linh mới. Mỗi một bước tu hành đều phải thật kiên định và chắc chắn, như vậy mới có thể đi được càng xa."

"Ta... Ta hiểu rồi, vậy người cẩn thận chút!"

Chu Nhạc ập a ập úng không biết nên nói gì cho phải. Hắn đột nhiên phát hiện, mỗi lần mình đứng trước mặt Vân Mộ thì dường như đều thấp hơn người ta một cái đầu.

"Yên tâm, lần này đi Vân gia, ta nhất định sẽ trở về!"

Vân Mộ quay đầu lại nhìn nhìn tạp viện, ánh mắt tràn đầy phức tạp.

Trầm mặc chốc lát, Vân Mộ hít một hơi thật sâu, sau đó cất bước rời đi, chỉ để lại một mình Chu Nhạc ngơ ngác đứng trong viện.

"Bạn bè... Chúng ta là bạn bè sao? Bạn bè..."

Chu Nhạc nhìn theo bóng lưng Vân Mộ dần xa, trong lòng cảm thấy chua chát khó giải thích.

Đó là một bóng lưng cô độc mà thẳng tắp, giống như có thể chống đỡ cả trời đất, cái gì cũng không thể khuất phục.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 25: Khuất Nhục

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Tây uyển Vân phủ, lá vàng lả tả rơi.

Lúc này, một bóng dáng nho nhỏ đứng bên cạnh hồ sen, trông như đang luyện tập Huyền linh thuật, mặc cho mồ hôi rơi như mưa, vẫn cố gắng cắn răng kiên trì.

Cách đó không xa, trên lầu các, một gã nam tử khoảng ba mươi tuổi trên người mặc áo gấm đang đứng chấp tay, yên lặng nhìn theo thân ảnh bên hồ.

Bên cạnh nam tử là một thiếu phụ xinh đẹp lộng lẫy, lạng lẽ đứng đó làm bạn. Nàng cũng nhìn về phía trước, mày nhíu lại đầy lo lắng.

"Tướng công, rốt cuộc Hạo nhi đã gặp phải chuyện gì? Từ khi trở về từ Thượng Tiên Thiên thì ngày đêm tu luyện không ngừng, ăn uống ngủ nghỉ cũng chẳng màng. Nếu còn tiếp tục như thế này, thân thể làm sao chịu nổi?"

Nghe phu nhân oán trách, Vân Phi Long cười trấn an: "Phu nhân lo lắng nhiều rồi. Trước đây Hạo nhi rất ham chơi, thực lực thậm chí còn kém hơn so với một số đệ tử chi thứ. Bây giờ chịu toàn tâm, toàn ý tu luyện, nàng nên vui mừng mới đúng. Hơn nữa, với tuổi của nó, gặp một chút khó khăn cũng không phải là chuyện xấu. Chúng ta là con cháu chi trưởng, chẳng lẽ một chút ít được liệu bồi bổ còn lo thiếu hay sao. Lát nữa bảo hạ nhân làm nhiều thuốc tẩm bổ thân thể hơn là được."

Là người đứng đầu chi trưởng của Vân gia, những chuyện mà Vân Phi Long phải lo nghĩ lại càng nhiều hơn.

Chi trưởng của bọn họ có rất ít người. Đứa con lớn nhất và đứa con thứ hai đều chết khi còn nhỏ, thật vất vả mới sinh được Vân Minh Hạo. Tất nhiên là từ trên xuống dưới đều xem hắn như châu báu. Thậm chí vì sợ Vân Minh Hạo lớn lên cô đơn mà Vân Phi Long còn đặc biệt nhận một bé gái cùng tuổi làm con nuôi, cùng trưởng thành với Vân Minh Hạo.

Tuy nhiên, bảo vệ thì bảo vệ nhưng sau này gia nghiệp của cả chi vẫn do Vân Minh Hạo kế thừa. Nếu như Vân Minh Hạo chỉ là loại bùn nhão không thể trát tường thì không những rất khó giữ lại phần gia nghiệp này mà chi sợ gia chủ cũng sẽ cắt bớt phần lớn tài nguyên tu luyện của chi trưởng.

Vân Phi Long vốn còn lo lắng con trai mình không gánh nổi trọng trách, bây giờ thấy con chăm chỉ tu luyện như vậy, hắn đã yên tâm hơn rất nhiều. Dù lí do khiến Vân Minh Hạo thay đổi là gì đi chăng nữa, nhưng ít nhất nó cũng đã hiểu được phải nỗ lực mới có thể thành công, vậy là đủ.

"Hừ!"

Thiếu phụ lại không cảm thấy vui mừng, ngược lại nghiêm mặt nói: "Hạo nhi là miếng thịt cắt xuống từ trên người thiếp, chàng không đau nhưng lòng thiếp không nở. Đường đường là thiếu gia đích tôn, vậy mà chàng lại đi so sánh con thiếp với những đệ tử chi thứ đệ tiện kia. Tính tình Hạo nhi bỗng thay đổi lớn như vậy, chắc chắn là do bị chuyện gì đó kích thích. Người làm cha như chàng một chút quan tâm cũng không có là sao?"

"Con của mình có vấn đề, sao ta có thể không quan tâm!"

Vân Phi Long không biết phải làm thế nào, chỉ đành lắc đầu nói: "Ta đã sai người đi tìm hiểu qua rồi. Ở Thượng Thiên Tiên, Hạo nhi đã một mình ra ngoài nhưng một lát sau đã trở lại. Theo lời hộ vệ, Hạo nhi chắc là đi Đông đường, còn đi đến đó để làm gì, đã gặp những ai, thì không cách nào biết được."

"Vậy chàng có hỏi qua Hạo nhi hay không?"

"Sao ta lại không hỏi? Nhưng tính khí của tên nhóc này lại rất quật cường, sống chết cũng không chịu nói, ta cũng không còn cách nào khác."

"Vậy để thiếp hỏi xem."

"Hay là thôi đi. Nó cũng không còn nhỏ nữa, dù ít dù nhiều cũng phải cho con chút không gian riêng tư. Tình trạng bây giờ của nó không phải là xấu, nếu thật sự bị đả kích bởi chuyện gì đó, vậy tốt nhất hãy để nó tự giải quyết."

Suy nghĩ một chút, Vân Phi Long còn cẩn thận nói: "Tuy nói Vân gia ta tại Lưu Vân trấn này là gia tộc số một số hai nhưng để phòng chuyện không may xảy ra, ta sẽ xin lão gia tử cho một gã tử y hộ vệ âm thầm bảo vệ cho Hạo nhi."

"Hừ, coi như chàng còn có chút lương tâm."

Thiếu phụ yêu kiều hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Thân là nữ nhân của Vân gia, nàng đương nhiên hiểu rõ rất nhiều chuyện. Tài nguyên của Vân gia cũng không phải từ trên trời rơi xuống. Cho dù là người đứng đầu một chi thì chi phí mỗi tháng cũng có hạn, càng không cần nói đến tài nguyên cho tiểu bối.

Hai người lẳng lặng nhìn ra ngoài, cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, lúc này mới cùng nhau rời đi.

...

"Minh Hạo thiếu gia khỏe chứ?"

"Ừ"

"Chào Minh Hạo thiếu gia!"

"Ừ..."

Sau một lúc tu luyện, Vân Minh Hạo kéo lê thân thể uể oải trở về nơi ở, nhưng trên đường đi, nhìn thấy ai cũng di chuyển vội vàng, giống như tất cả đều có chuyện gấp cần làm.

"Đợi đã, các người đang đi đâu vậy?"

Vân Minh Hạo tò mò liền gọi một hạ nhân lại để hỏi.

"Thiếu gia có điều không biết, bên ngoài Bắc uyển có một phụ nhân đang kêu khóc âm ỉ, nói là muốn được gặp gia chủ, nếu không nàng sẽ quỳ mãi ở đó. Nghe nói người này từng là con gái của gia chủ nên mọi người mới muốn đi xem."

"Cái gì? Là nàng? Không phải là người ở trong tạp viện kia đấy chứ..."

Vân Minh Hạo nghe thấy thế thì giật mình, trong đầu hiện lên thân ảnh của một người.

Vừa nghĩ đến người này, nội tâm Vân Minh Hạo đã tràn đầy phẫn hận. Mặt hắn đanh lại, hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, khiến cho tên gia nhân trước mặt trông thấy mà hoảng sợ.

"Mẫu thân của tên tiểu tử đã tới, chắc chắn hắn cũng đi cùng... Hừ! Chờ đó cho bản thiếu gia, lần này xem bản thiếu gia trừng trị người như thế nào!"

Vân Minh Hạo lẩm bẩm trong miệng, quay người nhắm hướng Bắc uyển phóng nhanh, để lại mấy tên gia nhân hai mặt nhìn nhau chả hiểu chuyện gì.

...

...

Một đường di chuyển liên tục, vốn cơ thể Vân Minh Hạo đang rất mỏi mệt nhưng không hiểu sao lúc này lại khỏe khoắn lạ thường, toàn thân hăng căng tràn năng lượng chỉ chực chờ bùng nổ.

Sau nhiều ngày luyện tập miệt mài, Vân Minh Hạo đã nắm giữ hoàn toàn Huyền linh thuật, có thể nói là vận dụng một cách tự nhiên. Dự định ban đầu của hắn là ngày mai đi tìm Vân Mộ tính số. Tốt nhất là đánh ngã đối phương dưới chân sau đó nhục nhã đối phương một trận, trả thù lần bị Vân Mộ sỉ nhục lúc trước. Tuy nhiên nếu đối phương đã chủ động đưa lên tới cửa, hắn đương nhiên sẽ không khách khí. Do đó, khi vừa nghe được tin, đã ngay lập tức chạy tới Bắc uyển.

Nhưng khi đến Bắc uyển, Vân Minh Hạo nhìn trái ngó phải, vẫn không thấy Vân Mộ đâu cả, chỉ thấy một phụ nhân đang quỳ trên thềm đá. Ngược lại, xung quanh có không ít người đứng xem náo nhiệt, có lớn có nhỏ, chuyện trò sôi nổi.

"Đây thực sự là con gái của gia chủ sao? Nhìn qua rất bình thường, không có gì đặc biệt nha?"

"Các người không biết đấy thôi. Vị tiểu thư này từng là thiên chi kiều nữ của Vân gia, tuổi còn trẻ đã có tu vi Huyền sĩ, sau này lại được gả cho Đại Minh phủ Mai gia. Các người có biết Mai gia kia có địa vị như thế nào không? Nghe nói đó là một trong bốn đại thế gia của Đại Minh phủ, là một đại gia tộc thực sự, mười cái Vân gia cũng không sánh bằng. Lúc vị tiểu thư này được gả đi, quả thực là phong quang vô hạn!"

"Cái gì mà thiên chi kiều nữ, nữ nhân này là tai họa thì có. Vừa mới sinh ra đã khắc chết mẫu thân của mình, khi còn ở Vân gia cũng không hợp với ai. Về sau may mắn được gả đến Mai gia đúng là nở mày nở mặt, đáng tiếc chưa tới mấy năm đã bị đuổi về. Khi về còn mang theo bên người một đã

chúng, chắc chắn là do đã làm chuyện đồi phong bại tục, đến tu vi cũng bị phế, quả thực là làm mất hết mặt mũi Vân gia!"

"Thì ra là thế, thực sự là xui xẻo!"

"Không phải gia chủ đã cắt đứt quan hệ với nữ nhân này rồi sao? Nàng tới đây quỳ làm gì?"

"Còn cần phải hỏi sao? Chắc chắn là không quen với cuộc sống khổ cực hoặc là đã phạm phải tội gì đó nên tới nơi này cầu xin gia chủ tha thứ."

"Thật là buồn cười. Trên thế gian này vậy mà lại có nữ nhân vô liêm sỉ như thế."

"Đúng đó, đúng đó!"

...

Âm thanh nghị luận xung quanh không ngừng vang lên. Mỗi một câu nói rơi vào tai Vân Thường đều tựa như kim châm, đâm thật mạnh vào lòng nàng. Mặc dù không thấy máu, không có vết thương nhưng vô cùng đau đớn, đau thấu cả tâm can.

"Ồn ào cái gì, có gì hay ho mà bàn tán! Tất cả ngậm miệng hết cho bản thiếu gia!"

Một tiếng quát lớn vang lên, đám hạ nhân ở xung quanh dần dần an tĩnh lại. Từng người vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vân Minh Hạo, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Vân Thường quỳ hay không quỳ, Vân Minh Hạo chẳng hề quan tâm. Chỉ là không thấy Vân Mộ đâu nên trong lòng hẳn rất buồn bực, lại thêm tiếng ồn ào xung quanh không ngớt khiến cho cơn giận trong lòng vốn đã kiềm chế lại bộc phát lên.

"Hừ!"

Vân Minh Hạo sốt ruột liếc mắt nhìn qua mọi người một lượt, sau đó bước nhanh về phía Vân Thường.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộ Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 26: Nghịch Tập

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Này! Bà là mẫu thân của Vân Mộ đúng không?"

Vân Minh Hạo bước tới bên cạnh Vân Thường, giả vờ thoải mái hỏi đối phương, trên thực tế trong lòng của hắn lúc này có chút rối bời.

Thật ra, đây là lần đầu tiên Vân Minh Hạo gặp mặt Vân Thường. Bỏ qua mối quan hệ với Vân Mộ thì phụ nhân đang quỳ gối trên thềm đá kia chính là cô cô của Vân Minh Hạo, có quan hệ huyết thống cực sâu. Chỉ là từ nhỏ bị nhồi nhét quá nhiều điều không hay về nàng nên Vân Minh Hạo cũng không có chút cảm thông nào với đối phương, ngược lại hắn nghĩ rằng Vân Thường là một người phụ nữ không tuân thủ đạo làm vợ nên mới bị chồng ruồng bỏ. Vân Mộ chỉ là một tên con hoang, ngay cả cha cũng không có.

Vừa nghĩ đến Vân Mộ, Vân Minh Hạo lại cảm thấy tức giận.

"..."

Vân Thường chậm rãi ngẩng đầu, ngậy ra nhìn Vân Minh Hạo nhưng không nói một lời.

Nhìn đôi tròng mắt dường như đã chuyển sang màu xám trắng của Vân Thường, Vân Minh Hạo đứng đó thần thờ. Hắn không thể ngờ rằng một người vẫn còn đang sống sờ sờ lại có đôi mắt u uất và tuyệt vọng đến nhường ấy.

Lúc này, Vân Minh Hạo cúi đầu trầm mặc, không biết nên đối diện với người trước mắt như thế nào.

...

"Ha ha! Mọi người mau đến xem, chính là người phụ nữ này. Nàng chính là kẻ bị chồng ruồng bỏ, bị Mai gia đuổi ra khỏi cửa, làm mất hết thanh danh của Lưu gia chúng ta."

"Ừ! Ở ngoại viện ta từng gặp qua nàng, đi khắp nơi dụ dỗ nam nhân, thật không biết xấu hổ!"

"Hắc hắc, nghe nói còn có một đứa con trai, tên là Vân Mộ, vừa mới thức tỉnh linh khiếu trở thành Huyền Đồ."

"Thức tỉnh thì sao chứ! Dù sao cũng chỉ có tư chất một khiếu mà thôi, đã thế còn là thiên phú sinh mệnh, sau này có thể làm con chó canh cửa đã không tệ rồi."

"Một kẻ không biết liêm sỉ, một kẻ thấp hèn như chó, quả nhiên là người một nhà, ha ha ha!"

"Ha ha ha ha!"

Một đám thiếu niên vừa cười vừa nói đi tới trước mặt Vân Thường, mặc sức cười nhạo, trong lời nói của bọn hắn tràn ngập sự mỉa mai, sỉ vả.

Những kẻ này đều là con cháu chi thứ của Vân gia, hơn nữa mỗi người đều đã là Huyền Đồ nên không có ai dám tiến lên khuyên can.

"Cười cái gì mà cười? Có gì đáng cười chứ!"

Vân Minh Hạo bước lên trước một bước, chặn ở trước người Vân Thường, khiến Vân Thường và đám thiếu niên kia không khỏi kinh ngạc.

Vân Thường kinh ngạc bởi vì nàng hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có người ra mặt giúp mình.

Mà những đệ tử chi thứ kia kinh ngạc là vì bọn chúng không thể ngờ rằng Vân Minh Hạo lại ra mặt giúp người phụ nữ kia. Trong suy nghĩ đám thiếu niên, Vân Minh Hạo với chúng là cùng một loại người, gặp những chuyện như thế này, phải đem ra đùa giỡn mới đúng.

Trên thực tế, ngay khi vừa bước ra, Vân Minh Hạo cũng thoáng sửng sốt. Hắn không có ý định ra mặt giúp ai, đây chỉ là hành động theo bản năng do tức giận mà thôi. Nếu như đổi lại là lúc khác, ở một địa điểm khác, và với một người khác thì chắc chắn hắn sẽ không làm vậy.

Có một số người tính tình là thế. Người thân trong nhà mình, mình có thể khinh thường nhưng tuyệt đối không để kẻ khác tùy ý nhục mạ.

"Minh Hạo thiếu gia, chúng ta cười là chuyện của chúng ta, có đụng chạm gì đến cậu đâu!"

Giọng điệu mang theo chút cười cợt vang lên, theo đó một thiếu niên dáng người cao lớn tiến về trước nửa bước, đứng đối diện với Vân Minh Hạo, không hề vì thân phận của đối phương mà kiêng dè chút nào. Dường như những thiếu niên còn lại cũng xem gã là thủ lĩnh, đứng đó cười cười nhìn Vân Minh Hạo, bộ dạng như đang xem kịch vui.

"Hừ! Vân Đại Vĩ, rốt cuộc các người muốn làm gì?"

Vân Minh Hạo trong lòng cực kì tức giận, tức giận với thái độ của đối phương. Bọn chúng chỉ là một đám đệ tử chi thứ, cũng dám coi thường mình. Tuy nhiên nghĩ đến việc mình từng là bại tướng dưới tay đối phương, Vân Minh Hạo đành phải nhịn lại sự phẫn nộ, đứng nguyên tại chỗ.

"Làm gì?"

Vân Đại Vĩ nhếch miệng cười, lắc lắc cổ nói: "Đương nhiên là dạy cho nữ nhân kia một bài học rồi. Một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, đòi phong bại

tục. Minh Hạo thiếu gia nhanh tránh qua một bên đi. Nếu không ta lỡ tay làm cậu bị thương thì thật là không phải, ha ha ha!"

"Đánh rắm!"

Vân Minh Hạo vừa nghe thế liền nổi giận. Nếu như là bình thường, hẳn đã sợ run người rồi nhưng hiện tại không biết ma xui quỷ khiến thế nào hẳn lại xông thẳng về phía đối phương.

"Vân Đại Vĩ, người bớt đặc ý con mẹ nó đi, trừng mắt lên mà coi bản thiếu gia có đánh chết người hay không!"

Theo tiếng hét phẫn nộ, Vân Minh Hạo nắm tay lại thành quyền, hung hăng đánh về phía đối phương.

Ý tùy tâm động, lực quán quyền cốt!

Không có chút trở ngại nào, một hư ảnh đầu hổ đã xuất hiện trên quyền phải của Vân Minh Hạo, há rộng miệng, lộ ra răng nanh sắc nhọn, dựa thế mà lao tới... Hổ Nha Kích.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Vân Đại Vĩ vốn cao to lực lưỡng lại là Huyền đồ có thiên phú sức mạnh, đã sớm luyện hóa xong Huyền linh Bạo Lực Hùng. Trong cùng cảnh giới tu vi, gã tự tin thực lực của mình chắc chắn không thua kém bất cứ kẻ nào. Bởi vậy, khi nhìn thấy Vân Minh Hạo lao tới, Vân Đại Vĩ bĩu môi xem thường. Ngay lập tức Huyền lực đã ẩn hiện trên nắm tay phải, trong nháy mắt một hư ảnh hùng trảo được ngưng tụ ra, mạnh mẽ vô song, hung dữ táo bạo.

"Oành"

Một quyền đánh xuống. Vân Minh Hạo không hề lui một bước, trong khi đó đối phương lại bị chấn động mãnh liệt, bay ngược về phía sau ba trượng,

đập giả sơn, hôn mê tại chỗ.

"..."

Đám đông ngạc nhiên đến sững sờ, mọi âm thanh bàn tán xung quanh đều biến mất.

Hạ nhân Vân gia và những đệ tử chi thứ cũng không cách nào giải thích được chuyện vừa xảy ra. Vân Đại Vĩ rõ ràng đang chiếm ưu thế không ngờ lại bị Vân Minh Hạo trông nhỏ yếu hơn đánh bất tỉnh chỉ với một quyền duy nhất.

Bản thân Vân Minh Hạo cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Dù so về lực lượng hay tu vi thì mình cũng không phải đối thủ của Vân Đại Vĩ. Vậy tại sao đến một quyền của mình đối phương cũng không đỡ nổi. Hơn nữa, trong nháy mắt khi đánh ra một quyền kia, mình lại không có chút sợ hãi hay do dự nào, giống như bản thân vô cùng tự tin có thể đánh bại đối phương.

Sự tự tin đến mức khó hiểu với thực lực của bản thân như vậy, Vân Minh Hạo cũng hoàn toàn không biết xuất phát từ đâu.

"Hỗ nha trọng thế... trọng thế ..."

Bên tai Vân Minh Hạo bỗng vang lên tiếng nhắc nhở của người nào đó. Lúc ấy trong lòng hắn ngập tràn phần hận, căn bản nói cái gì cũng không nghe lọt tai. Hiện tại cẩn thận nhớ lại, càng suy ngẫm càng cảm thấy có đạo lý.

Vừa rồi trong lòng mình tràn ngập phần nộ và điên cuồng, khi hoàn toàn bộc phát ra, toàn bộ sức lực và khí thể liên thông với nhau, động tác trở nên liền mạch... Loại cảm giác này vô cùng huyền diệu, bản thân tựa hồ tựa nha, từ trước đến giờ chưa từng trải qua!

Đúng vậy! Giống như suy nghĩ của Vân Minh Hạo. Cái gọi là "Thế" chính là lấy Huyền lực và khí thế của hổ thú kết hợp lại, mới có thể phát huy ra uy lực chân chính của Hồ Nha Kích.

Đây cũng là thành quả do những ngày luyện tập chăm chỉ gần đây của Vân Minh Hạo mang lại. Tất cả đều như nước chảy thành sông, lưu loát tự nhiên.

" Ha, ha, ha....."

Rốt cuộc Vân Minh Hạo vẫn chỉ là một thiếu niên. Đánh bại được đối thủ mạnh hơn mình, cả người rơi vào trạng thái cuồng nhiệt. Hãnh vui sướng nhìn hai tay mình, nhin không được ngửa mặt lên trời cười to, khiến cho đám đông xung quanh ai ai cũng thấy căng thẳng.

Vân Đại Vĩ hôn mê còn chưa tỉnh, chỉ trong giây lát những đệ tử còn lại đã mất đi người cầm đầu, toàn bộ nhìn nhau, không biết phải làm sao.

Không phải là bọn họ không nghĩ tới tất cả cùng xông lên, đánh cho Vân Minh Hạo một trận bầm dập. Nhưng xung quanh có nhiều hộ vệ và gia đình như vậy, nếu bọn họ đủ can đảm để làm, vậy chắc chắn ngày mai sẽ bị đuổi khỏi Vân gia.

Tuy rằng Vân gia nội đấu nghiêm trọng, khắp nơi lục đục, nhưng dưới uy thế của gia chủ, bọn họ vẫn phải giả vờ duy trì vẻ hài hòa với nhau.

Nói tóm lại, còn ở nơi đây thì vẫn phải tuân theo quy củ. Giữa các đệ tử với nhau có thể lén lút ganh đua nhưng khi đã quang minh chính đại khiêu chiến thì không thể lấy nhiều đánh ít. Nếu có người làm trái, lập tức bị trừng phạt. Đây là quy củ do tổ tông Vân gia lập nên.

...

"Các người đang làm gì đó? Muốn gây rối sao?"

Một giọng nói trang nghiêm lạnh lùng vang lên, mang theo vài phần cao ngạo.

Mọi người quay đầu nhìn lại liền trông thấy Vân Minh Hiên đang tiến tới trong vòng vây của đám cấm y thiếu niên Vân Thiếu Hoa và Vân Thiếu Kiệt, đi thẳng về phía Vân Thường đang quỳ

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 27: Đuổi Đến

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Minh Hạo bái kiến Minh Hiên đường huynh!"

Vân Minh Hạo thu liễm tâm tình, bước nhanh đến trước mặt Vân Minh Hiên, vẻ hưng phấn trong mắt còn chưa biến mất.

Vân Minh Hạo luôn sùng bái huynh trưởng Vân Minh Hiên, hẳn luôn mong nhận được sự tán thưởng từ phía người anh họ này. Vì thế hẳn định kể lại chuyện đánh bại Vân Đại Vĩ cho Vân Minh Hiên nghe.

Nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng đã nghe thấy Vân Minh Hiên quát lớn: "Minh Hạo đường đệ, tại sao ngươi lại ở chỗ này? Đệ tử Vân gia nên yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, bản thân ngươi là đích tôn của Vân gia càng nên là tấm gương sáng, thế nhưng tại sao lại ở đây ra tay đả thương người? Việc này nếu để cho Đại bá phụ biết, chỉ sợ ngươi sẽ bị cấm túc một thời gian!"

"Ta. . ."

Vân Minh Hạo sững người, trong lòng như bị dội một gáo nước lạnh: "Ta. . . Không phải, là bọn hắn. . ."

"Được rồi, ngươi lui xuống trước đi!"

Vân Minh Hiên không kiên nhẫn khoát tay áo, sau đó lệnh cho hộ vệ đưa Vân Đại Vĩ đã hôn mê đi trị liệu.

Bất kể là giả vờ làm vậy hay là thật sự xuất phát từ chân tâm, hành động của Vân Minh Hiên ngay lập tức đã lấy được hảo cảm của phần đông thiếu

niên chi thứ, Vân Thiểu Hoa huynh đệ lại càng tỏ ra sùng bái.

Nhìn gương mặt mọi người, tựa hồ Vân Minh Hạo đã hiểu được điều gì đó, trước đây, mình cũng từng sùng bái đối phương như vậy, nhưng giờ mọi chuyện đã thay đổi cả rồi.

Trong mắt kẻ khác, mình chỉ là một tên ngu ngốc, là đối tượng bị giễu cợt.

Trong giây lát, Vân Minh Hạo mơ hồ cảm thấy có gì đó đã vỡ vụn trong lòng, cả người thần thờ đứng đó tựa như một kẻ mất hồn.

"Người đâu, đem mụ đàn bà bị chồng ruồng bỏ, dạy dỗ con cái bất lực để con hành hung đánh người này đến đây cho ta xử trí."

Vân Minh Hiên cố gắng tránh né ánh mắt của Vân Minh Hạo, dẫn mọi người đi lướt qua, tiến tới vây quanh Vân Thường.

"Đợi. . . Đợi một chút...!"

Vân Minh Hạo giật mình gọi một tiếng, ngăn cản đám thiếu niên trước mặt Vân Minh Hiên.

Sắc mặt Vân Minh Hiên hơi trầm xuống, nhíu mày nói: "Minh Hạo đừng đệ, người còn có chuyện gì ở đây sao? Nếu muốn được yên ổn thì về nhà sớm đi, không thôi lại khiến Đại bá phụ lo lắng."

Vân Minh Hạo do dự, cuối cùng vẫn là cắn răng, khuyên: "Đường huynh, như vậy không tốt, dù sao bà ta cũng là cô cô. . ."

"Đủ rồi!"

Vân Minh Hiên nghiêm nghị quát lớn: "Minh Hạo đừng đệ, người có biết mình đang nói gì không? Cô cô? Á xúng sao? Á là con đàn bà thấp hèn đạo đức bại hoại, gia chủ để ở lại Vân gia đã là đặc biệt khai ân, ở lại đi khắp nơi làm bại hoại thanh danh Vân gia. . . Người đàn bà như vậy cũng xứng

là cô cô ta? Minh Hạo đường đệ, xem ra người váng đầu rồi, còn không đi mau!"

"Đúng vậy, đúng vậy, Minh Hạo Thiếu gia, nhanh tránh ra, đừng làm chậm trễ chính sự của Minh Hiên Thiếu gia!"

"Ả đàn bà như vậy nên phanh thây xé xác! Bà ta căn bản không xứng mang họ Vân, quả thực đã làm mất mặt Vân gia."

"Minh Hạo Thiếu gia che chở ả, nếu gia chủ biết nhất định sẽ không vui đâu!"

"Minh Hạo Thiếu gia còn không tránh ra đi!"

"Tránh ra, tránh ra!"

Huynh đệ Vân Thiếu Hoa lên tiếng trước, đám thiếu niên chung quanh nhao nhao mở miệng. Có thiên tài của Vân gia là Vân Minh Hiên làm chỗ dựa, bọn hăn há lại sợ tên thiếu gia quần là áo lụa Vân Minh Hạo.

"Ta... Ta..."

Vân Minh Hạo luống cuống chân tay, không biết nên làm thế nào cho phải.

Từ nhỏ đã sống trong an nhàn sung sướng, Vân Minh Hạo chưa từng trải qua những chuyện như vậy, lần duy nhất bị đả kích chính là bị Vân Mộ đánh một trận bầm dập, đó cũng là lần đầu tiên hăn đánh nhau với người khác. Thái độ mọi người làm cho hăn có cảm giác bản thân đã gây ra tội ác tày trời, đứng ở phía đối lập với cả Vân gia, dường như đã bị cô lập bởi đám bạn cùng trang lứa.

Khóe miệng Vân Minh Hiên hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia đắc ý: "Minh Hạo đường đệ, có lẽ người vẫn còn chưa biết, con trai của ả này ý vào việc bản thân là Huyền Đồ, đánh tàn phế rất nhiều gia đình và quản sự

của nhà ta, xúc phạm gia quy của Vân gia một cách trắng trợn, hiện tại ta đương nhiên muốn bắt hai mẹ con ả ta lại hỏi tội."

"Huyền Đồ! ? Tên đó đã là Huyền Đồ rồi! ?"

Vân Minh Hạo ngẩn người, Vân Minh Hiên bảo tên hộ vệ đứng bên trái:
"Được rồi, Minh Hạo Thiếu gia đã mệt rồi, hai người các người đưa hân về nghỉ ngơi đi!"

"Vâng, thiếu gia."

Lập tức, hai gã hộ vệ tiến lên, áp sát hai bên Vân Minh Hạo, cường ép đưa hân sang bên.

Ngay trước mặt Vân Minh Hiên, Vân Minh Hạo chẳng có chút dũng khí để phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã hộ vệ của Vân Minh Hiên giơ tay ra bắt lấy Vân Thường.

"Các người. . . Thả ta ra! Thả ta ra!"

Vân Thường bị một gã hộ vệ khống chế cổ tay, chỉ có thể dốc sức giãy giụa: "Ta muốn gặp phụ thân! Ta muốn gặp gia chủ! Ta không đi! Không đi đâu hết!"

Vân Minh Hiên cau mày, sợ chuyện bé xé ra to, vì vậy liền ghé sát vào tai Vân Thường, ngữ khí lạnh lùng nói: "Người có muốn con người gặp chuyện không may hay không, nếu không muốn thì hãy ngoan ngoãn đi theo bản Thiếu Gia, bằng không. . . hừ!"

"Cái gì! ? Tiểu Mộ. . . Các người định làm gì Tiểu Mộ! ?"

Vân Thường quả nhiên ngừng giãy giụa, nước mắt không ngừng tuôn ra.

. . .

Trên đài cao ở Bắc Uyển lâu có hai người đang lẳng lặng đứng nhìn mọi chuyện diễn ra ở phía xa.

"Gia chủ, thật sự mặc kệ chuyện này sao? Dù sao. . ."

"Không cần nói nữa, nó là đứa con bất hiếu không biết dạy con, làm ô nhục thanh danh của gia đình, hiện tại để phòng ba dạy dỗ một lần cũng không phải chuyện xấu, tránh cho sau này ngày càng không an phận."

Nhìn thấy vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt của Vân Thừa Đức, Đặng Thạch Công không dám nhiều lời nữa.

"Vèo!"

Khi hộ vệ chuẩn bị đưa Vân Thường đi thì một trường côn phá không mà đến, cắm chặt xuống mặt đất trước người Vân Thường. Cây côn làm nổi lên một trận gió xoáy, đẩy lui hết tất cả mọi người.

"Vân Minh Hiên, ngươi muốn chết!"

Một thanh âm tràn ngập sát cơ truyền vào tai, trời không rét nhưng ai cũng cảm thấy lạnh lạnh.

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một thân ảnh từ xa vọt đến, thả người xuống trước mặt Vân Thường. . . Người đến, không phải Vân Mộ còn có thể là ai!

"Xin lỗi mẫu thân, con đã tới chậm. . ."

Vân Mộ thu liễm sát ý, vội vàng lấy từ Tàng Giới Luân ra một bộ trường bào khoác lên người Vân Thường.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Vân Thường, trong lòng Vân Mộ khẽ run rẩy. . . Mặc dù hẳn không nhìn thấy cũng như không nghe được những chuyện đã diễn ra trước đó, nhưng hẳn có thể hiểu được mẫu thân mình đã phải chịu tổn thương và khuất nhục như thế nào.

Đáng chết! Những kẻ này tất cả đều đáng chết!

Lửa giận đốt người xen lẫn với sát ý dày đặc, cơn giận trong lòng Vân Mộ sắp bùng phát!

"Tiểu Mộ, Con. . . Con không sao chứ? Con không gặp chuyện gì không may đúng không?"

Vân Thường vui đến phát khóc, ôm Vân Mộ vào trong ngực, hai mắt đã khóc đến sưng đỏ.

"Vâng, con không sao. . . Con không sao. . ."

Vân Mộ run rẩy, sát ý trùng thiên bị sự quan tâm của Vân Thường hòa tan.

Nhìn thấy một màn như vậy, đám hạ nhân chung quanh không khỏi thấy bù ngùi, trong lòng Vân Minh Hạo cũng có chút xúc động, tâm tình phức tạp chưa từng có.

Sắc mặt Vân Minh Hiên âm trầm, ra hiệu cho đám hộ vệ và đám thiếu niên chi thứ âm thầm bao vây mẹ con Vân Mộ.

"Vân Mộ, tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Nghe thấy Vân Minh Hiên quát hỏi, Vân Mộ chậm rãi quay đầu lại, thần sắc hờ hững đáp: "Ngươi muốn hỏi đám gia đình hộ vệ kia hiện tại thế nào đúng không? Ta đã đến, bọn hắn đương nhiên không thể bình an rồi."

"Ngươi. . ."

Vân Minh Hiên còn chưa nói xong, Vân Thiếu Hoa đã nhào ra gào thét: "Thằng con hoang kia đừng làm ra vẻ nữa, ta biết ngươi đang sợ run hết chân tay cả rồi, còn không mau quỳ xuống dập đầu xin tha, may ra Minh Hiên thiếu gia mở lòng từ bi tha cho cái mạng chó của ngươi, bằng không . . ."

"Om sòm!"

Vân Mộ tiện chân đá một cước, trường côn đang đứng thẳng liền đập về phía Vân Thiếu Hoa, hăn còn chưa kịp phản ứng đã bị dính một côn bay thẳng về phía sau, miệng phun máu nằm đơ trên mặt đất, gần như đã hôn mê!

"Ba!"

Trường côn bắn ngược về, quay một vòng rồi rơi xuống tay Vân Mộ.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 28: Thổ Bằng Chi Kính

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Máu! Là máu!"

"Giết người rồi! Hẳn giết người rồi!"

"Không ổn, mọi người mau trốn!"

Nhìn thấy có đống máu, đám đông xung quanh không ngừng kêu lên đầy sợ hãi, vốn dĩ còn có vài tên hạ nhân muốn đứng xem náo nhiệt, nhưng khi thấy có chuyện xảy ra liền vội vã bỏ chạy, sợ tai họa đổ xuống người.

"Đại. . . Đại ca! Thằng con hoang, ta muốn đánh chết người!"

Ngay khi vừa tỉnh táo lại sau cơn kinh hoàng, Vân Thiếu Kiệt phần nộ gào thét nhào về phía Vân Mộ, muốn báo thù cho huynh trưởng. Nhưng chưa đợi hẳn tới gần, một mũi thạch thứ đột ngột mọc lên từ dưới mặt đất, đánh mạnh vào bụng Vân Thiếu Kiệt.

"Phốc!"

Một tiếng vang trầm đục, Vân Thiếu Kiệt bay ngược trở lại, miệng trào máu tươi.

"Huyền Linh Thuật? Người đã lĩnh ngộ được Huyền Linh Thuật? Sao. . .
Làm sao có thể!?"

Hai huynh đệ họ Vân mặt mày tái mét nhìn Vân Mộ, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Được sự trợ giúp của Vân Minh Hiên, huynh đệ bọn hắn đã luyện hóa thành công Huyền Linh, tuy rằng còn chưa lĩnh ngộ ra Huyền Linh Thuật, thế nhưng trong đám Huyền Đồ đã thức tỉnh, bọn hắn cũng có thể được xem là nổi bật, nhưng thật không ngờ ngay cả một kích của Vân Mộ cũng không đỡ được.

Tuy đều là Huyền Đồ, nhưng về bản chất, việc lĩnh ngộ Huyền Linh Thuật và chưa lĩnh ngộ Huyền Linh Thuật rất khác nhau, hưởng chi Vân Mộ không chỉ đã lĩnh ngộ mà còn hoàn toàn nắm giữ, có thể vận dụng một cách tự nhiên.

Huynh đệ Vân Thiếu Hoa tuy rằng có tiềm lực mạnh hơn Vân Mộ, nhưng dù sao tiềm lực vẫn chỉ là tiềm lực chưa phải là thực lực chân chính, thế nên làm sao bọn hắn có thể địch lại Vân Mộ.

"Tiểu. . . Tiểu Mộ. . ."

Vân Thường sửng sờ nhìn Vân Mộ, trong lòng cảm thấy rất khó tin. Nàng thật sự không thể nào tưởng tượng được, rõ ràng con mình thức tỉnh còn chưa đến một ngày, vậy mà đã luyện hóa Huyền Linh, hơn thế nữa còn lĩnh ngộ cả Huyền Linh Thuật.

Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, có mỗi Vân Minh Hạo nghĩ rằng mọi chuyện là đương nhiên. Bởi vì nhờ được Vân Mộ chỉ điểm, khả năng vận dụng Huyền Linh Thuật của hắn mới đột nhiên tăng mạnh, cho nên theo hắn thấy biểu hiện của Vân Mộ lúc này là hoàn toàn hợp lý.

Còn chuyện vì sao Vân Mộ mới chừng ấy tuổi đã biết được nhiều như vậy, với tâm trí còn non nớt của mình, Vân Minh Hạo chẳng mấy may nghi ngờ.

"Không ngờ tên con hoang này đã lĩnh ngộ ra Huyền Linh Thuật. Không lẽ bởi vì ..."

Trong đầu Vân Minh Hiên chợt lóe lên vài ý nghĩ khiến sắc mặt của hắn âm trầm như nước.

Vừa rồi khi Vân Mộ xuất hiện, Vân Minh Hiên đã cảm thấy có gì đó không đúng, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn đối phương đã dùng bí thuật hoặc một phương pháp kì lạ nào đó cưỡng ép luyện hóa Huyền Linh, đã thế còn có thể lĩnh ngộ ra được Huyền Linh Thuật cực kì huyền diệu.

Chắc chắn không sai được, ánh mắt Vân Minh Hiên khẽ liếc về phía Vân Thường, trong mắt lóe lên vẻ tham lam.

...

"Mẫu thân, chúng ta đi thôi, không cần phải van xin bất cứ ai, rời khỏi Vân gia chúng ta vẫn có thể sống thật tốt."

Vân Mộ không để ý đến đám người xung quanh, nhẹ nhàng khuyên Vân Thường rời đi, hắn sợ nếu tiếp tục ở lại bản thân sẽ nhịn không được mà ra tay giết người, hắn không muốn giết người trước mặt mẫu thân, dù sao việc giết người cũng chẳng phải là chuyện gì tốt đẹp.

Một người đã trưởng thành thì có thể kiềm chế được cảm xúc, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sẽ không phẫn nộ.

Việc Vân Mộ có thể kiềm chế được sát ý của bản thân đã là một chuyện rất phi thường rồi.

"Rời đi sao, thế nhưng. . ."

Vân Thường ngật ngừng, không kiềm chế được vẫn quay đầu nhìn về phía Bắc Uyển, vẻ mặt đầy do dự.

Vân Mộ nhìn theo, khẽ nói: "Mẫu thân không cần nhìn nữa đâu, người đã quỳ ở nơi này lâu như vậy, nếu ông ta vẫn còn chút tình phụ tử thì đã xuất hiện rồi. . . Thế nhưng đến giờ vẫn không thấy mặt ông ta đâu, tức là ông ta đã không muốn gặp lại người nữa."

"Thật sao. . ."

Vân Thường nở một nụ cười sâu thẳm, sắc mặt tái nhợt: "Chúng ta đi thôi, đi thôi. . . Không bao giờ trở về nữa!"

"Đi? Các người muốn đi đâu? !"

Hiển nhiên Vân Minh Hiên không có ý định buông tha cho hai mẹ con Vân Mộ, trong lúc nói hẳn đã ngầm ra hiệu cho đám hộ vệ và thiếu niên chi thứ vây hai người lại: "Nơi đây là Vân phủ chứ không phải tiểu tạp viện rách nát của các người, các người nghĩ rằng mình có tư cách ra vô tùy ý hay sao? Đã thế, tên Vân Mộ kia còn làm bị thương đệ tử của Vân gia, đó là một hành động phạm thượng, vi phạm nghiêm trọng quy định của gia tộc, cần phải phế bỏ tu vi, đem làm gương cho kẻ khác!"

"Nói xong chưa?"

Vân Mộ nhàn nhạt hỏi một câu, Vân Minh Hiên ngẩn người: "Cái gì?"

Vân Mộ lẳng lẳng nhìn đối phương, trong mắt không hề có chút cảm xúc nào: "Ta muốn đi, các người không thể ngăn nổi ta."

"Người. . . Người dám xem thường bản Thiếu Gia!"

Lần đầu tiên Vân Minh Hiên bị người xem rẻ, trong lòng rất tức giận. Chỉ có điều, còn chưa đợi hẳn phát tác, Vân Mộ đã ra tay trước, không chút kiêng kỵ.

Côn ảnh ngập trời, thế như sét đánh.

Đại khai đại hợp, lực lượng tuôn trào mạnh mẽ.

...

Điểm huyền diệu của Thổ Băng Thuật là ở chữ "băng".

Như “băng” trong sơn băng địa liệt, như “băng” trong đất lở trời long, đây là một loại sức mạnh hủy diệt, có thể phát ra uy lực vượt xa lực lượng của bản thân người sử dụng.

Vân Mộ được tàn hồn của Thạch Khố trợ giúp, lại ở trong không gian Như Ý luyện tập nhiều lần, rút cuộc đã thành công kết hợp Thổ Băng Chi Kính và lực lượng bản thân làm một. Hiện tại mặc dù hẳn không sử dụng Huyền Lực cũng có thể linh hoạt vận dụng kỹ xảo “băng”, nhẹ nhàng đối phó với đám hộ vệ và đệ tử Vân gia, có thể nói đây là một kỹ năng rất thực dụng.

"Bồng!"

"Bồng! Bồng! Bồng!"

Một cơn lại một cơn, Lực và Kỹ dung hợp với nhau.

Đám hộ vệ và đệ tử của Vân gia thi nhau lăn ra đất, không kẻ nào đứng dậy nổi. Những kẻ này, tu vi cao nhất là Khai Khiếu Hậu Kỳ, tu vi yếu nhất chỉ có Khai Khiếu Sơ Kỳ. Đáng tiếc, dù là Huyền Đồ có thiên phú lực lượng hay là thiên phú tốc độ, hầu như không có ai là địch thủ của Vân Mộ, có người thậm chí ngay cả Huyền Linh cũng không kịp ngưng tụ đã bị đánh nằm co ro trên mặt đất kêu rên không ngừng.

"Tên này quả thực không phải người, làm sao có thể lợi hại đến thế!"

"Hừ, mọi người cùng nhau xông lên! Trước tiên bắt giữ mẫu thân của hắn, để xem hắn còn dám phản kháng hay không!"

Càng ngày càng nhiều hộ vệ và đệ tử tránh né Vân Mộ, có vài tên lạng lẽ tới gần chỗ mẹ của hắn.

Nhìn thấy cảnh này, sát ý trong cơ thể Vân Mộ lập tức bạo phát!

"Muốn chết!"

Thét lên vang trời, Vân Mộ quét ngang trường côn rồi đập mạnh xuống đất.

Huyền Lực phát động, dưới mặt đất mọc lên từng mũi gai nhọn, đánh lui tất cả đám hộ vệ đang xông tới chỗ Vân Thường.

Đối phó với bọn tiểu nhân này, Vân Mộ đương nhiên sẽ không nương tay, chỉ thấy hắn uốn người nhảy lên, trường côn loạn múa, tay chân của đám hộ vệ này lập tức nát bấy, cả đám đau đến ngất đi.

"Không thể tin được... đây ... đây mới là Huyền Linh Thuật! ? Là chân chính Huyền Linh Thuật! ?"

Vân Minh Hạo si ngốc nhìn thân ảnh trong trường, mỗi một động tác của Vân Mộ đều khắc thật sâu vào trong đầu của hắn.

Nếu trước đó Vân Minh Hạo còn tràn đầy tự tin đối với Huyền Linh Thuật của mình, thì giờ đây khi nhìn Vân Mộ vận dụng Huyền Linh thuật một cách lưu loát tự nhiên, trong lòng hắn đã không còn chút kiêu ngạo nào. Mới vừa rồi hắn còn nghĩ đến chuyện làm sao dạy cho đối phương một bài học, hiện tại mới phát hiện bản thân đã suy nghĩ quá nhiều.

...

Chỉ trong giây lát, mười tên hộ vệ và thiếu niên chi thứ đều nằm dài trên mặt đất, không kẻ nào đứng dậy nổi.

Những kẻ vẫn đứng nép ở phía sau nhìn thấy cảnh này thì hãi hùng khiếp vía, trong đầu liền xuất hiện ý nghĩ hoang đường.

Thực lực mạnh đến vậy mà chỉ là một thiếu niên vừa thức tỉnh Linh khiêu
thôi sao? Đối phương không phải là yêu quái biến thành đấy chứ?

Vân Mộ đương nhiên không phải là yêu quái, trên thực tế trận chiến đấu
mới vừa rồi, hầu như tiêu hao tất cả Huyền Lực của hắn.

Nhất giai Huyền Linh Thuật, mỗi một lần thi triển hao phí không ít Huyền
Lực, công pháp tu luyện của Vân Mộ tuy rằng bá đạo nhưng dù sao thời
gian tu hành còn ngắn, mới chỉ ngưng luyện được bảy tia Huyền Lực,
đương nhiên không thể sử dụng một cách thoải mái được.

Cầm theo trường côn, Vân Mộ trở lại bên cạnh Vân Thường.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 29: Trái Tim Của Cường Giả

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Bên ngoài Bắc Uyển, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng kêu rên.

Miệng Vân Minh Hiên há to, kinh ngạc nhìn đám đệ tử trẻ tuổi và hộ vệ nằm la liệt không dậy nổi xung quanh, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Vân Thường cũng kinh ngạc đến ngây người. Nếu không phải vì mẫu tử liền tâm khiến nàng không thể nhận sai được thì có lẽ nàng cũng không dám tin người trước mắt chính là con trai của mình.

Thì ra con của mình lại là một thiên tài? Không những thế còn là một thiên tài có ngộ tính cực kì kinh người!

Vân Thường âm thầm kích động. Có thể trong thời gian ngắn như vậy mà lĩnh ngộ Huyền Linh Thuật đến trình độ này, không phải thiên tài thì là gì.

Ý nghĩ vừa hiện, hai mắt Vân Thường đã lần nữa đẫm nước. Khó khăn mà những năm qua nàng phải chịu trong chớp mắt tan thành mây khói. Bao sự nỗ lực và kiên trì của nàng suốt những năm tháng qua, cuối cùng tất cả đều đáng giá.

...

"Tên con hoang thấp hèn này!"

Vân Minh Hiên phục hồi tinh thần lại, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vân Mộ, hận không thể lột da đối phương: "Không thể tưởng được ngộ tính của người lại cao như vậy, có thể sử dụng Huyền Linh Thuật đến mức xuất thần

nhập hóa. Đáng tiếc cho dù ngộ tính của người có cao hơn nữa nhưng với tư chất một khiếu thì nhất định không thể làm nên chuyện gì đâu!"

"Vân Minh Hiên, còn nhớ rõ ta đã nói gì không?"

"Cái gì?"

Đột nhiên Vân Mộ mở miệng hỏi một câu, Vân Minh Hiên ngẩn người, không hiểu hẳn đang nói gì.

Giọng điệu của Vân Mộ bình thản, nói: "Ta nói rồi, dù chỉ có phế phẩm Huyền Linh ta vẫn có thể đánh bại các người. Hiện tại hãy cho ta xem kẻ được gọi là thiên tài của Vân gia như người đến cùng có bao nhiêu thực lực."

Vừa nói, Vân Mộ vừa bước từng bước về phía Vân Minh Hiên, khí thế vô hình dần dần ngưng tụ.

"Người... Người dám xem thường ta!"

Cảm nhận được một cỗ uy áp to lớn đang tiến thẳng đến, Vân Minh Hiên vô thức lui về sau nửa bước. Lúc này hẳn mới nhận ra, mình lại sợ, chính mình lại có thể sợ? Sợ một tên con hoang có thân phận thấp hèn?

"Ta là thiên tài, là thiên tài số một của Vân gia, tương lai sẽ là truyền kỳ thiên kiêu của Đại Lương Cổ Quốc, sao có thể sợ hãi? Sao có thể? Ta muốn giết người! Giết người!"

Lòng kiêu ngạo của Vân Minh Hiên không cho phép hắn sợ hãi, không cho phép hắn lùi bước.

Giờ khắc này, sự điên cuồng và tức giận đã hoàn toàn kích thích thần trí Vân Minh Hiên, hắn không đợi Vân Mộ tới gần, đã nắm song thứ xông về phía trước!

Lang Nha Thứ!

Một hư ảnh hình sói xuất hiện sau lưng Vân Minh Hiên, dần dần dung nhập vào bên trong song thứ khiến chúng thoát trông tựa như hai răng nanh sắc nhọn, cực kì dữ tợn.

"Xùy!"

Tiếng xé gió vang lên, vô cùng chói tai.

Ngay lập tức, Vân Minh Hiên đã xuất hiện trước mặt Vân Mộ, một kích đánh thẳng về trước, song thứ hướng lên hai mắt Vân Mộ. Rõ ràng hẳn muốn giết chết Vân Mộ với chiêu này.

Vân Minh Hiên là Huyền Đồ có thiên phú tốc độ lại thêm tu vi Luyện Khiếu Hậu Kỳ còn cao hơn Vân Mộ mấy cấp. Hơn nữa được Huyền Linh trợ giúp nên tốc độ càng được phát huy đến mức tối đa. Đừng nói tới Vân gia, cho dù tìm khắp Lưu Vân trấn cũng khó có kẻ nào có tốc độ nhanh hơn hẳn.

Thiên phú của Vân Mộ có hạn, tất nhiên không thể có được tốc độ như Vân Minh Hiên. Tuy nhiên, hẳn dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú, có thể dự đoán được đòn tấn công của Vân Minh Hiên vì vậy khi song thứ của đối phương vừa mới phát động, Vân Mộ đã sớm tránh sang bên cạnh.

"Xùy!"

"Bồng —— "

Một kích của Vân Minh Hiên không trúng, chỉ vừa xướt qua hai má Vân Mộ, đánh lên hòn giả sơn cách đó không xa khiến nó vỡ thành từng mảnh.

Hai má Vân Mộ truyền đến cảm giác rát buốt, hẳn vô thức đưa tay lên sờ, lại chạm trúng một vết thương hở, một dòng máu nhỏ từ đó chảy ra.

"Haaaa...! Ha ha ha ha ..."

Phía đối diện vang lên tiếng cười lớn đầy đắc ý của Vân Minh Hiên. Cho dù một kịch vừa rồi thất bại, nhưng hẳn đã có thể khiến Vân Mộ bị thương. Điều này làm cho bóng đen vẫn bao phủ trong lòng Vân Minh Hiên giảm đi phần nào, vẻ lo lắng trên mặt cũng tản đi không ít, sự tự tin của một thiên tài lại lần nữa trở về: "Vân Mộ, ta nói người là tiện chủng thì người chính là tiện chủng. Còn giả vờ giả vịt, tự cho là mình lợi hại, còn không phải là bại tướng dưới tay bản thiếu gia!"

"Ồ, vậy sao?"

Vân Mộ tùy ý kéo trường côn đặt sau lưng, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Vừa rồi phải chằng người rất sợ hãi? Thế nên, dù chỉ làm ta bị xước nhẹ người cũng rất vui mừng, người nghĩ mình rất giỏi?"

"Người nói cái gì?"

Dáng vẻ tươi cười của Vân Minh Hiên cứng đờ lại, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía Vân Mộ.

Chỉ thấy Vân Mộ từng bước tới gần, vừa đi vừa nói: "Người là một Huyền Đồ Luyện Khiếu hậu kỳ, đối phó với một Huyền Đồ Khai Khiếu sơ kỳ, thảng không phải là chuyện đương nhiên sao? Có gì đáng cho người kiêu ngạo? Cho nên, chắc chắn là người đang rất sợ hãi, vì sợ hãi nên người càng cố tỏ ra phẫn nộ, cố tỏ vẻ mình chẳng hề bận tâm!"

Dường như Vân Mộ có thể nhìn thấu suy nghĩ Vân Minh Hiên, từng lời nói, từng con chữ đều giống như một lưỡi lê, cắm thật mạnh vào lòng Vân Minh Hiên, khiến hẳn tức giận đến run cả người.

"Nói láo! Người đang nói láo!"

Giờ phút này Vân Minh Hiên đã bị chọc điên hoàn toàn. Sợ hãi và phần nề đan cùng một chỗ khiến hãn hầu như đánh mất tất cả lý trí, không còn một chút bộ dạng của Vân gia Thiếu gia.

Tranh chấp vừa rồi, rõ ràng là Vân Mộ rơi xuống hạ phong, nhưng bây giờ người ta lại có cảm giác trái ngược, dường như người gặp bất lợi lại chính là Vân Minh Hiên.

Lang Nha Thứ!

Lại là Huyền Linh thuật lúc này, phương thức chiến đấu cũng không thay đổi, Vân Minh Hiên lại một lần nữa phóng tới Vân Mộ.

Nhưng lần này, Vân Mộ không tránh không né, đem Huyền Lực còn sót lại âm thầm hòa tan vào trường côn, chuẩn bị ra tay.

Lấy tĩnh chế động, dùng dài kháng ngắn, nếu như tốc độ không sánh bằng, vậy dùng tổn thương đổi tổn thương. . . Đây chính là ý định cuối cùng của Vân Mộ.

Thổ Băng!

Trường côn khê rung, lựa tùy tâm chuyển, Vân Mộ mạnh mẽ nhảy tới trước, thế đi tựa như Giao Long xuất hải, từ trước đến nay chưa từng thấy qua.

Vân Minh Hiên bị thủ đoạn liều mạng của Vân Mộ dọa cho mặt tái xanh. Từ trước đến nay, hãn vẫn là một đại thiếu gia quen với cuộc sống an nhàn sung sướng, đương nhiên không có can đảm đồng quy vu tận với đối phương.

Nỗi sợ trong lòng Vân Minh Hiên đã khiến khí thế của hãn giảm mạnh, tựa như bong bóng bị xì hơi, trong mắt hãn dần dần tràn đầy sự kinh hoàng.

"Dừng tay!"

Một tiếng hét to vang vọng trên không, muốn ngăn cản Vân Mộ lại.

Chỉ có điều, Vân Mộ không hề có ý định dừng tay, thậm chí một chút do dự cũng không, trường côn trực tiếp đánh lên phần bụng của Vân Minh Hiên.

"Bồng!"

Một tiếng trầm đục vang lên, Vân Minh Hiên bị đánh bay thẳng ra ngoài, máu tươi từ miệng trào ra như suối.

"Hiên nhi!"

Trong tiếng hô gấp, một thân hình cưỡi trên cự bảo vọt vàng chạy tới, vững vàng tiếp được Vân Minh Hiên. Thấy Vân Minh Hiên không có nguy hiểm tới tính mạng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Huyền Linh hiển hóa, từ hư chuyển thực.

Người đến nhìn qua có khuôn mặt xấu xí, đúng là một vị Huyền Giả đã đạt đến tu vi Huyền Sĩ.

Vân Mộ nhận ra người này, hẳn chính là gia chủ chi thứ ba, cũng là phụ thân của Vân Minh Hiên - Vân Phi Báo.

"Cầu tạp chúng, lão tử bảo người dừng tay người không nghe thấy hay sao?"

Vân Phi Báo nhẹ nhàng buông Vân Minh Hiên ra, hướng về phía Vân Mộ buông lời nhục mạ.

Chân mày Vân Mộ nhíu chặt lại, thái độ cực kì lạnh lùng: "Ta không có điếc, chỉ là . . . Tại sao ta phải nghe lời người?"

"Cái gì?"

Vân Phi Báo không ngờ Vân Mộ dám cãi lại mình, thế nên không tránh khỏi ngã ra trong giây lát, ngay sau đó hấn liền giận tím mặt: "Tên tiện chủng này rõ ràng còn dám to mồm, lão tử đánh chết người!"

Sau khi nói xong, Vân Phi Báo tiện tay cầm lên song thứ của Vân Minh Hiên, mạnh mẽ phóng về phía Vân Mộ!

"Vù vù!"

Đây là lực tạo ra do sức mạnh của Vân Phi Báo chứ không phải do Huyền Linh Thuật, thế nhưng so với tốc độ lúc Vân Minh Hiên thi triển Huyền Linh Thuật lại nhanh hơn nhiều. Vân Mộ lúc này sớm đã kiệt sức, căn bản không thể né tránh, chỉ có thể mặc cho hai vai bị song thứ đánh trúng, máu tươi nhuộm đỏ hai bên vạt áo, thoát tông vô cùng thâm hiểm.

Dù vậy, Vân Mộ vẫn không lùi nửa bước. Tay hấn nắm chặt trường côn, đứng thẳng, lạnh lùng nhìn đối phương.

Một cường giả chân chính, có thể sợ hãi nhưng tuyệt đối sẽ không lùi bước, có thể nhường nhịn nhưng quyết không thể cúi đầu.

Cho dù hiện tại thực lực của Vân Mộ kém xa so với lúc trước, nhưng hấn chưa bao giờ quên cái gọi là cường giả chi tâm

---

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 30: Trấn Định Tự Nhiên

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Tiểu Mộ!"

Vân Thường gào thét thê lương, lão đảo lao đến cạnh Vân Mộ, liều chết ôm hẳn vào lòng.

"Không được đánh, dừng lại... Cầu xin các người, làm ơn dừng tay!!!"

Vân Thường đau khổ khẩn cầu. Nàng chuẩn bị đập đầu van xin thì Vân Mộ giữ lại.

Thấy tình huống này, Vân Phi Báo không tiếp tục ra tay nữa. Nhưng mà khóe miệng hẳn lại nở nụ cười trào phúng. Dường như hẳn rất thích chí khi nhìn bộ dạng thê thảm của hai mẹ con họ.

Hiện tại, Vân Thường thực sự uất hận. Nàng hận bản thân mình yếu đuối, càng hận chuyện mình mất tu vi. Nếu như lúc ấy, bản thân mình kiên cường hơn, dũng cảm hơn dù chỉ một chút thì có lẽ ... càng không bao giờ có loại chuyện như thế này.

"Tiểu Mộ, con chảy máu..."

Vân Thường thấy Vân Mộ cả người đầy máu nhưng nàng lại không dám sờn sóc hẳn, sợ đối phương nổi giận, lại tiếp tục đánh. Nàng lo lắng, đau lòng... nước mắt rơi lã chã.

"Chỉ là vết thương ngoài da, không đáng ngại! Mẫu thân không cần lo lắng cho hài nhi!"

Vân Mộ cố nén đau đớn, gắng gượng chịu đựng, ráng tạo khuôn mặt như lúc bình thường. Nhưng đáng tiếc, sắc mặt hần hiện tại trắng bệch, khiến nàng lại càng thêm lo lắng.

Vân Thường lau đi nước mắt, cắn chặt bờ môi: "Đứa nhỏ này, mất nhiều máu như vậy sao lại không có chuyện gì..."

"..."

Vân Mộ thoáng im lặng. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của hãn đảo một lượt xung quanh. Lập tức hãn nhổ song thứ trên hai vai ra, nhét vội xuống chân. Hai luồng máu tươi lập tức phun lên. Vân Thường thấy vậy thì hoảng sợ, tay chân luống cuống, không biết phải làm thế nào.

Trái tim là suối nguồn sinh mệnh. Do vậy nên Huyền Giả khai mở Sinh Mệnh lực thì năng lực phục hồi mạnh hơn so với các loại thiên phú khác.

Sau một lúc, vết thương trên vai Vân Mộ dần đóng vảy. Tuy nhiên sắc mặt hãn lại chẳng khá hơn chút nào.

...

"Ha ha ha, thú vị thú vị. Lão Tam, người đường đường là thân phận Huyền Sĩ vậy mà lại đi làm khó một tên Huyền Đồ nhỏ nhỏ. Thật sự là càng sống lâu, nhân phẩm càng kém đi rồi!"

Trong tiếng cười lớn, một thân ảnh cao gầy đã đi tới phía bên ngoài Bắc Uyển, đứng đối diện với Vân Phi Báo.

"Cha!"

Nhìn thấy người vừa mới đến, vẻ mặt của Vân Minh Hạo đầy ngạc nhiên mừng rỡ ngay sau đó nhanh chóng tiến đến.

Người đến chính là kẻ đứng đầu đám con cháu dòng chính, phụ thân của Vân Minh Hạo —— Vân Phi Long.

"Xú tiểu tử. Lúc nào cũng chỉ biết gây chuyện khắp nơi, không biết ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta. Bây giờ không đến phiên ngươi nói chuyện."

Vân Phi Long cười mắng một câu nhưng trong câu nói lại không có bao nhiêu ý trách cứ. Tiếp theo, hắn chuyển hướng sang mẩu tử Vân Thường, trên mặt lộ ra vài phần phức tạp.

"Đại ca đã đến, chắc hẳn nhị ca cũng nên xuất hiện rồi?"

Vân Phi Báo vừa dứt lời, một thân ảnh khôi ngô đã xuất hiện trong sân. Người tới chính là người đứng thứ hai trong đám con cháu—— Vân Phi Hồ.

So với hai vị huynh đệ khác thì Vân Phi Hồ tương đối ít xuất hiện. Tính cách của hắn cũng trầm lặng, không thích tham gia náo nhiệt, cũng không thích nói nhiều, nhưng mà không có ai dám xem nhẹ sự hiện hữu của hắn. Bởi vì hắn sinh ra một nhi tử tốt chính là người có được tư chất ngũ khiếu - Vân gia đệ nhất thiên tài Vân Minh Khê.

Ba người đứng đầu trong nhà đều tề tụ tại đây, bầu không khí thoáng cái đã trở nên ngưng trọng.

Không bao lâu, một đoàn hộ vệ đã chạy đến, đem những kẻ bị thương trên mặt đất mang đi ngay sau đó lập tức bao vây mẹ con Vân Mộ lại. Chỉ cần ra lệnh một tiếng, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay bắt người.

"Đợi...Đợi đã nào...!"

Vân Thường do dự một chút nhưng rốt cuộc vẫn cắn răng hành lễ nói: "Vân Thường bái kiến đại ca, nhị ca, tam ca, năm đó. . ."

"Đừng đừng đừng, chúng ta cũng không phải là huynh trưởng của người, không nhận nổi đại lễ này của người."

Vân Phi Báo lạnh lùng từ chối. Trên trán hằn lộ ra một loại đăm đăm không nhận tình thân.

Phần bụng Vân Minh Hiên đau nhức kịch liệt nhưng lại không có cách nào mở miệng nói chuyện. Ánh mắt hằn oán độc đảo qua trên người Vân Mộ.

"Ta. . ."

Vân Thường định mở miệng xin tha nhưng Vân Mộ đã đem nàng kéo về phía sau mình: "Ba vị chủ phòng lão gia, các người tốt cuộc muốn làm như thế nào, cứ nói thẳng đi!"

Vân Mộ nói thẳng như vậy, không có chút cấm kỵ nào. Thực sự hẳn không có quá nhiều thời gian mà đem tinh lực của mình lãng phí ở cái nơi tràn ngập mục nát, lục đục với nhau này.

"Muốn như thế nào?"

Vân Phi Báo tức giận mà cười, nói: "Người vô cớ giết hại hạ nhân của ta, còn dám xông vào Vân phủ tiếp theo còn đả thương phần lớn hộ vệ và đệ tử Vân gia, bây giờ người lại còn hỏi chúng ta muốn như thế nào? Tốt! Vậy lão tử sẽ nói cho tên cấu tạp chúng người biết... Đối phó với một tên hung đồ như người tất nhiên là đánh gãy hai tay hai chân, phế bỏ một thân tu vi sau đó trục xuất ra khỏi Vân phủ!"

"Không! Không phải!"

Vân Thường khẩn trương. Nàng đang muốn giải thích nhưng Vân Mộ đã vượt lên trước tiếp lời: "Lời này của tam gia nói không đúng lắm."

"Không đúng? A! Có cái gì không đúng?"

Vân Phi Báo cười dữ tợn, cũng không vội ra tay. Hắn muốn xem xem đối phương có thể nói ra cái gì hay ho không.

Ánh mắt Vân Mộ bình tĩnh, lộ ra vẻ trấn định dị thường, một chút cũng không có giống như người đã lâm vào khốn cảnh: "Thứ nhất, hạ nhân của Tam gia người tụ tập gây chuyện, mạo phạm đến gia quy. Ta thân là người Vân gia, tất nhiên phải giáo huấn bọn hắn một chút. Tam gia người không cần cảm ơn ta, đây đều là việc ta phải làm."

"Thối lắm!"

Vân Phi Báo điên cuồng hét lên một tiếng, hai mắt trợn ngược thật lớn giống như chuông đồng.

Vân Mộ hoàn toàn đứng im bất động, tiếp tục nói: "Thứ hai, ta không có tự tiện xông vào Vân phủ mà là quang minh chính đại đi vào. Tất cả là do ta mượn được lệnh bài thông hành từ vị ái thiếp kia của Tam gia... Đúng rồi, dù sao lệnh bài này ngày sau cũng không dùng được nữa vậy thì phải phiền Tam gia thay ta trả lại cho vị kia ái thiếp kia của người rồi."

Nói xong, Vân Mộ tiện tay đem một lệnh bài làm bằng đồng ném tới trong tay Vân Phi Báo.

"Cẩu tạp chủng chết tiệt, người vậy mà lại dám trêu đùa lão tử!"

Vừa tiếp nhận lệnh bài, sắc mặt của Vân Phi Báo đã tức giận đến tái đi rồi. Một tay hắn cầm lệnh bài vò thành một cục, hung hăng đập xuống đất.

"Thứ ba..."

Lúc này, giọng nói của Vân Mộ lại lần nữa vang lên: "Gia quy của Vân gia ta có ghi chép, huynh đệ thủ túc tuyệt đối không được phép giết hại lẫn nhau tuy nhiên cũng không có nói qua không cho phép thi đấu giữa các đệ tử. Chắc hẳn vừa rồi các người cũng đều nhìn thấy, ta cùng với đệ tử Vân

gia tử thí là thuộc về độ sức cùng thế hệ nhưng không nghĩ tới bọn hản lại không nói quy củ, ngược lại gọi hộ vệ cùng nhau vây công ta. Nếu thực lực của ta không đủ, chỉ sợ người nằm trên mặt đất hiện tại chính là ta."

Dừng một chút, Vân Mộ lại nói tiếp: "Đương nhiên, kỳ thật ta nói nhiều như vậy nhưng theo các người tất cả đều là nói nhảm, muốn gán tội cho người khác. Có lẽ vừa rồi Tam gia đã nghĩ muốn mượn cớ, chuẩn bị hợp tình hợp lý bắt chúng ta lại sau đó nghĩ cách tra tấn chúng ta."

"Tốt cho một kẻ hoa ngôn xảo biện!"

Vân Phi Báo tức giận quá lại bật cười: "Mặc kệ người nói có lý hay không nhưng không tôn trọng trưởng bối, ngỗ nghịch với gia chủ là sự thật. Người còn cái gì để nói?"

"Không tôn trọng trưởng bối?"

Vân Mộ cười nhạt một tiếng, thần sắc khinh thường, nói: "Tam gia cho là bộ dạng của mình giống một trưởng bối sao? Không hỏi đến đúng sai, không phân biệt phải trái, không để ý đến quy củ của tổ tông, vô cớ ức hiếp vãn bối, vết thương trên vai của ta thế nhưng là do Tam gia người ban tặng... Mà thiếu chút nữa đã quên rồi, vừa rồi Tam gia bảo ta là cậu tạp chủng rồi lại tự xưng mình là lão tử, đây không phải tự chửi mình là con chó sao? Tam gia quả nhiên là có tính cách trung nhân!"

"Thối lắm! Thối lắm! Con chó... Lão tử..."

Giọng nói của Vân Phi Báo đột nhiên tắc nghẹn, lập tức không biết nên quát mắng như thế nào.

Nếu như đã nói không lại, vậy liền động thủ!

Vân Phi Báo thẹn quá hoá giận, thế diện đã mất sạch. Hản vung tay lên ra lệnh cho Huyền Linh cự báo bên cạnh phóng tới Vân Mộ!

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 31: Mai Hoa Ngọc Lệnh

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Oanh!"

Một tiếng va chạm thật lớn vang lên. Mẫu tử Vân Mộ vẫn bình yên vô sự đứng nguyên tại chỗ nhưng ngược lại Huyền Linh cự báo của Vân Phi Báo đã bị Huyền Linh mãng xà ngăn cản.

"Lão Tam, cần gì kích động như vậy!"

Vân Phi Long triệu hồi lân mãng, vẻ mặt tươi cười khuyên:" Vân gia chúng ta vẫn là nơi có công bằng, người đánh nhau với một tiểu bối, truyền ra ngoài chẳng phải khiến người khác chê cười."

"Người..."

Vân Phi Báo nắm chặt tay thành quyền, muốn phát tác nhưng không thể, đành cố nén tức giận nói: "Đại ca, người này tuy còn trẻ nhưng tâm địa xảo trá, miệng lưỡi lươn lẹo, là kẻ đại gian đại ác. Hôm nay nếu không bắt lại tội thì Vân gia chúng ta mới thực sự bị chê cười."

"Không phải vậy."

Vân Phi Long lắc đầu nói: "Người này tuy tuổi còn nhỏ nhưng lời nói không phải là không có lý. Hơn nữa theo như hần nói, đây là so tài độ sức cùng thế hệ, lại không ra tay giết người. Chúng ta thân là bậc trưởng bối vốn nên cố vũ cạnh tranh như vậy, sao có thể vô lí chèn ép vãn bối phát triển."

Vân Phi Báo tức giận: "Chịu thua thiệt không phải con cháu các người nên đương nhiên không thấy tức giận. Đại ca đừng nói chuyện mà không thấy đau thắt lưng sao?"

Vân Phi Long chột nhả lông mày, sắc mặt không vui nói: "Vi huynh chỉ là theo việc mà xét, lão Tam sao có thể vô cớ đổ oan cho người khác như vậy. Hơn nữa việc này rõ ràng là các người làm sai. Nhiều người cùng xông lên đánh một người, kết quả tất cả bị đánh ngã, xem ra Tam đệ phải chình đốn lại thật tốt nề nếp của phòng thứ ba các người rồi."

"Nói láo!"

Vân Phi Báo không kiềm được lửa giận, vẻ mặt bực tức nói: "Chuyện của phòng thứ ba còn chưa tới phiên đám con cháu người xen vào. Đừng cho là ta không biết các người nghĩ như thế nào. Trước mặt ta không cần miễn cưỡng bày ra bộ mặt dối trá kia. . ."

Hai người còn đang tranh chấp không ngừng, một âm thanh trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng đã cắt ngang.

"Này, các người đã nói đủ chưa? Nếu không còn gì, vậy chúng ta đi."

Vân Mộ đưa tay kéo mẫu thân muốn rời khỏi đây, hoàn toàn không xem gia chủ ba phòng ra gì.

Hộ vệ xung quanh hai mặt nhìn nhau, không biết có nên tiến lên ngăn cản không nữa. Bọn hắn thật sự không rõ, hai vị chủ phòng rõ ràng là tới hỏi tội, nhưng sao lại biến thành ngược lại hai người tranh cãi với nhau rồi.

Nội bộ lục đục mẫu thuẫn, ở kiếp trước Vân Mộ đã thấy rất nhiều... Vân Phi Long làm vậy là vì muốn bao che cho con hắn mà không phải là mượn chuyện này để dập tắt khí thế của chi thứ ba hay lôi kéo Vân Mộ. Hắn làm vì chính bản thân có thể tăng thêm chút lợi thế khi tranh chức gia chủ Vân gia.

Đáng tiếc, Vân Mộ đã sớm thất vọng cực độ đối với Vân gia, hoàn toàn không có suy nghĩ ở lại nơi này.

"Muốn đi, không có cửa đâu!"

Vân Phi Báo không quan tâm đến tranh chấp với Vân Phi Long, lần nữa chỉ huy Huyền Linh cự báo xông lên.

Lúc này Vân Phi Long cũng nhú mày, không có ý ra tay giúp đỡ.

"Vân Thừa Đức, tới bây giờ, người còn không ra sao?"

Vân Mộ vừa mở miệng đã gọi thẳng tên gia chủ khiến tất cả những người đứng xung quanh đều cảm thấy kinh sợ.

Vân Phi Báo dừng tay ngay lại, quay đầu nhìn về phía cửa vào Bắc Uyển, chỉ thấy Vân Thừa Đức và lão quản gia không nhanh không chậm, cùng nhau bước tới.

"Bái kiến phụ thân đại nhân!"

"Bái kiến gia chủ!"

Tất cả mọi người xung quanh đều khom người cúi xuống, duy chỉ có mẫu tử Vân Mộ là đứng yên tại chỗ.

"Người chính là con của Vân Thường?"

Vân Thừa Đức khoát tay, miễn đi lễ bái của mọi người, thẳng hướng mẫu tử Vân Thường mà đến: "Người thật to gan, dám gọi thẳng tên của lão phu, mẹ người dạy người như vậy sao?"

"Không, không phải như thế, phụ thân người...."

Vẻ mặt Vân Thường đầy lo lắng, vội thay Vân Mộ giải thích: "Bình thường Tiểu Mộ luôn lễ phép lại rất nghe lời. Nếu không phải vì ta, hẳn sẽ không tự tiện xông vào Vân gia, không ra tay với Vân gia hộ vệ và đệ tử. Phụ thân muốn trách thì trách ta đi, là ta không tốt, đều là ta không tốt!"

"Được rồi, người câm miệng lại!"

Vân Thừa Đức nghiêm mặt, lạnh lùng quát lớn: "Lão phu còn chưa có mù, chuyện nơi đây lão phu tự nhiên thấy rõ ràng. Còn có... Ta và người đã cắt đứt quan hệ phụ tử, sau này không được gọi ta là cha nữa."

"Là... Đúng vậy, gia chủ."

Khuôn mặt Vân Thường hiện rõ vẻ thất vọng, im lặng không nói gì.

Tiếp theo Vân Thừa Đức chuyển hướng sang Vân Mộ, liếc mắt từ trên xuống dưới đánh giá đối phương, chậm rãi nói: "Tiểu tử, người cho rằng dùng chút thủ đoạn như vậy thì có thể lôi kéo sự chú ý của lão phu khiến lão phu sinh ra lòng yêu tài, miễn đi tội của người sao? Lão phu..."

"Gia chủ suy nghĩ nhiều."

Vân Mộ không để ý, cười cười, chỉ mới như vậy đã cắt đứt toàn bộ suy đoán của Vân Thừa Đức, nói: "Kỳ thật, những điều này ta chưa bao giờ nghĩ đến, cũng không để ý qua từng người, gia chủ thật sự đã nghĩ nhiều rồi."

"Hừ!"

Vân Thừa Đức hoàn toàn không ngờ rằng, Vân Mộ ở trước mặt mình mà vẫn dám nói như thế, vẻ mặt sững sờ biến thành trầm như nước: "Tiểu tử, người thực cho rằng lão phu không dám trừng phạt người?"

"Hừ, ta cảm thấy... Người thật sự không dám."

Vân Mộ nhẹ gật đầu, thái độ vô cùng chân thật.

Thoáng cái, tất cả mọi người trợn tròn mắt. Dù là hộ vệ hay chủ phòng, toàn bộ không có ai dám tin nhìn theo Vân Mộ, cho rằng đối phương đã bị điên rồi. Nhất là Vân Thường, hoàn toàn sững sờ ở một bên, đầu óc một sớm quay cuồng.

". . ."

Xung quanh hoàn toàn yên lặng, chỉ có tiếng hít thở đang dần cứng lại.

Nhưng mà ngoài tưởng tượng chính là, Vân Thừa Đức lại không giận dữ, chỉ là sắc mặt hần ngày càng âm trầm, nhìn chăm chăm Vân Mộ.

Trong mắt tất cả mọi người, gia chủ Vân Thừa Đức tuyệt đối là người vô cùng quyết đoán. Tính cách lạnh lùng khắc nghiệt của hắn từ việc cắt đứt quan hệ với nữ nhi thì ai cũng có thể nhìn ra một chút. Vì sao hôm nay lại khác thường như vậy?

Lúc này, Đặng Thạch Công vờ ho hai tiếng, cố ý giảng hòa nói: "Gia chủ, dù sao cũng chỉ là tranh đấu giữa đám tiểu bối với nhau. Theo lão hủ thấy, sự tình cứ quyết định như vậy đi?"

Được rồi? Cứ như vậy là xong?

Mọi người xung quanh sững sờ. Không chỉ lão gia chủ đối tính mà đến lão quản gia cũng giúp mẫu tử Vân Thường nói chuyện. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

". . ."

Trầm mặc thật lâu, Vân Thừa Đức nói với giọng lạnh như băng: "Không tôn trọng trưởng bối, cuồng vọng tự đại, Vân gia chúng ta không thể có kẻ ngỗ nghịch như thế được. Vân gia hộ vệ ở đâu, trục xuất hai người này khỏi

Vân gia cho lão phu, vĩnh viễn không cho phép bước vào Vân gia nửa bước."

"Vâng!"

Hộ vệ hai bên đang muốn tiến lên bắt người, Vân Thường đã vội vàng quỳ xuống cầu xin: "Đợi một chút! Phụ... Gia chủ không nên đuổi chúng ta đi! Tiểu hài tử không hiểu chuyện, nói năng lung tung, thật sự hãnh không cố ý! Gia chủ người rộng lượng không chấp kẻ tiểu nhân, xin người tha thứ cho Tiểu Mộ. Hơn nữa..."

Đang nói giữa chừng, Vân Thường đã từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội to khoảng lòng bàn tay nói: "Gia chủ người xem, ở đây ta có tín vật của Mai gia -Mai Hoa Ngọc Lệnh. Chỉ cần Tiểu Mộ cầm Mai Hoa Ngọc Lệnh tới Mai gia, thì có thể ở trong Mai gia Bí Cảnh tu luyện ba tháng. Tương lai Tiểu Mộ chắc chắn trở nên nổi bật, thành nhân tài của Vân gia, trụ cột của quốc gia. Van cầu người ngàn vạn không thể trục xuất Tiểu Mộ khỏi Vân gia!"

"Mai Hoa Ngọc Lệnh? Mai gia Bí Cảnh?"

Vân Thừa Đức bỗng nhiên biến sắc, một tay túm lấy miếng ngọc bội để trong tay cẩn thận quan sát.

Ai cũng không chú ý tới, khuôn mặt anh tuấn của Vân Minh Hiên bỗng nhả lại, ánh mắt dữ tợn lộ trộn giữa đó là một chút không cam lòng.

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 32: Rời Khỏi Vân Gia

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Mai Hoa Ngọc Lệnh là một bảo vật cực kì quý giá được làm từ một khối trăm năm băng ngọc, lạnh lẽo và tinh khiết tựa như những giọt sương vào buổi sớm mai, khi cầm trong tay có cảm giác rất mát mẻ.

Vân Thừa Đức trước kia đã từng đến làm khách ở Mai gia, may mắn được chứng kiến công dụng của Mai Hoa Ngọc Lệnh, nên chỉ vừa liếc mắt là có thể phân biệt thật giả.

Vật ấy chẳng những là tín vật của Mai gia, mà còn là chìa khóa để tiến vào Mai gia Bí Cảnh.

Lại nói về Mai gia Bí Cảnh, đây là nơi mà tất cả các Huyền sư đều muốn đi vào. Bên trong Bí cảnh không những sở hữu Thiên Địa Nguyên Khí nồng đậm gấp nhiều lần so với bên ngoài, mà còn có rất nhiều thiên tài địa bảo sinh trưởng, có thể dùng để luyện chế ra huyền đan hoặc huyền binh, chỉ cần đạt được một vài loại trong này cũng có thể khiến một kẻ nghèo hèn trở nên giàu có.

Chẳng qua, một nơi như Bí Cảnh không phải thế lực nào cũng có thể sở hữu, cũng như không phải ai cũng có thể tiến vào. Ít nhất, từ lúc Vân Thừa Đức bước chân lên con đường tu hành đến nay, cũng chưa từng có cơ hội tiến vào bất kì Bí Cảnh nào.

Vân Thừa Đức vừa nhẹ nhàng vuốt ve, vừa giải thích về Mai Hoa Ngọc Lệnh, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp.

Nếu không phải vì Mai gia Bí Cảnh có quá nhiều hạn chế, e rằng Vân Thừa Đức đã chiếm giữ Mai Hoa Ngọc Lệnh làm của riêng rồi.

Vân Mộ trầm mặc, ánh mắt khẽ liếc qua hai cha con Vân Minh Hiên, trong lòng xuất hiện vô số đầu mối.

Nhìn phản ứng của hai người này, chỉ sợ đã sớm biết về Mai Hoa Ngọc Lệnh, cho nên suốt thời gian qua, vị đại thiếu gia của Vân gia đệ tam phòng Vân Minh Hiên này mới lao tâm khổ tứ, suy tính trăm phương nghìn kế nhằm đuổi mẹ con Vân Mộ ra khỏi Vân gia. Bởi vì, chỉ khi mẹ con Vân Mộ không còn là người của Vân gia nữa thì Vân Minh Hiên mới có thể tùy ý làm điều hăn muốn.

Khó trách kiếp trước mẫu thân vừa mới qua đời, Vân gia đã vội vã cướp đi thi thể của người, thì ra tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì muốn giành lấy Mai Hoa Ngọc Lệnh trong tay Vân Thường.

Trong chốc lát, rất nhiều tình tiết không liên quan bắt đầu xâu chuỗi lại với nhau, khiến cho tất cả nghi ngờ trong lòng Vân Mộ trước kia đều sáng tỏ.

Về việc tại sao hai cha con Vân Minh Hiên lại biết được chuyện này, Vân Mộ cũng không thấy kì lạ, dù sao trên đời này không có bức tường nào lại có thể hoàn toàn ngăn được gió.

...

“Phụ thân đại nhân!”

Vân Phi Long là người phải ứng nhanh nhất, hăn vội vàng nói: “Đứa con trai này của tiểu muội tuy có ngộ tính không tệ, nhưng cuối cùng cũng chỉ có tư chất một khiếu, một vật quý giá như vậy giao cho hăn thật sự quá lãng phí, không bằng giao lại cho một số đệ tử kiệt suất trong Vân gia chúng ta thì tốt hơn.”

Vân Phi Long vừa nói xong, mọi người đều cảm thấy sững sốt, đặc biệt là Vân Minh Hạo, hăn cứ đứng đó ngẩn ngơ nhìn cha mình, cứ ngỡ đó là một ai đó xa lạ.

“Đúng vậy, đúng vậy, đại ca nói rất đúng!”

Vân Phi Báo vội vàng phụ họa: “Xin phụ thân minh xét, thay vì đem một cơ duyên như vậy giao cho một đệ tử tư chất tầm thường lại còn ngộ nghịch, như vậy còn không bằng giữ lại cho những đệ tử ưu tú và trung thành với Vân Gia, nói không chừng đây chính là cơ hội cho Vân gia chúng ta quật khởi.”

Hai kẻ này mới vừa rồi còn như nước với lửa, không ai chịu nhường ai, thế mà bây giờ lại kẻ tung người hứng, suy nghĩ không mưu mà hợp, chỉ có Vân Phi Hồ là vẫn trầm mặc như cũ.

“ Ừm”

Vân Thừa Đức gật gù đắc ý, vừa vuốt cằm vừa ngắm nghía ngọc bội trong tay. Nãy giờ Vân Thường vẫn im lặng, lúc này trông thấy biểu cảm của Vân Thừa Đức trong lòng liền cảm thấy lo lắng, muốn xông lên lấy lại ngọc bội nhưng vẫn còn do dự.

Vật này là thứ trước đây Mai gia đưa cho Vân Thường coi như đèn bù tổn thất, Vân Thường vẫn luôn giữ gìn cẩn thận để sau này đưa lại cho Vân Mộ. Nếu như Vân Mộ không thể thức tỉnh Linh Khiếu, nàng sẽ đem vật ấy tặng lại cho Vân gia, đổi một đời bình an phú quý cho con trai mình. Nhưng hiện tại Vân Mộ đã thành công thức tỉnh linh khiếu, không thể nghi ngờ Mai Hoa Ngọc Lệnh sẽ trở thành một trợ lực to lớn cho tiền đồ của Vân Mộ, làm sao có thể tùy ý kẻ khác cướp đoạt hoặc đem đi trao đổi được.

Giờ phút này, Vân Thường cảm thấy cực kì hối hận và tuyệt vọng. Nàng không thể tin rằng, cha và các vị huynh trưởng của mình lại thực muốn cướp đi cơ duyên nàng để lại cho con trai mình. Những kẻ này, ai cũng vì lợi ích của bản thân mình, họ thật sự còn là người thân của mình sao? Trong lòng bọn hắn, ngoại trừ lợi ích ra còn có chỗ cho tình thân sao?

“Phụ thân, đây là con để dành cho Tiểu Mộ, nó thuộc về Tiểu Mộ mà phụ thân...”

Vân Thường nước mắt tràn mi, nàng vẫn cố gắng ôm lấy một tia hi vọng cuối cùng, hi vọng vào việc Vân Thừa Đức vẫn còn chút tình yêu thương cho mẹ con nàng.

Nhìn thấy mẫu thân khóc lóc thê lương như vậy, hai tay Vân Mộ dần siết chặt, sát ý trong lòng hãn đang điên cuồng nổi lên. Hãn có thể mặc kệ cái ngọc lệnh chó má gì đó, cũng mặc kệ tương lai của mình như thế nào, nhưng hãn lại không thể mặc kệ cảm giác của mẫu thân.

“ Như thế này đi!”

Vân Thừa Đức nắm chắc ngọc bội trong tay, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Lão phu tạm thời giữ ngọc bài này, nếu trong vòng năm năm, con trai của người có thể bước chân vào cảnh giới Ngưng Khiếu, lão phu sẽ đem ngọc bài này trả lại cho hãn, đồng thời đích thân tiễn đưa hãn vào Bí Cảnh. Ngược lại, nếu hãn thất bại như vậy có giữ ngọc bài này cũng vô dụng, để tránh lãng phí ta sẽ tặng nó cho những người khác ưu tú hơn. Đương nhiên, để công bằng hơn, lão phu sẽ ban cho con người một số lễ vật coi như đền bù tổn thất.”

“Không! Con không cần người đền bù gì hết! Hãy trả lại Mai Hoa Ngọc Lệnh cho con!”

Vân Thường chán nản, tuyệt vọng. Nhiều lần nàng muốn xông lên đoạt lại ngọc bội, nhưng đều bị Vân Mộ giữ lại.

“Vì cái gì? Vì cái gì mà các người lại đối xử với mẹ con chúng ta như vậy?”

Vân Thường la hét giãy giụa, kêu gào thảm thiết, giờ phút này trong lòng nàng chỉ tràn ngập oán hận: “Năm đó các người bức ta đến Mai gia, bây giờ

bọn vô lại các người lại cướp đồ của con ta! Các người không phải là người! Tất cả các người đều là ma quỷ, là ma quỷ!”

Mặc cho Vân Thường chữa bói, đám người Vân Thừa Đức vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

...

Sau một lúc mắng chửi Vân Thường đã mỏi mệt đến mức ngồi bệt xuống đất, trông nàng như một cái xác không hồn, hai mắt trống rỗng vô thần. Nàng đã không còn chút hi vọng nào vào gia tộc, vào người thân và cả tương lai.

“Mẫu thân đừng lo, con vẫn còn đây, dù cho không có Mai Hoa Ngọc Lệnh, con trai của người vẫn có thể trở nên xuất chúng!”

Thanh âm Vân Mộ truyền vào tai Vân Thường, đôi mắt nàng đã xuất hiện chút sắc thái.

“Ha ha... Ha ha ha...”

Vân Thường bỗng nhiên cười to, tiếng cười của nàng đầy đau xót, thê lương: “Đây chính là Vân gia, đây chính là thân tình ... Tiểu Mộ! Con hãy nhìn cho kỹ! Nhớ kỹ khuôn mặt của từng người trong bọn họ, vĩnh viễn không được quên, không được quên!”

Trong tiếng gào thét đầy giận dữ, tóc Vân Thường dần chuyển sang màu trắng, hai mắt đỏ ngầu lộ ra hung quang nhàn nhạt.

“Mẫu ... Mẫu thân!”

Vân Mộ nhìn những thay đổi đang diễn ra trên người Vân Thường mà ngây dại. Hắn thật sự không ngờ sau khi bị kích thích Vân Thường lại trở nên

như vậy. Phải đau khổ, tuyệt vọng đến dường nào mới có thể khiến tóc một người chuyển sang màu tuyết trắng thế kia.

Vân Mộ nhẹ nhàng đưa tay chạm vào mái tóc trắng của mẹ mình, ngón tay hần run lên nhẹ nhẹ, hai giọt nước trong suốt rơi ra từ khóe mắt, trong lòng hần dường như có gì đó đang vỡ nát.

Tâm tình chấn động kịch liệt khiến cho Vân Mộ không nhận ra thay đổi trong cơ thể. Một đám khí tức kì lạ chậm rãi sinh ra trong người Vân Mộ, lặng yên truyền vào trong tim hần.

“Các người... lũ súc sinh!!”

Vân Mộ bỗng nhiên phát lực, nắm chặt trường côn đánh về phía Vân Thừa Đức.

Lúc này, hần chẳng màng tính toán chuyện được mất hơn thua nữa, hần chỉ biết bản thân cần phải làm gì đó, cho dù cuối cùng không thể lay chuyển được bất cứ thứ gì đi chăng nữa, hần vẫn muốn dốc sức mà làm, hần không muốn vì sự trầm mặc của ngày hôm nay mà hối tiếc mãi về sau.

“Hừ! Không biết tự lượng sức!”

Vân Thừa Đức khẽ phất tay, một đạo khí kinh sắc bén đánh bật Vân Mộ về phía xa, máu tươi từ trong miệng hần phun ra.

Chênh lệch thực lực giữa Huyền Đồ và Huyền Sư tựa như một cái hố rộng không thể vượt qua, cho dù Vân Mộ thân kinh bách chiến, đứng trước sức mạnh tuyệt đối, cũng chỉ có thể vô lực mặc người giẫm đạp.

Dường như Vân Thừa Đức e ngại chuyện gì đó nên xuất thủ vẫn còn lưu tình không ảnh hưởng đến tính mạng của Vân Mộ, cũng không tiếp tục ra tay.

Vân Thường vội vàng lao ra ôm lấy Vân Mộ, hai con mắt đỏ ngầu phẫn nộ nhìn chăm chăm Vân Thừa Đức, sẵn sàng liều mạng bảo vệ con.

“Mẫu thân, con không sao, hãn không dám làm gì chúng ta đâu.”

Vân Mộ đưa tay lau vết máu nơi khoe miệng, loạng choạng đứng lên. Cơ thể hãn hiện tại cực kì yếu ớt, cả người lắc lư tựa như sắp ngã, thế nhưng cuối cùng vẫn đứng vững được, ánh mắt hãn đăm đăm liếc nhìn đám người Vân gia đứng xung quanh.

Nhìn Vân Mộ khiêu khích hết lần này tới lần khác, Vân Thừa Đức cực kì tức giận, chỉ là khi cân nhắc hơn thua trong đó, hai nắm tay lại dần buông lỏng.

Trong mắt người khác, chẳng qua Vân Thường chỉ là một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ, còn Vân Mộ chỉ là một tên con hoang không có cha. Thế nhưng trong lòng Vân Thừa Đức lại suy nghĩ khác, dù sao Vân Thường cũng từng là con dâu của Mai gia, mặc cho hãn là gia chủ của Vân gia, cũng không thể tùy ý xử lí được.

Huống chi, lúc xưa khi Vân Thường ôm Vân Mộ trở về nhà, không ai biết được cha đứa bé là ai, liệu có quan hệ gì với Mai gia hay không. Nếu không may, Vân Mộ thật sự là hậu nhân của Mai gia, Vân Thừa Đức lại hại chết hãn, chắc chắn Mai gia sẽ cực kì giận dữ, hậu quả vừa nghĩ đến thôi đã thấy sợ.

Đúng là Vân Mộ đã nhìn thấu điểm này nên mới chắc chắn Vân Thừa Đức không dám giết mẹ con hãn, cùng lắm là trục xuất ra khỏi Vân gia mà thôi.

Điều này Vân Mộ cầu còn không được, nói gì đến việc không tình nguyện chứ.

...

“ Vân Thừa Đức, hơn mười năm trước, các người vì lợi ích của Vân gia, buộc mẹ ta phải gả đến Mai gia, khiến người sau đó phải mang theo khuất nhục trở về, tất cả những đau khổ mà mẫu thân ta đã chịu đựng từ trước tới nay đều do các người ban tặng ...”

Nói đến đây, Vân Mộ ngừng đầu nhìn quanh, trong ánh mắt lạnh như băng lộ ra một tia dữ tợn: “ Về phần Mai Hoa Ngọc Lệnh, Vân gia các người nhớ giữ gìn cho thật tốt, trong vòng năm năm ta nhất định tự tay đoạt về. Không chỉ thế, tất cả những uất ức mà mẫu thân ta đã phải gánh chịu, ta cũng sẽ trả lại toàn bộ.”

Dứt lời, Vân Mộ lấy ra Thiên Huyền quyết từ trong Tàng Giới Luân ném xuống dưới chân Vân Thừa Đức.

“Người...”

Vân Thừa Đức đuối lý, thẹn quá hóa giận, quát lớn:

“Không có Vân gia, nào có các người? Hai kẻ vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát! Cút! Cút ra khỏi Vân gia cho lão phu!”

“...”

Vân Thường không nói một lời, yên lặng mang theo Vân Mộ đã bị trọng thương rời khỏi Vân gia.

Nhìn bóng dáng cô đơn của hai mẹ con Vân Thường, mọi người không khỏi đều trầm mặc.

Phong quyển lưu vân tán,

Khô diệp táng thiên biên.

Lai thời vị kiến lệ,

Khứ thời bạch phát tiêm.

Dịch thơ:

Gió quét tàn mây biếc,

Lá khô dụi mé trời.

Tối, chưa trông nước mắt,

Về, tóc dẹt màu vôi.

-- BaoLam --

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 33: Thiếu Niên Lạc Phách

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 34: Thần Miếu Núi Hoang

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Tha... Quỷ đại nhân tha mạng! Chúng ta sẽ không bao giờ ăn vụng đồ cúng nữa! Không bao giờ nữa!"

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không dám nữa rồi!"

"Không nên ăn chúng ta, thực không thể ăn chúng ta!"

"Đúng vậy đúng vậy, không thể ăn chúng ta!"

...

Trương Nhiên liều mạng cầu xin tha thứ, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, bộ dạng kia quả thực còn trông thê thảm hơn so với khóc cha mẹ chết.

Chu mập ở bên cực lực phụ họa, càng sợ hãi, tốc độ ăn của hắn lại càng nhanh, trong chốc lát mà bánh bao trong lòng hắn đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

"Mẫu thân, bên ngoài có người đến?"

Trong miếu vang lên tiếng gọi, "Nữ quỷ tóc bạc" lạnh lùng nhìn hai người một cái sau đó xoay người bỏ đi.

"Chỉ là hai tiểu tử ít tuổi, không có gì đáng ngại... Con làm xong việc chưa? Có cần mẫu thân giúp gì hay không?"

"Không cần không cần. Cứ để hài nhi xử lý là được. Con đang lột da nó, rất nhanh sẽ xong... Nhưng da của nó rất dày, cũng không biết thịt có ngon hay

không nữa. Đợi chút nữa lấy xương nấu canh, cái da này vừa lúc có thể dùng làm áo chống lạnh."

"Ừ, vậy mẫu thân đi nấu nước, chút nữa có thể nấu rồi."

...

Nghe đối thoại từ trong miếu truyền ra, Trương Nhiên và Chu mập sợ đến mức cả người xụi lơ, ngay cả sức để chạy trốn cũng không có.

Trời ạ! Nữ quý tóc bạc kia vậy mà đã hại chết một người, còn sinh một tên tiểu quý. Nó đang giúp quý mẫu xử lý thi thể trong miếu.

Tàn ác! Thật sự quá tàn ác rồi!

Vì sao ông trời không hạ sét, đánh chết những ác quý thương thiên hại lý này đi? Vị tổ tông nào nhanh hiển linh, nếu không Trương gia chúng ta thật sự tuyệt hậu!

Vừa nghĩ đến việc mình sắp bị lột da róc xương, cả người Trương Nhiên đã cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Ngay đến Chu mập vốn phản ứng chậm chạp, lúc này mặt cũng tái xanh.

...

"Mẫu thân, người tới là khách. Không bằng gọi hai người bên ngoài cùng vào ăn đi, dù sao nó cũng rất lớn, thịt lại nhiều, hai chúng ta sẽ ăn không hết."

"Ăn không hết có thể giữ lại ăn dần, cần gì phải chia cho người khác."

"Không sao đâu người. Thịt phải ăn tươi sống mới tốt, dù sao con cũng có thể đi kiếm tiếp."

"..."

Âm thanh trong miếu lại vang lên lần nữa, Trương Nhiên và Chu mập một trận sồn tóc gáy. Mẫu tử quý này không chỉ sắp ăn thịt người mà còn muốn mời bọn họ cùng ăn, thực sự là điên cuồng biến thái!

Không được! Phải chạy! Không thể ngồi chờ chết!

Hai người khó khăn bò lên khỏi mặt đất, trong lòng mới hiện lên một chút ý nghĩ phản kháng đã thấy nữ quý tóc bạc quay lại.

"Các người vào đi. Con ta mời các người cùng ăn."

Nghe nữ quý tóc bạc nói, hai chân Trương Nhiên và Chu mập mềm nhũn, lại quỳ rạp xuống đất lần nữa.

"A... A a, quý đại nhân không cần khách khí. Chúng... Chúng ta không đói bụng..."

"Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không đói bụng!"

Hàm răng Trương Nhiên đánh vào nhau cầm cập, môi run lấy bầy.

Ngay cả Chu mập vốn là loại người thèm ăn như mạng cũng suýt nữa phun hết bánh bao vừa mới ăn.

Lúc này, một thiếu niên chừng mười hai, mười ba tuổi từ bên trong đi ra.

Thiếu niên kia cả mặt và đầu toàn máu là máu, trong tay cầm theo một thanh sài đao(dao bổ củi), máu từ trên đó thi nhau nhỏ xuống, rõ ràng là khuôn mặt tươi cười nhưng khi người khác nhìn vào lại có cảm giác dữ tợn khủng khiếp.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trương Nhiên và Chu mập lập tức sụp đổ, co rúm người lại kêu rên không ngừng.

"Quý đại nhân, chúng ta sai rồi, không nên giết ta! Không nên giết ta!"

"Đúng vậy, đúng vậy, không nên giết chúng ta!"

"Hai vị quý đại nhân, về sau ngày lễ ngày tết, chúng ta nhất định thắp nhiều hương nhiều nến cho các vị!"

"Đúng vậy đúng vậy!"

...

Nhìn thấy hai người đang nói lung tung không đầu không cuối, thiếu niên sững sốt một chút nhưng ngay sau đó lập tức khinh bỉ, nói: "Hai người các người không được nói bậy. Cái gì mà quý đại nhân, tên ta là Vân Mộ. Đây là mẫu thân của ta, chúng ta đều là người, không phải quý."

"A?"

"Cái gì?"

Trương Nhiên và Chu mập bỗng ngây ngốc tại chỗ, mở to mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới mẫu tử đối phương.

Có tay có chân, còn có bóng...Dường như, giống như, chắc không phải là quý... Lẽ nào thực sự mình hiểu lầm rồi!?

Vẻ mặt hai người dịu xuống nhiều nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm như cũ. Nhìn thiếu niên gọi là Vân Mộ ở trước mắt này thực sự quá kinh khủng rồi.

"Ách! Xấu hổ, vừa mới xử lý một con heo rừng, nên cả người là máu."

Vân Mộ cúi đầu nhìn lại người mình, bật cười khanh khách. Hẳn biết rõ cả người mình đầy máu, xác thực là gây chú ý vì vậy xoay người đi ra phía sau miếu.

"Heo... heo rừng?"

Trương Nhiên và Chu mập hai mặt nhìn nhau, trên đầu đầy một mảng xám xịt.

"Trương Nhiên, chúng ta có đi hay không?"

"Tên mập nhà người chỉ toàn là thịt, đi hướng nào mà đi?"

"Thế chẳng lẽ ở lại ăn như vậy... Phải làm như vậy?"

"Vô nghĩa! Nếu bọn họ là quý, chúng ta có thể chạy được sao? Còn nếu bọn họ không phải quý, ở lại càng thêm an toàn chứ sao nữa."

"Hả hả, cũng là người thông minh."

"Đương nhiên!"

...

Hai người miệng chưa động, toàn bộ dựa vào ánh mắt và vẻ mặt mà trao đổi.

Sau một lúc, Vân Mộ lại lần nữa đi ra, trên người đã đổi một bộ áo vải sạch sẽ, tóc đen ướt đẫm tùy ý buộc ở sau lưng, cả người nhìn qua thần thanh khí sáng, rất có mấy phần khí khái của thiếu niên.

"Người... Người họ Vân? Các người là người của Vân gia?"

Trương Nhiên tâm tư nhạy bén, bỗng nhiên nghĩ đến lời Vân Mộ vừa tự giới thiệu.

Nhắc đến Vân gia, vẻ tươi cười trên mặt Vân Mộ nhạt đi, sau đó lắc đầu nói: "Ta họ Vân, mẫu thân ta cũng họ Vân, nhưng chúng ta không phải người của Vân gia... Chí ít, hiện tại không phải, về sau cũng không phải."

"Ách?"

Chu mập gãi gãi đầu, nghi hoặc hỏi: "Thế là làm sao? Vậy rốt cuộc có phải hay không?"

"Bộp"

Trương Nhiên quỳnh lên, không chút nề nang đập cho Chu mập một cái, thấp giọng quát: "Ngu ngốc! Tên mập nhà người thiếu năng hả! Người ta có phải người Vân gia hay không, liên quan gì đến người!"

"Không phải người hỏi trước sao? Sao lại đánh ta!"

Chu mập ôm đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn sang, Trương Nhiên cũng vô cùng thất mắc.

Vân gia là thổ bá vương ở vùng xung quanh Lưu Vân trấn này, không người không biết, không người không hiểu. Cho nên khi nghe nói đến thiếu niên họ Vân, Trương Nhiên không tự giác nghĩ tới Vân gia. Tuy nhiên nếu đối phương đã không muốn thừa nhận, Trương Nhiên cũng không tiện hỏi nhiều, tránh cho rước lấy họa vào thân.

Vân Mộ nhìn ra được những suy nghĩ trong lòng hai người, không phủ nhận, nhún vai, mang theo hai người này đi vào trong miếu.

...

...

Tàn miếu rách nát, mạng nhện giăng đầy.

Một thần tượng cao khoảng ba trượng ngã đổ ở bên cạnh, phủ đầy bụi bặm trầm tích, khắp nơi loang lỗ vết tích thời gian, hiển nhiên đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Thời đại Thần Đạo qua đi khiến cho toàn bộ thần miếu cũng sụp đổ theo, nơi đây là một trong số đó.

Nhưng mà không có người biết, thần linh tuy rằng vẫn lạc, nhưng Thần Vị truyền thừa lại mãi mãi trường tồn, chỉ vì rất nhiều nguyên nhân khác nhau mà không hiện thế. Thẳng đến sau tai biến, mọi người mới dần dần phát hiện thần miếu có rất nhiều chỗ huyền diệu. Kết quả là, từng tòa thần miếu rách nát lại lần nữa tái hiện nhân gian, huy hoàng tái khởi.

Vân Mộ vừa khéo là người biết rõ bí mật này, chỉ tiếc ở đời trước sau khi tai biến phủ xuống, rất nhiều thần miếu đều bị các thế lực lớn chiếm cứ. Lúc đó Vân Mộ mới chỉ là một Huyền Sư nho nhỏ, căn bản không có tư cách nhúng tay đi tranh đoạt thần miếu. Mà một đời này, hãn đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Do đó ba tháng trước, sau khi rời khỏi Vân phủ, Vân Mộ liền lấy danh nghĩa tìm tu, mang theo mẫu thân tới tòa thần miếu bị tàn phá này. Lúc đó Vân Thường nản lòng thoái chí, thậm chí có chút hận đời, ở ẩn tại nơi này trái lại hợp với tâm ý của nàng.

Mà nơi đây, chính là thần miếu duy nhất ở vùng gần Lưu Vân trấn, cũng là một trong số ít thần miếu ở toàn bộ biên cảnh Tây Nam.

Vân Mộ không chút nào hối hận về việc rời khỏi Vân gia, bởi vì tòa thần miếu này sẽ là căn cơ để hãn đặt chân lên loạn thế sau này. Nếu không thể thay đổi tất cả thì ít nhất hãn cũng phải giữ lại cho mình một nơi an bình, một chốn thiên đường để về.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 35: Tạo Hóa Diệu Huyền Đan

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Đại sảnh thần miếu, ánh lửa bập bùng.

Không gian bên trong, một cái nồi đá được đặt trên đồng lửa, đang sôi ùng ục, hơi nóng tỏa ra khắp nơi, mùi thịt nồng đậm tràn ngập bốn phía.

Vân Mộ vừa múc canh thịt thay mẫu thân, vừa dò hỏi: "Giờ đã quá nửa đêm, không biết hai vị tiểu ca chạy đến nơi hoang sơn dã lĩnh này làm gì?"

"Ách!"

Chu mập theo bản năng mà nhìn sang Trương Nhiên, người sau hai con người khê đảo, đang muốn bịa chuyện thì giọng nói hờ hững của Vân Mộ bỗng truyền đến: "Chúng ta là dạng bèo nước gặp nhau, qua hôm nay có lẽ không còn gặp lại, vị tiểu ca này không cần mất công nói dối làm gì. Nếu đã có duyên, chi bằng cùng nhau trò chuyện đôi câu xem sao!"

"Ách?"

Trương Nhiên giật nảy mình, lại thầm đánh giá thiếu niên trước mắt lần nữa, tim hẫng bỗng đập nhanh, trong lòng nổi lên sự hoảng sợ không lí do,... Bình tĩnh lạnh nhạt, lãnh đạm hào hiệp, nhìn đối phương thế nào thì đó cũng không phải tính cách mà một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi nên có.

"Thật ra chúng ta bị người ta truy đuổi cho nên mới chạy đến đây."

Chu mập hoàn toàn không chịu nổi sự hấp dẫn của canh thịt, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng, hãnh chủ động mở miệng kể lại những việc mà hai

người đã trải qua. Đầu tiên từ chuyện cha mẹ mất phải sống lang thang đến khi lưu lạc chạy trốn khắp nơi, từ ăn cắp vặt đến trộm đồ cúng của người chết, hầu như chuyện gì đã làm qua đều kể.

Nghe chuyện của hai người bọn họ, Vân Mộ thốn thức không thôi. Ngay cả Vân Thường luôn lạnh nhạt với mọi thứ, ánh mắt nhìn về phía hai người cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Ăn cơm xong, bốn người từng người đều lâm vào trầm mặc.

...

Sáng sớm hôm sau, khi những tia nắng đầu rơi xuống, đuổi đi chút hơi lạnh.

Nhân lúc mẫu tử Vân Mộ còn chưa tỉnh, Trương Nhiên lặng yên kéo Chu mậ rời thần miếu.

Hai người này rời đi nhưng họ không biết ở phía sau có ánh mắt dõi theo, nhìn cho đến khi hai người đã đi xa hẳn.

Từ đầu đến cuối, Vân Mộ không hỏi tên hai người cũng không hỏi bọn họ định đi đâu. Chính như hắn đã nói, đôi bên chỉ là duyên bè nước, gặp một lần rồi thôi, sau này có lẽ không bao giờ gặp lại nữa.

...

"Người đi rồi?"

"Vâng mẫu thân. Bọn hắn chắc sẽ không trở lại nữa."

Bước vào trong miếu, Vân Mộ và mẫu thân cùng nhau quét dọn sạch sẽ nơi này.

"Tiểu Mộ, về sau chúng ta sẽ ở lại đây sao?"

"Dạ, từ nay về sau nơi này chính là nhà của chúng ta."

Vân Mộ cười gật đầu. Cho dù hẳn không nói, nhưng thân là mẫu thân, Vân Thường sao thể không biết trong lòng nhi tử tràn đầy tâm sự hơn nữa nàng cũng không muốn làm lỡ thời cơ của Vân Mộ. Dù sao bây giờ nhi tử còn trẻ, còn chưa đến mười ba tuổi, không nên ở lại nơi này cùng mình sống qua những ngày kham khổ.

Vân Thường do dự một chút, khuyên can: "Tiểu Mộ, kỳ thật chúng ta có thể tới Loạn Lâm Tập sống, dù sao nơi đây hoang sơn dã lĩnh, không thuận tiện làm chuyện gì cả."

"Không sao đâu mẫu thân. Nơi đây rất tốt, không gian thanh tĩnh an bình, tương đối thích hợp tu hành."

Vân Mộ nhìn ra sự lo lắng mẫu thân, vì vậy trấn an nàng.

Trải qua tròn ba tháng khổ tu, huyền lực của Vân Mộ đạt tới mười hai chuyển, Khai Khiếu Kỳ đã sắp đại thành, hư ảnh Huyền Linh dần trở nên rõ ràng như thật, vận dụng Huyền Linh Thuật càng đến mức xuất thần nhập hóa. Dù cho lần nữa giao đấu với Huyền Đồ như Vân Minh Hiên thì Vân Mộ chắc chắn không cần liều mạng. Hẳn cũng có thể tiêu diệt đối phương dễ dàng.

Hơn nữa sau khi trải qua sự rèn luyện của Thiên Hồn Bách Luyện, tinh thần hồn lực của Vân Mộ từ hai độ đã vững vàng tiến tới năm độ, hiện tại nếu so sánh thì không hề thua những đệ tử thiên tài của Vân gia. Tuy nhiên càng về sau thì tinh thần hồn lực tăng lên lại càng khó.

Vân Mộ cũng không bỏ qua hay tạm dừng việc tu luyện Vân Thể Thiên Phong Thuật. Bây giờ hẳn đã nắm giữ một cách thuần thục mười thức đầu trong bảy mươi hai thức rèn thể, thân thể xương cốt, cơ bắp gân mạch đều

đã mạnh hơn trước rất nhiều. Cho dù đối với Huyền Giả, sức chống chịu của thân thể không nhất quyết là tiêu chuẩn để đánh giá thực lực của một người, nhưng nó lại là nền tảng cơ bản của việc tu hành.

"Tiểu Mộ... Có phải mẫu thân rất vô dụng hay không? Thật rất vô dụng!"

Vân Thường hơi dừng lại, trong lòng trào dâng một nỗi hổ thẹn.

Từ khi sinh ra đến bây giờ, nàng chưa từng cho nhi tử được sống một ngày bình yên, ngay cả cơ duyên cuối cùng cũng bị người khác cướp mất. Có đôi khi Vân Thường suy nghĩ, có lẽ đến tư cách làm mẹ, bản thân nàng cũng không có.

"Làm gì có!"

Vân Mộ ra sức lắc đầu, tiến lên cầm lấy tay mẫu thân, trong lòng chua xót.

Đó là một đôi tay vô cùng thô ráp, phía trên vết rạn chằng chịt, vết chai dày đặc... Nhưng đây lại chính là hai tay của Vân Thường.

"Là mẫu thân dùng hai bàn tay này nuôi sống ta, không có mẫu thân sẽ không có ta. Cho nên, trong suy nghĩ của ta, mẫu thân mãi mãi là người vĩ đại nhất, là người thân thiết nhất của ta."

"Thế nhưng... là do ta quá ngu ngốc, lại đem Mai Hoa Ngọc Lệnh ra, không nghĩ tới..."

"Không liên quan đến mẫu thân. Những gì người làm đều là vì ta, dù có sai cũng là do ta sai, ta không nên để người một mình tới Vân phủ, hoặc là ngay từ đầu ta căn bản không nên để người đi Vân phủ."

Vân Mộ không để mẫu thân tự trách nữa, nghiêm túc nói: "Dù vậy nhưng thứ đã mất đi, ta nhất định sẽ tự tay đòi lại. Những gì mẫu thân đã phải chịu

đựng những năm qua, công bằng người đáng được nhận, ta chắc chắn đi Mai gia, Vân gia thanh toán sòng phẳng.”

"Công bằng? Trên đời này nào có công bằng?" Sắc mặt Vân Thường đầy u buồn, khóe miệng lộ ra nét cay đắng: "Tư chất của con... Dù cho nỗ lực thế nào, trong năm năm, cũng không có khả năng đột phá đến Ngưng Khiếu."

"Vậy thì chưa chắc."

Vân Mộ bỗng nhiên cười, trong mắt hiện lên thần thái tự tin: "Tuy rằng tư chất của hài nhi chỉ có một khiếu, nhưng hài nhi lại mở ra thiên phú linh khiếu khác nữa."

"Cái... Cái gì!?"

Vân Thường không khỏi ngẩn người, trong chốc lát vẫn chưa phản ứng lại được.

Vẻ mặt Vân Mộ nghiêm nghị, nói: "Hài nhi là Huyền Đồ song thiên phú, một cái là thiên phú loại hình sinh mệnh thông thường, cái còn lại là thiên phú tinh thần hiếm có. Cho nên, tư chất của hài nhi cũng không kém hơn những kẻ được gọi là con cưng của trời kia, chẳng qua Vân gia không biết mà thôi."

"Song thiên phú? Con thế nhưng thức tỉnh song thiên phú? Trong đó một cái còn là thiên phú tinh thần?"

Vân Thường sau một hồi sửng sốt tức thì vui mừng đến không kiềm lại được, nhưng trên khuôn mặt nàng vẫn còn chút ít nghi ngờ. Nhìn Vân Mộ gật đầu khẳng định mấy lần, dáng tươi cười nhiều ngày không thấy lại lần nữa hiện lên trên mặt Vân Thường, vương mặc trong lòng dần dần tản đi.

Lúc này, Vân Mộ lựa chọn rèn sắt khi còn nóng, thừa dịp đưa một quyển sách dày cho Vân Thường.

"Đây là cái gì?"

Vân Thường khó hiểu mở sách ra, lật nhìn một chút, vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi hẳn, trên trán nhiều ra mấy phần nghiêm trọng: "Cái này... Cái này là Vân Thể Thuật? Không... Không đúng, phía trước là Vân Thể Thuật còn phần sau cho tới bây giờ chưa thấy qua."

Dù sao Vân Thường cũng từng là Huyền Sĩ thiên tài của Vân gia, tự nhiên đối với thể thuật vỡ lòng của Vân gia rõ như lòng bàn tay, cũng nhìn ra được giá trị của những ghi chép trong quyển sách này.

Chỉ nghe Vân Mộ giải thích: "Sách này ghi lại Vân Thể Thiên Phong Thuật mà Vân gia thất truyền đã lâu, là vài ngày trước do hài nhi sắp xếp lại viết ra."

"Cái gì? Vân gia thất truyền... Vân Thể Thiên Phong Thuật hoàn chỉnh?"

Vân Thường chấn động mạnh trong lòng, tiếp đó cẩn thận mà nhìn bốn phía: "Con lấy được thứ này từ đâu? Nếu như để Vân gia biết thì..."

"Vân gia sẽ không biết."

Vân Mộ cười cười chắc chắn, vẻ mặt thoải mái nói: "Bọn họ chưa bao giờ biết Vân Thể Thuật còn có nửa phần dưới này, hơn nữa còn là bộ phận tinh túy chân chính. Về phần nguồn gốc bộ thể thuật này, hài nhi không muốn nói dối mẫu thân, cho nên hài nhi hi vọng người không nên hỏi."

Sống lại sau trăm năm, đây vốn là một chuyện tuyệt đối không thể xảy ra. Vân Mộ cũng không phải cố ý giấu giếm, chỉ là hẳn không muốn mẫu thân bởi vì bí mật của mình mà rơi vào cảnh nguy hiểm. Dù sao có bí mật nếu biết quá nhiều, trái lại là mối nguy hại tiềm tàng.

"Ừ, mẫu thân không hỏi là được."

Xuất phát từ sự tin tưởng dành cho nhi tử, Vân Thường cũng không hỏi nhiều, trái lại cười khỗ nói: "Tiểu Mộ, bây giờ con đưa mẫu thân bộ rèn thể thuật này có tác dụng gì? Hiện... hiện tại mẫu thân đã là phế nhân, công pháp dù tốt đến mấy thì với ta nó cũng chẳng khác gì giấy vụn."

"Không!"

Vân Mộ vội vàng xoa tay nói: "Thế giới to lớn, không thiếu cái lạ, chỉ ít ta biết rõ có một thứ, có thể giúp linh khiếu bị tổn hại khôi phục lại như ban đầu, tên là Tạo hóa diệu huyền đan."

"Cái... Cái gì?"

Vân Thường bỗng chốc ngậy ra, ngơ ngác nhìn Vân Mộ.

...

Hoang sơn dã lĩnh: nơi hẻo lánh, không có người ở.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 36: Hoang Tuyệt Lâm

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Thiên Địa chi tinh, nhật nguyệt chi hoa.

Thế gian Vạn Vật, giai thị tạo hóa.

(Tinh hoa của trời đất, của nhật nguyệt, bao gồm cả vạn vật trên thế gian, tất cả đều là tạo hóa)

Tạo Hóa Diệu Huyền Đan là một loại đan dược tập hợp tinh hoa của đất trời, đoạt vạn linh tạo hóa, dùng thủ pháp cao siêu mà luyện chế thành một viên cứu chuyển huyền đan. Có tác dụng nghịch chuyển sinh tử, tái tạo huyết nhục, gia tăng tuổi thọ, hóa giải vạn độc ...

Tóm lại, chỉ cần còn giữ được một hơi thở, mọi chuyện đều có thể làm được!

Vân Thường được sinh ra tại Vân gia, cũng đã từng làm dâu ở Mai gia suốt ba năm, đương nhiên cũng nghe nói đến tác dụng của Tạo Hóa Diệu Huyền Đan. Cũng chính vì nàng hiểu được những chuyện này, nên mới biết loại huyền đan này cực kì có giá trị.

Đừng nói là Vân gia, cho dù là Mai gia, một trong tứ đại thế gia của Đại Minh phủ, dốc hết tài lực cũng khó mà đổi được một viên Tạo Hóa Diệu Huyền Đan. Loại đan dược này đã không còn là vật có thể dùng tiền bạc đổi lấy được nữa, mà là một loại kỳ trân thần phẩm, chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

"Mẫu thân hãy yên tâm, con nhất định sẽ tìm được Tạo Hóa Diệu Huyền Đan, giúp người phục hồi linh khiếu đã bị tổn hại."

Nghe được lời hứa của Vân Mộ, Vân Thường bỗng thấy cay cay nơi khóe mắt, hai giọt nước trong suốt khẽ lăn dài trên khuôn mặt nàng. Trong lòng nàng hiểu rõ, muốn đạt được một viên Tạo Hóa Diệu Huyền Đan khó khăn đến mức nào, thậm chí đối với những người bình thường như bọn họ, có thể nói đó chỉ là một giấc mơ.

Thế nhưng, vậy thì có làm sao!

Chỉ cần còn một tia hi vọng, chỉ cần con trai của mình quan tâm lo lắng cho mình như vậy, Vân Thường cảm thấy dù cho lúc này phải chết đi cũng không còn gì nuối tiếc nữa.

Khẽ vuốt ve mái tóc của con trai, Vân Thường kiềm lấy nước mắt nói: "Tiểu Mộ, hứa với mẫu thân, con không được làm chuyện điên rồ, dù cho trong hoàn cảnh nào cũng phải lo nghĩ cho mình trước tiên, dù cho vĩnh viễn mẹ không thể nào khôi phục lại linh khiếu được, chỉ cần con có thể vui vẻ, mẹ cũng sẽ vui vẻ!"

"Vâng!"

Vân Mộ liên tục gật nhẹ đầu, hẩn hiểu, dù cho có hứa hẹn nhiều hơn nữa cũng không thể nào làm cho mẫu thân yên tâm được.

Về phần tung tích của Tạo Hóa Diệu Huyền Đan, vừa hay Vân Mộ biết được một nơi có khả năng sẽ tìm được vật ấy, chỉ là với thực lực hiện tại của hắn, vẫn chưa đủ tư cách để tiến vào mà thôi.

Tìm kiếm huyền đan, hoang thú loạn triều, hiểm họa yêu ma, nỗi nhục ở Vân gia, khoản nợ của Mai gia . . .

Nghĩ tới những chuyện phải hoàn thành sau này, trong lòng Vân Mộ khó tránh khỏi áp lực. Còn có những di tích, bí cảnh chưa bị người khám phá, đâu đâu cũng có cơ duyên nhưng lại vô cùng hung hiểm, tất cả đều cần phải có tu vi cường đại mới có thể đặt chân đến.

Do vậy, Vân Mộ cho rằng việc đầu tiên hẳn cần phải làm chính là tìm một huyền linh phù hợp cho Thiên Linh Cực Khiếu, sau đó cố gắng gia tăng thực lực của bản thân, tu sửa lại thần miếu đã hoang phế, giúp cho bản thân có một nơi an cư lạc nghiệp ... còn những chuyện khác từ từ tính sau.

"Tiểu Mộ, con phải nhớ kỹ, dù cho sau này có chuyện gì xảy ra, con mãi mãi là con của mẹ, mãi mãi như vậy!"

Vân Thường nhẹ nhàng ôm lấy đỉnh đầu của Vân Mộ, tựa như đang cầu nguyện một cách thành kính.

Là một người mẹ, làm sao Vân Thường lại không nhận ra những thay đổi trên người Vân Mộ, dù vậy nàng chưa từng hỏi thăm con trai của mình một câu, cũng không một chút nghi ngờ hẳn. . . Rõ ràng hẳn chỉ là một đứa trẻ, thế nhưng lại toàn làm những chuyện vượt quá tuổi tác của mình, chưa bao giờ tỏ vẻ ketch cớm hay dối trá, ngược lại luôn rất chân thành, thẳng thắn, rất quang minh lỗi lạc.

Thật ra, trong mắt Vân Thường, hết thảy đều không quan trọng, chỉ cần Vân Mộ vẫn là Vân Mộ, con trai của nàng là được.

". . ."

Thân thể Vân Mộ run lên nhè nhẹ, hẳn rơi vào trầm mặc, bản thân ra sức kiềm nén xúc động trong lòng, cuối cùng lý trí của hẳn vẫn giành phần thắng.

Nhìn thấy cảnh này, Vân Thường cũng không muốn Vân Mộ khó xử, vì vậy liền nói sang chuyện khác: "Tiểu Mộ, sau này con dự định sẽ làm gì?"

Hơi chút chần chừ, Vân Mộ cúi đầu nói: "Con ... con chuẩn bị đi xa một chuyến, tìm kiếm một huyền linh phù hợp cho tinh thần thiên phú linh khiếu."

Vân Mộ cứ tưởng rằng Vân Thường sẽ phản đối, không ngờ mẫu thân chỉ khẽ gật đầu nói: "Vậy con định lúc nào xuất phát?"

"Ách. . ."

Sau giây lát sững sờ, Vân Mộ nói ngay: "Còn vài ngày nữa là cuối năm rồi, con dự định cùng mẫu thân đón năm mới rồi mới đi. Thêm nữa, để mẫu thân ở đây một mình con cũng không yên tâm lắm nên cần sắp xếp một vài thứ, đến lúc đó hy vọng mẫu thân sẽ giúp con."

"Được, mẹ sẽ nghe theo sắp xếp của con."

Vân Thường nhanh chóng đáp ứng, sau đó cất "Vân Thể Thiên Phong Thuật" vào trong ngực áo, rồi tiếp tục công việc của mình.

Hai mẹ con trò chuyện với nhau, luôn đơn giản và thẳng thắn như vậy, không có chuyện vòng vo tam quốc.

"Tây biên phong sa cuông,

Đông biên tuyết mang mang.

Nhật xuất thiên sơn cảnh,

Cô ảnh chiếu hoang lương."

Dịch thơ:

"Phía tây bão cát cuộn trào

Đằng đông trắng phủ một màu tuyết bay

Mặt trời lên, cảnh núi mây

Hoang vu, nắng vẽ tháng ngày cô liêu"

-- ntav93 --

Một tháng sau, Vân Mộ đứng ở một đỉnh núi, trầm mặc nhìn về phía xa xa, đó là nơi hãn đã xuất phát, ở đó còn có người đang đợi hãn trở về, hãn không muốn ra đi, nhưng hãn buộc phải rời khỏi đó.

Một lát sau, tâm trạng Vân Mộ đã khá hơn, hãn tung người nhảy xuống sườn núi, một đôi Phong Dực đơn giản xuất hiện sau lưng hãn.

Tuyết bay đầy trời, gió núi rít từng cơn.

Vân Mộ đạp trên mặt tuyết hướng về phía tây trượt đi, hai bên đường là những đầm lầy hoang vu, chốc lát đã xuyên qua dãy núi, cuối cùng hãn dừng lại ở ngoài rìa của một khu rừng thoát trông khá tĩnh lặng.

Nơi này không có người ở, hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, khắp nơi mọc đầy kì hoa dị thảo, những tán cây cổ thụ xanh um che khuất cả bầu trời, trong mỗi thân cây vững chãi dường như ẩn chứa sức sống vô tận.

Vân Mộ nhanh chóng thu hồi Phong Dực, sau đó leo lên một gốc đại thụ tìm chỗ ẩn nấp.

...

Nơi này tên là Hoang Tuyết Lâm, "Hoang" chính là Hoang trong Hoang Thú, "Tuyết" là tuyết trong hung hiểm.

Quả thật, đây là một khu rừng rậm cổ xưa và cực kì nguy hiểm, nằm ở biên giới phía Tây Nam, khắp nơi đều là hoang thú, nguy cơ luôn luôn chực chờ.

Không ai biết khu rừng này rộng lớn nhường nào, chỉ biết rất ít người có thể sống sót xuyên qua nơi này, nghe nói phía bên kia của khu rừng tiếp

giáp với một quốc gia khác, nhưng bởi vì có quá nhiều Hoang Thú trong khu rừng nên đã biến nó thành một biên giới tự nhiên giữa hai quốc gia.

Kiếp trước, vì đề cao năng lực thực chiến của bản thân, Vân Mộ đã từng qua lại bên ngoài Hoang Tuyết lâm một thời gian rất dài, không ít lần rơi vào cảnh cử tử nhất sinh, thế nên hẳn rất quen thuộc với khu rừng này.

Hôm nay, lần nữa trở lại chốn xưa, trong lòng Vân Mộ không khỏi nhiều thêm chút ít nặng nề và vài phần bồi hồi, xúc động.

...

Sau một lát quan sát, xác nhận khu vực xung quanh không tồn tại nguy hiểm, Vân Mộ mới từ từ trèo xuống đại thụ.

Vân Mộ cẩn thận như thế cũng không khó hiểu, bởi vì Hoang Tuyết Lâm thực sự quá nguy hiểm, chỉ cần có một chút chủ quan cũng có thể dẫn đến hậu quả thịt nát xương tan. Dù sao hiện tại Vân Mộ cũng chỉ là một thiếu niên, cơ thể vẫn còn khá yếu ớt, nên phải hành động thật cẩn thận.

Một đường đi về phía trước, Vân Mộ luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Điểm đáng sợ nhất của Hoang Tuyết Lâm không phải là Hoang Thú mà chính là hệ sinh thái của nó.

Hoa ăn thịt, độc trùng, độc thảo, hóa cốt đăng, hấp huyết mộc . . .

Những loài thực vật, côn trùng này thoạt trông có vẻ vô hại, nhưng thực tế còn nguy hiểm hơn nhiều so với Hoang Thú.

Cứ sau khi đi được một đoạn đường, Vân Mộ lại dừng chân quan sát tình huống xung quanh, cố gắng hết sức để tránh né các mối nguy hiểm. Nhưng

thực sự trong rừng có quá nhiều Hoang Thú, dù hãn cố gắng thế nào vẫn không tránh né hết được.

Không lâu sau, Vân Mộ liền gặp đầu Hoang Thú đầu tiên kể từ lúc tiến vào Hoang Tuyệt Lâm, lập tức trên bề mặt Tàng Giới Luân liền hiện ra tin tức liên quan.

*****

Xích Mục Thổ (Thỏ Mắt Đỏ) (nhất giai)

Huyết mạch: Nguyệt Quang Thổ (Thỏ Ánh Trăng) (chưa thức tỉnh)

Linh tính: Không biết

Thuộc tính: Mộc

Mệnh phách tư chất: ★

Lực phách tư chất: ★

Thần Phách tư chất: ★

Cực phách tư chất: ★★

Thiên phú năng lực: Bính Đạn

Đa Bảo Các còn nói thêm: Tính cách của Xích Mục Thổ rất táo bạo, dễ dàng tức giận, dùng tinh hoa của cỏ cây làm thức ăn, cực phách tư chất tương đối cao, phù hợp với Huyền Giả có thiên phú thuộc hệ tốc độ.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 37: Bách Linh Tước

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Hoang thú là hung linh của thiên địa.

Chúng nó sống ở thời kỳ thái cổ, tính cách đa số là hung tàn thô bạo, lấy máu thịt làm thức ăn, thường xuyên tập kích đất đai nhân tộc, là kẻ địch trời sinh của nhân tộc. Hơn nữa, bởi vì trên thân thể hoang thú ẩn chứa huyết mạch cổ xưa nên nó có thể hấp thu luyện hóa nguyên khí của trời đất, từ đó đạt được lực lượng cường đại, thậm chí chúng có thể siêu thoát tuổi thọ cực hạn của bản thân chúng, bởi vậy nên phần lớn hoang thú đều sống lâu hơn so với nhân tộc.

Nói không cường điệu chút nào, ở trước thời thượng cổ, nhân tộc chỉ là bóng mờ sống dưới hoang thú. Hiển nhiên, địa vị của nhân tộc trên phiên đại lục này cũng tương đối thấp kém.

.....

Vân Mộ nhìn về phía Xích Mộc Thỏ cao hơn nửa người ở phía trước, hần vẫn bình tĩnh dị thường không hề có ý định ra tay. Ứng phó với hoang thú như vậy, nhất định không nên chủ động chọc giận nó, nếu không sẽ rất phiền toái. Về điểm này thì Vân Mộ ở kiếp trước mới tới đây nên không hiểu điều gì cả vì thế nên là ăn khá nhiều đau khổ.

Vì để biểu hiện thiện ý cho nó thỏa mãn, Vân Mộ đã sớm chuẩn bị quả đại ngon thả dưới chân, sau đó hần từ từ chậm rãi thối lui.

"Chít chít!"

Xích Mộc Thỏ lắc mình một cái giống như một tia chớp màu trắng xuất hiện ở nơi Vân Mộ đặt quả đại. Nó nhìn trái nhìn phải một chút cảm thấy không có nguy hiểm gì sau đó mới túm quả đại lên rồi bắt đầu gặm nhấm, ăn một cách say sưa.

Vân Mộ chậm rãi lượn đường vòng, đi về phía xa xa.

.....

Ở vùng xung quanh Hoang Tuyết lâm, thường thường là gặp hoang thú nhất giai đến tam giai, càng đi sâu vào trong thì hoang thú càng cường đại.

Huyền đồ Luyện Khiếu kỳ bình thường nhiều lắm chỉ có thể đối phó được hoang thú nhất giai, gặp phải hoang thú nhị giai hoàn toàn không có sức đánh trả. Còn như Vân Mộ là huyền đồ Khai Khiếu kỳ, ở trong mắt người khác thì hẳn đối phó với hoang thú nhất giai cũng đã khó khăn hết sức, đi tới địa phương này hoàn toàn không khác gì là đi chịu chết cả.

Chỉ có điều Vân Mộ có tính toán của riêng hẳn, hẳn cũng không phải là Huyền đồ Khai Khiếu kỳ bình thường, hơn nữa năng lực thích ứng cùng năng lực thực chiến của hẳn vượt qua xa xa Huyền đồ bình thường có thể so sánh, lúc cần thiết hẳn tự có thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Sau một lát, Vân Mộ đi tới vùng phụ cận một dòng suối nhỏ, chợt nghe thấy một trận thanh âm chiến đấu điên cuồng loạn xạ, đúng là hai con hoang thú đang nổi lên phân tranh.

*****

Hồng Mao Hầu (nhất giai)

Huyết mạch: Xích Huyết Hầu (chưa giác tỉnh)

Linh tính: Không biết

Thuộc tính: Hỏa

Mệnh phách tư chất: ★

Lực phách tư chất: ★☆

Thần phách tư chất: ★

Cực phách tư chất: ★☆

Năng lực thiên phú: Huyết nha

(Đa Bảo các chú thích thêm: Hồng Mao Hầu ăn máu thịt, tính hung tàn, linh hoạt đa dạng, tương đối thích hợp với Huyền giả có thiên phú sức mạnh hoặc thiên phú tốc độ luyện hóa.)

*****

Thạch Giáp Thủ (nhất giai)

Huyết mạch: Khai Sơn Thủ (chưa giác tỉnh)

Linh tính: Không biết

Thuộc tính: Đất

Mệnh phách tư chất: ★☆

Lực phách tư chất: ☆

Thần phách tư chất: ☆

Cực phách tư chất: ★★

Năng lực thiên phú: Thạch giáp

(Đa Bảo các chú thích thêm: Thạch Giáp Thử tham lam thành tính, tốc độ cực nhanh, sinh mệnh lực rất mạnh, đặc biệt là thiên phú thạch giáp xuất sắc có năng lực phòng ngự rất mạnh, tương đối thích hợp cho huyền giả có thiên phú tốc độ.)

*****

Thông qua Tàng Giới Luân hiện lên giới thiệu, tư chất hai con huyền linh này đều có ưu khuyết riêng. Hồng Mao Hầu có tính công kích rất mạnh, hơn nữa linh hoạt phi thường còn Thạch Giáp Thử lại phòng ngự không yếu, động tác cũng nhanh chóng, hai bên người tới ta đi đều không nhường nhau, thủy chung giằng co khó giải.

Huyền giả nếu chưa phong ấn linh hồn hoang thú thì không thể trực tiếp xem xét linh tính nó, chỉ có thể thông qua kinh nghiệm thông thường cùng quan sát để tiến hành phán đoán. Dựa theo Vân Mộ quan sát đo đạc thì đôi Linh thú này đánh đến dữ dội như vậy, chắc hẳn phẩm chất linh tính sẽ không dưới "Ưu tú", nếu là có thể được phong ấn hồn nó, dù rằng chính mình không cần thì cũng có thể bán cho người khác, tuyệt đối là một khoản thu nhập xa xỉ.

Chỉ tiếc là Vân Mộ không có ý nghĩ làm ngư ông đắc lợi, bởi vì hẳn tuyệt đối không phải người vì lợi ích mà máu dờn lên não. Chiến đấu phát ra động tĩnh lớn như vậy khẳng định sẽ khiến hoang thú ở xung quanh lần lượt tới đây, nếu quả thật dẫn tới con hoang thú nhị giai gì gì đó thì lúc đó khẳng định rắc rối không nhỏ, vậy nên vẫn sớm rời khỏi chỗ này thì tốt hơn.

Sau khi làm ra quyết đoán, Vân Mộ một lần nữa lượn đi đường vòng, dần dần hẳn cũng tới gần mục tiêu mà bản thân hẳn hướng tới.

.....

Ở xung quanh Hoang Tuyết lâm ba mươi dặm về hướng bắc có một sơn cốc nhỏ nhỏ vô danh, trong đó có chim hót hoa nở, u nhiên yên tĩnh, ít có hoang thú khổng lồ qua lại. Đây chính là chỗ ở của hoang thú nhất giai 'Bách Linh Tước', cũng là địa phương mà Vân Mộ không quản nghìn dặm vạn dặm đi tìm kiếm.

Bách Linh Tước so với hoang thú nhất giai khác mà nói thì có hình thể hơi nhỏ, công kích cũng không mạnh, tính tình cũng không hung tàn, nếu không phải vì Bách Linh Tước có thể luyện hóa nguyên khí đất trời thì chúng thậm chí không được tính là hoang thú. Nhưng mà không có người nào dám xem thường sự tồn tại của Bách Linh Tước, bởi vì chúng nó thuộc về loại hình hoang thú tinh thần tương đối khan hiếm, nó có thiên phú Tử Cực Bách Linh Đồng có thể trực tiếp tiến hành tấn công thần hồn của sinh linh vạn vật, không thể nói là không hung hiểm được..... Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao nơi thâm u yên tĩnh này không có hoang thú khổng lồ qua lại.

Vân Mộ lặng lẽ lên vào sơn cốc, toàn thân hắt quần dây leo cùng cỏ dại để làm cho mùi thân thể hắt ép tới cực kỳ nhạt nhòa, hắt cẩn thận chậm rãi đi vào sâu trong sơn cốc.

Đối với tập tính của Bách Linh Tước, Vân Mộ tự nhiên là rõ ràng rành mạch, ở kiếp trước hẳn từng bị ba con hoang thú nhất giai truy đuổi đi lầm vào nơi đây, từng ăn nhiều đau khổ dưới công kích tinh thần của Bách Linh Tước, nếu không phải tâm tính hắt vững chắc chỉ sợ rằng lúc đó đã sớm vùi thây nơi đây.

.....

"Lúu rúu!"

Bên tai Vân Mộ truyền đến hai tiếng hót vang, hắt dừng thân hình lại, lập tức dừng bước, cả người chậm rãi nằm sát mặt đất. Tiếp theo hắt ngẩng

đầu nhìn lại chỉ thấy trên chạc cây cách chỗ hẵn không xa có hai con chim tước to cỡ bàn tay đang tranh chấp lẫn nhau, cuối cùng hai con bay tách nhau ra.

Chim tước này có lông vũ màu tuyết trắng, đỉnh đầu nó có một chiếc lông vũ màu xanh dựng thẳng đứng, hai bệ lông đuôi vừa nhỏ lại dài nhìn qua giống như tinh linh vui đùa trong gió vậy, nhẹ nhàng linh hoạt mà đầy xinh đẹp.

Lập tức, trên Tầng Giới Luân hiện ra tin tức chim tước.

*****

Bách Linh Tước (nhất giai)

Huyết mạch: Huyền diệu (chưa giác tỉnh)

Linh tính: Không biết

Thuộc tính: Hỏa

Mệnh phách tư chất: ★

Lực phách tư chất: ★

Thần phách tư chất: ★★

Cực phách tư chất: ★☆

Năng lực thiên phú: Huyền đồng

(Đa Bảo các chú thích thêm: Bách Linh Tước Diệu, bay về phía mặt trời, sinh sống quần cư, tính cách cao ngạo, đồng tử có song ảnh, biến ảo ngàn vạn, thích hợp nhất với huyền giả hệ thiên phú tinh thần luyện hóa.)

*****

Nhìn thấy giới thiệu về Bách Linh Tước, con mắt Vân Mộ bỗng nhiên sáng ngời càng nhiều hơn mấy phần về kích động.

Bách Linh Tước quả nhiên là hoang thú hệ tinh thần thiên phú, thần phách tư chất trong hoang thú nhất giai cũng thuộc về tồn tại đỉnh cấp, mà khó có được nhất chính là tư chất khác cũng không tính là yếu, đặc biệt là cực phách tư chất. Mà dù sao nó cũng là hoang thú loài chim nên tốc độ tự nhiên không có khả năng quá chậm.

Đương nhiên, tư chất mặc dù không tệ thế nhưng mà linh tính nó lại khó có thể thăm dò ra. Phẩm chất linh tính Bách Linh Tước là phổ thông hoặc ưu tú không có tầm quan trọng với Vân Mộ lắm, dùng tầm mắt cùng thủ đoạn hiện tại của hắn thì ít nhất cũng phải tìm được một con huyền linh phẩm chất trác tuyệt trở lên mới tính là thích hợp.

Chỉ có điều, hoang thú có phẩm chất trác tuyệt há lại gặp gỡ dễ như vậy, cơ duyên cùng số mệnh thiếu một thứ cũng không được, mà nếu như vận khí không tốt cho lắm thì dù cho bắt đến một trăm con, một nghìn con Bách Linh Tước cũng không được như nguyện..... Huống chi, đừng nói là để cho Vân Mộ đồng thời đối phó hơn trăm con Bách Linh Tước, coi như là để hắn đối phó từ ba đến năm con đã rất khó khăn rồi.

Cũng may, đối với việc bắt Bách Linh Tước thì Vân Mộ sớm đã có kế hoạch toàn bộ, vì thế nên hắn tiếp tục bí mật đi dưới đại thụ che trời đi vào trung tâm sơn cốc.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộ Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 38: Sống Sót Trong Nghịch Cảnh

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Mặt trời vừa ló dạng ở phía Đông, những tia nắng ban mai lan tỏa bốn phương.

Trong u cốc, vạn tước đua nhau hát ca, cây cỏ xanh tươi mơn mớn.

"Réc!"

Bất thành linh, một tiếng hét lạnh lóang vang tận mây xanh cất lên. Khắp nơi bị trấn áp, sơn cốc vốn âm ỉ nhất thời yên tĩnh lại. Trong bầu không khí ẩm ướt hiện ra nét trang nghiêm.

"Xuất hiện!"

Tinh thần của Vân Mộ chợt phấn chấn lên, đầu óc tối tăm cũng vì thế mà minh mẫn hơn.

Hắn đã ẩn náu dưới gốc cây đại thụ này ba ngày ba đêm. Chính là vì chờ đợi thời khắc vạn tước triều vương này.

Phải chờ đợi trong mệt mỏi khô khan như vậy. Nếu đổi thành người khác, e rằng họ đã suy sụp tinh thần từ lâu rồi, thế nhưng Vân Mộ nhờ vào ý chí kiên cường để cứng rắn kiên trì. Mặc cho đầu tóc rối bời, môi khô nứt nẻ cũng không hề thả lỏng một phút.

Tước vương vừa ra, bày tước yên lặng.

Ngàn vạn Bách Linh tước từ trên đại thụ bay lên, theo đuôi Bách Linh Tước vương uốn lượn trên vùng trời trong sơn cốc. Nó giống như một vị

vương giả cao cao tại thượng tuần tra lãnh địa của mình, phong cảnh rất hùng tráng và long trọng.

Đây là tập tính của loài chim tước, biểu hiện uy nghiêm của vương giả.

Vân Mộ hiển nhiên dự liệu việc này từ sớm, đợi đàn Bách Linh tước bay mất dạng, hần quyết đoán đứng dậy, động tác cực nhanh mà nhẹ nhàng leo lên cây đại thụ.

Tuyển chọn loại hình thiên phú sinh mệnh, không chỉ tăng cường riêng sinh mệnh lực của bản thân. Các phương diện khác cũng khá cân đối, tuy rằng không có sở trường nhưng cũng chẳng có khuyết điểm... Điều này giúp cho Vân Mộ có năng lực thích ứng rất mạnh, nhất là ở trong dạng hoàn cảnh hung hiểm.

Chỉ thấy thân hình bé gầy, liên tục di chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, leo trèo rất hăng hái y như linh hầu đu dây, chẳng mấy chốc đã trèo đến đỉnh đại thụ.

...

Thân cây cao nghìn trượng xuyên thủng những đám mây trắng như bông.

Vân Mộ đứng trên ngọn đại thụ, toàn cảnh sơn cốc đều gói gọn trong đáy mắt. Dường như tất cả mọi thứ đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Vì sao có rất nhiều người thích đứng ở địa phương cao?

Bởi vì ở nơi đó tầm mắt cao, thế giới trở nên nhỏ bé, tâm tình cũng vì thế mà giãn rộng ra.

Giờ khắc này, Vân Mộ tràn ngập hy vọng vào tương lai vô hạn phía trước, lòng ngực dâng trào nỗi niềm hào hùng muôn trượng! Hần tin tưởng một

ngày nào đó bản thân sẽ như ánh sáng mặt trời vậy, không vì địa vị siêu nhiên mà chỉ muốn soi sáng khắp phương trời.

Thu lại tâm trạng, Vân Mộ cố gắng kiềm chế háo hức của mình, từ từ bình tĩnh lại. Hiện tại không phải thời điểm mơ mộng, hẳn phải nhanh chóng hành động, bằng không lúc vạn tước quay về, hết thảy đều muộn.

Quan sát xung quanh, ngoại trừ cành lá sum sê ở ngoài, còn có một tổ chim màu trắng bạc trên chạc cây gần đó, phía trong chứa năm sáu quả trứng chim tước màu trắng to bằng nắm tay.

Phẩm chất linh tính của Bách Linh tước đa phần là phổ thông. Thế nhưng, phẩm chất linh tính của Bách Linh tước vương phải cao hơn rất nhiều. Nếu không cũng không có khả năng thống trị vạn tước, thân phận cao quý.

Đương nhiên, Mộ Vân không dám đánh chủ ý đến Bách Linh tước vương. Do đó, hẳn dời tầm mắt của mình về những quả trứng của nó.

Mặc dù, phần lớn thú non hoang dã chưa thành hình đầy đủ. Thế nhưng, sức sống cùng huyết thống sớm đã thai nghén nên không ảnh hưởng đến linh tính và tư chất chút nào. Trái lại do đa số thú non chưa mở linh tính và chưa sinh hung tính nên càng dễ luyện hóa thành huyền linh hơn.

Nhưng thường thường, thú non hoang dã sống trong sào huyết dưới lòng đất, Huyền giả phổ thông căn bản khó chạm tới. Thậm chí có hoang thú tính khí cương liệt cho dù phải chết, nó cũng không để hậu duệ của mình bị loài người nhân gian nô dịch. Vì lẽ đó, hết sức hiếm thấy người sở hữu thú non hoang dã.

Nếu không phải Vân Mộ nắm được tập tính sinh hoạt của Bách Linh tước, sợ rằng khó mà lên vào nơi này được.

Hậu duệ vương giả, tư chất nhất định không tầm thường, linh tính rất cao.

Không suy nghĩ nữa, Vân Mộ thận trọng đi tới gần tổ chim và thu thập toàn bộ trứng chim vào trong Tàng Giới Luân. Toàn bộ quá trình thuận lợi ngoài dự tính.

Áp chế tâm trạng vui mừng khôn xiết, ngay lúc Vân Mộ chuẩn bị ly khai chỗ này. Đột nhiên cạnh ổ chim xuất hiện một con chim tước non...

Con chim tước này hơi khác biệt với Bách Linh tước, toàn thân trắng xám, lông hai cánh rụng hết phân nửa, nhìn sơ liền biết không cách nào bay lượn, hèn chi không có tham gia thịnh hội vạn tước triều vương.

Cũng có lẽ do nguyên nhân ngoại hình xấu xí, con chim tước này bị cả đàn kì thị, bỏ mặc. Trong con người màu tím của nó, Vân Mộ thấy được sự cô độc và quật cường, còn có kiên trì và bất khuất.

"Chiếp —— "

Một tiếng hót trong trẻo cất lên, sắc bén đến chói tai.

Thần kinh của Mộ Vân đột ngột đau nhức, suýt tí nữa thì hôn mê! Nếu không phải khoảng thời gian gần đây, tinh thần hồn lực được nâng cao một đoạn lớn, đòn công kích tinh thần vừa rồi đủ phá vỡ tinh thần của hẳn.

"Không tốt!"

Không kịp suy nghĩ thêm, Vân Mộ vội vã nhún người nhảy xuống khỏi đại thụ. Đôi cánh gió lại xuất hiện ở sau lưng, hần lượn về phía ngoại vi sơn cốc.

Mộ Vân còn tưởng rằng mình sắp thoát hiểm, con chim non không thể bay kia dĩ nhiên không chút do dự phóng từ trên cây xuống. Cặp vuốt không tính là sắc cấu chặt vạt áo phía sau của Vân Mộ, chết sống không chịu buông ra!

"Chiếp —— "

Lại thêm một tiếng hót nữa làm cho hai tai của Vân Mộ nhất thời không nghe được gì. Cặp cánh gió lập tức mất thăng bằng, lão đảo muốn rơi xuống đất.

Cùng lúc ấy, đàn Bách Linh tước đang lượn vòng trên không cũng phát hiện điều dị thường nên phóng tới hướng Vân Mộ. Đặc biệt là Bách Linh tước vương, hình như cảm ứng được điềm xấu, trong cơn phẫn nộ cùng lo lắng hót lên một tiếng.

Hơn vạn tước uốn lượn chình tề, giống như vũ điệu vờ rờng, nơi chúng lướt qua liền biến thành một vùng hỗn loạn, truy đuổi sát sao Vân Mộ.

"Gay rồi!"

Trong lòng Vân Mộ dâng lên nỗi muộn phiền, mắt thấy sắp thành công, không ngờ cuối cùng lại bị một con chim phá hỏng chuyện tốt. Việc này bảo hẳn làm sao cam tâm cho được.

Ý nghĩ xoay chuyển trong đầu, ánh mắt Mộ Vân đảo khắp nơi, bỗng phát hiện một dòng sông nhỏ trong sơn cốc.

Phi cầm không biết bơi, con sông kia có lẽ là biện pháp duy nhất tránh thoát đàn Bách Linh tước. Nhưng mà, hoàn cảnh dưới nước còn hung hiểm hơn so với trên cạn, khả năng khống chế cơ thể cũng kém linh hoạt hơn nhiều.

"Mặc kệ, trước tiên cứ tránh khỏi một kiếp này đã."

Tuy Mộ Vân nhanh trí nhưng hẳn cũng không phải thần tiên mà không lộ sơ hở. Thời điểm con người đối mặt cảnh khốn khó, không chỉ cần bình tĩnh và lạnh trí mà còn cần cả dũng khí và quyết đoán.

"Đùng ùng!"

Lộn nhào ngược chiều gió, Vân Mộ cuộn người như cá đối lặn trốn trong lòng sông, mà chú chim bám trên lưng cũng rơi xuống nước cùng hấn.

"Chiêm chiêm!"

"Lúu rúu!"

Đàn Bách Linh tước đã đuổi kịp đến nơi, nhưng lại không dám bơi xuống nước, chỉ đành lớn vờn ven bờ sông. Mặc cho vương tước tức giận ra lệnh, chúng nó vẫn như cũ do dự không tiến.

...

Lúc xuống nước, Vân Mộ cảm thấy thân thể di chuyển chậm chạp, ngực truyền đến một luồng áp lực, gần như hít thở không thông. Lập tức, hấn khống chế nhịp đập của trái tim, điều hòa hơi thở của mình, dần dần ổn định cơ thể của mình trong nước.

Nếu ngoi lên trên thì chết chắc!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, cả người Vân Mộ liền như ngư long trong nước, dùng tốc độ cực nhanh bơi về cuối sông. Nhưng làm hấn không ngờ, con chim nhìn có vẻ yếu ớt kia vẫn bám lấy y phục của hấn, quyết không thả ra.

Đến khi rơi vào trong nước, chim non chẳng những không còn bất kỳ uy hiếp gì, ngược lại sẽ chết ngạt.

Nhìn cảnh này, tâm trạng Vân Mộ hơi rung động, lòng bỗng thấy nặng nề tựa như bị tảng đá nghìn cân đè lên.

Biết rõ mình nhỏ bé yếu nhược, lại cố chấp như vậy. Rốt cuộc vì cái gì, lại không sợ hãi uy hiếp của tử vong?

"Chết tiệt!"

Vân Mộ bơi được một quãng đường, lòng vương bận không thôi. Mắt thấy chim non sắp chết đuối, lòng hẳn trở nên yếu mềm, đưa tay chụp lấy chú chim non, ném ra khỏi mặt nước.

Đúng lúc này, một con rắn nhỏ áp sát rất nhanh, chuẩn bị cắn về phía chim non.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 39: Đệ Nhị Huyền Linh

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Ọt ọt ọt ọt!"

Nhìn thấy xung quanh xuất hiện bong bóng, Vân Mộ biết rằng mọi chuyện đã không xong, hắn liền nhanh chóng nhét chim non vào trong ngực áo, xoay người bỏ trốn về hướng khác. Thế nhưng, con rắn nước kia lại cực kì linh hoạt, cái đuôi khê uốn đã trực tiếp cắn một phát vào hông Vân Mộ.

"Ọt ọt!"

Phần eo khê nhói, hai bên sườn đau nhức kịch liệt, Vân Mộ lập tức rơi vào tình trạng khó thở. Không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, hắn lập tức móc ra gai sắt đã chuẩn bị từ trước, hướng về vị trí bảy tấc dưới bụng rắn đâm mạnh.

Thổ Bãng Chi Kính, đâm!

"Phốc!"

Một tiếng trầm đục khê vang, gai sắt đâm rách làn da của rắn nước, một tia máu mang theo mùi tanh nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh.

Đầu rắn nước này là một nhất giai Hoang Thú hệ Thủy, tốc độ di chuyển trong nước rất nhanh, sức mạnh cũng rất kinh khủng, chẳng qua phòng ngự lại khá yếu ớt. Vân Mộ dựa vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú của bản thân, một kích tung ra liền trúng đích.

Đau đớn khiến rắn nước giãy dụa trong nước cực kì mãnh liệt, nhân cơ hội đó Vân Mộ liền đâm thêm vài nhát, sau đó giãy thoát khỏi rắn nước, hướng

về phía hạ du bơi nhanh.

Bị mùi máu tanh kích thích, đám Hoang Thú ở khu vực xung quanh bắt đầu trở nên cuồng bạo.

Âm thầm di chuyển một mạch, nhiều lần Vân Mộ bị tấn công bởi Hoang Thú sống trong nước, tuy nhiên mỗi lần như vậy hắn đều thành công trốn thoát. Chỉ là do vậy, tốc độ di chuyển trong nước của hắn ngày càng chậm, nhất là chim non ở trong ngực áo, hơi thở đã ngày càng yếu ớt.

"Tiểu gia hỏa, hãy cố gắng chịu đựng!"

Trong lòng Vân Mộ khẽ nói, dốc hết sức hướng phía ngoài sơn cốc bơi nhanh, sau lưng hắn, một đám rắn nước cùng Kiếm Lăng Ngư vẫn đuổi theo không bỏ, tựa như máu thịt của con người có sức hấp dẫn đặc biệt với chúng.

Không trung phía trên dòng sông, bày Bách Linh Tước chia nhau rà soát bốn phía, chỉ cần trên mặt sông có động tĩnh bất thường, chúng liền hợp lực tấn công, vì thế mà không ít Thủy tộc bị vạ lây, dẫn đến kịch chiến dữ dội giữa hai phe trên sông, hỗn loạn dần lan rộng ra khắp nơi, làm cho bầu không khí yên bình của sơn cốc bỗng chốc liền bị phá vỡ.

...

"Phốc xuy!"

Trên dòng sông đang cuộn cuộn chảy, một bóng người bỗng nhiên lao ra khỏi mặt nước, lộn vài vòng trên không trung thành công đáp lên bờ.

Vân Mộ quỳ rạp xuống đất, lồng ngực không ngừng nhấp nhô!

Giờ này, khắc này, cả khuôn mặt hẵn đều trắng bệch, toàn thân đầy những vết máu pha loãng với nước, phần lưng áo đều rách hết cả, để lộ ra từng vết thương sâu hoắm. . . Đây là trải nghiệm nguy hiểm nhất từ khi hẵn sống lại đến nay, nếu không phải vận may của hẵn không tệ thì đã sớm táng thân trong bụng cá rồi.

May thay mọi chuyện đều đã qua, khu vực này là bên ngoài sơn cốc, theo lẽ thường Bách Linh tước sẽ không rời khỏi lãnh địa của mình, bởi vậy Vân Mộ tạm thời yên lòng.

Tựa hồ nhớ tới cái gì, hẵn vội vàng đưa tay vào trong ngực, đem chim non đang hấp hối lấy ra.

"Thu. . . Thu. . ."

Tiểu gia hỏa hữu khí vô lực kêu hai tiếng, hai con mắt màu tím lẳng lẳng nhìn Vân Mộ, điềm tĩnh, an yên, không hề vương vấn chút thù hận nào.

Nhìn chim non đã sắp trút hơi thở cuối cùng, tâm tình Vân Mộ rất phức tạp, tình huống nguy hiểm vừa rồi hoàn toàn do con chim nhỏ này mà ra, suýt chút nữa khiến hẵn thất bại trong gang tấc, về lí mà nói hẵn nên cảm thấy căm hận nó mới phải, thế nhưng lúc này hẵn lại không thể nào hận nổi.

"Thu. . ."

Tiếng kêu của chim non ngày càng yếu ớt, sau đó từ từ nhắm hai mắt lại, cho đến khi không còn thở nữa.

". . ."

Vân Mộ trầm mặc, trong lòng bỗng dưng lại thấy muộn phiến.

Phần lớn Hoang Thú xem con người như là thức ăn, ngược lại, Huyền giả loài người lại đi giết Hoang Thú rồi đem linh hồn của chúng đi luyện hóa

trở thành một công cụ hỗ trợ việc tu luyện. Có thể nói, giữa Hoang Thú và con người luôn có mối quan hệ xung đột không thể điều hòa, vốn dĩ trời sinh đã là kẻ thù của nhau.

Vốn dĩ Vân Mộ không cần phải cảm thông hay thương xót cho chuyện sống chết của Hoang Thú, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong sáng và thuần khiết của chim non, lần đầu tiên trong đời hẳn cảm thấy hoài nghi những thứ bản thân vẫn hằng tin tưởng.

Giữa Nhân tộc và Hoang Thú thật sự không có cách nào cùng tồn tại?

Xem linh hồn của Hoang Thú chỉ như một công cụ hữu dụng phải chăng là quá tàn nhẫn?

Đều là sinh linh trong trời đất, cũng đều vì sinh tồn, không thể nói ai đúng ai sai, chỉ là quan điểm khác biệt mà thôi.

Vạn linh trong trời đất vốn dĩ nên được quyền tự do từ thuở mới lọt lòng, Huyền giả khống chế Huyền Linh, vậy ai là người nắm trong tay vận mệnh của Huyền giả?

...

"Tiểu gia hỏa, ngươi cũng thuộc tộc Bách Linh Tước vậy chắc hẳn cũng là Hoang Thú thuộc hệ tinh thần ha? Có lẽ tư chất hơi kém một tí, về ngoài cũng xấu xí một tí. . . Thế nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần là Hoang Thú thuộc hệ tinh thần là được!"

Vân Mộ thì thầm một mình, cùng với đó một đạo Dẫn Linh Quyết được truyền vào cơ thể chim non, dẫn dắt linh hồn của nó vào trong Thiên Linh Cực Khiếu của Vân Mộ.

Không sai, Vân Mộ quả thực có ý định luyện hóa linh hồn của chim non thành đầu Huyền Linh thứ hai của hẳn.

Không có Phong Hồn châu trong tay nên biện pháp duy nhất hẳn có thể thực hiện để duy trì linh hồn của chim non chính là trực tiếp dẫn nó vào bên trong linh khiếu.

Đương nhiên, trong tình huống không quá nắm chắc, rất ít người lựa chọn biện pháp này. Thực tế thì hành động này không khác gì một lần đánh bạc, nếu tư chất cùng linh tính của Hồn Thú tương đối cao thì mọi chuyện đều tốt đẹp. . . Tuy nhiên, nếu Hồn Thú sở hữu tư chất cùng linh tính quá thấp thì chẳng khác gì Huyền giả tự rước xui xẻo vào thân.

Chẳng qua Vân Mộ cũng không quá lo lắng, chim non cũng thuộc tộc Bách Linh Tước, đều là Hoang Thú thuộc hệ tinh thần nên có lẽ tư chất cũng không chênh lệch quá lớn, thêm nữa nếu linh tính chỉ là bình thường thì cùng lắm về sau hẳn lại đổi một đầu Huyền Linh khác tốt hơn.

Quan trọng là, tâm tình lúc này của Vân Mộ rất phức tạp, hẳn không đành lòng bỏ mặc cho tiểu gia hỏa này biến mất một cách lặng lẽ như thế, do đó hẳn hi vọng có thể dùng một phương thức khác để giúp nó tồn tại.

...

Trong nháy mắt khi linh hồn của chim non dung nhập vào trong Thiên Linh Cực Khiếu, một vài đoạn kí ức mơ hồ xuất hiện trong đầu Vân Mộ, dù không liền mạch nhưng lại khắc sâu.

Bởi vì không có lông vũ màu tuyết trắng mà bị hầu hết Bách Linh Tước cười nhạo, xa lánh.

Bởi vì không thể bay lượn trên trời, nên không biết làm sao kiếm thức ăn, thường hay vì đói bụng mà kêu vang.

Cô độc, lạnh lẽo, sợ hãi, hâm mộ, không cam lòng, bi thương. . . chỉ duy nhất không có oán hận.

Những cái này là kí ức của chim non, từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi. Nó dùng tính mạng của mình để hoàn thành trách nhiệm đối với tộc quần, sau đó yên lặng rời khỏi thế giới này, từ đó về sau không còn mắc nợ điều gì nữa.

Vân Mộ không hiểu vì sao lại thấy xúc động, cái này không liên quan đến chủng tộc, không liên quan đến đúng sai, không liên quan đến tín ngưỡng, mà là sự trân trọng đối với sinh mạng, đơn giản và thuần khiết.

...

Đi vào một sơn động khá ẩn mật, thay vì vôi vữa luyện hóa Huyền Linh, Vân Mộ lại lần lượt lấy ra từng cái trứng chim đã trộm đi lúc trước, tất cả có sáu cái, trong đó sinh mệnh lực chấn động rất mạnh mẽ, có thể đoán được linh tính hẳn rất cao, ít nhất cũng là tuyệt phẩm.

Vỏ trứng phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, làm toát lên vẻ cao sang quý phái.

Vất vả chuẩn bị thật lâu, cuối cùng cũng chỉ lãng phí thời gian, quả thật kế hoạch không theo kịp biến hóa.

Trong lòng Vân Mộ hơi cảm thán, sau đó lại lắc đầu, lần nữa thu hồi sáu quả trứng, sau đó bắt đầu chuyên tâm luyện hóa Huyền Linh thứ hai.

Đại Thánh Thiên Cương, ấn pháp cửu chuyên.

Thiên linh khiếu khai, luyện hóa Huyền Linh.

Quá trình luyện hóa tiểu Bách Linh Tức không ngờ lại khó khăn vượt ngoài dự đoán. Linh hồn của chim non mặc dù không hề có chút hung tính hay lệ khí nào, thế nhưng lại vô cùng kiêu ngạo, kiên cường bất khuất, một mực không chịu cùng linh khiếu dung hợp.

Hết cách, Vân Mộ đành phải dốc hết công phu luyện hóa dần dần.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 40: Bách Linh Vân Long Tước

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Suốt ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ.

Thể lực và tinh thần của Mộ Vân đã gần như cạn kiệt, cộng thêm những vết thương lúc trước còn chưa khỏi hẳn. Vì vậy ở giai đoạn cuối cùng, tinh thần của hắn không chống đỡ nổi nữa mà bất tỉnh trên đất. Có thể nói kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

...

Tỉnh lại lần nữa, đôi mắt vô thần của Vân Mộ nhìn về đáy hang động. Một khoảng không đen kịt như vực sâu thăm thẳm.

"Vì sao ngươi lại không chịu trở thành huyền linh của ta?"

Vân Mộ tự lẩm bẩm, khoe môi lộ ra vẻ cay đắng.

Mức độ kiêu ngạo của linh hồn con chim non này đã vượt qua tưởng tượng của Vân Mộ. Nó không cam tâm để loài người nô dịch, càng không cam tâm biến thành công cụ. Cho dù nó có thân phận tầm thường, địa vị thấp kém nhưng trong trái tim của nó có niềm kiêu hãnh và sự bất khuất.

Vân Mộ hiển nhiên có thể cưỡng ép luyện hóa huyền linh. Nhưng nếu làm vậy, linh tính linh hồn của chim non sẽ hạ thấp rất nhiều, khó tránh khỏi việc trở thành công cụ chân chính. Đây không phải điều mà hắn muốn.

Kiếp trước, Vân Mộ cũng vì thân phận thấp hèn mà gặp cảnh ngộ bài xích. Vì không có địa vị mà ăn nhiều đau khổ, luôn luôn phải vùng vẫy tại ranh giới giữa sống và chết... Do đó, hắn rất hy vọng linh hồn chú chim non nhỏ

bé này giống như Khổ Thạch Hầu vẫn bảo lưu được linh trí của mình. Cùng hẳn xông pha chiến đấu và cùng nhau trưởng thành.

"Thử lại lần nữa!"

Vân Mộ thuộc loại người cố chấp. Nếu đã quyết định làm, hẳn sẽ cố gắng hết sức.

...

Trong bóng tối, thời gian trôi qua chậm chạp.

Lần này, Mộ Vận không gấp gáp cầu thành nữa mà luyện hóa từng bước. Khi tinh thần lực sắp tiêu hao hết thì ngừng lại nghỉ ngơi một lát, cố gắng để bản thân luôn duy trì trạng thái ổn định.

Đáng tiếc, bất kể Vân Mộ ngưng luyện thế nào, linh hồn ấu điếu vẫn không chịu biến thành huyền linh.

Ngay lúc Vân Mộ chán chường muốn bỏ cuộc, vị trí trái tim truyền đến một luồng chấn động, rồi sau đó lan đến thiên linh cực khiếu ở đầu.

"Tiểu Thạch Đầu!?"

Vân Mộ ngỡ ngác trong giây lát, hoàn toàn không rõ nó muốn làm gì.

Lúc này, thiên linh cực khiếu rung lên nhẹ nhẹ, một tiếng hót vút lên vang vọng trong đầu Vân Mộ!

Lạnh lẽo, cao ngạo, kiêu hãnh ...

Một thân ảnh nhỏ cỡ bàn tay dần hình thành ở thiên linh cực khiếu. Chính là hồn thể của ấu điếu.

Dưới tác dụng của huyền lực, hồn thể ấu diệu từ từ ngưng thực, bề ngoài khác biệt rõ rệt so với Bách Vân tước phổ thông... Lông trắng như tuyết, sinh mệnh như ngọn lửa, lông đỉnh đầu vàng chóa, hai đuôi như roi. Nhìn nó rất đẹp, một vẻ đẹp cao quý nhưng lạnh lùng.

Nhìn thấy sự lột xác như vậy, trong lòng Vân Mộ không khỏi chấn động!

Trong nháy mắt đó, một cơn đau dữ dội kích thích thần kinh của hắn. Tâm trí của hắn gần như bị nhấn chìm. Nếu không phải đã từng trải qua loại thống khổ như rút gân lóc xương do Thiên Hồn Bách Luyện gây ra. E rằng thần hồn của hắn sẽ vỡ nát.

Lập tức, Vân Mộ không tự chủ mà bắt đầu tu luyện tổng cương 《 Thiên Hồn Bách Luyện 》. Mượn thống khổ kích thích ngưng luyện tinh thần hồn lực của mình nhiều lần.

Nhất niệm... Nhị niệm... Tam niệm...

Thập niệm...

Có lẽ vì nguyên nhân ấu diệu trong linh khiếu lột xác, giúp tinh thần của Vân Mộ có những biến hóa không thể tưởng tượng.

Ngày trước, mỗi khi Vân Mộ đọc thầm đến niệm thứ mười tám, tâm thần của hắn đã muốn sụp đổ. Song lần này lại khác, dưới sự kích thích của cơn đau, ngược lại hắn dễ dàng chống chịu được áp lực của niệm thứ mười tám, đột phá cực hạn đến niệm thứ mười chín.

Đừng cho chỉ tăng lên một niệm là không đáng kể, vì nó mà tinh thần hồn lực của Vân Mộ đã bị cản trở ở đệ nhất trọng cảnh giới trung kỳ nhiều ngày, không một chút tiến triển nào. Mà biến cố lần này lại mang đến cơ hội phá vỡ gông cùm xiềng xích cho hắn.

...

Lần nữa luyện hóa huyền linh, quá trình lúc này diễn ra vô cùng thuận lợi.

Chẳng phải cúi đầu càng không phải khuất phục.

Vân mộ có thể cảm giác ý niệm được truyền tới của ấu điểu, vẫn cô độc, vẫn kiêu ngạo như cũ, chỉ có không cam lòng và khát vọng cường đại, do đó nó lựa chọn tin tưởng. Hơn hết, không phải nó tin tưởng Mộ Vân mà là nó tin vào một huyền linh khác trong linh khiếu của Vân Mộ - Khổ Thạch Hầu.

Ấu điểu từng trải qua những việc tương tự Khổ Thạch Hầu, vì thế hai bên giao thiệp với nhau khá dễ dàng.

Sau một lát, ấu điểu triệt để chuyển hóa trở thành huyền linh, một dòng chảy mát mẻ tuôn trào trong người Vân Mộ. Hắn bất chấp thân thể suy yếu, trước tiên nhìn về tin tức xuất hiện trên Tàng Giới Luân.

*****

Tên gọi: Bách Linh Vân Long tước (nhất giai)

Huyết thống: Chu Tước (chưa thức tỉnh), Thương Long (chưa thức tỉnh)

Linh tính: Hoàn mỹ (dị biến)

Thuộc tính: Phong, hỏa

Tư chất mệnh phách: ★

Tư chất lực phách: ★

Tư chất thần phách: ★★★(dị biến)

Tư chất cực phách: ★★★(dị biến)

Năng lực thiên phú: Bạch Viêm (dị biến), Tử Cực Huyền Linh Đồng (dị biến)

Chú thích của Đa Bảo Các: Bách Vân Linh Long tước chính là loài dị biến của Bách Linh tước. Trong cơ thể của nó có pha trộn một ít huyết thống của Chu Tước và Thương Long, từ bé đã cao quý, xuất chúng. Bởi vì có liên quan đến việc huyết thống phản tổ nên linh tính cũng như tư chất thiên phú đều đề thăng cực lớn, có được thiên phú tinh thần cấp thần.

*****

Thần phẩm!? Thần phẩm huyền linh nhất giai! Còn là thiên phú tinh thần!

Thấy tin tức như vậy, Vân Mộ liền ngậy ra trong giây lát.

Chu Tước và Thương Long là loài gì!?

Ở viễn cổ, thiên địa náo động, tứ đại thần thú ứng theo vận mệnh ra đời, trấn áp tứ phương... Chu tước và Thương Long là hai đại thần thú trấn áp phương Bắc và phương Tây.

Thảo nào, linh hồn ấu diệu này lại kiêu ngạo như vậy. Thì ra trong cơ thể nó ẩn chứa huyết mạch của hai đại thần thú. Linh tính còn là phẩm chất Hoàn mỹ, bản thân có hai thuộc tính và hai thiên phú, không kiêu ngạo mới là lạ.

Không nói đến tư chất của Bách Linh Vân Long tước. Chỉ riêng phẩm chất linh tính hoàn mỹ, đủ để nói lên giá trị của huyền linh này.

Màu trắng – phổ thông, màu xanh lá – ưu tú, màu xanh lam – trác việt, màu tím – hoàn mỹ...

Kiếp trước, Vân Mộ phải lên xâm nhập sâu bên trong dãy núi Táng Thiên, hao hết sức chín trâu hai hổ, cứu tử nhất sinh, vất vả lắm mới bắt được một

đầu Vân Văn Hồ linh tính phẩm chất hoàn mỹ, lúc ấy vận khí chiếm phần lớn, hơn nữa nó chỉ có một thuộc tính, một thiên phú.

Còn tư chất của Bách Linh Vân Long tước thì không cần bàn, có lẽ vì nguyên nhân huyết mạch dị biến phản tổ, tư chất thần phách và tư chất cực phách hoàn toàn đột phá cực hạn huyền linh nhất giai, được Đa Bảo các đánh giá là tiềm lực ba sao.

Còn có năng lực thiên phú, bình thường huyền linh chỉ có một thiên phú. Mà Bách Linh Vân Long tước lại có hai thuộc tính, hai thiên phú. Điều này đồng nghĩa với việc Vân Mộ sẽ có nhiều thủ đoạn ứng phó nhiều cực diện phức tạp hơn.

Bởi vậy ai cũng thấy được sự trân quý của Bách Linh Vân Long tước.

Đương nhiên, Bách Linh Vân Long tước trân quý không phải ở những điều đó, mà là dị biến.

Huyền linh dị biến không gặp phải bất kì cản trở nào, cơ thể không có hạn chế, chỉ cần điều kiện đầy đủ, nó có thể tiến hóa vô hạn. Dù cho linh tính thấp, tư chất kém cũng có khả năng thăng cấp.

Trên thực tế, về mức độ quý hiếm, huyền linh dị biến còn thừa thớt hơn nhiều so với huyền linh phẩm chất hoàn mỹ, một khi xuất hiện, sẽ đưa tới vô số thế lực tranh đoạt.

...

"Tốt tốt tốt! Thực sự quá tốt rồi! Không ngờ mình cũng có một con huyền linh dị biến! Ha ha ha ha —— "

Trong lòng Mộ Vân kích động không thôi, mọi mệt mỏi phút chốc đều tan biến.

Có huyền linh dị biến như Bách Linh Vân Long tước, từ nay về sau Thiên Linh Cực Khiếu của hắn cũng không cần phải thay đổi huyền linh khác. Nói cách khác, khởi điểm của hắn trong tương lai sẽ cao hơn huyền đồ phổ thông rất nhiều, tu vi càng cao thì càng mạnh mẽ.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, ngay cả Bách Linh Vân Long tước dị biến mà Đa Bảo các cũng có ghi lại. Có thể thấy được nội tình của thế lực chống lưng cho tổ chức này rất thâm hậu, cũng chứng minh loại huyền linh này đã từng tồn tại trên thế gian, chỉ là không biết xuất hiện bao nhiêu lần và đã được bồi dưỡng đến mức độ nào.

...

Sau một hồi vui sướng, cuối cùng Vân Mộ cũng tỉnh táo lại, bây giờ chưa phải thời điểm đặc ý quên hình.

Trước đây, hắn không có tinh thần hồn lực nên không cách nào vận dụng trong thực chiến. Hiện tại đã có huyền linh thần phẩm và kỹ năng thiên phú, vậy hắn càng nên nắm bắt thời cơ mà cố gắng tu hành. Bằng không rất phí phạm cơ hội trở mình này.

Bởi vậy, suốt thời gian kế tiếp, Vân Mộ chuyên tâm ẩn nấu trong hang động tối tăm ngột ngạt này, tận dụng thời gian làm quen đặc tính và năng lực thiên phú của Bách Linh Vân Long tước.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 41: Khổ Tu

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Mây trắng hững hờ trôi, đất trời cao vời vợi.

Đông qua xuân đến rồi, vạn vật hồi sinh sôi.

Thời gian hơn hai tháng nhoáng cái đã qua, bên trong Hoang Tuyệt lâm băng tuyết dần dần tan đi, núi rừng xanh um tươi tốt hiện ra sinh cơ dạt dào, nhưng cũng ẩn nấp vô số hung hiểm.

Lúc này, trong rừng cây um tùm, một bóng người chạy như điên, phía sau người đó là một đám Huyết Lang đang truy đuổi điên cuồng, trông mắt chúng nó màu đỏ tươi lộ ra hung quang tham lam khát máu.

...

Trải qua hơn hai tháng khổ tu, Vân Mộ tại Thiên Linh Cực khiếu cùng Bách Linh Vân Long tước phụ trợ đã nhắm đọc Thiên Hồn Bách Luyện đến mười chín niệm, tinh thần hồn lực cuối cùng đột phá tới bảy độ, cũng chính là cảnh giới đệ nhất trọng hậu kỳ. Không nói đến địa phương Lưu Vân trấn nhỏ bé này, cho dù là tại Đại Minh phủ cũng không tìm ra được mấy người cùng thế hệ có thể sánh vai cùng Vân Mộ.

Duy nhất khiến Vân Mộ không quá thỏa mãn đó là việc tu luyện hai môn Huyền linh thuật Bạch Viêm cùng Tử Cực Huyền Linh đồng. Ở bên ngoài là hơn hai tháng, trên thực tế Vân Mộ tại trong không gian Như Ý không ngủ không nghỉ gần như vượt qua bốn tháng tròn chỉ để tu luyện hai môn Huyền linh thuật này. Nhưng cho dù Vân Mộ có được kinh nghiệm trăm năm tu hành thì hẳn đối với tu luyện tinh thần thiên phú lại là lần đầu. Càng không có người dạy, cũng không có bất cứ tham khảo gì, rất nhiều thứ hẳn

đều ở vào giai đoạn tìm tòi, cũng không có mạnh hơn Huyền đồ bình thường bao nhiêu, thậm chí phát triển còn chậm chạp.

Bạch Viêm cùng Tử Cực Huyền Linh đồng đều là Huyền linh thuật thuộc loại hình tinh thần, hình thái bên ngoài cũng phi thường đặc thù, điều này không còn là thể hiện sự mạnh yếu về lực lượng mà là đã lộ ra biến hóa theo xu thế tiếp cận đến tinh thần hồn lực... Một cái giống như ngọn lửa màu trắng, một cái giống như ánh sáng thần kỳ cực tím. Chúng huyền diệu phi thường, cũng phức tạp không tưởng, không những cần có tinh thần hồn lực càng cần phải có cả cảm ngộ huyền diệu mới có thể thi triển.

Bởi vậy Bách Linh Vân Long tước cực kỳ kiêu ngạo, căn bản là xem thường giao lưu với Vân Mộ, nó chỉ dốc sức lực thi triển năng lực thiên phú công kích về phía Vân Mộ. Vì vậy lúc vừa mới bắt đầu, Vân Mộ chính là bị Huyền linh của mình dày vò chết đi sống lại, hơn nữa đối với việc vận dụng hai môn Huyền linh thuật này cũng không có chút đầu mối nào, có thể nói là ăn nhiều đau khổ.

Vì vậy có thể thấy, sau khi Huyền linh dị biến tuy là tiềm lực vô hạn nhưng mà yêu cầu đối với Huyền giả cũng phi thường cao, nếu như không thể thành thạo vận dụng năng lực của Huyền linh thì thực lực của Huyền giả sẽ suy giảm rất lớn.

May mà ở trong không gian Như Ý, trạng thái tinh thần của Vân Mộ không cảm nhận được đau đớn, có thể nếm thử nhiều lần. Dù là như thế, một ngày bị Huyền linh thuật đánh hơn vạn lần, bị dày vò tròn ba tháng trong không gian Như Ý, Vân Mộ sớm đã đến tình trạng kiệt sức.

Không thể không nói, Thiên Linh Cực khiêu mở ra đối với việc cảm ngộ Huyền linh thuật chính xác có tác dụng phụ trợ nhất định. Dù cho ở tình huống không có bất cứ dẫn dắt cùng chỉ điểm gì, vậy mà Vân Mộ vẫn trong đối chiến cùng Vân Long tước từng điểm từng điểm lĩnh ngộ ra bí quyết vận dụng thi triển hai môn Huyền linh thuật này. Mặc dù chỉ là rất sơ sài

đại khái nhưng lại khiến Vân Mộ như nhặt được chí bảo, tinh thần hẳn rung động đến cực độ.

Tiệc nuôi chính là, trong thời gian kế tiếp mặc cho Vân Mộ luyện tập như thế nào, đối với việc vận dụng hai môn Huyền linh thuật Bạch Viêm cùng Tử Cực Huyền Linh đồng này cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn nông cạn, dường như luôn thiếu mất cái gì đó, căn bản không có cách nào để phát huy ra uy lực chân chính của hai môn Huyền linh thuật chứ đừng nói là vận dụng xuất thần nhập hóa như Thổ Băng.

Sau khi nếm thử nhiều lần không được gì, Vân Mộ rất là nghi hoặc chỉ cho rằng có lẽ do mình không có thể nghiệm qua thực chiến. Vì vậy hẳn rời khỏi huyết động, lựa chọn dùng Bạch Viêm và Tử Cực Huyền Linh đồng tiến hành tu hành thực chiến trong Hoang Tuyết lâm.

Chỉ tiếc, Vân Mộ thủy chung không có cách nào nắm bắt tinh túy của hai môn Huyền linh thuật, không chỉ thi triển chậm chạp mà cả uy lực cũng rất yếu. Bạch Viêm chỉ có thể phóng ra một đóa hoa lửa màu trắng nho nhỏ, giống như một hơi có thể thổi tắt. Tử Cực Huyền Linh đồng thì ngược lại có thể xung kích tinh thần hoang thú trong nhất thời, khiến nó hành động chậm chạp, tâm tư hỗn loạn. Nhưng mà sau cùng sẽ triệt để khiến hoang thú tức giận, khiến cho hoang thú điên cuồng đánh lại.

Giờ phút này, bày sói truy đuổi phía sau Vân Mộ chính là kết quả sau khi hẳn thi triển Tử Cực Huyền Linh đồng.

...

"Nơi đây đã là chỗ sâu trong ngoại vi Hoang Tuyết lâm, phải nghĩ cách thoát khỏi bày sói này, bằng không sẽ kinh động đến nhiều hoang thú hơn, hậu quả khó lường!"

Vân Mộ âm thầm kêu khổ, nhưng hẳn cũng chẳng biết làm sao.

Thực lực hiển hiện tại coi như là đối phó hoang thú nhị giai bình thường cũng có thể đứng ở thế bất bại, thế nhưng đối mặt với bầy sói nhất giai vây công hẳn cũng chỉ có chạy trốn chết mà thôi.

Ngay lúc Vân Mộ suy tính, dưới chân hắn đột nhiên truyền đến một trận lay động kịch liệt... Lập tức, sâu trong Hoang Tuyệt lâm vậy mà lại vang lên âm thanh nổ vang long trời lở đất.

"Oanh!"

"Ầm ầm ầm "

Sóng khí ngút trời như là sấm dậy.

Bầy sói cảm ứng được động tĩnh như vậy, sững sờ trong tích tắc sau đó liền quay đầu bỏ chạy, hung quang trong mắt chúng nó biến mất sạch thay bằng vẻ hoảng loạn sợ hãi vô cùng.

Vân Mộ cũng vậy, sắc mặt hắn đại biến, dù là ở kiếp trước hẳn cũng chưa từng gặp qua thế trận khủng bố như thế!

"Ở sâu trong Hoang Tuyệt lâm rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?!"

Ngây người giây phút, Vân Mộ không khỏi lắc đầu. Hẳn là người tương đối lý trí, dù trong lòng vô cùng hiếu kỳ nhưng với thực lực hiển tại của hắn mà đi địa phương kia thực sự quá nguy hiểm. Dưới tình huống không có nắm chắc, hẳn tuyệt đối sẽ không tùy tiện đi mạo hiểm mạng nhỏ của mình.

"Đầu hạ rồi sao? Thì ra đã ra ngoài lâu như vậy, đến lúc trở về rồi."

Vân Mộ nhìn nhìn cảnh vật xung quanh, không khỏi trở nên trầm mặc.

Độc hành khổ tu đối với hắn ở kiếp trước mà nói có lẽ là chuyện thường ngày, nhưng hiển tại trong lòng hắn đã có điều lo lắng, trên vai đã vác thêm gánh nặng, tâm tính liền phát sinh biến hóa. Trước lúc rời nhà hắn từng đáp

ứng với mẹ, đông cúc nở hoa hẳn sẽ trở về, hiện tại chính là mùa hoa nở, lòng hẳn bỗng nhiên xúc động lên tưởng niệm vô tận.

"Đứng lại! Tiểu nha đầu, còn chạy nữa lão tử sẽ cắt đứt chân ngươi!"

Một thanh âm thô lỗ ngang ngược cắt ngang dòng suy nghĩ, dường như có người đang tới gần.

Vân Mộ chuyển nhanh tâm niệm, liền vội vàng ẩn vào trên đại thụ ở bên cạnh.

"Hắc hắc, Xú nha đầu, lần này xem ngươi chạy đi đâu!"

Trong tiếng cười quái dị, một tràng bước chân gấp gáp chạy tới.

Một bóng hình bé nhỏ từ trong đồng cỏ nhảy ra, vừa vặn vọt tới dưới đại thụ mà Vân Mộ ẩn nấp, mà lập tức có một đám người mặc áo xám cầm trăm đao truy đuổi đến, vây quanh thân hình nhỏ bé.

"Dĩ nhiên là nàng!?"

Thấy rõ người chạy trốn, Vân Mộ không khỏi sửng sờ ngay tại chỗ.

Một tiểu cô nương ba đến năm tuổi, cả người quần da thú, tóc tán loạn, trên mặt năm màu rực rỡ, trong mắt tràn đầy quật cường cùng ngang bướng, trong miệng vậy mà lại phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú.

Vân Mộ nhận biết tiểu cô nương này, nhưng cũng không tính là quen biết.

Có chỗ nhận thức là bởi vì kiếp trước hẳn cũng từng gặp qua nàng ở trong Hoang Tuyệt lâm, nhưng mà thời gian chênh lệch khoảng hai năm, lúc đó tiểu cô nương cũng bị người truy đuổi, cuối cùng lại được Vân Mộ cứu giúp.

Mà lí do không nhận thức là bởi vì lúc đó tiểu cô nương này cực kỳ cảnh giác, hẵn còn chưa kịp đến hỏi tên nàng, nàng đã liền tự động rời đi.

Một tiểu cô nương vậy mà lại một thân một mình xuất hiện ở nơi nguy hiểm như Hoang Tuyệt lâm chính là một chuyện cực kỳ cổ quái.

Đáng tiếc, bất luận sau này Vân Mộ hỏi thăm thế nào cũng không có bất cứ tin tức gì về tiểu cô nương, cuối cùng đành phải không quan tâm nữa.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 42: Du Sĩ Biên Cảnh

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

“Không ngờ cách nhau đã hai thế, ta và người còn có thể gặp lại, đây coi như là có duyên đi.”

Vân Mộ ẩn thân trên cây, im lặng quan sát diễn biến bên dưới. Hắn vẫn chưa có ý định ra tay.

Qua hai thế gặp lại, tình cảnh vẫn như cũ, tiểu cô nương kia không biết đến cùng có thân phận là gì nhưng vẫn y nguyên bị người ta truy đuổi. Mà nhìn trang phục, binh khí của những người này thì đều cực kỳ giống nhau, chắc hẳn là người của một thế lực nào đó, cho nên muốn xen vào việc của họ thì phải hết sức cẩn thận.

...

“Xú nha đầu, không ngờ còn nhỏ tuổi mà chân cứng lạnh lợi, chạy nhanh như vậy!”

“Không chỉ là xú nha đầu mà còn là một nha đầu xấu xí. Các người nhìn trên mặt nàng hoa hoa, đốm đốm, thực sự xấu muốn chết, ha ha ha —— ”

“Nghiệt chủng dị tộc trời sinh mạnh mẽ. Nếu như đối là người thường có lẽ nha đầu đó đã sớm trốn thoát, mọi người chú ý cẩn thận, đừng để lật thuyền trong mương.”

"Hắc hắc, xú nha đầu người không chạy nữa đi? Để xem lúc này lão tử có cắt đứt chân người hay không!"

Những kẻ xung quanh liên tục hò hét uy hiếp, hoàn toàn không có ý định nương tay chút nào.

Cả người tiểu cô nương tựa sát đại thụ phía sau, co ro thân thể, vừa bất lực, vừa sợ hãi. Tiếng gầm nhẹ thỉnh thoảng lại phát ra từ cổ họng tiểu cô nương này, càng lúc càng mãnh liệt, dường như có thể bạo phát bất cứ lúc nào.

Những kẻ đó tất nhiên sẽ không sợ sự uy hiếp của một con nhóc, càng tùy ý chế giễu.

"Được rồi, tất cả ngậm miệng lại!"

Một tiếng quát lớn vang lên, đoàn người không tự giác mà tránh ra hai bên.

Lúc này, một gã trung niên nam tử khiêng đại đao bước đến, xem chừng hẳn chính là thủ lĩnh của đám người này.

"Tiểu nha đầu, chúng ta cũng vì hoàn thành nhiệm vụ mà người ta giao phó mà thôi. Lệ mỗi khuyên người không nên chống cự nữa, chỉ tổ khiến bản thân bị thương, nếu nặng có thể tàn phế, đây rõ là hành động vô ích tự chuốc lấy khổ."

Trung niên nam tử cử chỉ ôn trọng, lời nói ra vừa đấm vừa xoa.

Đám người xung quanh cũng vội vàng phối hợp, từng người từng người khuyên.

"Ta nói, một đám đại nam nhân các ngươi lại đi làm khó một tiểu cô nương, không biết xấu hổ sao?"

Một giọng nói vẫn còn non nớt bất chợt truyền đến, mọi người nhìn theo hướng phát ra thì chỉ thấy một thiếu niên che mặt từ trên trạc cây nhảy xuống, nhanh chóng đứng chắn trước mặt tiểu cô nương.

Tiểu cô nương kia hiển nhiên không nghĩ tới trong lúc này lại có người giúp mình, trong lòng bỗng dâng lên chút cảm xúc rối loạn khó tả, ngây ra nhìn bóng lưng trước mắt... Đó là một bóng lưng gầy yếu nhưng thẳng tắp, giờ khắc này nó tựa như một tòa núi lớn, che chắn, bảo vệ mình khỏi mọi áp lực và nguy hiểm.

"Người nào?"

Trung niên nam tử ban đầu bị bất ngờ thì chột sững lại nhưng sau khi thấy người đến là ai thì không khỏi từ trên xuống dưới đánh giá đối phương một lượt: "Tiểu tử, nơi này không phải là nơi người nên đến, chuyện ở đây cũng không đến phiên người quản. Nếu muốn làm anh hùng, người nên đi chọn đối tượng khác."

"Này, người đó, người tên là gì?"

Bởi đang che mặt nên Vân Mộ cũng không sợ những người này nhận ra mình, tùy ý mà hỏi.

Trung niên nam tử không nghĩ tới đối phương vậy mà hỏi tên mình, chột sững ra rồi không tự chủ đáp lại: "Tên ta là Lê Điền..."

Lời vừa ra khỏi miệng, trung niên nam tử mới phục hồi lại tinh thần, mang theo mấy phần tức giận quát: "Tiểu tử, trước lúc hỏi tên người khác phải tự báo ra tên mình, chút phép tắc cơ bản ấy cũng không biết, người nhà người dạy như thế nào vậy? Còn nữa, tuổi nhỏ mà đã học thói giấu mặt không dám lộ diện, người nghĩ mình là ai?"

"A."

Vân Mộ không phủ nhận, nhún vai trả lời, giọng điệu vô cùng cương quyết như đây là lẽ tự nhiên: "Người nhà ta đã dạy, làm chuyện tốt không cần lưu danh mới là nam tử đại trượng phu chân chính... Cho nên lúc làm anh hùng

tất nhiên phải che kín mặt. Nếu không sau này có người nhận ra, chẳng phải rất phiền phức sao?"

"..."

Lí lẽ vô cùng rõ ràng, có đầu có cuối, đám người Lê Điền nghe mà ngây ngẩn cả người, không biết nói sao cho phải.

“Nói linh tinh.”

Sắc mặt Lê Điền trầm xuống, đại đao trên vai hung hăng nện xuống đất, khí thế uy vũ nói: “Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là ai? Chuyện của liên minh Du Sĩ mà cũng dám xen vào, muốn chết sao?”

"Người của liên minh Du Sĩ? Các người thuộc đoàn nào?"

Trán Vân Mộ hơi nhíu lại, trong mắt lại thêm mất phần nghiêm trọng.

Du sĩ ý chỉ đám Huyền Giả tại biên cảnh. Đám người này thường nhân lúc loạn lạc mà chuộc lợi, không theo luật pháp, cũng ít khi bị đàn áp, thường lấy săn bắn, buôn bán mưu sinh. Có đôi khi bọn chúng còn làm nhiệm vụ để lấy tiền thưởng, thậm chí giết người cướp của, luật pháp cổ quốc khó mà làm gì được đám người này.

Mà liên minh Du Sĩ lại là một thế lực nhỏ do Huyền Giả tự do tự lập thành. Bên trong kết cấu phức tạp, chia thành từng đoàn, mỗi đoàn lại có một số tổ nhất định. Ít thì ba, năm người, nhiều hơn thì mười hai mười người mà nhiều nhất cũng không vượt quá ba mươi người. Đây cũng là hạn chế của cổ quốc Đại Lương đối với du sĩ, tránh việc du sĩ gây nhiễu loạn, ảnh hưởng tới trật tự, trị an trong thế tục.

Đương nhiên cũng có những người vì lợi ích hay mục đích khác mà âm thầm kết minh với nhau.

"Tiểu tử, xem ra ngươi biết cũng khá nhiều."

Hai mắt Lê Điền nheo lại, nhìn chăm chăm Vân Mộ, dường như muốn từ đó mà biết được đối phương là ai, nhưng ngay sau đó, một tên thủ hạ mặt đỏ hồng tiến lên, hắt cằm, vênh váo nói: "Tiểu tử ngươi hãy nghe cho kỹ, chúng ta là người của liên minh Du Sĩ, thuộc đoàn du sĩ Phi Ưng tiếng tăm lẫy lừng. Vị này chính là đội trưởng của chúng ta, cường giả Huyền Đồ Ngưng Khiếu hậu kỳ, đã sắp thành Huyền Sĩ... Thế nào? Bị dọa sợ rồi phải không?"

Vân Mộ chỉ liếc qua đối phương một cái, lười để ý tới, rồi quay qua nói với Lê Điền: "Ta chỉ nghe qua Liệt Dương đoàn, Thiên Ảnh đoàn, Bách Hoa đoàn... Còn Phi Ưng đoàn sao, rất xin lỗi, ta quả thật chưa từng nghe đến."

"Cái gì? Dám đùa chúng ta, tiểu tử ngươi muốn chết!"

"Vương mặt đỏ, lui ra cho ta, đừng có lăm miêng!"

Lê Điền quát bảo thủ hạ lui xuống, một lần nữa quan sát Vân Mộ, trong lòng càng thêm mấy phần cẩn trọng.

Trong mắt Lê Điền, từ lời nói đến hành động của Vân Mộ căn bản không phải điều mà một thiếu niên mười mấy tuổi có được. Có chăng là càng giống dáng vẻ của một người trưởng thành, xảo quyệt, kinh nghiệm nhiều năm. Lời nói cẩn thận từng chút, trong đó dường như còn mang theo ý uy hiếp. Ba đoàn mà thiếu niên này vừa nhắc đến cũng chính là ba thế lực khổng lồ nhất trong liên minh Du Sĩ, cao thủ như mây, đoàn đội của mình căn bản không thể so sánh được.

"Tiểu huynh đệ, ngươi rốt cuộc là người nào? Thủ lĩnh của ngươi là ai? Chúng ta đều là kẻ làm việc vì miếng cơm, không cần thiết phải kết thù."

Lê Điền nói bóng nói gió, hi vọng từ trên người đối phương tra ra được chút gì.

Vân Mộ cười cười, nghiêm túc nói: “Ta không phải kẻ ngốc. Nếu đã đắc tội với cá người thì sao còn phải lộ ra thân phận? Như vậy không phải tự tìm phiền phức cho mình sao? Hơn nữa... quanh đây chỉ có một mình ta!”

“Hừ, đi lừa quỷ đi!”

Tên mặt đỏ lại lần nữa ra khỏi hàng, nước bọt bay loạn: “Không có người lớn cùng đi, tiểu tử người dám một mình tới Hoang Tuyết Lâm sao? Mau khai thật, xung quanh có phải đã được mai phục không? Là có người tiết lộ tin tức, muốn ăn chặn nhiệm vụ của chúng ta?”

“...”

Vân Mộ ngây ra, không nhìn được mà bật cười khanh khách: “Các người thật suy nghĩ nhiều quá, là ta thấy một đám nam nhân lại đi vây bắt một tiểu cô nương, gặp chuyện bất bình nên rút dao tương trợ mà thôi. Được rồi, nếu các người đã không tin thì ta cũng hết cách. Các người nghĩ sao thì chính là vậy.”

Vân Mộ càng nói như vậy lại càng dấy lên nghi ngờ trong lòng đám người Lê Điền, bọn chúng bắt đầu cảnh giác nhìn xung quanh.

“Các người trước lên bắt nha đầu kia lại rồi trở về báo kết quả... Tiểu tử này để ta ngăn lại.”

Dứt lời, Lê Điền nhào thẳng hướng Vân Mộ.

Lê Điền thân là người đứng đầu một đoàn, tất nhiên phải có suy tính hơn kẻ khác. Trước mắt thân phận của thiếu niên này vẫn chưa xác định được, để tránh phiền phức, gã quyết định ngăn đối phương trước nhưng cố không gây thương tổn còn để những người khác thì ra tay bắt tiểu cô nương kia lại.

Nhưng Lê Điền còn chưa kịp đánh tới thì một đạo lực vô hình đã trực tiếp đánh vào trong đầu gã, khiến gã lập tức đông cứng người lại.

Ngay sau đó, Vân Mộ xông thẳng lên, một quyền nhắm hướng trái tim Lê Điền mà đánh.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 43: Hữu Nữ Tố Vấn

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Sức mạnh của Thổ Bãng có thể phá nát đá, mở toang núi!

Lê Điền hung ác ăn trọn một đòn của Vân Mộ, xương cốt toàn thân hẫng gần như vỡ vụn, bị bay ngược ra mười trượng xa, thổ huyết ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Vốn là người đang đánh về phía tiểu cô nương nhìn thấy vậy liền lập tức dừng lại, vẻ mặt kinh hãi nhìn Vân Mộ, trong lòng hẫng sợ hãi đến cực điểm. Bọn họ vậy mà không có thấy rõ Vân Mộ ra tay thế nào đã đánh trọng thương đội trưởng, từ đây nói rõ thực lực của đối phương hơn xa đám người mình.

"Mọi người không phải sợ! Hẫng chỉ có một mình, chúng ta nhiều người mài chết hẫng!"

"Đúng! Mọi người cùng xông lên!"

"Xông lên!"

...

Theo tiếng gào thét, hơn mười tên du sĩ đồng thời khua đao nhào tới chém Vân Mộ.

Ánh sáng lấp lánh, tàn ảnh vụt qua, huyền linh giao thoa.

Những du sĩ này đa số là Huyền đồ Luyện Khiếu kỳ, có người thậm chí nuôi dưỡng hai con Huyền linh, huyền lực cũng tính là thâm hậu. Chỉ tiếc

là bọn họ lĩnh ngộ Huyền linh thuật vô cùng nông cạn, căn bản không phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Dưới ánh mắt của Vân Mộ thì họ chỉ là đám tiểu hài tử đang múa gậy mà thôi, nơi nơi đều là sơ hở.

Vân Mộ vận chuyển huyền lực, tay chân cùng động, mười hai đạo kinh lực cùng phát ra!

"Ong ong ông!"

"Xuy! Xuy! Xuy!"

Mặt đất rung động, mười hai đạo gai đất đâm xuyên lên mặt đất đánh bay đám người Phi Ưng lăn quay ra đất.

Đám người còn lại thấy vậy, sao dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chúng dồn dập thối lui sang một bên, kinh hoàng mà nhìn Vân Mộ.

"Người... Người rốt cuộc là ai!?"

Lê Điền đã ngồi dậy được, toàn thân hằn đau nhức, hơi thở yếu ớt, nếu không phải Vân Mộ hạ thủ lưu tình thì lúc này hẳn đã bị một quyền đánh chết rồi.

Vân Mộ lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, mặt không biểu tình nói: "Ta đã nói rồi, ta là người qua đường rảnh rỗi thích xen vào việc của người khác! Các người nếu không muốn chết thì rút ngay đi, tuy ta không thích giết người nhưng cũng không có nghĩa là không giết người."

"Người... Chúng ta đi!"

Lê Điền còn không cam lòng, hẳn vận một hơi muốn nhấc chân nhưng không được, suýt nữa còn lăn quay té xỉu.

Đám người xung quanh vội vàng xúm lại đỡ hãn, sau đó cả đám xám xịt rời đi.

...

"Hô!"

Vân Mộ thở dài một hơi, đặt mông ngồi xuống đất, nhìn qua hãn lúc này đặc biệt suy yếu.

Đừng xem dáng vẻ hãn vừa rời vô cùng oai phong, thực tế chỉ là miệng cộp gan thỏ mà thôi. Một kích lúc trước gần như đã hao hết toàn bộ huyền lực trong Linh Khiếu của hãn, cũng chỉ là vì dùng một đòn để chấn nhiếp đám người Lê Điền. Nếu như đối phương thật sự muốn liều chết chơi đến cùng thì hãn cũng chỉ có thể vận dụng Vân Long tước trong Thiên Linh Cực khiếu đại khai sát giới!

Chỉ là, những người gọi là du sĩ kia đều vì cuộc sống mưu sinh, nếu không cần thiết Vân Mộ thật không muốn ra tay giết chóc. Cho dù hãn cũng chẳng tin tưởng mấy lời răn thối như "Nghịệp chương nặng nề", nhưng mà lòng hãn không thích giết người, việc này không quan hệ tốt xấu, đơn giản chỉ là hãn trải qua hai đời làm người nên càng thêm coi trọng ý nghĩa tồn tại của sinh mệnh.

"Ê a... Ê a..."

Tiểu cô nương thấy dáng vẻ Vân Mộ suy yếu, nhịn không được tiến lên nói 'ê a' như là quan tâm hãn vậy. Nhưng nàng như cũ vẫn duy trì khoảng cách nhất định với Vân Mộ, trong lòng vẫn âm thầm cảnh giác hãn.

"Tiểu gia hỏa, không phải sợ, ta sẽ không làm hại ngươi... Bị người xấu truy đuổi chắc ngươi đói bụng rồi, qua đây, trước ăn một chút."

Vân Mộ kéo khăn che mặt vớt xuống đất, trên mặt lộ ra nụ cười thân thiện. Sau đó hắt lại từ trong Túi Giới Luân lấy ra mấy quả hoang dã đưa đến trước mặt tiểu cô nương.

Hai mắt tiểu cô nương đảo quanh khắp nơi rồi mới thử tới gần thăm dò quả hoang, nàng ngửi ngửi không phát hiện điều gì khác thường mới cắn một ngụm.

Đừng nhìn cái đầu tiểu cô nương không có lớn đã vội kết luận, chỉ khi nàng ăn quả thật mới khiến Vân Mộ ghen hòng nhìn trân trối, quả hoang đại to cỡ nắm tay cứ một ngụm một trái, còn không cần nhai, cắn bản không phải người thường có thể làm được.

"Tiểu gia hỏa, thì ra ngươi là dị tộc a!"

Vân Mộ tùy ý hỏi một câu, tiểu cô nương lập tức co co thân thể cảnh giác nhìn hẳn.

Thấy vậy, Vân Mộ không khỏi thầm mắng mình ngu ngốc, ai lại vạch áo cho người xem lưng, vì vậy hẳn chuyển lời khuyên: "Tiểu gia hỏa ngươi còn chưa thành niên đã rời khỏi tộc quần, thảo nào mà bị người truy đuổi, hơn nữa nghe giọng điệu bọn họ thì giống như không chỉ một nhóm người bọn họ đang tìm ngươi, hẳn là còn có mấy nhóm người khác cũng đang tìm ngươi đi! Ở đây rất không an toàn, chúng ta trước tiên đi nơi khác rồi nói tiếp, được không?"

Nghe vậy, vẻ mặt tiểu cô nương đờm buồn, trong mắt hiện lên vẻ u sầu, hình như nghĩ đến chuyện gì không vui. Nhưng Vân Mộ đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, không có chú ý tới tâm tình tiểu cô nương biến hóa.

Sau chốc lát, Vân Mộ hơi hơi vẫy tay, ý bảo tiểu cô nương cùng đi theo hẳn, còn hẳn thì đi trước dò đường.

Do dự một chút, tiểu cô nương cuối cùng cũng quyết định đi theo Vân Mộ, mà trước khi đi nàng lại nhặt chiếc khăn che mặt Vân Mộ vừa mới bỏ lại lên, lặng lẽ nhét vào trong lòng.

...

...

Sau khi Vân Mộ cùng tiểu cô nương rời đi không bao lâu, hai bóng người trước sau rơi xuống chỗ bọn họ từng ở. Một người là phu nhân mặc y phục rườm rà nhẹ nhàng, cao quý trang nhã, người còn lại là nam tử, mặt có lân giáp, mũ sắt bảo hộ toàn thân.

"Người đâu!?"

"Bẩm báo Trọng Minh vương, vừa rồi bị người truy đuổi hẳn phải là chạy trốn về hướng này, nhưng mà thuộc hạ bị cường giả nhân tộc dây dưa, không có cách nào ..."

"Đủ rồi!"

Phu nhân lạnh lùng cắt đứt lời nam tử nói: "Bản vương không muốn nghe giải thích, việc quan trọng nhất hiện giờ chính là tìm được Thánh Duệ trước người khác một bước, bằng không Thánh Tộc đại loạn, hậu quả không thể tưởng tượng được."

"Vâng! Thuộc hạ biết sai!"

Nam tử nửa quỳ trên đất, xấu hổ cúi đầu.

Phu nhân phất phất tay áo, nhìn quanh mọi nơi, nói: "Nhìn dấu vết tranh đấu ở hiện trường hẳn là không quá mạnh mẽ, nhưng mùi vị rất phức tạp hiển nhiên rất nhiều người..."

Dừng một chút, phu nhân bỗng nhiên dò hỏi: "Ngoài Hoang Tuyệt lâm là chốn nào? Có thể lực gì không?"

Nam tử không chút do dự đáp: "Ra khỏi nơi đây là biên cảnh Đại Lương cổ quốc thuộc Cổ Kiền vương triều, cơ mà thế lực biên cảnh tương đối phức tạp..."

"Không quan trọng, chỉ cần có mục tiêu là được."

Ánh mắt phu nhân lấp lánh, lộ ra hàn ý nhẹ nhẹ: "Ta dự định đích thân đến vùng đất nhân tộc xem một chuyến, ta muốn xem đến tột cùng là ai dám to gan lớn mật như thế, vậy mà dám đánh chủ ý lên Thánh Duệ Thánh tộc ta!"

"Thế nhưng là..."

"Không nhưng nhiếc gì hết, việc này quan hệ trọng đại, nếu không phải các người quá mức vô dụng cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy, tộc lão bên kia tự ta sẽ giải thích, người gọi tới tam đại Hộ tướng khác, các người theo ta xuất phát."

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Nam tử đứng dậy, lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Phụ nhân vẫn đứng nguyên, trán nhú chặt, nàng nhìn nhìn xung quanh sau đó một phát bay đến tận trời xuyên thẳng vào tầng mây xanh.

...

...

...

Trong một thung lũng bí ẩn, Vân Mộ mang theo tiểu cô nương tạm thời ẩn náu ở đây.

"Đúng rồi tiểu nha đầu, người tên gì?"

Nghe Vân Mộ hỏi, vẻ mặt tiểu cô nương nghi hoặc: "Tên...tên? Ăn?"

"Không phải ăn, là tên, ai cũng có tên của riêng mình."

Suy nghĩ tỉ mỉ một chút, Vân Mộ khoa tay múa chân nói: "Ta gọi là Vân Mộ, Vân trong bạch vân (mây trắng), Mộ trong tiện mộ (ước ao). Vậy còn người? Tên người gọi là gì?"

"Tên... Tên."

Tiểu cô nương vất tay lên trán, chỉ vào đại thụ bên cạnh nói không ngừng:

"Thụ... Thụ... Thụ..."

"Thụ? Cái gì thụ?"

Vân Mộ không khỏi giật mình, vẻ mặt nhụt chí nói: "Hỏi tên người, người lại chỉ vào cây làm cái gì?! Xem ra người là lén lút trốn nhà chạy ra a! Cái gì cũng chưa học, cái gì cũng không hiểu."

"Tên... Thụ, Vẩn..."

"Thụ... Vẩn? Tố Vẩn!?" [Tiếng trung: Thụ (shù) và Tố (sù) phát âm gần giống nhau]

"Thụ Vẩn, Thụ Vẩn! Tên... Thụ Vẩn!"

Tiểu cô nương bỗng nhiên nở nụ cười, dường như vì nàng nói ra được tên của mình mà cảm thấy cao hứng. Nhưng nàng không để ý, lúc này cả người Vân Mộ đã hoàn toàn chết lặng

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 44: Duyên Phận Hai Đời

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Vừa rồi, cảm ơn cô nương ra tay tương trợ."

"Không cần khách khí."

"Tại hạ Vân Mộ, xin hỏi quý tính đại danh của cô nương, ơn cứu trợ hôm nay ngày khác tại hạ tất nhiên sẽ báo đáp."

"Ta tên, Tố Vấn."

...

Một cái tên, một đoạn hồi ức, mở ra một màn chuyện cũ phủ đầy bụi đã lâu.

Trần thế biến hóa, vật đổi sao dời.

Năm tháng không cũ, như mới gặp lần đầu.

Có một nữ tử dị tộc, tên là Tố Vấn, nhưng nàng chưa bao giờ vấn(hỏi), nàng rất tự nhiên mà đi vào trong cuộc đời hắn.

Mỗi lần hắn hỏi nàng, vì sao luôn luôn đi theo mình, nàng chỉ nhàn nhạt mỉm cười, trong mắt lộ ra vẻ thần bí.

Nhiều khi, hắn luôn luôn cảm thấy nàng nhìn rất quen mắt nhưng lại không nhớ được đã từng gặp nàng ở đâu.

Thì ra, bọn họ xác thực đã từng gặp, ở một đời trước, ở nhiều năm trước, ở trong Hoang Tuyệt lâm...

Lúc đó, Vân Mộ chỉ là Huyền đồ nho nhỏ, bữa hôm bữa mai, lang bạc kỳ hồ, vì cuộc sống mưu sinh mà đau khổ giãy dụa.

Lúc đó, Tố Vấn cũng chỉ là tiểu nha đầu, dưới cơ duyên xảo hợp được Vân Mộ cứu, nhưng nàng lại lặng yên rời xa bởi vì lòng nàng còn có ràng buộc. Sau đó, nàng nhập thế tìm hãn, đôi duyên ương bên nhau mãi không rời.

...

"Người gọi Tố Vấn, vì sao chưa từng hỏi?"

"Lúc cần biết, ta tự nhiên sẽ biết, không nên biết, ta cần gì phải hỏi."

...

Từng màn hồi ức hiện lên trong đầu, biểu cảm trên mặt Vân Mộ lúc vui lúc buồn.

Thụ Vấn? Tố Vấn!

Bỗng nhiên, Vân Mộ dường như nghĩ đến điều gì, hãn chụp lấy tay tiểu cô nương, kéo ống tay áo nàng lên liền thấy trên cánh tay nho nhỏ khắc một đóa hình dạng đám mây, nhìn nó rất sống động, phóng khoáng đầy tự nhiên.

Nhìn thấy ấn ký hình mây kia, hai mắt Vân Mộ đỏ bừng, nước mắt không tự giác tuôn ra.

Không đợi tiểu cô nương phản ứng, hãn liền ôm lấy cổ nàng, vậy mà lại khóc to, khóc rất đau buồn, khóc rất nhếch nhác, như một đứa trẻ con đơn thuần.

Hãn vĩnh viễn cũng sẽ không quên, trước khi Tố Vấn chết, ánh mắt quyết tuyệt kia tràn đầy quyến luyến cùng quan tâm.

Hắn vĩnh viễn sẽ không quên, nàng cúng tế hiến dâng sinh mạng, dốc tận cùng trời cuối đất, đời đời kiếp kiếp, muôn lần chết không hối hận.

Trong cuộc sống, hi sinh vĩ đại nhất không có gì hơn... Người chết, chỉ vì ta sống.

Mà trong cuộc sống trừng phạt tàn nhẫn nhất không có gì hơn... Ta sống, còn người lại chết.

Đó là hối hận cùng đau lòng đến thế nào, nếu không phải tuyệt vọng đến sụp đổ thì sao nước mắt sẽ tùy tiện chảy xuôi.

"Ta ta!"

Tiểu cô nương đột nhiên bị ôm vào, vốn trong lòng cực kỳ sợ hãi nhưng mà nghe tiếng đối phương khóc, trong lòng nàng không rõ ngọn nguồn lại cảm thấy một hồi chua xót, dường như nàng có thể cảm nhận được sự thương tâm của đối phương hình như vì chính nàng mà thút thít nỉ non.

Ngoại trừ thân nhân của nàng ra thì tiểu cô nương chưa từng có cảm giác như vậy, tuy rằng nàng không hiểu điều gì cả nhưng lại thấy rất an tâm rất thân thiết.

Trong lúc vô hình, quan hệ giữa hai người kéo gần lại rất nhiều.

...

Qua một lúc lâu, Vân Mộ bình tĩnh lại, nhẹ nhàng buông tiểu cô nương trong lòng ra.

"Vân Mộ a Vân Mộ, uống cho người khác nói người thông minh tài trí, vậy mà ngay cả điều này cũng không có nghĩ đến, một nữ tử mỹ lệ sao lại có thể vô duyên vô cớ đi theo một tên nam nhân, nhất là một tên nam nhân cũng không có chút ưu tú gì."

Vân Mộ lau khô nước mắt, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Hắn chưa bao giờ tin tưởng chuyện duyên phận, nhưng cách xa hai đời, hai người vẫn như cũ còn có thể gặp gỡ, điều này đã không phải đơn giản là hai từ "Trùng hợp" có thể nói rõ ràng.

"Ta ta!"

Tiểu cô nương hiếu kỳ nhìn Vân Mộ, thỉnh thoảng áp úng lên đôi câu.

Vân Mộ vuốt vuốt mái tóc rối tung của nàng, ôn nhu nói: "Tên của người gọi là Thụ Vấn, ta sau này gọi người là Tố Vấn đi, lần này, bất luận như thế nào ta cũng sẽ không để người rời xa ta, ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ người, chiếu cố người..."

"Thụ Vấn... Tố Vấn?"

Hai mắt Tiểu cô nương ngậy ra nhìn Vân Mộ, hiển nhiên không rõ lời hắn nói có ý tứ gì.

Vân Mộ mặt mang ý cười, nói: "Không hiểu không có sao, về sau người sẽ hiểu, hơn nữa ta cũng sẽ chậm rãi dạy người... Bây giờ, cùng ta về nhà đi!"

"Nhà?"

"Ừ, nhà của chúng ta, nơi chúng ta sinh sống được, ấm áp sạch sẽ. Trong nhà còn có mẹ ta, người sẽ thích nàng, nàng cũng nhất định sẽ thích người."

Trong lúc nói chuyện, Vân Mộ dắt tay tiểu cô nương đi về phía mặt trời mọc.

...

Gió bắc từ hướng đông thổi qua, ánh mặt trời chói chang khi vào hạ.

Trong sa mạc hoang vu, một bóng người phong trần mệt mỏi chống lại mặt trời chói chang, ngược cát bụi, ngược nắng, ngược gió, từng bước từng bước đi về phía trước.

Người đang bước đi chính là Vân Mộ trên đường về nhà, hắt cõng một cái giỏ trúc giản dị sau lưng, bên trong có một tiểu cô nương đang ngủ say, khóe miệng còn chảy nước miếng.

Vì mang theo tiểu nha đầu Tố Vấn cho nên Vân Mộ suy nghĩ đến yếu tố an toàn nên rất nhiều phương pháp đi đường đều không tiện sử dụng chỉ có thể đi bộ, hành trình này mất hơn nửa tháng nhưng vẫn chưa tới biên giới Tây Sơn cảnh.

Nhìn khí trời dần dần nóng bức, Vân Mộ sinh ra chút cảm khái bất đắc dĩ.

"Nha đầu kia, không ăn thì chính là ngủ, bộ dáng vô ưu vô lo thật đúng là khiến người khác ước ao!"

Vân Mộ mới quay đầu, tiểu nha đầu đã liền mở to hai mắt nhìn hẩn tịt lúc nào.

"Ăn! Ăn!"

Nghe tiểu nha đầu kêu la, Vân Mộ tức thì đau đầu, vội vàng từ trong Túi Luân lấy ra mấy trái cây hoang đưa đến trong tay tiểu nha đầu. Tiểu nha đầu cũng không khách khí, tay trái tay phải một ngậm một trái, nhưng vẫn cứ là vẻ mặt đầy thèm thường.

Trải qua nửa tháng ở chung ngăn ngủi, tiểu Tố Vấn đã có thể giao lưu đơn giản chút chút cùng Vân Mộ.

Tuy rằng tiểu nha đầu hiện giờ còn không biết nói không biết viết, nhưng mà giữa nàng cùng Vân Mộ đều có thể hiểu ý tứ đối phương. Duy nhất

khiến Vân Mộ dờ khóc dờ cười chính là tiểu Tố Vấn học biết biểu đạt chữ đầu tiên chính là "Ăn", ăn trong ăn cơm, ngoài ăn vẫn là ăn.

"Tố Vấn, không nghĩ đến khi người còn bé có thể ăn nhiều như vậy, vậy mà lớn lên không có biến thành tiểu mập mập!"

Vân Mộ lẩm bẩm, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, trong mắt càng là vẻ ảm áp.

So với Tố Vấn ôn nhu thanh nhã kiếp trước, tiểu Tố Vấn bây giờ không những ăn nhiều thô lỗ mà ngay cả chữ viết cũng không biết, thậm chí còn có rất nhiều khuyết điểm nữa. Nhưng mà lại chính vì như thế ngược lại khiến Vân Mộ có cảm giác thân thiết chân thực.

Tiểu nha đầu tự nhiên không rõ ràng lắm "Tiểu mập mập" là ý tứ gì, nàng nghiêng đầu tiếp tục giơ bàn tay nhỏ hướng phía Vân Mộ, bộ dáng vô tội kia suýt nữa làm tan chảy Vân Mộ.

"Aizz! Không nghĩ tới nha đầu kia rõ ràng có thể ăn như thế, xem ra sau này mình phải liều mạng kiếm tiền nuôi gia đình rồi, bằng không thật sẽ bị nàng ăn thành nghèo đói, cũng không biết có phải đời trước thiếu nợ nàng hay không, đời này..."

Nói đến đây, Vân Mộ bỗng nhiên sững sốt, lập tức lại cười: "Đúng vậy, là ta đời trước thiếu người, thiếu người một phần tình, thiếu người một lời hứa hẹn, đời này ta nhất định sẽ rất tốt trả lại người."

Tiếp nhận quả hoang dã, tiểu Tố Vấn lại ra sức ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu cười cười với Vân Mộ.

Giây phút này, Vân Mộ chưa từng có cảm giác hạnh phúc ở gần mình đến thế, dường như hai tay hẩn nhẹ nắm liền có thể ôm trọn cả thế giới.

...

"Đình đang! Đình đang đang!"

Cát bụi bay khắp trời, trong gió đột nhiên truyền đến một trận âm thanh lục lạc khẽ vang, từ xa xa dần dần truyền tới gần.

Nghe được thanh âm lục lạc, tinh thần Vân Mộ run lên, hấn vội vàng đi thẳng về phía thanh âm phát ra.

Dưới tình huống thông thường, chỉ có đoàn đội thương khách mới sẽ dùng đến lục lạc ở trong hoang mạc để phòng ngừa có người lạc đường trong hoang mạc. Bởi vậy khi nghe được âm hưởng lục lạc nghĩa là ở gần tất nhiên có thương đội đi qua.

Vân Mộ muốn gia nhập vào đội để có một đoạn đường thuận gió, dù sao thương đội đều có phương tiện di chuyển của họ, tốc độ có lẽ sẽ không chậm.

...

Kiếp trước người là một phiến hoa đào

Giữa hồng trần nở rộ trong lặng lẽ

Ta thương nhớ lưu luyến bên hành hoa

Mãi thao thức trong đêm dài buốt giá

Kiếp sau ta cũng sẽ trở thành phiến hoa đào

Trên cánh hoa viết lại duyên tình đôi ta

Người yêu hoa sao không hiểu được ẩn ý

Cuộc tình này sẽ còn lắm gian nan

Ta nguyện dùng ba kiếp tình đổi lấy một kiếp duyên

Chỉ để đời này có thể cùng người gặp lại

Ta nguyện lấy tình yêu ba kiếp đổi lấy nhân duyên một đời

Vì không muốn hai ta kiếp sau mới được gặp lại

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 45: Hoang Mạc Thương Khách

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Đại sư huynh, còn bao lâu mới tới Nam Ninh thành?"

"Phía trước chính là biên giới Tây Sơn rồi, đi qua Tây Sơn chính là nội vực biên cảnh."

"Ngày ngày không phải là ngồi tu luyện thì chính là gấp rút lên đường, thật khó chịu quá đi!"

"Linh nhi, muội đừng quên lời muội từng đáp ứng với sư phụ, tuy rằng lần xuất hành này phải đi mừng thọ Nam Ninh thành chủ nhưng cũng là để cho muội đi lịch lãm rèn luyện. Muội sinh sống ở quan ngoại nhiều năm, không biết thế tục hồng trần, không hiểu nghìn khó vạn khổ, tâm tính còn khiếm khuyết, sau này sao có thể khống chế Huyền linh cường đại hơn?"

Bên trong thương đội gần nghìn người có một cái xe gấm phủ màn lụa được hộ tống mà đi, trong xe có một nam một nữ vừa nói vừa cười, thần nhiên tự đắc, khác biệt hoàn toàn với thương đội phong trần mệt mỏi ở xung quanh. Mà tiểu thương xung quanh đối với điều này cũng đã sớm tập mãi thành quen, bọn họ tập trung di chuyển cũng không có người đi quấy rầy hai người.

Nam tử nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, cử chỉ trầm ổn, phong thái bất phàm, mặc một bộ trường bào màu đen, biểu hiện ra rất tự nhiên phóng khoáng, chùm tóc đen buộc kéo dài thả tới thắt lưng, bên hông dùng một sợi thừng đen xuyên buộc một cái ngọc hồ lô cỡ đầu ngón tay, nhìn phong cách nó cổ xưa đẹp đẽ. Còn thiếu nữ ở một bên mặc váy lụa màu sắc rực rỡ

tung bay trong gió, thanh tịnh thanh tú, hai chùm tóc nhỏ nhỏ vắt lên trên vai, có vẻ xinh đẹp đáng yêu không thể diễn tả bằng lời.

"Hừ, biết rồi biết rồi, đại sư huynh thực sự là dong dài, càng ngày càng như lão đầu tử cha muội rồi, chỉ biết giáo huấn Linh nhi thôi."

Nghe thiếu nữ oán giận, nam tử không khỏi ngẩn người, giả vờ nghiêm túc nói: "Ách... Sư phụ lão nhân gia ngài ấy cũng không tính là già đi? Chỉ là nhìn hơi già một chút mà thôi."

"Xì!"

Thiếu nữ cười tươi như hoa, lập tức tức giận trừng mắt nam tử nói: "Đại sư huynh tốt nha, huynh lại còn nói cha nhìn già, lần này đã để Linh nhi năm được nhược điểm rồi, trở về Linh nhi sẽ nói cho cha biết, để cha phạt huynh diện bích ba ngày ba đêm."

"Linh nhi nghe lầm rồi, huynh chính là đang khen sư phụ còn trẻ còn khỏe."

"Thôi đi, muội đã nghe thấy rồi!"

...

Ngay lúc hai người cười đùa, toàn bộ thương đội lại đột nhiên ngừng lại.

"Ồ!? Phía trước có người!"

"Mọi người dừng lại, không nên hành động thiếu suy nghĩ, cẩn thận phòng bị!"

Phía trước truyền đến hai tiếng thét, đội ngũ đằng sau lập tức một trận rối loạn.

Hộ vệ chạy thương hiển nhiên đều rất có kinh nghiệm, mặc dù kinh nhưng không hoảng, tất cả dồn dập cầm lấy binh khí thủ hộ ở trước người, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Tiền chưởng quỹ, phía trước xảy ra chuyện gì vậy?"

Nam tử cùng thiếu nữ ra khỏi xe gấm đi tới phía trước đội ngũ, sóng vai đứng cùng một thương nhân tuổi trung niên có hình thể to béo.

"Tiền Bất Nhị xin chào hai vị khách quý, vừa rồi có điều quấy rầy, thực sự xin lỗi."

Nhìn thấy hai người xuất hiện, lòng Tiền Bất Nhị theo đó mà yên tâm thêm vài phần.

Thân phận hai vị này thế nhưng là rất có lai lịch, nếu không phải bởi vì thế lực của hai người cùng thương hội thường có lui tới hơn nữa lần này lại tiện đường đi cùng, không thì Tiền Bất Nhị căn bản không có tư cách mời được nhân vật như vậy gia nhập vào trong thương đội.

"Tiền chưởng quỹ không cần khách khí..."

Nam tử đang định hỏi han mấy câu thì thiếu nữ ở bên cạnh đã nhảy ra nói: "Chưởng quỹ béo ú, có phải có người đến cướp thương hay không? Sướng quá đi! Cuối cùng cũng đến phiên bản cô nương trở tài rồi!"

Nghe lời thiếu nữ nói, hộ vệ thương đội ở xung quanh đen xì mặt lại.

Những người như bọn họ, mỗi lần chạy thương đều là đem đầu treo trên sống lưng, tự nhiên hi vọng càng an toàn càng tốt. Nhưng thiếu nữ này thì trái lại, coi mạng người như trò chơi, dạng như e sợ thiên hạ không loạn, đây không phải là đang tát lên mặt bọn họ sao, quả thật làm cho mọi người lo lắng bất đắc dĩ.

Cũng may nam tử lại là người trầm ổn, biết nặng biết nhẹ, chỉ thấy hần nhẹ nhàng kéo thiếu nữ lại đằng sau mình, vẻ mặt áy náy nói: "Xấu hổ, xấu hổ quá, Linh nhi còn nhỏ không có hiểu chuyện, mong rằng chư vị đừng trách."

"Không có, không có sao, tiểu cô nương chỉ là nhanh mồm nhanh miệng, hồn nhiên chân chất mà thôi."

Tiền Bất Nhị vội vàng xua tay, bọn họ thế nhưng là gánh không nổi lẽ của đối phương a.

"Đại sư huynh..."

"Được rồi, có gì lúc khác rồi nói."

Nam tử nhè nhẹ đè xuống, cắt đứt lời thiếu nữ nói, xung quanh không khỏi lộ ra những ánh mắt cảm kích nhìn hần.

Lúc này, Tiền Bất Nhị chen lời nói: "Vừa rồi chuột sa mạc truyền đến tin tức, phía trước có người đang tới gần chỗ chúng ta với tốc độ rất nhanh."

"Có bao nhiêu người?"

Nam tử nghe vậy trái lại không sợ chút nào, còn Tiền Bất Nhị thì vẻ mặt ngưng trọng nói: "Một người."

"Một?!"

Không đợi nam tử mở miệng, thiếu nữ được gọi là Linh nhi lại lần nữa cười ra tiếng: "Chỉ có một người mà các người đã khẩn trương như thế? Vậy đến nhiều hơn mấy người chẳng phải sẽ hù dọa các người ngã hết rồi sao?"

"Ách!"

Tiền Bất Nhị cảm thấy đầu mình đau mất rồi, lúng túng giải thích: "Dưới tình huống bình thường sẽ có rất ít người một thân một mình đi trong hoang mạc. Gặp phải tình huống như vậy đa số sẽ là ở xung quanh có mai phục kèm theo, nếu như không phát hiện được mai phục nói rõ là kẻ địch rất lợi hại, cho nên chúng ta mới phải càng thêm cảnh giác."

Nam tử kéo thiếu nữ về, cười nhè nhẹ: "Tiền chương quỳ chớ trách, tiểu sư muội ta lần đầu tiên đi ra ngoài, chưa từng thấy qua việc đời gì cả, xin lượng thứ nhiều hơn."

"Không sao không sao."

Tiền Bất Nhị vội vàng xoa tay, nhưng thiếu nữ lại rất không phục nói: "Đại sư huynh, huynh nói ta chưa thấy qua việc đời, Huyền Tông ta cũng gặp qua rất nhiều, còn bọn họ đã thấy qua mấy người?"

Nghe lời thiếu nữ nói, mọi người xung quanh không khỏi run rẩy tâm can... Huyền Tông a, toàn bộ Đại Lương cổ quốc cũng tìm không được mấy người, vậy mà thiếu nữ này lại tùy tiện có thể trông thấy, quả nhiên là người so với người tức chết người a!

"Aiz!"

Nam tử cũng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ, không biết nói gì cho phải.

Ngay khi thiếu nữ chuẩn bị khoe khoang tiếp thì trong cát bụi cách không xa hiện ra một bóng người đang dần dần tới gần.

"Người đến là ai, hãy xưng tên ra."

Hộ vệ thương đội hét lớn lên hỏi, trong cát bụi truyền đến thanh âm khô khốc đáp: "Tiểu tử Vân Mộ, xin chào chư vị."

Trong lúc nói chuyện, một thiếu niên phong trần mệt mỏi từ trong cát bụi đi ra, ở sau lưng hắn còn cõng một tiểu cô nương ba đến năm tuổi.

"Đây... Đây là cường địch mà mấy người nói!?"

Thiếu nữ là người đầu tiên cười ra tiếng, nam tử cũng cảm thấy thương đội có chút chuyện bé xé ra to rồi.

Chỉ là, lai lịch thiếu niên ở trước mặt có chút cổ quái, trong hoang mạc này, trước không có thôn làng, sau không có đất, vì sao lại có hai đứa trẻ con choai choai xuất hiện ở đây.

"Tiểu tử, ngươi tới đây có chuyện gì?"

Tiền Bất Nhị ổn định tâm thần hỏi đối phương, hắn cũng không có vì tuổi của đối phương mà thả lỏng cảnh giác.

Vân Mộ nhìn nhìn nét mặt những hộ vệ thương đội này, lập tức hiểu được chính mình có chút đường đột rồi, vì vậy hắn chấp tay nói: "Quấy rầy chư vị thực sự rất xin lỗi, tiểu tử không có ý gì khác chỉ hy vọng quý thương hội có thể tiện đường cho chúng ta đi nhờ một đoạn."

"Thì ra là đi nhờ?"

Tiền Bất Nhị quan sát khắp người Vân Mộ, sau cùng ánh mắt rơi vào trên cổ tay trái Vân Mộ: "Tàng Giới Luân? Người cũng là Huyền giả? Thảo nào dám mang theo muội muội một mình hành tẩu trong hoang mạc."

"Tiểu tử chỉ là Huyền đồ Khai khiếu sơ kỳ mà thôi, qua không được mắt tiền bối."

Vân Mộ tùy ý nhìn lướt qua thương đội, liền nhìn ra thương đội này rất không bình thường, tuy rằng không có thương kỳ nhưng tất cả hộ vệ đi theo

đều là Huyền giả, nhất là người đầu lĩnh kia càng hiển lộ ra khí tức tới Huyền sĩ.

Nhưng mà Vân Mộ cũng không quá để ý đến những người này, ánh mắt hẳn thủy chung rơi vào nam tử áo đen cùng thiếu nữ váy lụa màu kia. Hai người này giấu kín khí tức, nhìn không ra nông sâu, bằng nhãn lực của Vân Mộ để phán đoán thì đối phương hẳn phải là cao thủ cấp bậc Huyền sư

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 46: Quân Mạc Vấn

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Huyền sư là gì?

Trong Lưu Vân trấn, Huyền sư chính là đầu lĩnh tọa trấn một phương thế lực, cho dù phóng mắt nhìn khắp Tây Nam cảnh cũng là cao thủ số một số hai.

Cảm giác được ánh mắt Vân Mộ nhìn mình, nam tử áo đen cũng ngầm đánh giá Vân Mộ. Huyền đồ nhỏ nhỏ ở trong mắt hẳn tự nhiên không tính là thứ gì, nhưng mà Vân Mộ chỉ độ mười hai mười ba tuổi vậy mà lại có thể mang theo muội muội choai choai vượt qua nửa cái hoang mạc, tính cách cứng cỏi như thế ngược lại khiến hắn xem trọng mấy phần.

"Tiền bối yên tâm, tiểu tử tuyệt đối sẽ không khiến mọi người thêm phiền phức, nếu như gặp chuyện gì cần xuất lực, tiểu tử nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó."

Nói xong, Vân Mộ lẳng lẳng đứng yên chỗ, chờ đợi đối phương trả lời.

Tiểu Tử Vấn thì hiếu kỳ quan sát khắp nơi, vẻ mặt có chút khẩn trương.

Thấy Vân Mộ nói lời tốt đẹp như vậy, điều này ngược lại khiến Tiền Bất Nhị có chút khó xử. Tuy rằng lão là đầu lĩnh của đoàn thương đội này nhưng quyền lực chân chính lại là hai vị ở bên cạnh, vì vậy lão chuyển ánh mắt tỏ vẻ xin chỉ thị về phía nam tử áo đen.

"Đại sư huynh, nhìn bọn họ rất đáng thương, không bằng để bọn họ đi cùng là được. Dù sao xe chúng ta rất lớn, nhiều thêm hai người cũng không sao."

Thiếu nữ Linh nhi liền mở miệng nói, nàng không phải thật sự cho rằng Vân Mộ có bao nhiêu đáng thương. Chỉ là nàng cảm thấy dọc theo đường đi hết sức buồn chán, nhiều thêm người nói chuyện sẽ náo nhiệt hơn một ít.

"Nếu Linh nhi đã mở miệng, vậy thì mang theo thôi."

Kỳ thật nam tử đối với Vân Mộ cũng có chút hiếu kỳ, trong lòng cũng có vài phần tâm tư thăm dò.

"Đa tạ hai vị giúp đỡ."

Vân Mộ chấp tay cảm ơn nam tử cùng thiếu nữ, tiểu Tố Vấn ở phía sau cũng học theo động tác của Vân Mộ, vái chào một cái, nhìn qua có chút buồn cười.

"Hì hì!"

Thiếu nữ cảm thấy tiểu Tố Vấn phi thường buồn cười, không khỏi cười ra tiếng.

Nam tử cũng mỉm cười không dứt: "Tiểu huynh đệ thật có ý tứ, rõ ràng tuổi còn nhỏ vậy mà lại làm ra một bộ rất lão luyện."

Vân Mộ cười cười, cũng không để ý.

Tiền Bất Nhị thấy nam tử áo đen cùng thiếu nữ váy lụa màu đều đồng ý rồi, tự nhiên là nghe theo, đưa Vân Mộ nhập vào thương đội.

...

Xe gấm rộng rãi, hoa lệ và thoải mái.

Mời Vân Mộ lên xe xong, nam tử vốn tưởng rằng Vân Mộ sẽ cảm thấy nhút nhát, không ngờ Vân Mộ tự động tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó đặt tiểu cô nương trong sọt trúc ở bên người.

"Ồ, đây là muội muội của người sao? Trên mặt lốm đốm màu nhìn thật xấu!"

Thiếu nữ tùy ý nói một câu khiến bầu không khí trên xe lập tức trầm xuống.

Thấy vậy, nam tử lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, đành phải giải thích với Vân Mộ:
"Xấu hổ với tiểu huynh đệ, tiểu sư muội của ta lần đầu tiên đi xa nhà cho nên không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hi vọng người bỏ qua cho."

"Nha."

Vân Mộ thản nhiên nhìn thiếu nữ một cái, sau đó chuyển qua hướng nam tử đáp lời: "Kỳ thực người có thể không cần giải thích gì với ta."

"Có ý tứ gì?"

Nam tử áo đen có chút giật mình, liền thấy vẻ mặt Vân Mộ nghiêm túc nói:
"Lấy thân phận địa vị cùng tu vi thực lực của các hạ hoàn toàn không cần để ý tới cách nghĩ của chúng ta."

"Thật không?"

Nam tử nhú nhú mày, hỏi ngược lại: "Vậy dựa theo ý tứ của tiểu huynh đệ có phải nói là 'bởi vì ta mạnh hơn người, cho nên có thể tùy ý vũ nhục người, cười nhạo người, khinh thường người?' "

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

Vân Mộ trầm mặc gật đầu, mạnh được yếu thua vốn là quy luật cơ bản để sinh tồn trên thế giới này, Vân Mộ chưa bao giờ phủ nhận nó, chỉ là cho tới bây giờ hẳn đều không thích như vậy mà thôi.

Nam tử còn chưa mở miệng, thiếu nữ đã chu mỏ nói: "Người! Cái tên này sao lại như vậy, đại sư huynh ta không phải loại người như người nói, còn nói như vậy Linh nhi sẽ tức giận đó."

Vân Mộ bỗng nhiên cười cười, nhưng lại không nói gì.

"Người... Người cười cái gì?"

Thiếu nữ có chút mất hứng rồi, nhưng càng nhiều hơn chính là hiếu kỳ.

"Không có gì, ta chỉ là cảm thấy hai người là người không tệ."

Vân Mộ không hề có ý tứ lấy lòng, chỉ là cảm thấy hai người này xác thực không tệ. Tuy rằng thiếu nữ nói chuyện không êm tai chút nào nhưng không có ác ý gì, chỉ là nhanh mồm nhanh miệng mà thôi. Giao tiếp cùng người như vậy tốt hơn nhiều so với hạng người khẩu phật tâm xà.

Nam tử áo đen không khỏi nở nụ cười theo: "Tiểu huynh đệ, người không phải người đầu tiên nghĩ như vậy, nhưng là người đầu tiên nói ra như vậy. Nhưng mà cuối cùng ta vẫn cảm thấy Linh nhi rất không lễ phép, tỏ vẻ áy náy cũng là nên làm."

Dừng một chút, nam tử tự giới thiệu bản thân: "Ta gọi Quân Mạc Vãn, còn kia là tiểu sư muội của ta, Lạc Linh Nhi."

"Say mộng hồng trần Quân Mạc Vãn, chỉ xích thiên nhai* vẫn hiểu nhau... Tên rất hay."

* Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời.

Hai mắt Vân Mộ bỗng sáng ngời, tâm thần có chút kích động, không khỏi bay lên một niềm cảm xúc khác.

Quân mạc vãn, mạc vãn quân, vạn lý tung hoành nhâm hiệp khí, thiên bôi nhiên nặc sinh tử khinh.

[Quân chớ hỏi, chớ hỏi quân, vạn dặm tung hoành hành hiệp trượng nghĩa, nghìn chén hứa hẹn sinh tử coi khinh.]

Đây là Huyền giả thiên hạ một đời trước đánh giá đối với Quân Mạc Vấn, một nam nhân đội trời đạp đất, hào hùng hơn người, nhưng vận mệnh lại nhiều trắc trở, truyền kỳ nam nhân cương trực đau buồn.

Nhưng mà một nam nhân như vậy, sau cùng lại chết ở trong tay nữ nhân mình yêu nhất, thật khiến người đời ngậm hờn thiên cổ, than thở không thôi.

Lúc đó, Quân Mạc Vấn đã là Huyền tông vang danh khắp thiên hạ, còn Vân Mộ chỉ là Huyền sĩ nho nhỏ, căn bản không có tư cách kết giao. Không nghĩ vận mệnh khó đoán, đời này kiếp này hai người lại gặp nhau như thế.

Trong lúc tâm tư Vân Mộ lơ lửng trên trời, Quân Mạc Vấn cũng đồng dạng ngây ngất mê mẫn, giống như đang nhấm nuốt hai câu thơ mà Vân Mộ tùy ý nói ra, như là điều gì đó ở trong lòng bị gọi lên xúc động sinh ra loại hảo cảm khó giải thích với Vân Mộ, giống như bạn tốt tri giao quen biết nhiều năm.

"Này! Này! Các người ngây ra làm gì thế?"

Lạc Linh Nhi ra sức vung vẩy tay nhỏ bé lắc lư hai người Vân Mộ cùng Quân Mạc Vấn.

"Ách?!"

Quân Mạc Vấn phục hồi lại tinh thần, tự cảm thấy thất lễ, vì vậy áy náy cười cười với Vân Mộ.

Lạc Linh Nhi nhưng lại là vẻ mặt bất mãn: "Người tiểu tử này, tuổi còn nhỏ đã giống như tiên sinh dạy học, nói chi lời văn vẻ nho nhã, Quân Mạc Vấn chính là Quân Mạc Vấn, nào có cần người khác biết hay không."

"Ăn! Ăn!"

Một thanh âm rất không hài hòa cắt đứt ba người nói chuyện, chính là tiểu Tố Vấn nhìn thấy hoa quả cùng món điểm tâm ngọt bày ở trước mặt Lạc Linh Nhi, nàng lắc mình vọt tới, từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn.

"Ách!"

Vân Mộ cười bối rối, vội vàng nhận lỗi nói: "Thực sự xin lỗi, tiểu muội có chút tham ăn không hiểu chuyện, thật sự là có chút thất lễ rồi."

"Ăn một chút, không có gì quá..."

Tiếng nói líu lo ngừng lại, Quân Mạc Vấn cùng Lạc Linh Nhi đồng thời sửng sờ tại chỗ.

Có chút tham ăn? Có một chút?

Tiểu Tố Vấn một hơi nuốt ba trái cây xuống bụng, lại ăn sạch sẽ món điểm tâm ngọt trên mặt bàn, như vậy cũng gọi là hơi chút tham ăn? Chẳng lẽ không sợ bị ghen chết sao!?

Vẻ mặt Vân Mộ xấu hổ, âm thầm than thở.

Tiểu Tố Vấn cầm đầu ăn ăn, hồn nhiên không cảm giác được ánh mắt xung quanh.

"Khụ khụ!"

Sau chốc lát, Quân Mạc Vấn ho khan hai tiếng, vỗ vỗ Lạc Linh Nhi đang thất thần, ý bảo nàng bớt đau buồn.

"A a a! Hoa quả của ta! Bánh ngọt của ta! A . . ."

Một tiếng kêu sợ hãi vang vọng vùng trời hoang mạc, làm cả đám côn trùng sa mạc cả kinh trốn vào trong lòng cát, không dám bén mảng lên chút nào.

Hộ vệ xung quanh càng là không nhin được rùng mình một cái, trán ứa ra mồ hôi lạnh.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 47: Loạn Lâm Tập

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Vùng tây nam có núi, kéo dài hàng trăm dặm, bởi vậy đất đai hưng thịnh, phần vinh hình thành tập(chợ).

Đây chính là tụ điểm tự do giao dịch của Huyền giả, nằm ở phía đông Lưu Vân trấn cách khoảng ba mươi dặm, nơi đây dựa vào núi mà xây, lưu thông bằng đường sông, là một chỗ cứ điểm, bốn phương thông suốt, phần thịnh hơn nhiều trấn nhỏ phổ thông.

Do nơi này nằm ở phụ cận Loạn Thú lâm, vì vậy nơi đây có tên là Loạn Lâm Tập.

.....

Thời gian buổi trưa, có một chi thương đội quy mô nghìn người tiến vào trong Loạn Lâm Tập, dẫn tới người qua lại liếc mắt nhìn tới tấp.

Chạy thương vùng biên cảnh tuy là hung hiểm cùng khổ cực nhưng lợi nhuận lại cực kỳ phong phú, bởi vậy thường có tiểu thương nam bắc qua lại. Nhà ít thì khoảng dưới trăm người, nhà bình thường thì khoảng trăm người trở lên, nhà đông thì có đến hơn nghìn người.

Dưới tình huống bình thường, nhà bình thường hay nhìn thấy nhất, bởi vì nhân số không nhiều lại lợi cho việc đi đường cùng nghỉ ngơi, cũng có năng lực tự vệ nhất định. Mà nhà đông thì tương đối hiếm thấy, trừ một ít thương hội cỡ lớn ra thì rất ít có thương hộ dám tổ chức thương đội hơn nghìn người, bởi vì nó có nghĩa là tài phú cực lớn nên hung hiểm càng thêm khó lường.

Trong đám người, có không ít ánh mắt lóe lên vẻ tham lam, có người càng thêm vội vàng rời khỏi, đi mật báo cho thế lực sau lưng.

.....

"Đến xem đến xem, đại trảm đao thập luyện vừa ra lò, nặng ba mươi ba ký, luyện chế từ huyền thiết thượng hạng, phá nát đá mở toang núi, chém sắt như chém bùn, khách nhân ra giá tùy ý, chỉ cần không lỗ vốn sẽ bán."

"Đột Nha Hồ có linh tính phẩm chất ưu tú, thiên phú phát triển ★★, chỉ nhận huyền thạch không nhận vàng, người trả giá cao được."

"Một bình Bồ Khí đan, bán lẻ bằng một khóa huyền thạch, cả bình tính chín huyền thạch."

"Huyền Khí thảo, thành phần chủ yếu để luyện chế Huyền Khí đan, chỉ cần mười năm huyền thạch, muốn mua mau tới."

"Một phần tàng bảo đồ Di cảnh, tìm kiếm người chung lý tưởng cùng thăm dò, người có danh dự tốt đẹp mau đến Bảo Duyệt lâu gặp mặt nói chuyện."

.....

Trên đường cái, long mã di chuyển, tiếng người huyên náo, tiếng hét rao hàng không ngừng vang lên bên tai.

Đất đai hai bên đường có thể nói là tắc đất tắc vàng, tất cả đều là tiểu thương lớn nhỏ dày đặc chiếm hết hai bên đường phố, hàng hóa đủ kiểu đủ loại muôn màu rực rỡ, khiến người nhìn hoa cả mắt, tiếp đón không xuể.

"Đại sư huynh, đây có phải là chợ Huyền giả lớn nhất trong ngàn dặm quanh đây? Xem ra cũng chả có gì đặc sắc, còn không bằng một tòa Thổ Bảo ở quan ngoại, vừa hỗn loạn lại vừa dơ bẩn, khắp nơi đều có mùi thúi."

Sau khi tiến vào chợ, Quân Mạc Vấn liền dẫn Lạc Linh Nhi tạm thời rời khỏi thương đội, ngược lại là đi cùng Vân Mộ.

Lạc Linh Nhi đi phía trước, ngăm trái nhìn phải, nàng vốn dĩ là hiếu kỳ, nhưng sau khi thấy hoàn cảnh nơi này liền vô cùng thất vọng, hận không thể lập tức rời khỏi đây.

Quân Mạc Vấn cười trấn an, nói: "Loạn Lâm Tập chiếm diện tích có mấy trăm mẫu mà thôi, xác thực không bằng một tòa Thổ Bảo ở quan ngoại. Nhưng mà nơi đây là con đường chính yếu để đi đến biên cảnh Tây Nam, vì vậy có rất nhiều Huyện giả tụ tập ở đây. Nếu nói về phần vinh hưng thịnh thì nơi đây xa xa đã vượt qua cứ điểm Biên thành vùng quan ngoại."

"Ah, vậy cũng đúng."

Hai người trò chuyện một chút, lúc này mới phát hiện Vân Mộ rút lại phía sau lưng, dáng vẻ thất hồn lạc phách.

.....

Chậm rãi bước trên đường cái náo nhiệt, Vân Mộ có loại cảm giác phảng phất giống như xa cách một đời, nội tâm một mảnh trầm tĩnh.

Kiếp trước, sau khi bị đuổi khỏi Vân gia, Vân Mộ liền dẫn mẹ tới nơi này, hi vọng có thể bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng mà hiện thực tàn khốc đầy đọa hẳn thương tích đầy mình.

Nơi đây nhìn như náo nhiệt, ai nấy mỉm cười đầy mặt, đầy nhiệt tình... Nhưng trên thực tế, bên trong xương cốt của phần lớn những tiểu thương này là lạnh lùng cùng giá buốt, trong mắt bọn họ chỉ có lợi ích cùng được mất, không có cảm thông, không có đồng tình.

Lần lượt cầu khẩn đều không có kết quả, lần lượt bị người xua đuổi, cuối cùng chỉ có thể thất vọng rời đi...

Rất nhiều chuyện, Vân Mộ luôn cho là mình đã quên, nhưng trên thực tế lần nữa trở lại địa phương quen thuộc này, từng màn từng màn ký ức như thủy triều xông lên đầu hấn. Những người từng giúp đỡ hấn, những người từng tổn thương hấn... Làm sao có thể quên đi dễ dàng như vậy!!!

.....

"Tiểu huynh đệ? Vân Mộ tiểu huynh đệ? Làm sao vậy?"

Quân Mạc Vấn khẽ gọi tên Vân Mộ, tay thì quơ quơ trước mặt hấn.

Vân Mộ dần dần lấy lại tinh thần, vỗ vỗ tiểu Tố Vấn ở phía sau, sau đó chấp tay với hai người Quân Mạc Vấn nói: "Quân đại ca, Lạc tiểu thư, thực là xấu hổ, lần này xa nhà nhiều tháng, vậy nên vừa rồi có chút tình cảm yếu đối khi quê hương gần kề mà thôi. Vô cùng cảm tạ hai vị đã dẫn ta đoạn đường này, tiểu đệ bây giờ như mũi tên quy tâm, ở đây còn có một số chuyện muốn làm liền cùng hai vị tạm biệt từ đây thôi."

"Ách! Người phải đi?"

Nghe Vân Mộ nói vậy, Quân Mạc Vấn không khỏi sửng người, mà ngay cả Lạc Linh Nhi chi chi tra tra suốt đoạn đường cũng liền ủ rũ mặt mày.

Ba người ở chung, tuy chỉ có thời gian hơn nửa tháng ngắn ngủn, nhưng quan hệ giữa bọn họ từ lạ lẫm đến quen thuộc, lại đã kết xuống tình hữu nghị nồng nàn.

Đặc biệt là Vân Mộ cùng Quân Mạc Vấn, một người kiến thức uyên bác, một người ngay thẳng hào khí, hai người nói chuyện trên trời dưới đất, nâng chén nói chuyện vui vẻ, hai người đều thông minh quý trọng lẫn nhau. Bởi vậy, Quân Mạc Vấn chưa từng dồn sức lực đi nghe ngóng chuyện của Vân Mộ, mỗi lần cùng Vân Mộ hàn huyên, hấn đều quên đi tuổi tác của Vân Mộ, ngồi mà luận đạo, ngang hàng kết bạn.

Do dự một chút, Quân Mạc Vấn hay vẫn là hỏi: "Tiểu huynh đệ, sau này có tính toán gì không?"

"Dự định sao..."

Vân Mộ ngẩng đầu nhìn Quân Mạc Vấn, không khỏi cười cười: "Quân đại ca, người có phải là đánh chủ ý lên ta, muốn đem ta lừa gạt đến Sơn Ngoại Sơn quan ngoại của các người a?"

"Nếu đúng thì sao ~! ?"

Lạc Linh Nhi vội vàng nhảy ra, xen vào hung dữ nói: "Cái gì mà lừa với chả gạt, nói thật khó nghe! Sơn Ngoại Sơn chúng ta thì làm sao, núi đẹp nước ngon đất lành, là phúc địa tu luyện nổi danh, chẳng lẽ còn không xứng với người hay sao? Không biết có bao nhiêu người vót nhọn đầu ý muốn chui vào bên trong đấy! Người dám xem thường Sơn Ngoại Sơn chúng ta, tin hay không ta một tát đập chết người!"

Bừu hãn, đánh đá, còn hơi có chút điêu ngoa.

Nhưng mà Vân Mộ biết nàng không có ác ý, tất nhiên sẽ không tính toán.

Ngược lại Quân Mạc Vấn thì vẻ mặt xấu hổ, có một sự muội như này thật là không làm người bớt lo a!

Vân Mộ tự nhiên hiểu rõ cách nghĩ của Quân Mạc Vấn, nhưng mà hãn vẫn không thể đáp ứng lời mời này được. Dù sao hãn có kế hoạch của riêng mình, mà Quân Mạc Vấn cùng Sơn Ngoại Sơn tuy có bối cảnh thâm hậu, là chỗ dựa không tệ nhưng lại không nằm trong kế hoạch của hãn.

"Quân đại ca, người biết rõ thiên tư ta tầm thường, như cũ vẫn thành tâm mời ta bá nhập Sơn Ngoại Sơn, phần tình nghĩa này Vân Mộ ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên. . ."

Tiếng nói bỗng xoay chuyển, Vân Mộ nghiêm mặt nói: "Chỉ là, người đời thị phi quý trọng tự hiểu, là ta không xứng với Sơn Ngoại Sơn các người. Nếu như người cưỡng ép mời người như ta đi vào Sơn Ngoại Sơn, người khác chưa chắc sẽ để mắt ta, tính như ta cũng không quan tâm ánh mắt của người khác, nhưng lại không thể không cân nhắc đến mặt mũi của người."

"Vân Mộ tiểu huynh đệ, ta..."

Quân Mạc Vấn đang muốn mở miệng khuyên bảo, Vân Mộ nói thẳng ngắt lời, nói: "Quân đại ca, xin tin tưởng ta, một ngày nào đó ta sẽ đi Sơn Ngoại Sơn tìm người, đến khi đó ta nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của người."

Vân Mộ sở dĩ có hứa hẹn như vậy, là bởi vì trong tương lai không lâu, Sơn Ngoại Sơn sẽ gặp phải một trận họa kiếp trước nay chưa từng có, cuối cùng dẫn đến tất cả sơn môn diệt vong, năm vị Huyền Tông cùng mấy nghìn đệ tử đều chết trận, chỉ có Quân Mạc Vấn bởi vì nhiệm vụ ra ngoài ngược lại là tránh thoát một kiếp, đây cũng chính là giai đoạn Quân Mạc Vấn bắt đầu quật khởi.

Không nói đến cả nhà Sơn Ngoại Sơn oanh liệt đáng tôn kính, chỉ riêng giao tình cùng Quân Mạc Vấn thôi khiến Vân Mộ không thể không cân nhắc... Làm sao để hóa giải trận tai kiếp này, vậy nên hẳn càng không thể không phá vỡ kế hoạch lúc đầu.

Nghe được lời tâm huyết từ Vân Mộ, sắc mặt Lạc Linh Nhi dễ nhìn đi rất nhiều, chỉ là trên mặt Quân Mạc Vấn thủy chung khó giấu được vẻ thất vọng.

"Vân Mộ tiểu huynh đệ, tuy rất dong dài, nhưng Quân mỗ nghĩ vẫn nên nói một câu, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại..... Ta đợi người đến tìm ta."

Nói xong, Quân Mạc Vấn tiện tay lấy ra một khối ngọc bội màu xanh, ném vào tay Vân Mộ.

Vân Mộ tiếp nhận nhìn xem, trên đó khắc ba văn tự cổ xưa ghi "Sơn Ngoại Sơn", chắc hẳn là tín vật của sư môn Quân Mạc Vấn.

"Quân đại ca yên tâm, chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp lại."

Vân Mộ nhẹ gật đầu, trịnh trọng thu hồi ngọc bội.

Lập tức, Lạc Linh Nhi cũng đưa tiễn một đồng đồ vật, nhưng là để cho tiểu Tố Vấn, tất cả là một đồng lớn để ăn để mặc để chơi khiến cho tiểu Tố Vấn cao hứng không thôi.

Trầm ngâm một lát, Vân Mộ tiến lên trước một bước, thấp giọng ghé lên tai Quân Mạc Vấn nói: "Trong ngoài biên quan mạch nước ngầm mãnh liệt, lần này đi đường sẽ có chút hung hiểm, Quân đại ca nhất định phải cẩn thận ngàn vạn lần. Nếu như Nam Ninh có biến lập tức trở về, không nên ở lại, càng không nên tùy tiện tin vào lời nói của người khác. Không cần nghe ngóng tin tức của tiểu đệ, trong vòng ba năm, tiểu đệ tất sẽ đến nhà thăm hỏi."

"Vân Mộ tiểu huynh đệ, người..."

"Quân đại ca, nhớ kỹ lời ta vừa nói, sau này ta sẽ tự giải thích với người."

Nói xong, Vân Mộ mang theo tiểu Tố Vấn từ biệt rời đi, lưu lại Quân Mạc Vấn với vẻ mặt mờ mịt... Tiểu huynh đệ đến cùng có lai lịch gì, lại biết được nhiều chuyện như vậy, còn biết chính mình muốn đi Nam Ninh.

"Đại sư huynh, tiểu tử Vân Mộ nói gì với huynh vậy? Sao mà khiến huynh có biểu tình kỳ quái thế?"

Lạc Linh Nhi đột nhiên mở miệng, cắt đứt Quân Mạc Vấn suy nghĩ.

"Không có..... Không có gì?"

Quân Mạc Vấn khoát khoát tay, bình phục tâm tình nói: "Hắn nói ta cần thận trọng coi người, đừng để người ở bên ngoài gặp rắc rối, còn nói phải cho người học thêm việc gì đó, không nên để chơi bời lêu lổng cả ngày a."

"Cái gì!? Tiểu tử kia dám nói ta như vậy!?"

Lạc Linh Nhi vốn là khê giật mình, tiếp theo giận đến hai chân nhảy dựng tại chỗ: "Vân Mộ người tốt a, xem lần sau gặp mặt ta, ta cạo trọc đầu người!"

Quân Mạc Vấn cười một tiếng, sau đó nâng cằm, mặt lộ vẻ suy tư.

NGỰ LINH THỂ GIỚI

(Tử Mộ Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 48: Gặp Chuyện Bất Bình

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Có người, cả đời phú quý, không bệnh, không lo âu.

Có người, khổ ải từ nhỏ, trăm cay nghìn đắng.

Có thể nói mỗi người một mệnh khác nhau, dường như từ lúc sinh ra đã được định sẵn cả đời phải vậy.

Vân Mộ chưa bao giờ tin vào số mệnh, mà cho dù có mệnh thật thì hẳn cũng không cam chịu cả đời đã được sắp đặt sẵn. Tựa như kiếp trước, từng bước một đi từ xuất phát điểm thấp nhất đến được độ cao đáng để người khác phải ngưỡng nhìn.

Theo hẳn, con đường phía trước chỉ có thể bước tiếp, nhưng phía cuối nó là gì thì không một ai biết, chỉ có cố gắng mới tìm ra lời giải... Có lẽ, bản thân không thể thay đổi được vận mạng, nhưng đi trên đó thế nào, kết quả ra sao là do lựa chọn của mỗi người.

So với kiếp trước trải qua trăm nghìn khó khăn, kiếp này Vân Mộ làm gì cũng thuận lợi hơn nhiều. Không những thành công thức tỉnh Linh Khiếu mà còn mở ra thiên phú thứ hai, có được Huyền Linh biến dị. Tương lai phía sau, một số chuyện chắc chắn xảy ra, hẳn cũng đã biết trước.

Chỉ có điều, biết rõ càng nhiều thì đối với Vân Mộ trách nhiệm mà hẳn phải mang càng nặng.

Tương lai, tưởng như có thể nắm chắc nhưng thực ra luôn thay đổi thất thường, trong Vận Mệnh Chi Luân, không ai có thể chắc chắn được điều gì.

Vừa đi vừa tính, suy nghĩ của Vân Mộ đã đến tận nơi nào.

...

Loạn Lâm Tập đại khái được chia thành hai khu vực gồm xóm nghèo và chợ của Huyện giả.

Nơi đây xác thực cũng như tên, xứng với mộ chữ ‘loạn’. Không chỉ địa hình, cảnh vật xung quanh mà con người ở đây cũng thế.

Do nằm gần Loạn Thú Lâm, nơi này thường xuyên bị mãnh thú tấn công, ít thì chực đầu mà nhiều có khi lên đến hàng ngàn đầu.

Dã thú ở Loạn Thú Lâm vô cùng hung mãnh, cho dù không sánh bằng Hoang Thú nhưng bù lại số lượng của chúng cực kì khổng lồ. Ngẫu nhiên trong thú triều còn xuất hiện Hoang Thú, mỗi lần như vậy để lại tổn thất vô cùng khổng lồ.

Vì để tự bảo vệ mình, phần đông Huyện giả tập hợp lại chế tạo lưới sắt, cùng nhau chống lại mãnh thú.

Về sau, ngày càng nhiều thế lực mọc lên, mưu toan nằm trong tay trật tự toàn bộ Loạn Lâm Tập, ngay cả Lưu Vân Trấn Vân gia, Đỗ gia cũng có dính líu trong này.

Tuy nhiên, một nơi giàu tài nguyên như Loạn Lâm Tập, thế lực lại nhiều, phức tạp, ai cũng muốn chiếm lấy một phần thì cho dù là Vân gia hay Đỗ gia cũng khó có thể một mình nắm hết. Chỉ có dựa trên nguyên tắc cùng hưởng lợi ích từ đó mà liên hợp các thế lực lại với nhau, hình thành nên hai liên minh khổng lồ... Vân Minh và Đỗ Minh.

Bên cạnh hai liên minh này thì bên ngoài vẫn còn một thế lực khác có thể sánh ngang cùng họ, đó chính là Vạn Thông thương hội.

Vạn Thông thương hội, ý chỉ mọi sự như ý, bát phương đều thông.

Đây là một thương hội đã tồn tại từ lâu, lịch sử kéo dài, có phân hội trải rộng khắp Đại Lương quốc, thậm chí ở một số nước lân cận cũng có giao lưu buôn bán. Cho nên không phải bất đắc dĩ thì không ai muốn đắc tội với thương hội này, kể cả hai nhà Đỗ, Vân.

Mà Vạn Thông thương hội đúng là mục đích chuyển đi này của Vân Mộ, cũng là bước đầu tiên trong kế hoạch của hắn.

...

“Này này! Mau nhìn, có người đánh nhau!”

“Ha ha ha, hai đứa nhà quê kia cũng dám cản đường Đỗ thiếu gia. Người xem, nếu không bị đánh chết thì cũng tàn phế!”

“A! Đó là Đỗ thiếu gia?”

“Còn có thể là ai ngoài thiếu gia Đỗ Diệc Bằng nổi tiếng ngang ngược?”

“Thì ra là hắn, hai tiểu tử kia cũng thật xui xẻo, khi không lại đắc tội với hắn.”

Những người xung quanh thi nhau nghị luận, Vân Mộ vừa nghe đã biết không phải chuyện tốt, vội vàng rời đi, không có ý định ở lại xem náo nhiệt.

Dù sao một nơi như Loạn Lâm Tập, cho dù có thể lực lớn duy trì trật tự thì mâu thuẫn tranh đấu nhau vẫn xảy ra không ngừng. Chỉ cần không tùy ý giết người làm loạn thì sẽ không ai tự nhiên xen vào việc của người khác, huống chi kẻ gây sự bây giờ chính là Đỗ thiếu gia.

Về Đỗ Diệc Bằng, Vân Mộ cũng coi như biết rõ người này, Đỗ gia nhị thiếu gia của dòng chính, tư chất tứ khiếu, thiên phú không tầm thường. Chỉ

tiếc thở nhỏ hần được nuông chiều quá mức, không chịu học hành cũng không chịu làm, qua tuổi mười tám nhưng tu vi vẫn dừng ở Huyện Đồ Luyện Khiếu sơ kỳ, lãng phí một cách vô ích thiên phú và tài nguyên.

Hơn nữa Đỗ Diệc Bằng người này thường xuyên gây chuyện thị phi, lấy đó làm thú vui, trêu ghẹo con gái nhà lành, ý mạnh hiếp yếu, có thể nói là đệ nhất hư hỏng, cặn bã trong đám con cháu quyền quý. Nếu so sánh với hần thì quả thực Vân Minh Hiên có thể được coi là đệ nhất thiên tài thế hệ trẻ.

Nếu đổi thời gian khác, địa điểm khác, Vân Mộ không ngại ra tay trừng trị nhưng hiện tại hần có việc quan trọng bên người, không muốn đụng tới phiền phức vì vậy hần chọn lách qua đám người, thẳng hướng Vạn Thông thương hội mà đi.

Nhưng khi Vân Mộ đi ngang qua đám người, tùy ý liếc xem sự việc bên trong, chợt dừng bước.

Giữa đường cái, hai thiếu niên một gầy một béo, quần áo rách rưới đang quỳ rạp trên mặt đất. Mấy lần bọn hần muốn đứng lên nhưng đều bị thị vệ xung quanh gắt gao túm tóc đè chặt, nhìn qua vô cùng nhục nhã.

Phía trước hai người là một gã thiếu niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi, tay cầm quạt phe phẩy, trên người khoác áo gấm, nhìn qua rõ một bộ công tử ca phóng đảng chỉ là trên trán lộ ra chút âm tàn, đã phá nát toàn bộ hình tượng.

Người này đúng là Đỗ Diệc Bằng. Đứng bên cạnh hần lúc này là một tiểu cô nương tầm mười mấy tuổi. Cả người đầy kiêu ngạo, cái cằm nhỏ giương cao, trông như một con thiên nga cao quý, khinh thường nhìn hai thiếu niên kia.

Tiểu cô nương này Vân Mộ chưa từng gặp qua nhưng hai thiếu niên kia thì hần biết chính là hai kẻ đã ngộ nhập miếu hoang ba tháng trước.

Cho dù Vân Mộ không biết rõ hai thiếu niên kia nhưng tính cách nhát gan sợ phiền phức của hai người này lại tạo cho hẳn ấn tượng sâu sắc. Vân Mộ thật không nghĩ tới ở nơi này mà cũng có thể gặp hơn nữa hai người kia vậy mà lại to gan lại đi trêu chọc Đỗ Diệc Bằng.

“Đám nhà quê các người chỉ cần đem thứ ta vừa nhổ trên đất kia liếm sạch thì bản thiếu gia sẽ tha cho các người rời đi, nếu không...Hắc hắc hắc!”

Nghe lời nói của Đỗ Diệc Bằng, không ít người xung quanh bỗng nhả trán lại. Máu chảy đầu rơi cùng lắm là chết nhưng khi nhục người khác như vậy mà nhất là họ còn là hai đứa trẻ ăn mày thì thật sự quá đáng.

Đương nhiên, trong đám người đứng xem phần lớn vẫn là coi náo nhiệt, đại bộ phận có vẻ hả hê khi thấy cảnh này.

"Trương Nhiên, làm sao bây giờ?"

Chu mập tuy phản ứng trì độn nhưng điều đó cũng không có nghĩa là hẳn ngốc. Đối phương rất rõ ràng là đang nhục nhã bọn hắn, làm sao có thể không nhận ra. Nhưng với bản tính nhát gan, sợ chết, giờ phút này Chu mập luống cuống không biết nên làm như thế nào cho phải.

Trương Nhiên nghe vậy cười khổ không thôi: "Người bình thường không phải lúc nào cũng muốn ăn hay sao? Lần này tại sao không lao lên trước nữa?"

"Ta. . ."

Không đợi Chu mập mập trả lời, Trương Nhiên bỗng lớn tiếng kêu lên: "Cái gì? Tên mập chết bầm nhà người còn không muốn? Đỗ thiếu gia mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, ngay cả thả rắm thì cũng thơm ngào ngọt, bãi nôn thì sao chứ? Nói không chừng đó cũng là đệ nhất mỹ vị, ăn vào sẽ tránh được bệnh tật, thậm chí toàn đại bổ! Mập mập chết bầm, người không ăn thì tránh ra, mau để cho ca ca ta!"

Nhìn bộ dáng hiên ngang lẫm liệt của Trương Nhiên, đám người xung quanh muốn bật cười nhưng đều cố nín lại.

Rõ ràng là lời nói tâng bốc lấy lòng nhưng khi vào tai Đỗ Diệc Bằng thì hẳn cảm thấy cả người đều không tự nhiên nhưng một câu phản bác cũng không nói ra được.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 49: Xuất Thủ Tương Trợ

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Ta sẽ ăn!"

"Để ta ăn!"

Trương Nhiên bộ dáng bi tráng, bò đến dưới chân Đổ Diệt Bằng: "Đổ thiếu gia, ta nói, ta nói, cái đờm này phải nhổ ra ăn mới tốt, ngoài giòn trong mềm, khử đi mùi tanh, lại hơi dai, xốp giòn ngon miệng..."

Trương Nhiên miệng lưỡi lưu loát, vừa nói vừa cười tươi như hoa, hồn nhiên không thấy người xung quanh môi phát xanh, vẻ mặt như muốn ói.

"Được rồi! Câm miệng lại cho bản tiểu thư!"

Tiểu cô nương bên cạnh Đổ Diệt Bằng bỗng nhiên quát lớn, một cước đá thẳng mặt Trương Nhiên, khiến cho mặt mũi đối phương bầm dập mới thôi.

"Nhị ca, trông tên tiểu tử này thật buồn ói, mau cắt lưỡi hẳn đi!"

Tiểu cô nương Đổ gia đá xong nhưng chưa hết giận, còn muốn cắt đứt đầu lưỡi đối phương, bởi vì vừa rồi Trương Nhiên miêu tả, quả thực khiến nàng buồn nôn muốn chết, suýt nữa phun ra.

Nghe tiểu cô nương mở miệng nói lời độc ác như vậy, người vây xem không khỏi trong lòng rét lạnh. Còn nhỏ mà đã bản tính độc ác, hoàn toàn không kém chút nào so với Đổ Diệt Bằng. Tương lai sau này còn dài, sợ rằng lại là một đại tai họa.

"Ừ, người ti tiện chính là như thế, lại dám cố ý chọc giận bản thiếu gia, còn giả bộ vô tội."

Đỗ Diệc Bằng tuy là huynh trưởng, nhưng trước mặt muội muội mình hẳn vẫn ra sức lấy lòng, đơn giản chỉ vì đối phương chính là một vị thiên tài Huyền Đồ có tư chất năm khiêu duy nhất của Đỗ gia trăm năm tới nay... Đỗ Tiểu Oánh.

"Người đâu, đánh tiểu tử này một trận ra hồn cho ta, sau đó cắt đầu lưỡi hẳn. Bản thiếu gia muốn cho mọi người nhìn xem đặc tội Đỗ gia ta sẽ có kết quả như thế nào."

Dứt lời, Đỗ Diệc Bằng tùy ý một cước đá văng Trương Nhiên ra, một gã hộ vệ ngay lập tức cười gằn tiến lên, một trận quyền cước bắt đầu.

"Tên Đỗ Diệc Bằng chó má, tiểu gia không phải chỉ đụng người một cái sao, vậy mà muốn cắt đầu lưỡi tiểu gia!"

"Các người dừng tay!"

Chu mập vội chen lên, ôm cổ Trương Nhiên, đau khổ cầu xin: "Ta ăn! Ta ăn! Cái gì ta cũng ăn! Không nên cắt lưỡi Trương Nhiên, cầu xin các người không nên..."

"Cút ra!"

Hộ vệ Đỗ gia mạnh tay cho Chu mập một đạp, sau đó lại lao vào loạn đánh hai người.

Những hộ vệ này đều là Huyền Đồ, từng quyền một ra không huyệt cái nào, mới hai ba chiêu đã đánh cho hai người mình đầy thương tích, nằm im không dậy nổi.

Tiếp theo, một gã hộ vệ nhanh tay lấy ra chủy thủ, đâm thẳng tới miệng Trương Nhiên.

"Không nên —— "

Chu mập đang định tiến lên ngăn cản thì ngay lúc đó mặt đất bỗng rung nhẹ, một cái thổ gai đột nhiên từ trong lòng đất đâm ra, đánh ngã cả đám hộ vệ Đỗ gia.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, tất cả đều sững sờ. Bọn họ không phải giật mình vì có người có thể đánh bại hộ vệ Đỗ gia, mà là khiếp sợ bởi cư nhiên có người dám quản chuyện của Đỗ gia. Lẽ nào có thể lực khác muốn nhúng tay vào?

Là âm mưu hay quỷ kế? Vô số ý niệm không lành hiện lên trong đầu mọi người!

...

"Láo xược! Kẻ nào dám phá hỏng chuyện của bản thiếu gia, lăn ra đây mau!"

Đỗ Diệc Bằng giận tím mặt, giống như một chiêu vừa rồi là đánh trúng mặt y.

Đỗ Tiểu Oánh ban đầu còn giật mình nhưng sau đó lại lộ ra vẻ hưng phấn, một bộ chỉ e thiên hạ không loạn.

Hộ vệ ở xung quanh lập tức thay đổi trạng thái, cảnh giác hẳn lên, dồn dập che ở trước mặt Đỗ Diệc Bằng.

Lúc này, một thiếu niên công sọt trúc, thông thả từ trong đám người đi ra.

"Là hử?"

Nhìn thấy người vừa đến, Trương Nhiên và Chu mập vẻ mặt đầy kinh ngạc nhưng bọn hử hoàn toàn không vui mừng chút nào. Dù sao khi đó hai người lạng lẽ rời đi, một câu tạm biệt cũng không có, vậy thì lấy đâu ra ấn

tượng tốt cho người ta. Huống hồ bọn họ và Vân Mộ cũng chỉ gặp mặt một lần, giao tình giữa hai bên có thể được bao nhiêu?

"Ăn?"

Tiểu Tố Vấn vươn tay ra khỏi sọt, chỉ chỉ đống đờm dưới chân Đổ Diệc Bằng.

Vân Mộ tức thì mặt biến đen, khễ đánh lên tay của tiểu nha đầu, hung hăng giáo huấn: "Người chỉ biết ăn, cả ngày ăn rồi lại ăn. Về sau không được ta cho phép, không được ăn bậy, nếu không phạt người ba ngày không được ăn."

"Thối"

Tiểu Tố Vấn bĩu môi, lại chỉ chỉ dưới chân Đổ Diệc Bằng.

Vân Mộ bỗng nở nụ cười, nhìn đám người Đổ Diệc Bằng, nói: "Lần này người nói đúng rồi. Có người bên ngoài tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong thối rữa. Thứ nhổ ra từ bụng tất nhiên là thối không thể ăn, mà không chỉ thối, nó còn có độc... Cho nên, người nghìn vạn lần không thể đụng đến, bằng không sẽ hỏng dạ dày."

"Ta ta."

Tiểu Tố Vấn cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó lùi về trong giỏ trúc.

"Người là người nào? Muốn làm gì?"

Đổ Diệc Bằng nhìn thấy Tàng Giới Luân trên cổ tay Vân Mộ, liền biết đối phương cũng là Huyền Đồ, không khỏi cảnh giác thêm mấy phần.

Trương Nhiên và Chu mập không có căn cơ, không có xuất thân cao quý, phía sau cũng không có chỗ dựa, không phải là Huyền Đồ. Người như vậy đùa chơi chết rồi quên đi là xong, căn bản không để lại tai họa hay phiền

phức về sau. Nhưng Huyền Đồ thì lại khác, vạn nhất kẻ này có bối cảnh phía sau, tùy tiện kết thù thì đúng là việc không khôn ngoan.

Chỉ là, để Đỗ Diệc Bằng nhường đường cho một thiếu niên còn nhỏ hơn mình thì y tuyệt đối không làm, không thể để mất mặt như vậy được. Dù sao y cũng là nhị thiếu gia của Đỗ gia.

"Ta còn cho rằng là ai dám gây chuyện ở Loạn Lâm Tập, thì ra là Đỗ gia nhị thiếu gia, thất kính thất kính..."

Vân Mộ dường như đã nhìn thấu tâm tư của Đỗ Diệc Bằng, cười nói: "Ta tên là Vân Mộ, vốn không có chuyện gì, tuy nhiên một đám người các người vây quanh cửa vào Vạn Thông thương hội, ngăn cản lối đi của ta, tự nhiên ta phải lên tiếng."

Rất rõ ràng, Vân Mộ đây là trắng trợn nói dối. Đám người Đỗ Diệc Bằng đều đồn đông ở đường cái, hoàn toàn không chặn lại cửa chính của Vạn Thông thương hội. Ai nấy đều thấy được Vân Mộ đây là cố ý đến gây sự.

Trong lòng tất cả mọi người đều kích động. Thiếu niên kia nói mình họ Vân khiến ai cũng đoán thầm có phải Vân gia và Đỗ gia lại muốn đấu với nhau rồi hay không? Tuy nhiên tất cả đều không dám mở miệng nói lung tung.

"Thì ra là người của Vân gia, thảo nào dám quản chuyện Đỗ gia ta."

Đỗ Diệc Bằng biết được thân phận của đối phương, vẻ lo lắng mặt trên dần dần tán đi.

Đỗ gia và Vân gia đấu với nhau nhiều năm như vậy tất nhiên hiểu rõ lẫn nhau. Y chưa bao giờ gặp hay nghe nói qua Vân Mộ, điều đó chứng tỏ đối phương không phải nhân vật trọng yếu của Vân gia. Nếu như là đệ tử hạch tâm như Vân Minh Khê hoặc Vân Minh Hiên, có lẽ y phải dè chừng ba

phần, nhưng mà đối diện là Vân Mộ... Hừ hừ, hẳn hoàn toàn không sợ sẽ có hậu quả xảy ra.

Nghĩ đến đây, Đỗ Diệc Bằng quát lớn: "Tiểu tử, nhân lúc bản thiếu gia tâm tình không tệ, nhanh cút mau, bằng không cho dù ngươi là người của Vân gia, bản thiếu gia cũng sẽ không nương tay!"

Vân Mộ không để ý đến Đỗ Diệc Bằng, chỉ chăm chú nhìn cửa chính Vạn Thông thương hội không xa phía sau đối phương, hai thị vệ trông coi đại môn lúc này cũng đứng đó xem náo nhiệt, hoàn toàn không có ý tiến lên khuyên can.

"Nơi này là địa bàn của Vạn Thông thương hội, các ngươi chỉ đứng nhìn như vậy thật sao?"

Hai người kia hiển nhiên không nghĩ tới Vân Mộ lại chĩa mũi giáo về phía mình, bất chợt sửng sốt. Bọn họ chỉ là thị vệ phổ bình thường chứ không phải Huyền giả, cho nên không cho rằng mình tư cách xen vào chuyện này.

Hai gã thị vệ hai mặt nhìn nhau, trong đó một gã bước ra lễ thẳng khí hùng nói: "Vị tiểu thiếu gia này, một bên là tên ăn mày, bên còn lại là Đỗ gia thiếu gia, chúng ta lại không ngốc, cần gì phải quản những việc này? Hơn nữa Đỗ thiếu gia là khách quý của thương hội chúng ta, trăm triệu lần không thể đắc tội."

"Ai!"

Vân Mộ khẽ thở dài, trong lòng sinh ra một tia cảm khái khó hiểu.

Nịnh nọt, a dua nịnh hót, đây có lẽ là nỗi bi ai chung của mỗi tiểu nhân vật, có rất ít ngoại lệ.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 50: Thiên Chi Kiêu Nữ

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Cư dân sinh sống trong Loạn Lâm Tập không phải tất cả đều là Huyền giả.

Bất kì nơi nào cũng cần một lượng lao động nhất định. Rất nhiều chuyện linh tinh, phiền hà mà Huyền giả ngại tự mình đi làm thì sẽ được giao cho người bình thường. Bởi vậy trong Loạn Lâm Tập này, bách tính bình dân vẫn chiếm số đông.

Chỉ là, người thường sống tại đây, cuộc sống tương đối thiếu thốn, hơn nữa không có tự do cũng không có tôn nghiêm.

Ở kiếp trước, vì để chữa bệnh cho mẫu thân Vân Mộ từng rong ruổi kiếm ăn trong Loạn Lâm Tập, việc thấp hèn gì hãn cũng từng làm qua nhưng cuối cùng vẫn không thể giữ được tính mệnh cho mẫu thân.

Sau khi mẫu thân mất đi, Vân Mộ giống như cái xác không hồn. Hãn sinh sống tại Loạn Lâm Tập hai năm, chịu qua đủ mọi khuất nhục, thống khổ, thật vất vả mới kiếm đủ phí tổn để dùng Khai Linh Đài... Nhưng lúc đó, hãn đã mười bốn tuổi, lại có quan hệ với Vân gia, thêm thiên phú quá thấp, không có tiềm lực, nên không có thể lực nào chịu thu nhận hãn.

...

Nhìn hai gã người làm trước cửa Vạn Thông thương hội kia, Vân Mộ bất giác mà nhớ tới một ít chuyện xưa.

"Vân gia tiểu tử, người dám khinh thường bản thiếu gia!"

Đỗ Diệc Bằng nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt như sắp phun ra lửa. Lớn đến tận bây giờ nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên y bị người ta không coi trọng như vậy.

"Nhị ca cần gì nói nhiều với hã, có nói hã cũng không hiểu. Để Oánh Oánh ra tay giáo huấn hã đi!"

Đỗ Tiểu Oánh khẽ kêu lên, cuối cùng nhịn không được mà xông ra ngoài.

Ở Đỗ gia, Đỗ Tiểu Oánh là thiên tài có thiên phú năm khiếu cho nên được gia chủ nâng niu như hòn ngọc quý trên tay, huynh trưởng che chở, tộc nhân dè chừng, hạ nhân cung kính nàng. Nếu gia chủ không cho phép thì không có ai dám đối chiến với nàng, rất sợ làm nàng bị thương.

Thật khó mới ra ngoài một chuyến lại có thể gặp được một tên Huyền Đồ đui mù, hơn nữa tuổi tương tự như mình, tính hiếu thắng của Đỗ Tiểu Oánh tự nhiên dâng lên, muốn tranh hơn thua với Vân Mộ để thỏa mãn thói hư vinh trong lòng mình.

Hai chân như gió, thân như ảo ảnh.

Chỉ thấy trong lúc Đỗ Tiểu Oánh bứt lên trước, chân phải sáng lên hiện ra ba đạo quang sáng, hư ảnh một con báo hiện ra trước người nàng.

"Cái gì? Đỗ tiểu thư vậy mà đã luyện hóa ba con Huyền Linh!"

"Không hổ là thiên chi kiêu nữ, không chỉ tư chất cao mà Đỗ gia cũng dồn hết tài nguyên lên người nàng."

"Đỗ tiểu thư có tư chất năm khiếu! Không bỏ võ lên nàng, lẽ nào ném cho loại công tử quần áo lụa là như Đỗ Diệc Bằng?"

"Hừ hừ, luyện hóa ba con Huyền Linh thì cũng có tác dụng gì? Lấy năng lực hiện tại của nàng, có thể khống chế một con đã rất tốt rồi, căn bản

không có cách nào đồng thời điều khiển ba con Huyền Linh, cùng lắm là tốc độ tu hành nhanh hơn chút mà thôi!"

"Người rõ là đang ghen tức, đố kị với nàng. Đố tiểu thư cùng lúc tu ba con Huyền Linh, xuất phát điểm cao hơn chúng ta không biết bao nhiêu lần, hơn nữa hiện tại Đố tiểu thư mới mười tuổi, tương lai sau này chắc chắn sẽ càng lúc càng mạnh."

"Cũng không biết là thiên tài tuần kiệt nào mới có thể xứng đôi với thiên chi kiêu nữ như vậy!"

"Cái này còn cần các người phải quan tâm sao? Nghe nói bốn đại thế gia của Đại Minh Phủ đều thu được tin tức, đã phái người tới đây bàn chuyện cưới gả rồi. Sau này chẵn chẵn Đố gia nước lên thì thuyền lên, trở thành đệ nhất thế lực của Lưu Vân trấn."

...

Trong lúc xung quanh đang nghị luận dồn dập, Đố Tiểu Oánh đã xông lên chiến đấu với Vân Mộ từ lâu.

Mọi người vốn tưởng rằng, dựa vào thực lực của Đố tiểu thư, chắc chắn sẽ lấy khí thế áp đảo nhanh chóng đánh bại thiếu niên của Vân gia. Ai cũng dự đoán như vậy, nhưng kết quả cuối cùng lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

U Linh Trảo!

Đố Tiểu Oánh thuần thực đánh ra Huyền Linh thuật sở trường nhất của mình, khí thế cả người tăng vọt, giống như u linh trong đêm đen, xuất quỷ nhập thần hiện lên xung quanh Vân Mộ.

"Xuy!"

Thủ trao như gió, xé trời lao đến!

Đầu ngón tay như khí, vô cùng sắc bén.

Mắt thấy Vân Mộ sẽ bị Đỗ Tiểu Oánh đánh trúng thì bỗng lúc này bốn cái thổ gai đồng thời hiện lên, phong tỏa tứ phương, vây khốn Đỗ Tiểu Oánh lại.

"Bùng —— "

Thổ gai vỡ vụn, cát bụi mịt mù, ngăn cản tầm nhìn của Đỗ Tiểu Oánh.

"Cái gì?"

Trong lúc Đỗ Tiểu Oánh còn đang ngây người, Vân Mộ đã xuất hiện phía sau nàng, một cái thủ đao đánh trúng khiến nàng ta té ngã ra đất.

Toàn bộ quá trình nhanh vượt quá tưởng tượng, giống như mây bay nước chảy, không có chút trở ngại nào.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, Đỗ Tiểu Oánh đã bại rồi.

Cát bụi tán đi, Vân Mộ lẳng lặng đứng nguyên chỗ cũ, cúi đầu nhìn Đỗ Tiểu Oánh, không nói gì.

"Không có khả năng! Không... Sẽ không! Ta sẽ không thua!"

Hai mắt Đỗ Tiểu Oánh như mất đi tiêu cự, con ngươi trũng lớn không động, tuy nàng không bị thương nặng, nhưng sự kiêu ngạo và tự tin trong lòng thì trong phút chốc đã tan biến tất cả.

Không chỉ Đỗ Tiểu Oánh, ngay cả đám người Đỗ Diệc Bằng cũng sững sờ tại chỗ, trên mặt ngập tràn vẻ kinh ngạc.

Từ khi nào Vân gia đã có nhân vật lợi hại như thế? Không ngờ có thể dễ dàng đánh bại được Đỗ Tiểu Oánh!

Người khác không biết, nhưng Đỗ Diệc Bằng lại biết rõ...

Đỗ gia không ngừng sử dụng tài nguyên giúp Đỗ Tiểu Oánh tăng tu vi, khiến nàng trong ba tháng ngắn ngủi trở thành Huyền Đờ Luyện Khiếu trung kỳ, thành người nổi bật trong hàng ngũ trẻ tuổi, bằng không trong nhà cũng không dám dễ dàng để nàng ra ngoài.

Hơn nữa, để tăng tiềm lực của Đỗ Tiểu Oánh, gia chủ còn bỏ ra một cái giá lớn ủy thác Vạn Thông thương hội từ nơi khác đặc biệt chuyển tới một con báo linh có phẩm chất trác việt.

"Không! Không có khả năng, ta không thể thất bại..."

Đỗ Tiểu Oánh xác thực là một hài tử chưa trải qua sự đời. Nàng tính khí kiêu ngạo, quật cường, không chịu kém ai... Nếu như thua ở trong tay Huyền Sĩ, có lẽ nàng sẽ không cảm thấy khuất nhục như thế nhưng Vân Mộ thì khác. Hai người có số tuổi, tu vi tương đương nhau nhưng hẳn lại có thể dễ dàng đánh bại nàng điều này khiến Đỗ Tiểu Oánh làm sao có thể cam tâm.

"Bại hoại! Kẻ xấu! Ta muốn giết người! Giết chết người!"

Trong lúc hô to, Đỗ Tiểu Oánh đã lấy một cái gai đen từ Tàng Giới Luân ra, đâm thẳng tới chỗ Vân Mộ.

Hắc gai u hàn, người người khiếp sợ từ tận linh hồn.

Trán Vân Mộ hơi nhú, nghiêng người thoát khỏi một phen đánh lén của Đỗ Tiểu Oánh. Vạt áo trước ngực bị cắt ra rách một đoạn, hẳn lập tức lật tay tạo thành một cái thủ đao, đánh thẳng lên gáy Đỗ Tiểu Oánh, khiến nàng ta bất tỉnh tại chỗ.

"Độc Lăng Thứ, tuổi còn nhỏ, nhưng tâm tư thật độc ác!"

Vẻ mặt Vân Mộ phát lạnh, chụp lấy hắc gai trong tay Đỗ Tiểu Oánh, tiện tay ném vào trong Tàng Giới Luân.

Độc Lăng Thứ do sắt thiết luyện chế mà thành, kỳ độc vô cùng. Người bình thường nếu không may bị độc thứ gai này gây thương tích, tất độc phát bỏ mình. Cho dù là Huyền giả, nếu không xử lý kịp thời, trấn áp độc tính thì cũng sẽ bị độc sát ăn mòn, toàn thân thối rữa mà chết. Có thể nói vô cùng ác độc.

Không ít người xung quanh đều từng nghe qua hung danh của Độc Lăng Thứ bất giác mà hít vào một hơi lạnh. Bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới, Đỗ gia lại đem hung khí như vậy giao cho một tiểu cô nương ngang bướng hành xử tùy tiện. Nếu không phải Vân Mộ phản ứng nhanh, sợ rằng lúc này đã trở thành một cỗ thi thể, hơn nữa chết cũng là chết oan.

Trong lòng mọi người lúc này đầy phức tạp. Ở đây Đỗ gia xảy ra chuyện, nhất là Đỗ Diệc Bằng. Hẳn thậm chí có chút kinh hoàng mà ngây ra...

Vì để tạo quan hệ tốt với Đỗ Tiểu Oánh, Đỗ Diệc Bằng lần này bí mật mang nàng tới Loạn Lâm Tập chơi đùa. Nếu quả thật xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ sợ y cũng không cần trở về Đỗ gia, lão gia chủ chắc chắn lột da hắn.

"Dám đả thương Oánh Oánh! Lên cho ta! Lên hết cho ta, bầm thây vạn đoạn tiểu tử kia!"

Đỗ Diệc Bằng hoảng loạn lo lắng, trong cơn giận dữ, hắn hét to ra lệnh tất cả hộ vệ bên người xông tới phía Vân Mộ.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 51: Ác Nhân Tất Có Ác Nhân Trị

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Lên!"

"Mọi người cẩn thận."

"Nhanh! Bảo vệ Nhị thiếu gia!"

"Dừng tay."

Đỗ Diệc Bằng xông lên đầu tiên, đáng tiếc là cơ hội để hắn thi triển Huyền Linh Thuật đều không có liền bị Vân Mộ lấn lên trước người tung một quyền đâm gục luôn, so với Đỗ Tiểu Oánh càng thêm thê thảm, quả nhiên là đệ tử hoàn khổ đến cả Huyền Linh Thuật trụ cột nhất cũng không nắm giữ thuần thực.

Vài tên hộ vệ còn chưa tới gần đã bị mấy miếng gai đất từ dưới chân trời lên đánh bọn chúng tan tác tả tơi, lăn lộn trên đất kêu rên thảm thiết.

"Thằng khốn! Mà. . ."

Đỗ Diệc Bằng đang muốn chửi bới, nhưng mà tiếng nói hắn im bật lại, chỉ thấy một miếng gai đất lặng yên đâm lên, mũi nhọn nó như độc xà vừa vọt đâm sát cổ hắn, gai đất như độc châm đâm vào thần kinh hắn.

"Mày. . . Mày muốn làm gì !?"

Dù rằng trong lòng tràn đầy sợ hãi nhưng trong mắt Đỗ Diệc Bằng vẫn là phun trào lửa giận, chửi bới loạn xạ: "Thằng nhà quê, mày lại dám đắc tội Đỗ gia nhà tao, mày nhất định phải chết! Chết chắc con mẹ mày rồi! Trên trời dưới đất không ai có thể cứu được mày đâu, Vân gia cũng không thể!"

"Mày bị ngu à?"

Vân Mộ dùng 'nửa con mắt' lườm Đỗ Diệc Bằng, mặt không biểu tình nói: "Mạng của chúng mày hiện giờ đang nằm trong tay tao, lại dám loạn ngôn như vậy? Xem ra Đỗ nhị thiếu gia mày thật sự là không sợ chết a! Nếu tao giết mày, có lẽ sau này tao sẽ bị Đỗ gia đuổi giết vô cùng vô tận, nhưng mà chúng mày có lẽ cũng nhìn không tới đi à nha?"

"Mày. . . Mày dám! ?"

Đỗ Diệc Bằng nói chuyện yếu ớt vô lực, hiển nhiên trong lòng hẳn đã sợ hãi cực kỳ.

"Tao có gì mà không dám?"

Vân Mộ cười cười hỏi ngược lại, lập tức khiến cho tất cả mọi người đều hiểu lầm.

Đúng vậy nha, hẳn ta họ Vân, hẳn có cái gì mà không dám đây? Vân gia từ trước đến nay mơ hồ vẫn áp đảo Đỗ gia một đầu, huống chi thẳng nhóc thiếu gia quần là áo lượt còn đang nằm trong tay hẳn ta.

Nhưng trên thực tế, Vân Mộ từ đầu đến cuối đều chưa từng nói hẳn là người Vân gia, cũng không có thừa nhận thân phận Vân gia.

"Mày mày . . ."

Đỗ Diệc Bằng vừa tức vừa gắp, ấp a ấp úng không biết nên nói gì.

Lúc này, Vân Mộ đi đến trước mặt Đỗ Tiểu Oánh, cố ý phân vân nói: "Hay là tao thả chúng bay cũng được, chỉ cần phế bỏ linh khiêu của tiểu nha đầu này là được, đến lúc đó, Đỗ nhị thiếu gia mày hay vẫn là nghĩ phải bàn giao với trưởng bối trong nhà như thế nào a!"

"Dừng. . . Dừng tay!"

Đỗ Diệc Bằng run rẩy tâm thần, hoàn toàn bị thủ đoạn của Vân Mộ dọa sợ: "Mày. . . Mày đến cùng muốn như thế nào?! Chỉ cần mày không làm hại Oánh Oánh thì điều kiện gì tao cũng đồng ý?"

"Điều kiện gì cũng đồng ý sao?"

Vân Mộ nhìn nhìn Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn ở bên cạnh, ngược lại cười nói: "Có một số việc, không phải nói mày nhất định sẽ làm sao, nếu như tao bắt mày học sửa tiếng chó mày cũng sửa? Rồi bắt mày quỳ rạp lè lưỡi liếm mày cũng liếm theo?"

"Mày. . . Con mẹ mày không nên khinh người khác quá đáng!"

Đỗ Diệc Bằng giận đến mặt đỏ bừng, trong lòng thì khuất nhục vô cùng. Chính mình đường đường là Nhị thiếu gia Đỗ gia, chưa từng bị người khác coi khinh như vậy.

Vân Mộ vẫn tươi cười không quan tâm nói: "Những lời này hình như chút quen tai? Thường thường loại mày đều được nghe từ miệng người khác, hiện tại chính mày lại nói trôi chảy như vậy, hẳn là học hỏi rất tốt a."

Đám người xung quanh nghe vậy, vô ý thức mà nở nụ cười, lại vội vàng giấu mặt đi, nhưng trong lòng vui sướng không thôi.

Đặc biệt là người đã từng bị Đỗ gia chèn ép, hoặc là người ăn thiệt thòi bởi Đỗ gia.

Dừng một chút, Vân Mộ bỏ qua biểu lộ sắp cắn người đến nơi của Đỗ Diệc Bằng, không nhịn được nói: "Được rồi, giao tất cả tài sản gia sản của chúng mày ra đây!"

"Cái...cái quái gì! ?"

Điều này không chỉ khiến Đỗ Diệc Bằng ngây dại mà là tất cả mọi người ở xung quanh đều trợn tròn mắt, nguyên một đám kinh dị mà nhìn qua Vân Mộ.

Bọn họ đều cho là mình vừa nghe lầm, liền tài vật của thiếu gia Đỗ gia cũng dám cưỡng đoạt trắng trợn, Vân gia từ lúc nào sinh ra tên đệ tử to gan lớn mật coi trời bằng vung như vậy?

"Mày. . . Mày lại dám cướp của tao! ? Chẳng lẽ mày không sợ khơi lên tranh chấp giữa hai nhà Đỗ Vân !?"

Đỗ Diệc Bằng lấy lại tinh thần, mặt mũi tràn đầy không dám tin, gần như quên mất tức giận là gì.

"Tranh chấp? Thì như nào?" Vân Mộ nực cười nói: "Ức hiếp người khác chính là bọn mày, cản đường tao chính là bọn mày, động thủ trước cũng là bọn mày, lấy nhiều khi ít cũng vẫn là bọn mày. . . 'Đỗ tiểu nhị gia', mày dựa vào cái gì mà cho rằng tao sẽ dễ dàng thả chúng mày?"

"Tao. . . Mày mày. . ."

"Làm sao? Thật muốn tao ra tay?"

Đối mặt với Vân Mộ, Đỗ Diệc Bằng vẫn thật là không có dũng khí cá chết lười rách, càng không có tâm tư đi đánh cướp Đỗ Tiểu Oánh. Rốt cuộc hẳn đành phải lấy tàng giới luân trên người mình cùng Đỗ Tiểu Oánh giao ra.

Đây chính là ác nhân tất có ác nhân trị, nếu như Vân Minh Hạo chứng kiến tình cảnh này nhất định sẽ vô cùng thông cảm với cảnh ngộ của Đỗ Diệc Bằng.

"Đi! Chúng ta đi! Vân Mộ đúng không? Mày hãy đợi đấy!"

Đỗ Diệc Bằng nghiêng răng nghiêng lợi rời đi, trước khi đi còn không quên buông lời dọa nạt.

Đối với Đỗ Diệc Bằng uy hiếp, Vân Mộ không thềm để ý.

Loạn Lâm Tập có quy củ của Loạn Lâm Tập, liên quan đến tranh đấu giữa thế lực thì tình huống sẽ phức tạp vô cùng. Hẳn cố ý không có phủ nhân thân phận Vân gia chính là tồn tâm tư như vậy. Về phần sau này sẽ phát triển đến tình trạng gì vậy phải xem vị Nhị thiếu gia Đỗ gia này phối hợp bao nhiêu rồi.

Còn đối với an nguy của mình, Vân Mộ đã có ý định khác.

...

"Nói đi, hai người người xảy ra chuyện gì?"

Đội đám người xung quanh tản đi, Vân Mộ mới chuyển hướng tới Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn, hỏi chuyện đã trải qua.

Vân Mộ nhìn qua tuổi không lớn lắm, thế nhưng mà đứng trước mặt hắn, Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn có chút nhút nhát, thậm chí còn không ngẩng đầu lên được.

Chu Đại Bàn ấp úng, cả buổi nói ra được chữ nào.

Trương Nhiên nhin không nổi, một cước đá bay Chu Đại Bàn, vội vàng giảng thuật nói: "Thật ra cũng không có gì, chúng ta chỉ muốn mượn Khải Linh đài của Vạn Thông Thương Hành dùng một lát, nhưng mà ngân lượng của chúng ta không đủ, ngay lúc đau khổ cầu khẩn ở cửa ra vào Vạn Thông Thương Hành, ai ngờ gặp phải họ Đỗ kia, không cẩn thận chạm vào đối phương. . . Còn chuyện sau đó người cũng thấy đấy."

"Các người muốn lên Khải Linh đài?"

Vân Mộ hơi có chút kinh ngạc, nhìn qua hai người tầm mười lăm mười sáu tuổi, lại vẫn hi vọng thức tỉnh linh khiếu? Nếu là hài tử con nhà bình thường chỉ sợ đã sớm cam chịu số phận rồi.

Chu Đại Bàn ngược lại là không biết gì, còn Trương Nhiên tức thì vẻ mặt xấu hổ, dường như không muốn nói, cho dù là người thấp kém cũng có tôn nghiêm cùng điểm giới hạn của mình, hẳn có thể chịu người khác vũ nhục cùng coi khinh nhưng hẳn không hy vọng người khác phủ nhận hẳn kiên trì.

"Ách!"

Do dự một chút, Trương Nhiên vẫn là tự giới thiệu bản thân: "Ta gọi Trương Nhiên, Trương trong trương thi hữu đạo (xử sự linh hoạt, uyển chuyển), Nhiên trong nhiệt huyết nhiên thiêu (máu nóng bùng cháy), đa tạ ơn cứu mạng của Vân thiếu gia."

Nói xong, Trương Nhiên cung kính thi lễ.

Chu Bàn tử cũng học theo, hướng Vân Mộ bái, tự báo họ tên nói: "Ta gọi Chu Cung Tử, đa tạ Vân thiếu gia ban ơn cứu mạng."

"Chu công tử? !"

Vân Mộ không khỏi giật bản mình, Trương Nhiên thuận miệng giải thích nói: "Cung Tử trong cung cần như tử (cung kính như con), Chu Cung Tử, bình thường ta vẫn gọi hẳn Chu Đại Bàn."

"Ha ha, cha mẹ người ngược lại là người lịch sự!"

Cười cười, Vân Mộ bỗng nói sang chuyện khác: "Ta gọi Vân Mộ, không phải thiếu gia, sau này các người có thể gọi ta Vân Mộ là được. . . Lúc trước ta vốn nghĩ hai người người nhát gan sợ phiền phức, gặp phải khó khăn chắc chắn riêng từng người chạy trốn. Không nghĩ tới các người

nghèo hèn kết bạn, lại có thể quyến luyến không bỏ, trọng tình trọng nghĩa, thật khiến ta lau mắt mà nhìn."

Không nói đến hai người có phải nhất gan hay không, nhưng không thể phủ nhận ít nhất bọn hăn rất có khí khái. Dù sao, không có ai trời sinh liền dũng cảm không biết sợ, rất nhiều khi sợ hãi cất giấu sâu ở trong nội tâm mỗi người, lúc chạm đến thì sẽ hăm sâu trong đó. Chỉ có thể vượt qua nội tâm sợ hãi mới có thể chân chính thành người dũng cảm không sợ hãi.

"Các người, thật sự rất không tồi."

Vân Mộ cười cười vỗ vỗ vai hai người rồi lập tức quay người đi về phía Vạn Thông Thương Hành.

"Trương Nhiên, ý hăn là gì?"

"Ý người ta đang khen chúng ta có tình có nghĩa, hắc hắc hắc!"

Trương Nhiên đắc ý trong lòng, cho dù là tiểu nhân vật bé nhỏ cũng cần được người khác thừa nhận, đặc biệt là người mà mình sùng bái. Đáng tiếc nhất là, bọn hăn thủy chung không có cách nào để thức tỉnh linh khiếu, nay còn đắc tội người Đỗ gia, xem ra không thể lăn lộn ở Loạn Lâm Tập này được nữa rồi.

"Trương Nhiên, Chu Cung Tử, còn không đi theo ta? Hai người không phải muốn lên Khải Linh đài sao?"

Phía trước truyền đến tiếng Vân Mộ gọi, Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn ngơ ngác nhìn nhau, không khỏi sửng sờ ngay tại chỗ.

Bỗng nhiên, trong lòng hai người bay lên một trận đau xót mặn chát, nước mắt không tự giác phun trào ra.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 52: Vạn Thông Thương Hội

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Hai người Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn bằng tuổi, mấy hôm nữa bọn hắn liền qua mười sáu tuổi rồi sẽ hoàn toàn mất đi tư cách leo lên Khải Linh đài.

Nhưng bọn hắn không cam lòng, bọn hắn không muốn sống cuộc sống tầm thường đến cuối đời, vì vậy hai người quỳ gối đau khổ cầu khẩn ở cửa lớn Vạn Thông Thương Hành, hi vọng chủ sự thương hội có thể cho bọn hắn một cơ hội.

Tiếc là thương hội không phải nhà từ thiện, mà tuổi hai người đã lớn như thế rồi cho dù có thức tỉnh linh khiếu cũng không có mấy tiềm lực có thể đào móc, thử hỏi có thương nhân nào sẽ nguyện ý thực hiện mua bán lỗ vốn như vậy.

Bọn hắn vốn đã tuyệt vọng, cho là chính mình vĩnh viễn sẽ không có một ngày trở nên vượt trội, nhưng Vân Mộ đến, không chỉ làm bọn hắn cảm động mà càng khiến bọn hắn hi vọng vào tương lai.

Trương Nhiên vốn định kéo Chu Đại Bàn quỳ xuống để nói lời cảm tạ, thế nhưng mà làm như thế lại lộ ra có chút sĩ diện cãi láo, vì vậy hai người yên lặng đi theo sau Vân Mộ, lẽ mà lẽ mề đi về phía thương hội.

...

"Đi nhanh chút, hai người người nhần nhần nhó nhó cái gì? Một chút cũng không giống tính cách của hai người a!"

Vân Mộ quay đầu lại trêu chọc hai câu, trên mặt không ngờ lộ ra đôi chút vui vẻ. Hăn đột nhiên phát hiện ra hai người này còn có một ưu điểm, đó chính là biết tiến biết thoái, có lòng kính sợ.

Như vậy rất tốt, không được quên trách nhiệm cùng nghĩa vụ của mình, lâu dài cũng không mất đi ý muốn lúc đầu.

Rất nhiều người sau khi đạt được lợi ích hoặc là được nhận ân huệ thì thường là đặc ý quên tình, quên hết tất cả, đến nỗi cảm thấy hết thảy có được đều là lẽ thường. Người như vậy, không đáng để kết bạn.

"Bốp!"

Trương Nhiên đột nhiên lên cơn tam bành, hung hăng tát 'bốp' Chu Đại Bàn một nhát, hùng hùng hổ hổ nói: "Đều do người tên mập mập chết bầm này, ở lâu với người làm ta có chút ngu đi đây này!"

"Đều do ta! ?"

Vẻ mặt Chu Đại Bàn oan ức, nói thầm : "Nhà người vốn cũng rất ngốc đi à nha."

"Nói láo! Ta ngốc chỗ nào?"

"Người quên rồi ư, người nói ta là lợn rừng, người cũng là lợn rừng, nhưng người là lợn rừng có truy cầu, chúng ta đều không khác nhau mấy."

"Người người người. . ."

Dù cho miệng lưỡi Trương Nhiên bén nhọn thì giây phút này cũng á khẩu không đáp lời được.

Tuy vậy trải qua phen đại náo này, lòng hai người liền nhẹ nhõm đi không ít, vì vậy bước nhanh theo Vân Mộ tiến vào Vạn Thông Thương Hành.

...

Thương hội đặc biệt rộng rãi, mặc dù trang trí phong cách cổ xưa, nhưng lại phù hợp khí thế mạnh mẽ thanh lịch, không giống nơi mua bán một chút nào.

Đứng trong đại sảnh thương hội, trong đầu Vân Mộ lại hiện về những điều đã trải qua.

Vân Mộ nhớ rõ ở kiếp trước, hẳn thức tỉnh linh khiếu ở nơi đây, cũng coi như là duyên phận. Đương nhiên, bởi vì chi phí tương đối mắc nên Vân Mộ dùng gần thời gian hai năm mới tích lũy đủ chi phí để thuê Khải Linh đài.

Thấy Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn cũng tiến vào thương hội, hai gã sai vặt canh cửa muốn ngăn nhưng lại không dám, chỉ có thể để hai người đi vào. Một cái gã sai vặt ở bên trong ngược lại là khá lanh lợi, lặng lẽ chạy về phía hậu đường thương hội, dường như muốn mật báo cho chủ sự.

...

Không lâu sau, một cô gái ăn mặc kiểu cách trang trọng từ hậu đường đi ra, thẳng hướng phía trong đại sảnh mà đi.

Nhìn thấy người tới, lông mày Vân Mộ nhíu nhíu chút chút.

Cô gái này đẹp dễ động lòng người, đuôi lông mày điểm nốt ruồi, nhìn qua tăng thêm vài phần cảm giác dễ thương.

Nhưng mà Vân Mộ không có chú ý đến dung mạo trang điểm của nàng, chỉ là ánh mắt hần rơi lên trên cổ tay nàng, nàng cũng đeo một chỉ tàng giới luân, nhưng nó hiện lên màu đen như mực, nhìn qua so với tàng giới luân Vân Mộ đeo thì muốn tinh xảo hơn nhiều lắm.

Đây là tàng giới luân luyện chế bằng mặc đồng, vô luận là không gian hay công hiệu đều so với tàng giới luân thanh đồng Vân Mộ đeo thì cao hơn hẳn một cấp bậc. Hai nhà Đỗ Vân cũng chỉ có gia chủ mới có tư cách đeo, không phải ai cũng có thể tùy tiện tiện có được.

Bởi vậy có thể thấy thân phận của cô gái này có lẽ không bình thường, ít nhất cũng là nhân vật cùng cấp bậc với gia chủ hai nhà Đỗ Vân.

Mà khiến Vân Mộ cảm thấy kỳ quái chính là cô gái này chưa bao giờ xuất hiện trong ấn tượng của hắn, có lẽ nàng không thuộc về nơi đây mới đúng.

...

"Chư vị khách quý, đến Vạn Thông Thương Hành ta có chuyện gì vậy?"

Cô gái quả nhiên đẹp đẽ vô cùng, một cái nhìn mà một nụ cười thôi đã khiến Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn si dại không thôi.

Chỉ có Vân Mộ giống như cười mà không phải cười nhìn nàng: "Vị đại tỷ này, người cũng lớn tuổi rồi, lại thi triển mị thuật với tiểu hài tử như ta, thật là tốt a?"

"Đại tỷ. . . Lớn tuổi. . ."

Cô gái xinh đẹp cứng ngắc người tại chỗ, lời Vân Mộ nói như là lời niệm chú đầy ma mị vậy, nó quanh quẩn vang vọng bên tai nàng mãi không thôi.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!"

Nàng đột nhiên phát điên, hét lên một tiếng sợ hãi đình tai nhức óc, trong tiếng hét mang theo vài phần cảm xúc kinh hoàng cùng hỗn hển.

"Xú tiểu tử, người. . . Người vậy mà lại nói ta lớn tuổi! ? Người. . . Tin hay không lão nương thiên người ngay tại đây!"

Nghe cô gái xinh đẹp dọa dẫm, Vân Mộ chẳng hề để ý, nhún nhún vai nói: "Ta đến để mua bán, Vạn Thông Thương Hành các người đến cùng có làm hay không?"

"Người. . ."

Nữ tử thở gấp, ngực phập phồng dữ dội, lại thấy những người làm việc xung quanh trợn mắt há hốc mồm, có người thậm chí chảy cả nước miếng.

"Nhìn cái gì, tất cả làm việc ngay cho lão nương, không làm lão nương khấu trừ tiền công các người! Khấu trừ hết toàn bộ!!!"

Một tiếng rống phát ra, cô gái đại phát nữ uy, người làm việc xung quanh không khỏi rùng cả mình, vội vàng cúi đầu, ra sức làm chuyện của mình.

Qua một lát, cô gái rốt cục ổn định tâm tình xuống, nàng từ trong lòng lấy ra một mặt kính trang điểm, sửa sang lại dung nhan thoáng chút, lại chuyển thành khuôn mặt xinh đẹp tươi cười nói với Vân Mộ : "Thất lễ thất lễ, tiểu nữ tử Hoa Do Liên, vừa mới nghe được khách quý gọi một tiếng đại tỷ, trong lòng sững điên không kìm nổi nên có chút thất lễ, ngược lại đã quấy nhiễu khách quý rồi, thật có lỗi thật có lỗi, hi hi hi hi hi. . ."

Nàng nói xong, lại không nheo cười một trận, mọi người nghe đến run rẩy con tim yếu đuối.

"Ách! Trở mặt cũng quá là nhanh đi?"

Chu Đại Bàn oán thầm trong bụng, Trương Nhiên dùng ánh mắt trao đổi với hắn: "Người biết cái quái gì, người ta thế nhưng mà rất là chuyên nghiệp đấy, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quỷ, lão luyện đó, hiểu không?"

"Con buôn lớn chính là con buôn lớn, quả nhiên là lợi hại!"

Chu Đại Bàn bưng tỉnh đại ngộ, lén lút dựng thẳng ngón cái.

"Khục khục khục!"

Hoa Do Liên ho khan liên tục, xoa dịu bầu không khí xấu hổ này, liền hỏi: "Không biết khách quý đến Vạn Thông Thương Hành ta, muốn thực hiện mua bán gì? Không phải Hoa Do Liên ta khoe khoang chứ Vạn Thông Thương Hành chúng ta trải rộng toàn bộ Đại Lương, ủy thác vận chuyển, buôn bán, mua sắm, đổi chác. . . Cái gì cũng làm, hơn nữa dùng danh dự ra cam đoan, nam đến bắc qua, không có thực lực nào không cho thương hội chúng ta vài phần mặt mũi cả. Chỉ cần người muốn, chỉ cần người trả hơn giá tiền, chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách tìm ra giúp người."

Nói xong hơi dài, nét tươi cười trên mặt Hoa Do Liên vẫn không giảm chút nào.

"Người là chủ sự ở đây sao?"

Vân Mộ nhẹ hỏi một câu, Hoa Do Liên đang tươi cười liền cứng lại lần nữa rồi, chỉ thấy nàng nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười nói: "A. . . Hi hi, không phải, ta là thủ tịch tiếp đãi ở đây."

"A, thủ tịch tiếp đãi cũng là tiếp khách a?"

Lời này không phải Vân Mộ hỏi, mà là Chu Đại Bàn ở bên nói, hẳn thật sự không hiểu, cho nên hiếu kỳ hỏi một câu, thế nhưng mà tại Hoa Do Liên nghe tới, đây rõ ràng là trần trụi trào phúng khiêu khích nàng.

Trương Nhiên nghe không nổi nữa, lại tát cho Chu Đại Bàn một cái, tức giận nói: "Người đồ đần này, thủ tịch tiếp đãi đương nhiên là tiếp khách, bình thường bảo người học thêm chút kiến thức người không chịu, đáng đời bị người ta xem thường."

"Nhưng nàng ấy vì sao không đi bưng trà rót nước?"

"Ách, nàng ấy là thủ tịch nha, thủ tịch tất nhiên không cần bưng trà rót nước, người cái gì cũng đều không hiểu sao?"

Hai người tự do nói chuyện hoàn toàn không có để ý đến con mắt Hoa Do Liên sắp phun lửa đến nơi.

Vân Mộ không khỏi thăm thở dài, đây thật sự là hoàn toàn đắc tội chết người rồi, lại còn là đắc tội đàn bà a.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 53: Mua Bán Lớn

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"A, hi hi."

Hoa Do Liên vẫn duy trì vẻ mỉm cười, chỉ là biểu hiện trên mặt hơi có chút cứng nhắc.

Giờ này khắc này, trong nội tâm Hoa Do Liên quay cuồng một vạn quả trứng rùa, chà đạp lấy tâm linh yếu ớt của nàng. Nếu không phải bản khoản đến nhiều vấn đề thì nàng không phải đánh gãy 'thụ' ba con ba ba đất trước mắt này rồi ném ra ngoài mới là công đạo.

Nhưng, tư oán quy về tư oán, sinh ý vẫn phải làm theo như cũ, với tư cách là thủ tịch tiếp đãi Vạn Thông Thương Hành, điểm ấy nguyên tắc Hoa Do Liên cơ bản vẫn phải có. . . Ách, có lẽ có a?

"Được rồi, hai người các người có thể yên tĩnh trong chốc lát hay không?"

Vân Mộ không mở miệng không được, miễn cho hai người Trương Nhiên càng nói càng không hợp thói thường, từ đó rõ ràng đắc tội với người khác, đặc biệt là lại đắc tội phải đàn bà lòng dạ hẹp hòi.

"Tiếp tục thôi", Vân Mộ chuyển hướng Hoa Do Liên nói: "Hoa đại tỷ, hai người bọn họ chưa trải việc đời, có nhiều chỗ đắc tội, mong rằng người có thể thông cảm nhiều hơn."

"Nghe vị tiểu thiếu gia này nói, cứ như Hoa tỷ tỷ ta là loại người bụng dạ hẹp hòi sao! Ô hô hô hi hi hi!"

Từng đợt cười quái dị từ trong miệng Hoa Do Liên truyền ra, tiểu nhị thương hội ở xung quanh không khỏi run lên cầm cập, thỉnh thoảng còn thương cảm nhìn nhìn ba người Vân Mộ giống như là đang nhìn mấy con quỷ không may vậy.

Da đầu hai người Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn run lên từng đợt, trong lòng bay lên một tia dự cảm không lành.

"Ta nói này tiểu thiếu gia, đến thương hội chúng ta nói chuyện mua bán gì? Chúng ta có thể vui thích ngồi xuống thấu hiểu nhau thoáng một phát."

Trong khi nói chuyện, eo nhỏ Hoa Do Liên vặn vẹo đi đến trước mặt Vân Mộ, tay ngọc tươi tốt khoác lên trên vai Vân Mộ, nàng đang muốn ôm Vân Mộ vào lòng trong. . . Không ngờ một bóng dáng từ trong giỏ trúc sau lưng Vân Mộ chui ra, một ngum muốn cắn lên cổ tay nàng, Hoa Do Liên sợ bản tới mức vội vàng rụt tay về.

"Cái đồ chơi quỷ gì vậy! ? Hừ chết lão nương rồi!"

Hoa Do Liên mất hết vẻ lả lướt trên mặt, nhìn về phía sau lưng Vân Mộ chỉ thấy một tiểu cô nương lạ mặt, khuôn mặt muôn màu sắc sỡ đang cuốn rúc trong giỏ trúc, vẻ mặt lộ ra địch ý nhìn nàng.

Lông mày Vân Mộ nhăn lại, vẻ mặt lãnh đạm nói: "Nàng là muội muội ta, Vạn Thông Thương Hành các người chính là đối đãi với khách nhân như vậy sao? Nếu thật như vậy, các người cũng có thể tháo bảng hiệu xuống rồi!"

"Người nói cái gì! ? Người. . ."

Hoa Do Liên vốn định cãi vã đôi câu, nhưng mà cảm nhận được từ người Vân Mộ tán lộ ra hàn ý, lập tức nàng liền nhịn xuống.

Nàng không phải là người không có gặp qua nhiều chuyện đời, vốn nàng bị đẩy đến cái chỗ thật xa xôi này, trong lòng nàng có chút phần nộ không cam lòng. Nhưng mà gặp gỡ được người như Vân Mộ làm nàng đột nhiên lại cảm thấy nhiều hơn chút ít ý tứ. Ít nhất tại nàng xem ra, Vân Mộ một chút cũng không phải là tên thiếu niên mười hai mười ba tuổi, ngược lại là toàn thân Vân Mộ làm cho nàng cảm thấy hẳn có một loại trầm ổn lão thành, tuyệt đối không phải đệ tử thế gia bình thường.

"Ách, chuyện vừa rồi. . . Xấu hổ, tính tình ta nóng nảy, luôn luôn không được cái miệng này, thật có lỗi thật có lỗi với tiểu muội muội. Hi hi!"

Hoa Do Liên cười cười bồi thường sự thất lễ vừa rồi, tiểu Tố Vấn cũng không thèm để ý đến, lần nữa lùi về trong giỏ trúc.

"Được rồi, nói chuyện chính sự đi!"

Vân Mộ không muốn có nhiều gút mắc thêm nữa, nói thẳng: "Ta có một số mua bán lớn, nghĩ tìm chủ sự thương hội các người nói chuyện, mặt khác, hai người kia muốn mượn Khải Linh đài các người dùng một lát, chi phí tính vào ta, hi vọng người có thể mau chóng an bài thoág cái."

Vừa nói đến việc buôn bán, sắc mặt Hoa Do Liên lộ ra vẻ nghiêm túc, giống như là thay đổi một người khác vậy: "Thuê Khải Linh đài không có vấn đề gì, một người mười hai huyền thạch, hai người hai tư huyền thạch, già trẻ không gạt, xin miễn mặc cả. Nhưng mà, người nói mua bán lớn là gì? Nếu như chỉ là tùy tiện nói chơi thì thật xin lỗi, chủ sự chúng ta một ngày trăm công nghìn việc, hôm nay còn đang tiếp đãi một vị khách nhân vô cùng quan trọng, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đi ra gặp gỡ người khác."

Ở trong chợ Huyền giả, rất ít dùng vàng bạc để trao đổi, bình thường đều dùng huyền thạch là tiền giao dịch. Đó là một loại tinh thạch tràn đầy huyền khí, đặc biệt tinh khiết, nó lại càng thêm thích hợp để huyền lực luyện hóa.

Một vị huyền đồ bình thường, nếu như được huyền thạch tương trợ thì tốc độ tu hành sẽ tăng lên trên phạm vi lớn.

Chỉ tiếc, huyền thạch dù sao cũng là tài nguyên tu luyện quan trọng, bị tất cả thế lực lớn khống chế. Đối với Huyền giả mà nói, huyền thạch so với vàng bạc châu báu thế tục thì muốn trân quý hơn nhiều lắm, nếu không có việc cần thiết thì Huyền giả bình thường sẽ không dùng làm giao dịch.

Hai tư huyền thạch, không thể nói là nhiều, nhưng mà giá trị nó đã tương đương với trên trăm ngàn lượng rồi, gia đình bình thường khó có thể gánh nổi. Thành thật mà nói, cho dù là bán hai người Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn đi cũng không đủ số huyền thạch lẻ.

"Huyền thạch sao, ta tìm xem. . ."

Bản thân Vân Mộ một nghèo nàn hai trắng tay, trong người không có đồng nào, tự nhiên cầm không đến nửa khóa huyền thạch, vì vậy hẩn tiện tay từ trong lòng ngực lấy ra hai cái tàng giới luân, ý niệm liền đảo qua trong đó.

Hai cái tàng giới luân này là đoạt được từ trên người Đỗ Diệc Bằng cùng Đỗ Tiểu Oánh, trong đó trừ một tí đồ dùng hằng ngày cùng hai thanh đoản kiếm tinh luyện thì còn có một chút ngân lượng tổng số trăm huyền thạch, dường như cũng không có đồ vật gì quá mức trân quý.

Ngẫm lại cũng đúng, đồ vật quá mức trân quý thì Đỗ gia sao có thể tùy tiện giao cho hai tiểu bối cầm.

Mà mấy trăm huyền thạch ở trong mắt Vân Mộ mặc dù không có ý nghĩa gì nhưng mà đối với thiếu gia tiểu thư Đỗ gia mà nói, xấp xỉ đã mất nửa năm tích trữ của bọn họ.

Xem ra, Đỗ Diệc Bằng mang theo Đỗ Tiểu Oánh tới Vạn Thông Thương Hành hẳn là muốn mua chút ít thứ tốt. Đáng tiếc còn chưa có được tiêu liên không công tiện nghi cho Vân Mộ rồi.

Nhìn thấy Vân Mộ lấy ra huyền thạch đặt ở trên bàn, Hoa Do Liên chớp chớp đuôi lông mày, trên mặt mang vài phần chế giễu châm biếm nói:
"Tuổi còn nhỏ, tâm trí hơn người, người ngược lại thật là của người phúc ta a!"

Ngón tay Vân Mộ nhẹ gõ mặt bàn, nhè nhẹ cười nói: "Tiền tài đoạt đến cũng là tiền tài, chẳng lẽ Vạn Thông Thương Hành các người sợ Đồ gia tìm đến các người phiền toái?"

"Nói láo!"

Cổ Hoa Do Liên cứng rắn hẳn lên, đại triển nữ uy nói: "Vạn Thông Thương Hành chúng ta trải rộng toàn bộ lãnh thổ, liền quốc gia khác cũng có qua lại, lại có thể sợ cái Đồ gia!"

Lúc này, Hoa Do Liên một trao thu hồi huyền thạch, ra lệnh cho thủ hạ mang Trương Nhiên cùng Chu Đại Bàn đến hậu viện.

Hai người tự nhiên cảm kích chảy nước mắt, ngàn ơn vạn tạ.

Đợi sau khi hai người rời khỏi, Hoa Do Liên mặt mũi tràn đầy nhõng nhẽo cười nói với Vân Mộ: "Nếu vị thiếu gia này muốn nói chuyện mua bán lớn, như vậy tùy Do Liên tìm một chỗ địa phương thanh tĩnh nhé, chúng ta vui vẻ tâm sự. . . Liền hai người chúng ta a, hi hi hi!"

Trong tiếng cười yêu kiều nhõng nhẽo, Hoa Do Liên mang theo Vân Mộ lên phòng lớn trên lầu hai.

...

Lầu hai thanh tĩnh, bày biện trang nhã, làm cho người có loại cảm giác khoan khoái dễ chịu nhè nhẹ.

Đi vào một gian nhà thất sạch sẽ, Hoa Do Liên cũng không có biểu hiện dâng trào quá mức, ngược lại là vẻ mặt nội liễm, nghiêm nghị hẳn lên. Nàng cũng đủ hiểu một người dám đả tội người của Đổ gia đến Vạn Thông Thương Hành không phải là vừa vắn chỉ vì bám gót nói giỡn với bọn họ.

"Vị thiếu gia này, Do Liên mặc dù chỉ là tiếp đãi, nhưng ở Vạn Thông Thương Hành cũng có tiếng nói, nếu người thật sự có mua bán lớn gì, trước tiên có thể nói chuyện với ta, còn đến ngay cả ta cũng không nói chuyện được thì chỉ sợ chủ sự cũng rất khó nói chuyện được."

Nghe được Hoa Do Liên kiêu ngạo nói chuyện, Vân Mộ nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Kỳ thật hẳn đã sớm phát giác được thân phận đối phương không tầm thường, hẳn không phải là một người tiếp đãi bình thường đơn giản như vậy, vì vậy hẳn lấy ra sáu quả trứng chim từ trong tàng giới luân đặt ở trước mặt Hoa Do Liên.

"Sáu quả trứng ấu thú Bách Linh Vương Tước, Hoang Thú loại hình tinh thần thiên phú, Thần Phách ★★, Cực Phách ★☆, linh tính ít nhất cũng là phẩm chất trác tuyệt. . . Cái này, có tính là mua bán lớn không?"

"Cái gì! ?"

Vân Mộ vừa nói xong, sắc mặt Hoa Do Liên đại biến, nàng bỗng nhiên bật dậy, nóng mông quá không thể ngồi được rồi

---

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 54: Tập Kết

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Bách Linh Vương tước là vương giả trong số các Hoang Thú Nhất giai.

Dù là chỉ là vương giả cấp thấp nhất, nhưng đã được gọi là vương thì tất nhiên sẽ có điểm khác. Bách Linh Vương tước mình mang huyết mạch cao quý, thiên tư không tầm thường. Hơn nữa tộc Bách Linh tước lại là tộc Hoang Thú có thiên phú tinh thần, sở trường về tốc độ, cực kỳ ít gặp, số lượng lại vô cùng thưa thớt, chỉ có trong hiểm địa như Hoang Tuyệt Lâm mới có.

Hoang Thú vương giả, trong vạn chỉ có một.

Những Hoang Thú như vậy, rất khó bắt được mà cho dù giết được nó thì cũng rất khó phong ấn hồn lại. Đến khi phong ấn được hồn nhưng trấn áp ý chí vương giả, luyện hóa nó trở thành Huyền Linh cũng là cửa ải vô cùng khó khăn, ít người thành công.

Đem so sánh thì ấu thú của Bách Linh Vương tước có tư chất thiên phú giống nhau nhưng tâm trí lại chưa trưởng thành, luyện hóa hết sức dễ dàng. Hơn nữa ấu thú còn mang theo một tia huyết mạch vương giả, đến thời điểm tiến giai tương đối dễ thức tỉnh Huyền Linh thuật, là lựa chọn hoàn hảo cho Huyền giả có thiên phú tinh thần.

Từ đó có thể suy ra được một ấu thú Bách Linh Vương tước quý giá như thế nào, huống chi Vân Mộ một lần lấy ra sáu con.

"Cái này...đây quả thật là ấu thú Bách Linh Vương tước?"

Hoa Do Liên cố nén sự kích động trong lòng bởi vì nàng rõ hơn ai hết giá trị của ấu thú Bách Linh Vương tước. Nó được sinh ra như giành riêng cho Huyền giả có thiên phú tinh thần bởi vì Bách Linh tước rất giỏi về mị thuật và huyền thuật.

Nếu như đây chính là ấu thú Bách Linh Vương tước thật thì nó tuyệt đối có giá trị xa xỉ, thậm chí là lực hấp dẫn mãnh liệt đối với Huyền giả có thiên phú tinh thần.

Được rồi! Tuy Hoa Do Liên không muốn thừa nhận, nhưng vụ mua bán này một mình nàng thì hoàn toàn không thể quyết định được. Đây là một vụ giao dịch lớn, cần phải được bàn bạc kỹ lưỡng lại.

"Thỉnh các hạ chờ một lát, ta lập tức tìm chủ sự tới."

Sau khi nói xong, Hoa Do Liên vội vã chạy ra sau hậu viện, hơn nữa sai người đóng cửa thương hội, không để bất kì ai ra vào.

...

Phố Bắc Loạn Lâm Tập chính là phạm vi thế lực của Đổ gia.

Lúc này, mấy trăm tên hộ vệ Đổ gia đã tập kết lại mà đầu lĩnh càng là một trung niên có tu vi Huyền Sĩ. Bầu không khí ở đây vô cùng khẩn trương.

"Nhị thiếu gia, người của chúng ta đã đến đủ, tiếp theo nên làm gì?"

Huyền Sĩ trung niên đứng trước người Đổ Diệc Bằng và Đổ Tiểu Oánh hạ giọng bẩm báo. Tuy trong lòng của hắn khinh thường hai người này nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn là bộ dáng cung cung kính kính.

Hết cách rồi, trước mắt hai tiểu chủ nhân này một người là Nhị thiếu gia bên chi trưởng, người còn lại là hi vọng tương lai của Đổ gia. Huyền Sĩ trung niên chỉ có thể thầm trách mình xui xẻo không rơi vào ai khác mà lại

rơi ngay đầu mình. Tháng này đến phiên hẳn trông coi việc Loạn Lâm Tập, nếu như hai vị tiểu chủ nhân này thật xảy ra chuyện thì tiền đồ của hẳn chỉ sợ cũng bị hủy theo, không những thế có thể tính mệnh cũng khó bảo toàn.

"Cái kia..."

Không đợi Đỗ Diệc Bằng mở miệng, Đỗ Tiểu Oánh đã lên tiếng: "Vậy các người còn đứng lấy làm gì? Nhanh bắt tiểu tử thú kia lại cho ta. Ta muốn cắt hẳn thành tám khối rồi băm thây vạn đoạn! Xú tiểu tử! Hồn đản vương bát đản!"

"Xú tiểu tử! Đại hồn đản! Vương bát đản!"

Đỗ Tiểu Oánh vừa chửi bới, roi trong tay vừa chuyển động, quật mạnh lên mặt đất.

Từ nhỏ đến lớn, Đỗ Tiểu Oánh đều được người nhà nâng trong lòng bàn tay, bao bọc che chở. Sau khi trở thành Huyền Đồ, thành công thức tỉnh năm linh khiếu, càng khiến nàng trở thành một trong những người quan trọng nhất của Đỗ gia. Ngay cả cha mẹ nếu nói nặng hai câu thì cũng bị gia chủ và các trưởng lão trong nhà trừng mắt còn việc xử phạt thì càng không cần nói đến.

Dù là lí do gì nàng cũng không bao giờ nghĩ tới chính mình lại có khi chật vật như vậy. Bị một thiếu niên cùng tuổi thực lực tương đương đánh cho không có lực hoàn thủ, hoàn toàn đại bại. Với một người kiêu ngạo như Đỗ Tiểu Oánh thì làm sao nàng không sinh hận cho được?

Đương nhiên, điều khiến nàng thấy nhục nhã nhất chính là sau khi bị đánh bất tỉnh, Tàng Giới Luân quan trọng trên người còn bị cướp đi. Từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ phải chịu khuất nhục như vậy. Giờ phút này trong lòng Đỗ Tiểu Oánh hận ý tràn ngập, cuồn cuộn như nước sông.

Người vây xem xung quanh không khỏi nhao nhao nghị luận, có người thậm chí còn cười thầm.

Thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt Đỗ Tiểu Oánh lập tức đỏ bừng. Nàng hướng chung quanh gào lên: "Nhìn cái gì mà nhìn? Kẻ nào còn nhìn nữa bốn tiểu thư móc mắt hấn, cắt lưỡi hấn!"

Người dân vây quanh nghe vậy thì ai cũng bị dọa sợ, nhanh chóng giải tán không dám quay lại xem náo nhiệt.

Về phần hộ vệ thì mặt mũi ai cũng tràn đầy xấu hổ. Người nào có thể không biết tính tình của tiểu ma nữ này chứ? Coi trời bằng vung, ngang ngược, tùy hứng làm bậy, ở Đỗ gia nếu đắc tội tiểu ma nữ này thì còn thê thảm hơn so với đắc tội gia chủ.

"Cái này..."

Huyền Sĩ trung niên trên mặt đang lộ vẻ do dự thì Đỗ Diệc Bằng bỗng không vui quát: "Liều lão đại, người còn cái này cái kia gì? Lời của Oánh nói các người không nghe thấy sao? Người lập tức dẫn người đi bắt tiểu tử kia lại, ta muốn hấn còn sống. Không tra tấn hấn cả nghìn lần thì sao có thể giải được mối hận trong lòng ta. Ta không muốn để hấn cứ đơn giản chết đi như vậy."

Huyền Sĩ trung niên không thể làm gì hơn, đành nói: "Nhị thiếu gia, không phải là ta không đi mà là phía dưới bầm báo từ khi tiểu tử kia tiến vào Vạn Thông thương hội đến giờ thì vẫn chưa đi ra."

"Cái gì? Tên kia trốn ở Vạn Thông thương hội vẫn chưa đi ra?"

Đỗ Diệc Bằng vừa tức vừa vội, đám tùy tùng sau lưng bỗng lên tiếng nói: "Nhị thiếu gia, có muốn chúng ta xông vào bắt người hay không? Ở đây chúng ta có đến vài trăm người, cho dù là Vạn Thông thương hội thì cũng không dám không để mặt mũi cho Đỗ gia"

"Đoạt cái rằm!"

Đỗ Diệc Bằng cho tên tùy tùng kia một tát, sắc mặt âm trầm nói: "Vạn Thông thương hội đại danh đỉnh đỉnh, người cho nơi đây là thanh lâu hay sơn trại gì hả? Là nơi người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Coi như là cha ta ra mặt cũng phải khách khí với người ta, người thì tính là cái con mẹ gì?"

Đỗ Diệc Bằng tuy là công tử bột, nhưng không phải kẻ không có đầu óc. Hẳn biết rõ người nào có thể đắc tội, người nào không, nếu không ngang ngược, gây tai họa nhiều năm như vậy, hẳn làm sao có thể bình yên vô sự đến tận bây giờ.

Chỉ có điều, Đỗ Tiểu Oánh lại không phải một chủ nhân dễ nói chuyện. Trong lòng nàng, căn bản không biết chữ "Sợ" là gì. Bởi vì Đỗ gia là Thổ Bá Vương của vùng này mà nàng là Đỗ gia Tiểu Bá Vương, chỉ có người khác sợ nàng.

"Ta mặc kệ, mặc kệ. Ta muốn bắt tiểu tặc kia. Dù phá nát cái thương hội kia thì sao chứ, cùng lắm thì bồi thường cho bọn hăn ít tiền là được!"

Nghe Đỗ Tiểu Oánh kêu la, cả đám người Đỗ Diệc Bằng đều nhúc nhích. Bọn hăn nếu thật hủy đi Vạn Thông thương hội thì chỉ sợ mọi việc cũng không đơn giản dừng ở việc bồi thường ít tiền là xong. Gia chủ có lẽ không xử phạt Đỗ Tiểu Oánh nhưng bọn hăn thì coi như xong rồi, thậm chí có thể bị đuổi khỏi Đỗ gia cũng nên.

Vì vậy, Đỗ Diệc Bằng phải khuyên bảo đủ đường hứa hẹn đủ điều mới khiến Đỗ Tiểu Oánh bình tĩnh trở lại.

Dù là như thế, nhưng Đỗ Tiểu Oánh vẫn không cam lòng: "Nhị ca, thế bây giờ nên làm như thế nào? Chẳng lẽ tha cho tiểu tặc kia? Như vậy không được. Cùng lắm thì ta trở về nói với gia chủ gia gia, gọi hăn đi bắt người."

"Nói cho gia chủ?"

Đỗ Diệc Bằng bỗng giật mình một cái, ngược lại trên mặt hấn lại lộ ra vẻ dữ tợn, nói: "Tha cho hấn? Làm sao có thể! Liễu lão đại, người sai người canh giữ sát sao Vạn Thông thương hội cho ta. Chỉ cần tiểu tử kia đi ra thì lập tức thông báo cho ta biết. Chúng ta tạm thời không động được tiểu tặc kia nhưng bây giờ đi phường buôn của Vân gia thu tiền lãi, tốt nhất buộc bọn hấn giao người ra. Dám đoạt đồ của Đỗ gia chúng ta, phen này nếu không lấy lại được thì Đỗ gia ta cũng không cần tiếp tục lăn lộn ở Loạn Lâm Tập này nữa, hừ hừ!"

"Nhị thiếu gia, chuyện này có cần trước tiên báo cho lão gia và các trưởng lão hay không?"

Liễu Toàn Văn nghe vậy vội vàng khuyên can. Nếu gây ra sự việc quá lớn, sợ là không ổn.

"Như thế nào, Liễu lão đại cho rằng, Đỗ Diệc Bằng thật sự là một tên công tử ngu ngốc không làm được gì? Lần này tuy bốn thiếu gia chịu thiệt nhưng Vân gia rõ là đánh đến mặt mũi Đỗ gia ta. Nếu không xử lý tốt chuyện này thì ngày sau chúng ta sao có thể ở lại đây nữa? Những huynh đệ tỷ muội kia sẽ coi ta như thế nào?"

Đỗ Diệc Bằng cũng là một kẻ gặp chuyện thì hồ đồ. Hấn chỉ ước gì chuyện này càng nháo lớn càng tốt chỉ cần cuối cùng chiếm được lợi ích. Mà phía trên có Đỗ Tiểu Oánh gánh trách nhiệm, dù sao cũng không tính lên đầu hấn, nói không chừng còn được trưởng bối khen thưởng một phen.

Thấy Liễu Toàn Văn vẫn do dự không quyết, Đỗ Diệc Bằng tiến lên hướng lỗ tai hấn nhỏ giọng nói: "Liễu lão đại, người cứ yên tâm đi, chỉ cần thuận theo ý của Oánh Oánh thì cái gì cũng dễ nói. Khi trở về, bốn thiếu gia nhất định không thiếu chỗ tốt cho người."

Liễu Toàn Văn bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải gật đầu.

Vì vậy, một đám mây trăm người hùng hùng hồ hồ hướng tây phố lao đi.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 55: Kết Giao

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Ồ? Có chuyện gì xảy ra ở Vạn Thông thương hội vậy? Giờ này vẫn còn sớm sao lại đóng cửa rồi, không muốn buôn bán nữa ư?"

"Đúng vậy! Thật khó hiểu quá, cửa hàng của Vạn Thông thương hội đã xuất hiện từ lâu lắm rồi, trước giờ chưa từng có chuyện như vậy, cho dù có mãnh thú xâm nhập bọn họ cũng không đóng cửa khi trời còn sớm như thế này!"

"Nhìn kìa, toàn bộ thương khách đều bị mời ra ngoài rồi, xem ra đúng là có chuyện lớn thật rồi!"

"Vừa rồi Đổ gia đi Tây phố, giờ lại đến lượt Vạn Thông thương hội không mở cửa, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra ở cái Loạn Lâm tập này vậy, có phải sắp trở trời rồi không?"

"Được rồi, được rồi, tốt nhất chúng ta đừng nhìn nữa, tránh cho rước họa vào thân"

"Đi, đi, đi!"

Khách qua đường phát hiện Vạn Thông thương hội bỗng nhiên đóng cửa không tiếp khách, liền cảm thấy tò mò, đứng xung quanh bàn tán sôi nổi.

Thấy cảnh này, đám tai mắt Đổ gia lưu lại theo dõi lập tức rời khỏi, tranh thủ thời gian báo cáo tình hình cho cấp trên.

...

Đối với những chuyện xảy ra bên ngoài, Vân Mộ không hề hay biết, hắn chỉ lặng yên ngồi đợi, vừa tranh thủ thời gian tu luyện vừa suy tính những bước cần làm tiếp theo.

Trong khi đó tiểu Tố Vấn cũng ngồi yên trong giỏ trúc, chậm chạp thưởng thức mớ bánh ngọt cùng hoa quả mà Lạc Linh Nhi đưa cho nàng, bộ dáng cực kì vui vẻ.

Vân Mộ có rất nhiều kế hoạch cho tương lai, thế nhưng ở dưới bánh xe vận mệnh, những thứ hắn có thể thay đổi cũng không quá nhiều, hơn nữa mỗi một bước đều vô cùng khó khăn, cần phải suy tính thật kĩ càng.

Đôi khi, Vân Mộ cảm thấy vô cùng mỏi mệt, nhưng hắn không thể cho phép bản thân dừng lại, bởi vì hắn không có nhiều thời gian, trước khi tai biến xảy ra, hắn cần phải chuẩn bị thật nhiều thứ, cho dù có nhiều thời gian hơn nữa cũng không đủ.

Tiếc rằng đạo tu luyện là một quá trình tích lũy dài lâu, không có đường ngang ngõ tắt, cũng không phải trong sớm chiều có thể thấy được thành quả.

Vân Mộ muốn thay đổi tình thế trước mắt trong vòng ba năm, tạo lập căn cơ cho bản thân, kế hoạch này dường như là bất khả thi.

...

Sau một lát, một trận tiếng bước chân dồn dập từ phía cầu thang vọng lại, dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Cửa phòng bị đẩy ra, Hoa Do Liên mang theo hai người nữa đi thẳng vào, đến trước mặt Vân Mộ.

Bên trái Hoa Do Liên là một vị lão giả tóc hoa râm, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, trên người khoác một bộ trường bào màu tối, cả người toát ra khí chất

thanh nhã, lạnh lùng, thoát trông không hề giống thương nhân một chút nào, ngược lại tựa như một vị lão giả học vấn uyên thâm.

Mà ở bên phải Hoa Do Liên lại là một người đàn ông trung niên mập mạp, cả người đầy vẻ phong trần, mỗi một, tóc tai rối bời.

Vừa thấy người nọ, Vân Mộ liền kinh ngạc, đối phương chính là thương khách đã cho hẳn đi nhờ, Tiền Bất Nhị.

"Là người!?"

Hai âm thanh kinh ngạc vang lên cùng một lúc.

Trong phút chốc, Vân Mộ cùng Tiền Bất Nhị liền vui vẻ bắt chuyện với nhau.

"Ta cứ tưởng là người nào làm mua bán lớn, thì ra lại là Vân Mộ tiểu huynh đệ!"

Tiền Bất Nhị tiến lên rồi ngồi xuống, thân mật trò chuyện cùng Vân Mộ:
"Ah! Đúng rồi, nơi này là Loạn Lâm Tập, người lại mang họ Vân, vậy tiểu huynh đệ hẳn là đệ tử Vân gia?"

Vân Mộ cười nhạt trả lời: "Ta theo họ Vân của mẹ ta chứ không phải là đệ tử Vân gia!"

"A, Tiền mỗ lỡ lời, hi vọng tiểu huynh đệ không trách cứ."

Tiền Bất Nhị áy náy chấp tay xin lỗi, cảnh này khiến cho lão giả cùng Hoa Do Liên đang đứng bên cạnh ngẩn ra, không hiểu đầu của tai nheo thế nào.

"Không sao, Tiền chường quỹ quá khách khí rồi ..."

Vân Mộ cũng không ngại việc bị người ta hiểu thành người của Vân gia, ngược lại khá là tò mò không biết vì sao Tiền Bất Nhị lại ở đây.

Ở thời điểm gặp thương đội của đối phương trước đó, Vân Mộ không có nhìn thấy bất kì lá cờ của thương hội nào, chỉ nghĩ rằng đám người Tiền Bất Nhị là một tổ hợp thương đội tạm thời, muốn vào Nam ra Bắc làm một võ lớn. Hiện tại xem ra phỏng đoán của hắn đã sai rồi.

"Ah, trí nhớ của ta cũng thật kém, lại quên giới thiệu ..."

Tiền Bất Nhị nhìn ra vẻ nghi hoặc của Vân Mộ, liền vội vàng giới thiệu: "Tiểu huynh đệ có điều không biết, thật ra ta là ngoại sự chưởng quầy của Vạn Thông thương hội, chuyên phụ trách việc mua sắm, lưu thông các loại hàng hóa bên ngoài biên cảnh, nói thẳng ra thì ta cũng chỉ là một chân chạy việc mà thôi."

Dừng một chút, Tiền Bất Nhị lại đưa tay giới thiệu người bên cạnh: "Vị này là thương hội chủ sự, Phạm Trọng Văn, Phạm lão tiên sinh ...với kinh nghiệm của Phạm lão vốn nên ở kinh đô chủ trì đại cục, chẳng qua Phạm lão cảm thấy đã quá mệt mỏi rồi, nên mới chuyển đến vùng biên cảnh này an hưởng thanh nhàn, cũng không giống những chân chạy việc như chúng ta đây, suốt ngày dầm mưa dãi nắng."

"Thôi đi Tiền tiểu nhị, không cần trình diễn công phu võ mộng ngựa."

Phạm lão gia tử vừa cười vừa tiến về phía trước, nhin không được lại trêu ghẹo hai câu: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, không chủ động ly khai chẳng lẽ còn chờ người ta đuổi đi hay sao? Ngược lại là người, mấy năm gần đây hết nhảy đông lại nhảy tây, xem ra rất là thích thú."

Nhờ vài câu trêu đùa của lão nhân, bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên thân mật hơn nhiều.

Tiếp đó, Phạm Trọng Văn lại đưa mắt nhìn về phía Vân Mộ: "Tiền tiểu nhị, người cùng vị tiểu huynh đệ này là người quen cũ?"

"Không phải là người quen cũ, chỉ mới gặp ít lâu!"

Tiền Bất Nhị cười hắc hắc, không hỏi tự nói: "Kể ra âu cũng là duyên phận, lần này Tiền mỗ cùng hai vị khách quý từ Sơn Ngoại Sơn đồng hành, không ngờ giữa đường thì thấy vị tiểu huynh đệ này cùng với muội muội của hắn đang lang thang trên hoang mạc, vì vậy liền cho quá giang một đoạn đường, dè dặt Quân công tử cùng Vân Mộ huynh đệ vừa gặp lại như đã thân, liền mời lên ngồi cùng xe, về sau lại thành bạn tâm giao!"

Sơn Ngoại Sơn là một đại phái, nằm ở quan ngoại, không thuộc khống chế của cổ quốc, là một thế lực siêu thoát thế tục.

Là một người từng trải, đương nhiên Tiền Bất Nhị có thể nhìn ra thái độ quý mến của Quân Mạc Vấn dành cho Vân Mộ, vì thế hắn hy vọng có thể kéo gần quan hệ với Vân Mộ hơn một tí, cái này chính là bản năng của một thương nhân.

Tiền Bất Nhị cố ý đề cập tới Sơn Ngoại Sơn cùng Quân Mạc Vấn là vì hắn sợ Phạm lão cùng với Hoa Do Liên sẽ lãnh đạm với đối phương.

Hoa Do Liên có chút kinh ngạc, không ngờ Vân Mộ lại có bối cảnh như vậy, khó trách người này lại dám to gan đắc tội với Đổ gia, chỉ dựa vào mối quan hệ của hắn với Quân Mạc Vấn, đã đáng giá cho thương hội bọn họ giao hảo. Còn Đổ gia chẳng qua chỉ là con đẻ nhũ mà thôi, đứng trước Sơn Ngoại Sơn, ngay cả tư cách xách giày cũng không có, không đủ sức khiến cho Vạn Thông thương hội cố kỵ.

"Đúng rồi, sao ta lại không thấy Quân công tử cùng với Lạc tiểu thư?"

Nghe được câu hỏi của Tiền Bất Nhị, Vân Mộ tùy ý trả lời: "Hai người Quân đại ca đi dạo chợ rồi, ta có việc nên đi trước."

Phạm Trọng Văn tựa hồ nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên hỏi: "Nếu lão hủ không nhớ lầm, cách đây một khoảng thời gian có hai mẹ con bị đuổi khỏi Vân gia, người mẹ tên là Vân Thường, còn con trai của nàng là Vân Mộ."

Vân Mộ khước mắt khẽ nhích, trên miệng lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: "Phạm tiền bối thực là vạn sự thông, ngay cả chút chuyện nhỏ ấy ở Vân gia cũng nghe nói qua!"

"Chuyện này không thể nói là nhỏ..."

Phạm Trọng Văn thở dài nói: "Linh khiếu sơ khai, lại dùng sức một người đánh bại hết đám thiếu niên của Vân gia, trong đó còn có cả thiên tài như Vân Minh Hiên, chuyện này sao có thể nói là chuyện nhỏ! Tuy Vân gia đã dốc sức phong bế tin tức, nhưng trên đời này làm gì có tường nào hoàn toàn ngăn được gió, đến cấp độ như của chúng ta, muốn biết, tự nhiên sẽ biết."

"..."

Nhìn thấy Vân Mộ trầm mặc không nói, Phạm Trọng Văn liền nói sang chuyện khác: "Một người khi đã có tuổi lại trở nên dài dòng lắm điều, được rồi tiểu huynh đệ, chúng ta cũng nên bàn chuyện chính đi. Mấy cái trứng chim này là trứng của Bách Linh Tước Vương đúng không? Không phiền nếu lão hủ xem qua chứ?"

Nói xong, Phạm Trọng Văn liền cầm lấy sáu cái trứng chim trên bàn, cẩn thận quan sát.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 56: Phẩm Chất Hoàn Mỹ

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Trong nhả thất cực kì yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh vuốt áo nhè nhẹ của Tiểu Tổ Vấn thì không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Một lúc lâu sau, Phạm Trọng Văn đặt mấy quả trứng chim lại trên bàn, thở ra một hơi thật dài, trong mắt khó dấu nổi vẻ kích động.

"Tiền tiểu nhị, người cũng có kinh nghiệm buôn bán nhiều năm rồi, tới nhìn qua một lần xem thế nào!"

Nghe thấy lời mời của Phạm Trọng Văn, Tiền Tiểu Nhị vốn đã không thể chờ đợi được nữa liền vội vàng tiến lên hai bước, cầm lấy mấy quả trứng chim bắt đầu đánh giá: "Vỏ trứng tinh tế, bóng loáng, trên bề mặt xuất hiện huyền văn, không những thế còn có một sợi chỉ vàng quấn quanh, quả thực chính là trứng của Bách Linh Vương Tước! Quan trọng hơn là, trong ba quả trứng này ẩn chứa năng lượng sinh mệnh cực kì mãnh liệt, linh tính của nó ít nhất cũng là Trác Tuyệt. Thứ tốt! Quả thật là thứ tốt!"

Hai mắt Tiền Bất Nhị tỏa sáng, chỉ hận không thể đem toàn bộ sáu quả trứng này giấu làm của riêng, những quả trứng chim như vậy không chỉ giá thành rất cao, hơn nữa còn rất quý hiếm, bình thường dù cho có nhiều tiền cũng mua không được, chỉ cần sắp xếp ổn thỏa, chắc chắn có thể bán được giá trên trời.

"Đến người cũng nói như vậy, chứng minh ánh mắt của ta vẫn còn rất tốt!"

Phạm Trọng Văn tự giễu hai câu, nghe thế Tiền Bất Nhị liền cười khan, nói: "Lão gia tử ngài lại nói đùa rồi, dù cho tất cả chúng ta đều mù thì ánh mắt của ngài vẫn sáng như sao trên trời!"

"Được rồi, người không cần phải nịnh nọt lão phu làm gì, lão phu cùng đám người ở kinh đô không giống nhau."

Trong lúc nói chuyện, Phạm Trọng Văn cũng từ trong ngực áo lấy ra một chiếc kính tròn lớn khoảng bàn tay, trong đó có vô số ánh sao chợt sáng chợt tối, trên khung kính vẽ đầy huyền văn, thoạt trông rất là cổ xưa.

Kính này tên là Vạn Linh Huyền Quang Kính, cũng là một món đồ được luyện chế bởi Đa Bảo Các, mặc dù hình dáng cũng như phương pháp chế tác không giống Vạn Linh Tàng Giới Luân nhưng hai vật này lại có công dụng khá giống nhau. Chẳng qua, kính này lại có phần đa dụng và thực dụng hơn nhiều so với Tàng Giới Luân, lại càng phù hợp dùng trong giao dịch ở thương hội hơn, chuyên dùng để phân biệt các loại vật phẩm trân quý.

Nói chung, một người có thể vì bị tác động bởi nhiều nhân tố khác nhau mà đưa ra phán đoán sai lầm, nhưng Vạn Linh Huyền Quang Kính thì không như vậy, trừ phi đó là vật mà ngay cả Vạn Bảo Lô cũng không có ghi chép lại.

"Tư tư!"

Quang ảnh thoáng hiện, huyền quang lập lòe.

Một quả trứng chim bị Huyền Quang Kính chiếu vào, lập tức liền có tin tức xuất hiện trên mặt kính.

*****

Bách Linh Tước (Nhất giai)

Huyết mạch: Huyền Điều Vương (chưa thức tỉnh)

Linh tính: trác tuyệt

Thuộc tính: hỏa

Mệnh phách tư chất: ★

Lực phách tư chất: ★

Thần Phách tư chất: ★★

Cực phách tư chất: ★☆

Thiên phú năng lực: huyền đồng

Đa Bảo Các còn nói thêm: Chim Bách Linh Tước thường hoạt động vào ban ngày, có tập tính quần cư, tính tình cao ngạo, mắt có song ảnh, có thể biến hóa ngàn vạn, cực kì thích hợp với huyền giả thuộc hệ tinh thần.

*****

Tin tức không khác mấy so với Tàng Giới Luân, chỉ là so với Bách Linh Tước bình thường thì huyết mạch của chim non trong quả trứng này là vương giả, linh tính cũng không phải là không biết nữa mà là phẩm chất Trác Tuyệt.

"Tốt, tốt, tốt! Phẩm chất Trác Tuyệt, huyết mạch Vương giả!"

Hoa Do Liên kích động hô to, hai mắt tràn đầy ham muốn chiếm hữu.

Đây chính là Bách Linh Tước có phẩm chất Trác Tuyệt, không những thế còn có huyết mạch Vương giả, hoàn toàn có thể được sử dụng đến tận cảnh giới Huyền Tông.

Trên toàn bộ Đại Lương cổ quốc, Huyền giả có tu vi đạt đến Huyền Tông chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, dù cho một thế lực lớn như Vạn Thông Thương Hội cũng chỉ có hai vị Huyền Tông tọa trấn, có thể hiểu

được, đối với một Huyền giả có tinh thần thiên phú như Hoa Do Liên thì quả trứng chim này có sức hấp dẫn cực kì lớn.

"Nhanh, nhanh, lão gia tử, nhanh tiếp tục..."

Tiền Bất Nhị cũng đang chìm ngập trong hưng phấn, vội vã thúc giục Phạm Trọng Văn xem xét tin tức của những quả trứng còn lại.

Huyền Quang Kính lần lượt chiếu lên từng cái, phẩm chất của quả thứ hai đến quả thứ năm không hề thua kém so với quả đầu tiên, điều này khiến cho Tiền Bất Nhị cùng Hoa Do Liên liên tục cười to.

Thế nhưng, khi tin tức của quả trứng cuối cùng xuất hiện, không khí trong nhà thất lập tức liền trở nên đông cứng.

Đám người Tiền Bất Nhị tim đập bang bang, mắt mở to, mồm há hốc, khuôn mặt toát ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, thậm chí cả Vân Mộ cũng lộ ra vài phần kinh ngạc. Bởi vì theo tin tức xuất hiện trên Huyền Quang Kính, thì linh tính của quả trứng chim này đã đạt đến Tử Sắc hay nói cách khác chính là phẩm chất Hoàn Mỹ.

Linh tính Hoàn Mỹ, có thể nói là cực kì hiếm thấy, thuộc về loại trân bảo chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, hơn nữa đây còn là một ấu thú có chứa đầy đủ huyết mạch của vương giả. Vật này nếu để lộ ra bên ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho Huyền Tông tranh đoạt điên cuồng. Dù sao đối với đa số Huyền Tông, Huyền Linh tốt nhất họ có thể sở hữu cũng chỉ có phẩm chất Trác Tuyệt mà thôi, chỉ có một số ít người mới có được Huyền Linh phẩm chất Hoàn Mỹ.

Đương nhiên, những Huyền Tông này đều có tiếng tăm lẫy lừng, là bá chủ nắm giữ một phương.

...

Thật lâu sau, tâm tình của đám người Phạm Trọng Văn mới bình ổn trở lại.

Vốn dĩ một thương nhân dày dặn kinh nghiệm sẽ không dễ dàng để lộ cảm xúc của mình, lại càng hiếm có chuyện tỏ ra vội vàng trước mặt khách nhân như vậy. Nếu không làm sao mặc cả với kẻ khác, chỉ có nước làm ăn thua lỗ mà thôi.

Cười khở một cái, Phạm Trọng Văn liền mở miệng nói: "Tiểu huynh đệ, người ... người thực sự muốn bán hết số trứng chim này? Kể cả quả trứng chim có phẩm chất Hoàn Mỹ?"

"Đã tới đây, đương nhiên là muốn bán."

Vân Mộ khẽ cười, trên mặt không lộ ra nửa điểm do dự.

Đồ vật dù tốt tới đâu đi nữa nhưng nếu không phù hợp với bản thân thì có giữ trong tay cũng vô ích. Hiện tại, Vân Mộ đã sở hữu một con Bách Linh Vân Long Tước biến dị, không có lí do gì lại để ý một Huyền Linh khác, dù sao hẳn cũng chỉ mở ra một linh khiếu trên thiên linh, có thêm Huyền Linh cũng chẳng để làm gì, còn không bằng bán nó đi để đổi lấy những thứ khác thực dụng hơn."

"Tốt!"

Phạm Trọng Văn nhẹ gật đầu, thần sắc trịnh trọng nói: "Tiểu huynh đệ dám đem một vật trân quý như vậy giao dịch với Vạn Thông Thương Hội chúng ta, cho thấy người xem trọng chúng ta, cũng tin tưởng chúng ta ... chẳng qua, giao dịch này không chỉ khiến tiểu huynh đệ chịu thiệt, mà trong khoảng thời gian ngắn, thương hội của chúng ta cũng không có khả năng gom đủ một số lượng Huyền Thạch, như vậy không biết tiểu huynh đệ còn có yêu cầu nào khác hay không?"

Nghiêm túc mà nói, đây quả thật là một bút giao dịch lớn, thậm chí đã vượt quá phạm vi giao dịch thông thường, dù cho là Vạn Thông Thương Hội

cũng không đủ khả năng mua hết tất cả các quả trứng chim này một lần, đặc biệt trong đó còn có một quả trứng có phẩm chất Hoàn Mỹ.

Lúc này, Vân Mộ đã thu hồi vẻ tươi cười trên mặt, nghiêm túc nói: "Ta có ba điều kiện..."

"Ba cái?!" Phạm Trọng Văn gật nhẹ đầu: "Nói đi."

Vân Mộ cũng không khách khí, liền nói thẳng: "Điều kiện thứ nhất, ta muốn có lệnh bài khách khanh của Vạn Thông Thương Hội các người, có thể tự do xuất nhập Loạn Lâm Tập."

Hoa Do Liên khinh thường hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo trả lời: "Bốn cô nương còn tưởng người là một kẻ can đảm, khí phách, thì ra cũng sợ hãi Đỗ Gia!"

Vân Mộ cười mà không nói gì, bản thân hẳn cũng lười giải thích.

Phạm Trọng Văn suy tư một lát, rồi sau đó nhẹ gật đầu: "Được! Điều kiện này ta đáp ứng, chỉ dựa vào giao dịch lần này cũng đủ để người trở thành khách quý của Vạn Thông Thương Hội, một lệnh bài khách khanh cũng không tính là gì."

Kỳ thật còn có một điều mà Phạm Trọng Văn không nói ra, đó chính là quan hệ của Vân Mộ với Sơn Ngoại Sơn, chỉ dựa vào đó cũng đã dư sức để làm khách khanh cho Vạn Thông Thương Hội.

Dường như Vân Mộ cũng đã đoán trước, biểu cảm trên mặt không thay đổi chút nào: "Điều kiện thứ hai của ta là năm mươi vạn Huyền thạch, giao trước một nửa, với năng lực của Vạn Thông Thương Hội dư sức gom đủ số trong vòng hôm nay. Về phần số Huyền thạch còn lại, ta muốn đổi thành số lượng lớn các loại vật liệu trong danh sách sau đây ..."

Sau khi nói xong, Vân Mộ lấy bản danh sách đã sớm chuẩn bị từ trước ra khỏi Tàng Giới Luân giao cho Phạm Trọng Văn.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 57: Điều Kiện Thứ Ba

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Trước đó vài ngày, theo như yêu cầu của Đỗ gia, Vạn Thông Thương Hội chuyển đến một hồn Ly Miêu có phẩm chất trác tuyệt. Lần giao dịch này Đỗ gia bỏ ra tất cả ba vạn Huyền thạch, có thể nói là một cái giá không nhỏ.

Mà hôm nay ở đây có tận năm ấu thú Bách Linh Tước phẩm chất trác tuyệt lại thêm một ấu thú phẩm chất hoàn mỹ nữa. Tất cả đều mang huyết mạch vương giả, giá trị của chúng tất nhiên sẽ tăng thêm vài lần. Cho dù số lượng có nhiều nhưng phẩm chất từ trác tuyệt trở lên thì với tình hình cung không đủ cầu hiện tại của Huyền giả mà nói, số lượng chắc chắn không phải vấn đề, lợi nhuận tuyệt đối sẽ không bị giảm. Phần lớn Huyền giả ngày nay đều sử dụng Huyền linh phẩm chất bình thường, còn đệ tử gia tộc thì rất cần Huyền linh phẩm chất ưu tú trở lên.

Vân Mộ khi ra giá năm mươi vạn Huyền thạch, hẳn đã tính đến khả năng Vạn Thông Thương Hội có thể chi trả được hay không. Đây tuyệt đối không phải cái giá quá đắt mà ngược lại có thể nói là quá rẻ thì đúng hơn, sao với nửa bán nửa tặng cũng không khác là mấy.

Một ấu thú Bách Linh Tước phẩm chất hoàn mỹ lại mang huyết mạch vương giả, giá trị chắc chắn hơn năm mươi vạn Huyền thạch. Hơn nữa năm ấu thú còn lại đều có phẩm chất trác tuyệt, ít nhất cũng đáng hai mươi vạn Huyền thạch.

Khi Tiên Bất Nhị và Hoa Do Liên nghe được giá mà Vân Mộ đưa ra, hai người suýt nữa đáp ứng ngay lập tức, chỉ có Phạm Trọng Văn bình tĩnh nhận lấy danh sách Vân Mộ đưa.

Năm mươi vạn Huyền thạch, một nửa trã, một nửa dùng vật đến thay.

Sau khi xem danh sách, khuôn mặt Phạm Trọng Văn hiện đầy vẻ kinh ngạc, nếp nhăn xếp lại thành một đoàn.

Những thứ được ghi trên danh sách này không quá khó tìm nhưng số lượng lại vô cùng khổng lồ, không phải một sớm một chiều có thể tìm đủ được. Cho dù là Vạn Thông Thương Hội, cũng phải tốn rất nhiều nhân, vật lực mới có thể hoàn thành.

Tiền Bất Nhị và Hoa Do Liên thấy vẻ mặt Phạm Trọng Văn khác thường thì tò mò lại xem. Xem xong vẻ mặt hai người này cũng đồng dạng hiện lên vẻ kì lạ khó giải thích.

"Ta nói tiểu huynh đệ Vân Mộ, hiện tại không có thiên tai cũng không phải thảm họa chiến tranh, người thu thập nhiều đồ vật như vậy làm gì?"

Nghe Tiền Bất Nhị hỏi, Vân Mộ không trả lời mà hỏi ngược lại: "Tiền chưởng quỹ, người đang dò xét ta sao?"

"Ách!"

Tiền Bất Nhị giật mình, vội vàng khoát tay nói: "Thật có lỗi, thật có lỗi tiểu huynh đệ. Ta chỉ không tìm được tò mò chút thôi, tuyệt đối không có ý dò xét."

Trầm ngâm một lát, Vân Mộ dứt khoát nói thẳng: "Có một số việc nói ra các người chưa chắc đã tin nhưng trong vòng ba năm tại nơi biên cảnh này sẽ xảy ra đại họa, cho nên ta cần phòng ngừa trước, cố gắng chuẩn bị chu đáo tất cả mọi thứ."

"Cái...cái gì?!"

Tiền Bất Nhị và Hoa Do Liên sững sờ tại chỗ, ngay cả kẻ dày dạn kinh nghiệm như Phạm Trọng Văn trên mặt cũng hiện đầy vẻ kinh ngạc.

"Tin tức này tiểu huynh đệ làm sao biết được? Thực sự có chút nói quá rồi!"

Tiền Bất Nhị bưng tỉnh, hỏi Vân Mộ với vẻ nghiêm trọng.

Là một thương nhân quanh năm làm ăn khắp nơi, vào Nam ra Bắc, Tiền Bất Nhị tất nhiên nghe ngóng được rất nhiều tin tức nhưng hẳn lại chưa từng nghe nói qua nơi biên cảnh xảy ra việc lạ gì. Cho dù ngẫu nhiên có đi tặc đến quấy rối nhưng quy mô tương đối nhỏ, không thể gây nên sóng gió.

Nếu như nói lời này xuất phát từ một thiếu niên bình thường hoặc một người thường thì khẳng định không có ai tin là thật, nhưng đối phương là một thiếu niên bình thường sao? Đương nhiên không phải!

Thiếu niên bình thường có thể có quan hệ với Sơn Ngoại Sơn?

Thiếu niên bình thường có thể một lúc lấy ra sáu ấu thú có phẩm chất trân quý như vậy?

Thiếu niên bình thường có thể một hơi tiêu hết mấy chục vạn Huyền thạch?

Lúc này, Hoa Do Liên cũng phục hồi tinh thần lại, ôn hoà nói: "Tiểu tử, đồ có thể ăn bậy, lời nói không thể nói lung tung. Người có biết nếu tin tức này truyền đi, rất có thể sẽ khiến biên cảnh đại loạn. Đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh chết oan, đây chính là tội lớn đấy."

Vân Mộ không biết giải thích thế nào, đành cười cười: "Ta đã nói khi nãy, có một số việc, cho dù có nói ra cũng chưa chắc có người tin. Hơn nữa đây không phải là chuyện mà các người có khả năng gặp được. Cho dù ta có hết sự thật, ba người liệu có dám nghe?"

"Ách!"

Tiền Bất Nhị và Hoa Do Liên hai mặt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên mở miệng như thế nào.

Thực tế, bọn hắn muốn xác nhận tin tức này có đáng tin hay không, không chỉ vì tò mò mà nguyên nhân lớn nhất là điều này đối với thương hội mà nói là một chuyện vô cùng quan trọng, ảnh hưởng đến tất cả kế hoạch trong tương lai.

Chỉ có điều, nghe hiểu được thâm ý trong lời nói của Vân Mộ, Tiền Bất Nhị và Hoa Do Liên cả người lông tơ dựng đứng, không tự giác lắc đầu, sợ khiến mình cuốn vào vòng xoáy lúc nào không hay.

Hai hàng lông mày của Phạm Trọng Văn nhăn lại. Hắn không bị tin tức của Vân Mộ làm cho khiếp sợ mà đang âm thầm phỏng đoán lai lịch đối phương.

Thiếu niên này đến cùng là người nào? Có thân phận gì?

Giao dịch lớn, ra tay hào phóng, tin tức rợn người... một thiếu niên thần bí như thế sao có thể là đệ tử ngoại viện của Vân gia? Nhưng rõ ràng người này bị đuổi khỏi Vân gia, chẳng lẽ tất cả người của Vân gia mắt đều bị mù, hay nói đây đều là kế hoạch do Vân âm thầm bày ra?

Từng ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, Phạm Trọng Văn chưa kịp suy xét hết đã lập tức phủ nhận.

Hắn biết gia chủ Vân gia Vân Thừa Đức không phải ngày một ngày hai. Đó là một lão nhân rất cố chấp, có dã tâm, có gan làm nhưng lại không có tầm mắt, hơn nữa đặt lợi ích trước mắt rất nặng. Cả đời lão chỉ sợ đạt được thành tựu như hôm nay đã là hết mức. Muốn tiến thêm một bước nữa, trừ phi đạt được cơ duyên lớn trời cho.

Nếu không phải Vân gia ở phía sau chỉ đạo, vậy là ai hoặc thế lực nào đứng sau thiếu niên này?

Dù sao Phạm Trọng Văn cũng rất khó mà tin tưởng một thiếu niên có thể một mình xử lý chuyện quan trọng như thế. Cho dù hẳn có là thiên tài nhưng không có kinh nghiệm từng trải phong phú, cơ trí hoàn hảo thì khó có khả năng làm được như thế này.

...

Nhìn xem vẻ mặt ba người vừa nghi ngờ, vừa không quá chắc chắn, Vân Mộ ngầm thở dài. Hẳn đã biết sớm kết quả sẽ như vậy. Có những sự thật thực vô cùng tàn khốc khiến ai cũng khó mà tin tưởng.

"Nếu mọi người đã không còn nghi vấn, vậy chúng ta cùng nói chuyện chính."

Nghe Vân Mộ nhắc nhở, bọn người Phạm Trọng Văn mới hồi phục lại tinh thần.

Tiền Bất Nhị lập tức mở miệng nói: "Tiểu huynh đệ Vân Mộ, tuy chúng ta cầm quyền lưu thông hàng hóa nhưng danh sách vật tư người cần thực sự rất nhiều, không thể hoàn thành trong nay mai được..."

"Điều này không sao."

Vân Mộ khoát tay áo, tiếp lời đối phương: "Ta biết rõ để thu thập nhiều đồ như vậy thì cũng khó cho nên hạn trong nửa năm thương hội các người chuẩn bị đủ cho ta là được. Dù sao ta cũng cần thời gian nhất định để trừ tính những việc khác."

"Nếu như thì hoàn toàn không vấn đề gì. Tiền Bất Nhị ta có thể đảm bảo."

Tiền Bất Nhị dùng sức vỗ ngực khiến thịt mỡ toàn thân rung rung kịch liệt hai cái, nhìn qua có chút buồn cười.

Đợi bầu không khí hòa hoãn xuống, Hoa Do Liên không dẫn nổi mà vội hỏi: "Tiểu tử, nói mau nói, điều kiện thứ ba của ngươi là gì?"

Nghe được lời nói của Hoa Do Liên trong lòng Tiền Bất Nhị không khỏi khẩn trương một hồi, sợ Vân Mộ giờ công phu sư tử ngoạm. (đòi hỏi quá nhiều, vượt quá khả năng)

Ai ngờ Vân Mộ lại chuyển hướng sang Phạm Trọng Văn, cung kính thi lễ một cái, nói: "Điều kiện thứ ba của Văn bối cái chính là hy vọng Phạm tiền bối có thể chỉ dạy Huyền Văn chi đạo."

"Cái gì? Ngươi...ngươi muốn cùng lão hủ học Huyền Văn chi đạo!?"

Dù Phạm Trọng Văn rất khiêm tốn nhưng giờ phút này cũng không khỏi đỏ bừng cả khuôn mặt.

Mà Tiền Bất Nhị và Hoa Do Liên nhìn nhau một cái, hoàn toàn không ngờ đến chuyện vừa xảy ra.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 58: Khách Khanh

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Huyền Văn đạo, bao la mờ mịt tựa khói sương.

Một đạo văn ẩn tượng trưng cho một loại lực lượng, một cái ký hiệu có thể ẩn chứa một loại quy tắc.

Đây là ngôn ngữ cổ xưa nhất trong trời đất, cũng là văn tự xuất hiện khi thiên địa vừa mới hình thành, rất gần với bản nguyên của đại đạo, bản chất của vạn vật, ẩn chứa những biến hóa huyền ảo của đất trời.

Tiếc thay, cùng với chiến loạn liên miên và sự xuất hiện của đại kiếp, Thần đạo đã tịch diệt, vô số những nền văn minh cổ xưa đã tiêu tán dần trong cát bụi thời gian, Thần đạo phù văn cũng không còn huyền diệu như trước nữa mà mai một dần trở thành Huyền văn như ngày nay.

Dù vậy, trên thế gian hiện nay số người biết Huyền văn cũng không hề nhiều, số người dành cả đời để nghiên cứu nó ít lại càng thêm ít.

Hầu hết mọi người chỉ biết đến tác dụng của Huyền văn, mà không hiểu rõ ý nghĩa thật sự của nó. Việc nghiên tập Huyền văn cũng là một quá trình dài lâu và cực kì buồn tẻ, ít ai có thể kiên trì. Bởi lẽ đây là một thế giới cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé, dành thời gian nắm rõ chân ý của Huyền văn còn không bằng học cách làm sao vận dụng Huyền văn để luyện chế Huyền Binh, Huyền Bảo, Huyền Đan, hoặc là bố trí Huyền Trận, như vậy còn thực tế hơn nhiều.

...

Kiếp trước, Vân Mộ một lòng khổ tu nên hầu như không có một chút hiểu biết nào về Huyền Văn đạo.

Vốn dĩ hần đưa ra điều kiện học tập Huyền văn không phải vì nhất thời ầm đầu hay đặc biệt yêu thích lĩnh vực này, mà nguyên nhân chủ yếu là vì hần muốn hiểu rõ sự huyền diệu của Như Ý không gian.

Trong Như Ý trong không gian từng xuất hiện ba cánh cửa giữa hư không (hư không chi môn), trên bề mặt được khắc dày đặc Huyền văn, Vân Mộ vừa nhìn đã thấy đầu vầng mắt hoa. Do đó hần nghĩ rằng, nếu muốn khám phá bí mật của Như Ý không gian, thì chắc chắn phải bắt đầu từ Huyền văn, đến thời điểm hần có thể hiểu rõ ý nghĩa của những Huyền văn kia, không chừng hần có thể nắm giữ toàn bộ Như Ý không gian, thậm chí còn có thể tìm được manh mối liên quan đến thân thể của mình.

Đối với thân thể của bản thân, dù cho Vân Mộ chưa từng đề cập đến bao giờ, nhưng điều đó không có nghĩa hần có thể dễ dàng buông bỏ, ngược lại, dù là kiếp trước hay kiếp này, thân thể vẫn luôn là nút thắt trong lòng Vân Mộ, hiện tại có cơ hội trở lại trăm năm trước, hần càng thêm khát khao tìm lại cha mẹ ruột của mình, có lẽ sẽ có người quen thuộc với sự cô độc, nhưng không ai lại ưa thích sự cô độc, cũng như sẽ không ai mong muốn mình là trẻ mồ côi.

Nhìn thấy vẻ kích động trên mặt Phạm Trọng Văn, Vân Mộ thành khẩn nói: "Ta biết, điều kiện thứ ba có phần ép buộc, nhưng ta hi vọng tiền bối có thể thử cân nhắc một lần."

Ép buộc? Có lẽ vậy!

Ai cũng không nghĩ tới, vốn còn đang nói chuyện buôn bán, Vân Mộ lại bất ngờ đề cập tới chuyện bán sớ học nghệ, hơn nữa còn là một loại tạp nghệ như Huyền văn. So sánh với hai điều kiện trước, điều kiện thứ ba có phần bất ngờ, lại tựa như một trò đùa.

"Người... làm sao người biết ta có nghiên cứu Huyền Văn đạo?"

Phạm Trọng Văn vô cùng hiếu kỳ, Vân Mộ lại cố ý tránh né câu hỏi của hắn: "Như lời tiên bối đã nói, trên đời này vốn dĩ không có tường nào không lọt gió, có một số việc, tưởng như không ai biết, nhưng ta lại là ngoại lệ trong số đó."

"Người..."

Phạm Trọng Văn cực kì kích động, có phần khó tin nhìn qua Vân Mộ. Rõ ràng đây là lần đầu tiên hắn cùng đối phương gặp mặt, nhưng tựa hồ Vân Mộ lại cực kì hiểu rõ hắn, ngay cả chuyện như vậy cũng biết.

Quả thực Phạm Trọng Văn có nghiên cứu qua Huyền Văn, nhưng đây là chuyện riêng của hắn, ngoại trừ vài người cực kì thân thiết ra, căn bản là không ai biết được. Hơn nữa Phạm Trọng Văn không phải là Huyền giả nên không thể vận dụng Huyền văn, mặc dù nghiên cứu ra một số thứ nhưng cũng không có quá nhiều tác dụng.

Đúng vậy, Phạm Trọng Văn không phải là Huyền giả, hắn chỉ là một lão nhân bình thường, yêu thích nghiên cứu một ít loại đồ vật quý hiếm cổ quái, nguyên nhân chính vì như vậy, nhiều người trong Vạn Thông Thương Hội cho rằng, với tuổi tác ngày càng cao, Phạm Trọng Văn khó tránh khỏi việc ngồi không ăn bám, vì vậy bọn họ đẩy hắn ra khỏi kinh đô, ngay cả một người được hắn tự tay cân nhắc như Hoa Do Liên cũng vì chuyện này mà bị đưa tới đây.

Sau một lát, cảm xúc của Phạm Trọng Văn dần dần bình ổn lại: "Vân Mộ tiểu huynh đệ, nếu như lão hủ không đáp ứng, có phải người sẽ cự tuyệt lần giao dịch này hay không?"

"Đương nhiên là không!"

Vân Mộ lắc đầu, trả lời một cách chắc chắn: "Mặc dù tiền bối không đồng ý, ta vẫn sẽ mang mấy quả trứng chim đó bán cho thương hội các người, hoài bích có tội, đạo lí này ta cũng hiểu, nếu tài vật đã bị người khác biết được, vậy biện pháp tốt nhất chính là chia sẻ nguy cơ với kẻ khác, có Vạn Thông Thương hội của các người đứng chắn phía trước, ta sẽ an toàn hơn nhiều."

Nghe Vân Mộ nói vậy, Phạm Trọng Văn không khỏi cười khở: "Không ngờ tiểu huynh đệ lại có cái nhìn thấu triệt đến vậy! Không chút nào giống với một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi."

Dừng lại trong giây lát, Phạm Trọng Văn lại khiêm tốn nói: "Nếu tiểu huynh đệ đã để mắt đến lão hủ, lão hủ cũng không cần phải trốn tránh nữa. Chẳng qua, tuy lão hủ có nghiên cứu Huyền Văn, nhưng số lượng Huyền văn có thể hiểu được cũng không nhiều, trình độ vẫn còn khá thô thiển ..."

"Không sao, không sao!"

Vân Mộ cực kì vui mừng, vội vàng chấp tay nói: "Vãn bối chỉ muốn học qua một ít, có thể hiểu được thì tốt, không hiểu được cũng không sao, chỉ cần tiền bối giúp ta nắm được những kiến thức nền tảng là được."

"Người ..."

Phạm Trọng Văn ghen hợ, tức đến một ngụm lão huyết cũng sắp phun ra rồi.

Vừa rồi chẳng qua mình chỉ tỏ ra khiếm tốn một chút, không ngờ đối phương lại tin là thật, thực sự Phạm Trọng Văn rất muốn cho hấn một bạt tay, cách nói chuyện của tên tiểu tử xui xẻo này thật làm tổn thương người khác quá đi!

"Được rồi, được rồi, lão hủ cũng từng này tuổi rồi, chẳng muốn so đo với người làm gì, nếu người thật muốn học Huyền Văn đạo, cứ đến nơi này tìm

ta là được. Đây là khách khanh lệnh bài của người, có thể tự do xuất nhập Loạn Lâm Tập cùng Vạn Thông Thương Hội, bên trên có ấn kí thể hiện thân phận của người, người nên giữ gìn cẩn thận!"

Dứt lời, Phạm Trọng Văn liền cầm lấy tấm lệnh bài màu vàng kim không biết Hoa Do Liên từ đâu mang tới đưa cho Vân Mộ.

Một mặt Khách khanh lệnh bài khắc hai chữ "Vạn Thông", mặt khác được vẽ vô số Huyền Văn, sờ lên có cảm giác trơn láng, lệnh bài có màu vàng kim rực rỡ, tựa như một tấm thẻ bằng vàng, mang theo quý khí.

Thật đúng là đại thương có khác, chỉ một khối lệnh bài thân phận nho nhỏ cũng toát ra vẻ giàu sang quý phái như vậy.

Sau đó, Vân Mộ thu hồi lệnh bài, hướng về phía Phạm Trọng Văn cung kính thi lễ, xem như đã định ra chuyện học nghệ.

Nhìn thấy thái độ cung kính của Vân Mộ, sắc mặt Phạm Trọng Văn nhu hòa đi nhiều, tiếp tục nói: "Được rồi, chỉ là học tập tạp nghệ mà thôi, không cần nhiều lễ nghi phiến toái như vậy, về phần số lượng huyền thạch người yêu cầu, lão hủ sẽ cho người đi chuẩn bị, người chịu khó ngồi đây đợi trong giây lát."

Mọi chuyện vậy là kết thúc, toàn bộ giao dịch về cơ bản đã hoàn thành.

Phạm Trọng Văn mang theo Tiền Bất Nhị và Hoa Do Liên cùng nhau cáo lui, đi chuẩn bị những yêu cầu tương ứng.

Gian phòng to lớn lại chỉ còn Vân Mộ và Tiểu Tố Vấn.

Một thiếu niên mỗi thời mỗi khắc đều không quên chuyện tu hành, lại lần nữa nhập định, một bé gái ngây thơ vô tri, tiếp tục một mình vui vẻ đánh chén.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 59: Tay Sai

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Trong Loạn Lâm Tập có vô số thế lực, quan hệ rối rắm, phức tạp, trong số đó, khó đụng vào nhất không phải là Vạn Thông Thương Hội, cũng không phải người của Vân gia, mà là Đỗ gia Nhị thiếu Đỗ Diệc Bằng.

Tên này là một kẻ trơ trẽn, vô liêm sỉ, chuyên ý thế bắt nạt kẻ yếu, lại run rẩy sợ hãi trước kẻ mạnh, đã thế hẳn còn là một kẻ thù dai, hơn nữa bản thân cũng là một Huyền Đồ Luyện Khiếu kỳ, quan trọng nhất hẳn có một “tòa núi lớn” để dựa vào: Đỗ gia.

Những người có thể đánh bại Đỗ Diệc Bằng thì không dám ra tay, đánh không lại hẳn thì càng thêm sợ hãi. Thậm chí trong Vân gia, ngoại trừ vài vị thiếu gia thuộc chi trưởng, không ít đệ tử cũng bị tên này đả thương, đừng nói chi là trong Loạn Lâm tập này, không biết hẳn đã hành hạ bao nhiêu người rồi.

Do đó, vừa nhắc tới Đỗ Diệc Bằng, hầu như ai cũng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng dù cho có giận thế nào đi nữa cũng không ai dám nói ra.

Hôm nay lại nghe nói Đỗ Diệc Bằng bị người khác thu thập, tất cả mọi người trong tửu lâu đều vô cùng hiếu kì, thậm chí trên mặt không ít người còn lộ ra vẻ hưng phấn.

"Đỗ Diệc Bằng bị đánh? Không thể nào!"

"Đúng vậy, không thể nào đâu? Nơi này là Loạn Lâm Tập, người nào lại ăn gan hùm tim báo mà dám đụng vào Đỗ gia?"

"Thật sự bị đánh? Là ai làm? Tên kia đã "tàn" hay chưa? Đồ gia chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này nha!"

"Đúng vậy, không biết là cuồng nhân đến từ đâu đây?"

"Hứa lão nhị nói nhanh lên, đến cùng chuyện gì đã xảy ra?"

...

Thấy đám người xung quanh đều bị hấp dẫn bởi lời nói của mình, Hứa lão nhị càng thêm đắc ý: "Tin tức này đương nhiên là thật, ta - Hứa Minh Hội - tận mắt nhìn thấy, tên chó hoang kia bị người đánh đến tè ra đầy quần, ngay cả Tàng Giới Luân cũng bị đối phương cưỡng đoạt. Ha ha ha, tên chó hoang đó, suốt ngày lấn nam bá nữ, đi khắp nơi gây chuyện thị phi, hôm qua còn thừa dịp ông chủ của ta không có nhà cướp đoạt hàng hóa của chúng ta, lần này rốt cuộc đá phải thiết bảng! Đáng đời!"

"Cái gì!? Ngay cả Tàng Giới Luân cũng bị người đoạt! Sao mà thảm đến vậy a!"

"Thảm? Cái này có gì mà thảm? Lần trước tên Đồ cầu đó mang theo một đám người đến xóm nghèo, ý định cướp con gái của Từ lão đầu, có người đứng ra ngăn cản, rốt cuộc bị Đồ cầu đánh cho trọng thương, nghe nói đến giờ vẫn phải nằm trên giường."

"Hứa lão nhị, người nhanh nói rõ ràng, cuối cùng là ai làm?"

Nghe mọi người tới tấp hỏi, Hứa Minh Hội liền ra vẻ thần bí nói: "Mọi người thử đoán xem thế nào, trong Loạn Lâm Tập này, ai lại có gan đối đầu với Đồ gia?"

"A! Chẳng lẽ là Vân gia?"

"Rất có khả năng à! Vạn Thông Thương Hội coi trọng hòa khí sinh tài, rất ít nảy sinh tranh đấu với các thế lực khác."

"Chắc chắn là vậy rồi, trong Loạn Lâm Tập này cũng chỉ có Vân gia dám đối đầu với Đỗ gia, hơn nữa chuyện tranh đấu giữa hai nhà Đỗ - Vân cũng không phải mới ngày một ngày hai, chỉ không biết là vị thiếu gia thiên tài nào của Vân gia làm đây? Thật sự là làm một chuyện tốt lớn nha!"

Đám đông xung quanh đều dỏng tay lên nghe đáp án, Hứa Minh Hội lại đầy mặt xấu hổ, làm sao hắn biết được là vị thiếu gia nào, người đó tuy rằng mang họ Vân, nhưng căn bản hắn chưa từng gặp qua, chắc là nhân tài mới xuất hiện của Vân gia.

Đang lúc mọi người đàm luận hăng hái, một âm thanh không quá hài hòa vang lên trong tửu lâu:"Thiếu gia của Vân gia? Thật không? Tại sao bốn thiếu gia lại không biết, Vân gia ngoại trừ bốn thiếu gia, còn có thiếu gia khác đến Loạn Lâm Tập?"

Cùng lúc đó, một gã thiếu niên tuấn lãng được bao bọc bởi một đám hộ vệ, đi nhanh vào quán rượu.

"Ồ? Đó là ai? Thật uy phong!"

"Cái gì? Ngay cả hắn người cũng không biết? Xem ra tiểu tử người thật sự là lẫn lộn trong Loạn Lâm tập đến hồ đồ rồi, hắn chính là đệ tử thiên tài của Vân gia - Vân Minh Hiên."

"Vân Minh Hiên? Hắn lợi hại lắm à? Ta chỉ nghe nói qua Vân Minh Khê, ngũ khiêu chi tử, đã đi Xích Tiêu đạo quán, tiền đồ sau này bất khả hạn lượng."

"Đúng vậy, ngoại trừ Vân Minh Khê, còn có một thiếu nữ thiên tài cực kì xinh đẹp tên Vân Thiển, nghe nói cũng là nhân vật phong vân của Vân gia."

Tên Vân Minh Hiên này có lẽ cũng không tệ, nhưng so với hai vị kia vẫn kém không ít."

...

Lời nói xung quanh truyền vào trong tai, sự đố kỵ trong lòng Vân Minh Hiên xông thẳng lên đỉnh đầu, hấn ghét nhất là nghe thấy ba chữ Vân-Minh-Khê, đặc biệt là khi được đem ra so sánh với bản thân.

Chẳng qua, sau khi trải qua biến cố lần trước ở Vân gia, tâm tính Vân Minh Hiên đã trầm ổn hơn nhiều, cũng âm lãnh hơn nhiều, vì vậy gia chủ Vân Thừa Đức đặc biệt yêu cầu hấn đến Loạn Lâm Tập để học hỏi kinh nghiệm, nhằm chuẩn bị cho việc sau này chấp chưởng nội vụ Vân gia.

Mà lần này đi cùng Vân Minh Hiên tới đây, còn có hai huynh đệ Vân Thiểu Hoa và Vân Thiểu Kiệt. Hiện tại, hai huynh đệ này đã chính thức trở thành cận vệ của Vân Minh Hiên nên phải cùng Vân Minh Hiên đồng hành.

Đối với việc có thể đi theo Vân Minh Hiên đến Loạn Lâm Tập, Vân Thiểu Hoa và Vân Thiểu Kiệt đều tỏ ra cực kì hưng phấn. Ai cũng biết Loạn Lâm Tập này thực tế là một phường thị của Huyền giả, mỗi ngày thu vào rất nhiều Huyền thạch, chỉ cần thiếu gia tùy tiện rò rỉ ra chút ít, đã đủ cho huynh đệ bọn họ tu hành rồi.

"Kẻ nào lại dám mạo xưng là đệ tử của Vân gia để điểu võ dương ở Loạn Lâm Tập?"

Vân Thiểu Hoa phát huy chức trách của “chó ngoan” một cách hoàn hảo, ra vẻ ta đây tiến về trước, hướng về phía đám đông xung quanh nhìn lướt qua... Tuổi hấn tuy không lớn lắm, nhưng lại có Vân gia làm chỗ dựa, Huyền giả bình thường căn bản không có can đảm đối mặt, có người thậm chí còn vội vàng cúi đầu.

Hứa Minh Hội nhìn thấy có người tới, thân thể không khỏi run rẩy, vốn dĩ còn có chút say nhưng lúc này đã lập tức tỉnh táo.

"Minh... Minh Hiên thiếu gia..."

Thanh âm run rẩy kèm theo vài phần sợ hãi, Hứa Minh Hội cố gắng nặn ra vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, chạy vội tới trước mặt Vân Minh Hiên quỳ xuống.

"Người là ai?"

Vân Minh Hiên nhàn nhạt liếc đối phương, không chút để ý. Tới đây đã hơn hai tháng, gặp qua không ít người, nhưng những người khiến hắn phải nhớ kỹ lại không có mấy ai, về phần loại tiểu nhân vật như Hứa Minh Hội, hắn căn bản là không quan tâm.

"Tiểu nhân... tiểu nhân là tiểu nhị cửa hàng của Vân gia, Hứa Minh Hội, Vương chương quỹ là cậu của tiểu nhân."

Hứa Minh Hội vội vàng nói ra quan hệ của mình, hi vọng Vân Minh Hiên có thể ghi nhớ hắn.

"Ba!"

Vân Minh Hiên lập tức tặng cho đối phương một cái tát thật mạnh, khiến cho Hứa Minh Hội đầu váng mắt hoa nhìn thấy sao bay đầy trời.

Thấy cảnh này, đám đông xung quanh lập tức sững sờ.

"Thiếu... thiếu gia? Ta... ta..."

Hai mắt Hứa Minh Hội tràn đầy sợ hãi, cơn đau rát trên mặt đã tính là cái gì, nếu như đắc tội với thiếu gia của Vân gia, đời này của hắn coi như xong, đừng nói cậu của hắn sẽ bảo vệ hắn, chỉ cần không chụp chết hắn đã là may phước lắm rồi!

"Người chính là tên đã làm mất hàng hóa?"

Nghe thấy câu hỏi của Vân Minh Hiên, Hứa Minh Hội liền giật mình:

"Không... không phải mất, là bị người của Đỗ gia cướp đoạt, thật sự là bị bọn hắn đoạt, không liên quan đến tiểu nhân."

"Đồ vô dụng! Tại sao Đỗ gia lại đoạt hàng hóa của người mà không đi đoạt hàng hóa của người khác?"

Vân Minh Hiên lạnh lùng nói tiếp: "Đỗ gia đoạt hàng hóa của người, cho thấy người vô dụng, cái tát vừa rồi chỉ là một sự trừng phạt nhỏ, nếu không phải nể mặt Vương chưởng quỹ, bốn thiếu gia đã trực tiếp đánh gãy hai chân của người, đem vứt vào bãi tha ma cho sói ăn."

"Dạ, dạ, cảm ơn thiếu gia! Cảm ơn thiếu gia khai ân!"

Hứa Minh Hội đập đầu liên tục, đám đông chung quanh thấy vậy thì thốn thức không thôi. Xem ra làm tay sai cho ác nhân cũng không phải việc dễ dàng.

"Được rồi, được rồi, đứng lên đi!"

Vân Minh Hiên không kiên nhẫn đá đối phương lăn sang một bên, rồi lại hỏi: "Vừa rồi người mới nói cái gì, Vân gia thiếu gia đánh cho tên phế vật Đỗ Diệc Bằng kia một trận? Đến cùng là chuyện gì đã xảy ra?"

"Hồi bẩm thiếu gia, chuyện là vậy ..."

Hứa Minh Hội đang chuẩn bị thể hiện thật tốt trước mặt Vân Minh Hiên thì bỗng nhiên một hồi âm thanh huyền não từ quán rượu ngoài phố vọng lại, kẻ đó là tiếng quát mắng thô tục không ngừng vang lên, cả Tây phố loạn thành một đám.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 60: Loạn Xà Ngẫu

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Có chuyện gì mà bên ngoài hỗn loạn quá vậy? Thiếu Hoa đừng đê, người ra ngoài xem thế nào ..."

Vân Minh Hiên khẽ nhíu mày, vừa mới chuẩn bị cho người ra ngoài xem xét tình hình, tiểu nhị của tửu lâu đã hấp tấp chạy đến trước mặt y, khóc lóc thảm thiết nói: "Minh... Minh Hiên thiếu gia, không... không ổn rồi! Không ổn rồi! Người của Đỗ gia đã đánh tới đây rồi!"

"Ba!"

Vân Thiếu Hoa tát cho tiểu nhị lăn ra đất, dữ tợn nói: "Chó chết, dám đứng trước mặt Minh Hiên thiếu gia nói chuyện nhảm nhí, có tin ta cắt đầu người không!"

"Bình tĩnh nào Thiếu Hoa đừng đê, hãy để cho hắn nói hết lời."

Bề ngoài thì Vân Minh Hiên cố tỏ vẻ điềm đạm nhưng trong lòng lại cực kỳ hài lòng với thái độ của Vân Thiếu Hoa.

Đôi lúc, thể diện và uy nghiêm của kẻ bề trên cần đám kẻ dưới ra sức duy trì, Vân Minh Hiên tự cho rằng bản thân mình là một kẻ bề trên đầy uy quyền.

"Thiếu gia bảo người nói, còn không nói mau, có phải muốn ăn đòn rồi không?"

Vân Thiếu Hoa ra sức ưỡn ngực, cao giọng quát tháo.

Tiểu nhị liền run rẩy trả lời: "Thiếu... thiếu gia, nhị thiếu gia của Đỗ gia mang theo một đám thuộc hạ tới Tây phố, cứ hễ thấy người là đánh, thấy vật là đập, khiến cho cả Tây phố bị náo đến gà bay chó sủa, Vân gia hộ vệ tiến lên ngăn cản đều bị đánh cho bầm dập."

"Người nói cái gì?!"

Vân Minh Hiên thoáng sửng sốt, theo sau đó là lửa giận trùng thiên, giơ tay nắm lấy cổ áo tiểu nhị hỏi: "Người vừa nói tên phế vật Đỗ Diệc Bằngkia dẫn người tới Tây phố của chúng ta quấy rối? Còn dám đả thương hộ vệ của Vân gia chúng ta?"

"Đúng ... đúng vậy!"

Hai chân Tiểu nhị như nhũn ra, cả người xụi lơ ngồi bệt xuống đất. Hãn chỉ là một tên tạp dịch bình thường làm sao có thể chịu nổi uy áp của Vân Minh Hiên.

"Đáng giận!"

Vân Minh Hiên hất văng tiểu nhị sang một bên rồi lập tức dẫn theo đám hộ vệ đi nhanh ra khỏi tử lâu.

Đám đông xung quanh dồn dập tràn ra cửa xem náo nhiệt, lúc này cũng chác có ai quan tâm tới Hứa Minh Hội nữa, hãn nhìn quanh một vòng, hơi chút do dự sau đó vẫn quyết định đi theo đám người Vân Minh Hiên. Dù sao thì trên danh nghĩa hãn vẫn là hạ nhân của Vân gia, nếu như hôm nay gặp chuyện liền bỏ chạy, thì chắc chắn sau đó khi truy cứu trách nhiệm, hãn sẽ khó tránh khỏi việc lãnh hậu quả nặng nề.

...

Vừa ra khỏi tử lâu, đập vào mắt là một đồng hỗn lộn, khắp nơi đều vang lên tiếng kêu rên.

Vân Minh Hiên không có thời gian trấn an mọi người mà vội vàng dẫn theo đám hộ vệ chạy về phía đám người Đỗ gia.

"Đập cho ta! Đập mạnh vào!"

Đỗ Diệc Bằng ra sức hô hào, vẻ mặt đầy phấn chấn, mê say, đám hộ vệ Đỗ gia dưới tiếng quát tháo của hắn càng đập phá hăng hái hơn. Bản thân Đỗ Diệc Bằng lớn đến từng này tuổi rồi, đây có thể nói là lần khiến hắn cảm thấy uy phong nhất. Tuy rằng trước đây cũng hay đi đập phá nhiều nơi, nhưng chỉ là những nơi nhỏ, đã bao giờ nào lớn như hiện tại.

Hơn nữa, Đỗ Diệc Bằng cũng chả hề lo lắng bởi vì bọn hắn hoàn toàn nắm chữ "lý" trong tay.

Hừ hừ! Người nhà họ Vân các người không chỉ đem thiếu gia, tiểu thư nhà họ Đỗ chúng ta đánh cho bầm dập, còn cướp hết tài vật trong tay chúng ta, chuyện như vậy Đỗ gia chúng ta há có thể nhẫn nhịn? Nếu lần này không thể lấy lại thể diện, sau này Đỗ gia cũng khó mà chen chân ở Loạn Lâm Tập được nữa.

Trái ngược với hành động đầy toan tính của Đỗ Diệc Bằng, Đỗ Tiểu Oánh chỉ đơn thuần là đi tìm thú vui, toàn thân nàng lúc này vô cùng phấn khích, ngay cả Huyền Linh thuật cũng đã xuất ra, cơ bản thì đám hộ vệ Vân gia kia đều bị nàng đánh cho tơi tả.

...

"Đỗ Diệc Bằng, ngươi muốn chết!"

Vân Minh Hiên giậm dừ hét to, khí thế gia tăng mãnh liệt, trong lúc định xông về phía Đỗ Diệc Bằng, một thân ảnh bất ngờ xuất hiện chắn trước mặt y.

"Thật tốt quá! Cuối cùng cũng có một tên có thể gây ngứa cho bốn tiểu thư!"

Đỗ Tiểu Oánh cực kì hưng phấn, ngay khi vừa nhìn thấy Vân Minh Hiên, nàng đã xuất ra một đạo Huyền Linh thuật đánh về phía đối phương!

Phát hiện ra trước mặt chỉ là một tiểu cô nương, Vân Minh Hiên tỏ vẻ xem thường, thuận thế phất tay: "Nhóc con nhà ai, cút ra chỗ khác cho bản thiếu gia!"

"Bùng!"

Một trăm, một trăm, vừa chạm vào nhau liền tách ra.

Tuy nhiên điều đáng ngạc nhiên ở đây là Đỗ Tiểu Oánh vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong khi đó Vân Minh Hiên phải lùi về sau vài bước mới đứng vững!

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?"

"Trời đất ơi!? Ngay cả Minh Hiên thiếu gia cũng không phải đối thủ của tiểu cô nương kia!?"

"Tiêu rồi, chuyển này tiêu rồi, nhanh ... nhanh đi báo cho trấn thủ đại nhân."

"Đã có người đi bẩm báo rồi, nhưng không biết lúc nào ngài ấy sẽ đến."

...

Đám người thuộc Vân gia cực kì hoảng loạn, tất cả các cửa hàng xung quanh đều tức tốc đóng cửa.

Trong lúc Vân Minh Hiên còn đang sửng sốt, Đỗ Tiểu Oánh lại lần nữa tấn công, dường như muốn đem tất cả những khuất nhục gây ra bởi Vân Mộ

thuhồi.

"Hừ!"

Trước đó bởi vì khinh địch, Vân Minh Hiên mới bị yếu thế, giờ đã có kinh nghiệm rồi, y há có thể chấp nhận bị một tiểu cô nương áp chế.

"Bùng bùng bùng—— "

Hai người đều là Huyền giả có thiên phú tốc độ, một bên là Huyền đồ Linh khiêu sơ kỳ, bên còn lại có được Huyền linh phẩm chất trác việt, haibên giao thủ với nhau khó mà phân cao thấp, đánh đến cát bụi đầy trời, hôn thiên ám địa.

"Người chính là thiên chi kiêu nữ có tư chất năm khiêu của Đỗ gia?"

Trong mắt Vân Minh Hiên tràn đầy ghen ty, một mình Vân Minh Khê đã ép tới y không thở nổi, bây giờ lại xuất hiện một Đỗ Tiểu Oánh, tuổi còn nhỏ, thức tỉnh linh khiêu còn chưa tròn nửa năm, thế mà lại có thể giao thủ ngang tay với y, điều này làm cho một người tâm cao khí ngạo như y khó có thể bình tĩnh.

Nếu như là bình thường tranh đấu, Vân Minh Hiên có lẽ sẽ có phần lưu thủ, chỉ khiến cho đối phương bị thương là được, nhằm tránh cho mối quan hệ giữa hai nhà Đỗ - Vân trở nên không thể vãn hồi, thế nhưng thân phận của Đỗ Tiểu Oánh lại khiến y lại nảy sinh một mưu đồ khác... Nếu như mình giết chết hoặc phế bỏ Đỗ Tiểu Oánh, chẳng khác nào làm sụp đổ hi vọng của Đỗ gia, bản thân không chỉ có thể trừ đi một cường địch, còn có thể trở thành công thần của Vân gia, lợi ích đạt được là vô cùng to lớn, khiến người ta khó có thể kiềm chế.

Nghĩ đến đây, sát ý trong lòng Vân Minh Hiên tăng vọt, khí thế biến đổi, hai mũi nghịch thứ hiện ra trong tay.

Huyền linh thuật: Lang Nha đột!

Hai mũi nghịch thứ tựa như hai răng nanh sắc nhọn, đâm thẳng vào hai mắt của Đỗ Tiểu Oánh.

"Không ngờ lại dùng tới võ khí, thật không biết xấu hổ!"

Đỗ Tiểu Oánh theo bản năng muốn lấy ra song kiếm của mình, nhưng mà bỗng nhiên nhớ tới Tàng Giới Luân đã bị Vân Mộ đoạt, nào còn có song kiếm gì?!

Trong lúc thất thần, tiểu cô nương chỉ có thể trơ mắt mà nhìn song thứ dần dần bức tới.

"Sắp chết rồi... Ta sắp chết rồi..."

Giờ khắc này, bóng ma tử vong che kín tâm trí của Đỗ Tiểu Oánh, khiến cho đầu óc nàng hoàn toàn trống rỗng.

"Hừ! Có ta tại đây, sao có thể để người tổn hại tiểu thư nhà chúng ta!"

Trong tiếng thét vang, một bóng đen bất ngờ xuất hiện, quấn lấy tay Vân Minh Hiên.

Là mạng nhện! Mạng nhện cuốn lấy bàn tay của Vân Minh Hiên, khiến y không cách nào tiến thêm.

"Dẫn linh kỳ Huyền sĩ! ? Lui! Mọi người đều lui ra!"

Vân Minh Hiên mặc dù kinh ngạc nhưng lại không hết hoảng, vội vàng ralệnh cho mọi người lui lại, y chỉ thấy có chút đáng tiếc, không thể mộtkích giết chết Đỗ Tiểu Oánh.

"Oánh Oánh, muội không sao chứ!?"

Đỗ Diệc Bằng sợ đến mồ hôi lạnh ướt đầm cả lưng, hấn vội vàng tiến lên ôm lấy Đỗ Tiểu Oánh, nếu như vị tiểu cô nãi nãi này có mệnh hệ gì, gã chắc chắn phải chết.

"Ta... Ta..."

Đỗ Tiểu Oánh ngập ngừng, vẻ mặt đượm buồn, không biết nên nói gì. Trong vòng một ngày, liên tục bị đá kích hai lần, khiến nàng cảm thấy cực kỳ thất bại, thậm chí còn có vài phần tuyệt vọng... Có lẽ mình cũng không phải là thiên tài như người khác đã nói, có lẽ mình chỉ là một tiểu nha đầu bị người làm hư.

Rồi đột nhiên, Đỗ Tiểu Oánh nghĩ đến Vân Mộ, gia hỏa kia tuổi cũng như mình, nhưng lại rất lợi hại.

Tuy rằng bị người kia đánh bại, nàng rất không cam lòng, nhưng mà lại không hề cảm thấy sợ hãi. Ngược lại vừa rồi từ trên người Vân Minh Hiên, nàng gần như đã ngửi được khí tức tử vong, là chân chính tử vong!

Đối phương thực sự muốn giết mình, điều này tuyệt đối không phải ảo giác, không phải phán đoán.

...

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 61: Xung Đột Kịch Liệt

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Vân Minh Hiên, nếu như có chuyện không may xảy ra với muội muội của ta, người hãy rửa sạch cổ chuẩn bị chịu chết đi!"

Đỗ Diệc Bằng trông thấy dáng vẻ thần thờ của tiểu muội mình, trong lòng liền lo lắng không yên, hướng về phía Vân Minh Hiên phần nộ hết lớn.

Đến hiện tại sự tình đã vượt quá sự kiểm soát của hắn, Đỗ Tiểu Oánh suýt nữa mất mạng, trở về chắc chắn sẽ bị phụ thân và gia chủ trách phạt.

"Đỗ Diệc Bằng, người bị mù hay là đầu óc trở nên đần độn rồi? Chẳng qua muội muội của người chỉ bị kinh hãi quá mức, bản thân nàng không hề bị thương, liên quan cái rắm gì đến bản thiếu gia! Ngược lại Đỗ gia các người có ý gì đây? Tây phố chính là địa bàn của nhà họ Vân chúng ta, các người ngang nhiên đến đây đập phá, không lẽ định phá hủy quy củ của Loạn Lâm Tập, khơi mào tranh đấu giữa hai nhà Đỗ - Vân?"

Vân Minh Hiên cũng cảm thấy cực kỳ uất ức, rõ ràng tên bại gia chi tử của nhà họ Đỗ kia đem người đến đây gây sự, thế mà bây giờ lại đổ hết trách nhiệm lên đầu mình? Rõ ràng vừa ăn cướp vừa la làng, muốn quay lại cắn ngược bản thiếu gia!

Nếu không phải bên cạnh hắn luôn có một tên Huyền sĩ túc trực, Vân Minh Hiên đã không kiềm chế được mà đánh chết đối phương rồi.

Liễu Toàn thu hồi toàn bộ tư nhện của mình, mang theo vẻ mặt vô cảm đứng sau Đỗ Diệc Bằng. Có người này bên cạnh, đám người Vân gia căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Quy củ? Bản thiếu gia mỗi khi hành sự điều luôn chú ý đến quy củ! Chính Vân gia các người mới là những kẻ bất chấp quy củ!"

Lời còn chưa hết, Đỗ Diệc Bằng đã lập tức trở nên kích động: "Vân MinhHiên, bản thiếu gia hỏi người, người luôn miệng nói quy củ, quy củ, vậy tại sao còn sắp xếp người nhà họ Vân đến đối phó bản thiếu gia? Không chỉ ức hiếp ta và muội muội của ta, còn đoạt mất Tàng Giới Luân của chúng ta!"

"Cái gì!? Có chuyện như vậy!?"

Vân Minh Hiên không khỏi ngẩn người, lập tức vội vàng phủ nhận.

Đỗ Diệc Bằng cười lạnh nói: "Giả bộ! Người con mẹ nó tiếp tục giả bộ đi! Để ta xem người có thể giả bộ bao lâu?"

Đã bị người đánh cho bầm dập, lại còn bị người đoạt mất tiền tài, việc này vốn dĩ là một chuyện cực kỳ mất mặt, thế nhưng giờ phút này Đỗ Diệc Bằng đã chẳng quan tâm nữa, dù sao gã đã sớm quên mất thứ cảm giác gọi là hổ thẹn rồi, chút mặt mũi ấy không đủ khiến gã bận lòng.

Vân Minh Hiên dường như đã nghĩ đến chuyện gì, liền xoay người nhìn về phía sau gọi: "Hứa Minh Hội, lại đây cho bản thiếu gia."

Hứa Minh Hội vốn đang trốn chui trốn nhủi trong một góc nhỏ, cố gắng né tránh xung đột, không nghĩ đột nhiên lại bị Vân Minh Hiên gọi tên, không khỏi bị dọa đến giật bắn cả người. Lúc này trong lòng hẳn tràn đầy cảm giác hối hận lẫn bi phẫn, hối hận vì đã báo ra tên của mình... Vì sao hai ngày gần đây mọi chuyện xui xẻo đều đổ hết lên đầu mình vậy, không lẽ đã bị quỷ xui xẻo bám vào thân rồi sao!

"Thiếu... Thiếu gia có gì phân phó?"

Hai chân của Hứa Minh Hội gần như nhũn ra rồi, cả người quỳ rạp xuống trước mặt Vân Minh Hiên.

Khuôn mặt Vân Minh Hiên lúc này dường như bị phủ kín bởi một tầng băng sương, y cất giọng lạnh lùng: "Chuyện người vừa mới kể trong tửu lâu là thật? Là thiếu gia nhà họ Vân chúng ta đánh tiểu tử Đỗ Diệc Bằng kia?"

"Đương nhiên là thật, tiểu nhân xin thề với trời, tiểu nhân đã tận mắt nhìn thấy!"

Hứa Minh Hội vội vàng thề thốt, hấn làm sao dám bịa chuyện trước mặt Vân Minh Hiên, vì vậy cao giọng nói: "Lúc đó vị thiếu gia kia đánh cho Đỗ... Đỗ nhị thiếu gia tè ra quần, một đám hộ vệ người ngã ngựa đổ, hoàn toàn không ngẩng nổi đầu! Sau lại..."

Hứa Minh Hội càng nói càng cảm thấy hưng phấn, tận lực khua môi múa mép nâng Vân gia lên thật cao, thật to, đem Đỗ gia coi rẻ đến không đáng một đồng. Tội nghiệp cho hấn lại không nhìn thấy được biểu tình âm lãnh của Vân Minh Hiên lúc này, chỉ hận không thể đem một tát đập chết hấn.

"Nga, vậy sao?"

Vân Minh Hiên hít một hơi thật sâu, nỗ lực khắc chế tâm tình của mình: "Nếu người đã tận mắt nhìn thấy, vậy ta hỏi người, danh tính của vị thiếu gia kia là gì? Làm sao người có thể xác định hấn là thiếu gia nhà họ Vân chúng ta? Lẽ nào người có quen biết hấn?"

"Ách!"

Hứa Minh Hội biểu tình cứng lại, thẹn thùng nói: "Tiểu nhân nào có phúc quen biết với vị thiếu gia kia, chẳng qua tiểu nhân nghe nói vị thiếu gia kia tên là Vân Mộ, nếu như không phải thiếu gia nhà họ Vân chúng ta sao dám..."

"Được rồi! Tên cầu nô tài nhà người!"

Vân Minh Hiên một cước đá vào ngực Hứa Minh Hội, khiến cho hắn ngã ngửa trên đất, thổ huyết không ngừng.

Vừa nghe đến cái tên "Vân Mộ", hồi ức khuất nhục của Vân Minh Hiên lại bị gợi lên, cho dù đã hơn nửa năm trôi qua nhưng những kí ức ấy vẫn còn như mới, cả đời này y chắc chắn sẽ không quên.

Đương nhiên, Vân Minh Hiên cũng cực kì căm hận tên cầu nô tài không thức thời thế Hứa Minh Hội này, chẳng lẽ hắn bị mù hay sao mà không thấy ... Hiện tại Vân gia đang rơi vào yếu thế, trước mắt cần phải hòa hoãn với Đổ gia, thế nhưng giờ thì hay rồi, hắn chằm ngòi thổi gió như thế, dường như sợ Đổ gia không biết bản thân đã bị thiệt thòi lớn hay sao, không cho hắn một trận thì biết tìm ai trút giận bây giờ!

"Uy uy uy, các người nói xong chưa?"

Đổ nhị thiếu không kiên nhẫn hô to, gã không hứng thú với chuyện nhà họ Vân, chỉ một lòng muốn đòi lại tổn thất, khiến Vân gia ăn thiệt thòi lớn.

Vân Minh Hiên không để ý đến Đổ Diệc Bằng, ngược lại hướng hộ vệ Vân gia ở phía sau ra lệnh: "Cắt đứt hai chân của tên cầu nô tài này, ném đến nghĩa địa cho dã cầu ăn!"

"Vâng, thiếu gia!"

Hai gã hộ vệ theo theo lệnh mà động, hai bên kẹp lấy Hứa Minh Hội kéo đi.

"Không! Đừng giết ta... Thiếu gia tha mạng! Thiếu gia tha mạng a! Ta là heo, là chó, thiếu gia tha cho tiện mệnh của ta đi! Cậu cứu ta! Cứu taa!"

Hứa Minh Hội liều mạng cầu xin tha thứ, nước mắt nước mũi chảy ròng, tiếc thay hắn chỉ là một kẻ bình dân, làm sao đủ sức chống lại hai

tên họ vệ Huyền đồ.

Âm thanh kêu la nhỏ dần, rồi bất ngờ một tiếng hét thảm thiết vang vọng giữa không trung, sau đó im bật.

Nhìn thấy tình cảnh như thế, đám đông xung quanh đều xanh mặt, thậm chí còn có kẻ đổ đầy mồ hôi lạnh.

Lần nữa nhìn về phía Vân Minh Hiên, trong mắt không ít người lộ ra vẻ sợ hãi, bọn họ thật sự không ngờ vị thiếu gia nhà họ Vân này lại tàn nhẫn như thế, thực sự khiến người không rét mà run.

...

"Sao? Muốn hù dọa bản thiếu gia à? Không có cửa đâu!"

Đỗ Diệc Bằng cũng bị sự tàn độc của Vân Minh Hiên làm cho hoảng sợ, gãi cổ nuốt nước bọt, cưỡng chế bản thân bình tĩnh lại rồi sau đó trừng mắt nhìn đối phương: "Vừa rồi tên nô tài kia cũng nói rồi, nếu không lầm thì tên Vân Mộ kia cũng là người nhà các người a? Nếu các người đã tự ý làm hỏng quy củ, vậy thì đừng trách Đỗ gia chúng ta không nể mặt."

Vân Minh Hiên lạnh lùng nói: "Đỗ Diệc Bằng, người không nên ăn nói lung tung, mọi việc đều phải dựa vào chứng cứ, Vân Mộ tuy rằng họ Vân, nhưng không phải người của Vân gia, nửa năm trước, hắn cùng mẫu thân hắn đã bị đuổi khỏi Vân gia rồi!"

"Ha ha ha, đuổi khỏi Vân gia?"

Đỗ Diệc Bằng xem thường bĩu môi nói: "Giờ có chuyện xảy ra rồi nên muốn giữ sạch quan hệ? Người thật cho rằng bản thiếu gia là một đứa trẻ mới lên ba? Tiểu tặc Vân Mộ kia tuy rằng tuổi không lớn, nhưng thực lực lại không hề tầm thường, Vân gia các người sẽ đuổi một người như vậy

khỏi Vân gia? Là Vân gia các người cả đám đều bị mù, hay các người cho rằng Đổ gia chúng ta đều là một đám ngu si?"

Đối với câu trả lời của Vân Minh Hiên, Đổ Diệc Bằng nửa chữ cũng không tin. Có chuyện xảy ra liền tìm người khác gánh thay, hoặc đem bản thân giữ sạch quan hệ, chuyện như vậy Đổ Diệc Bằng cũng làm không ít, nếu như giờ gã tin lời của Vân Minh Hiên thì thật sự so với một kẻ ngốc cũng không bằng.

"Người đừng nên dây dưa không rõ!"

Vân Minh Hiên cũng cực kì tức giận, y thật sự không ngờ được, Vân Mộ mất tích trọn vẹn nửa năm, vừa mới xuất hiện đã ném cho mình một phiền phức lớn như vậy.

"Sao? Hết đường chối cãi rồi? Thẹn quá hóa giận rồi? Hắc hắc hắc hắc!"

Đổ Diệc Bằng càng cười, khuôn mặt càng lộ vẻ dữ tợn, vung tay lên nói: "Đập cho bản thiếu gia! Đập hết toàn bộ cửa hàng! Nếu kẻ nào đập được nhiều, trở về bản thiếu gia sẽ có thưởng!"

"Tuân mệnh, thiếu gia!"

"Nhị thiếu gia cứ đứng đó nhìn là được, đảm bảo đập nát như!"

"Đập! Đập nhanh lên!"

...

Người của Đổ gia hoàn toàn không nể mặt, mỗi người đều thỏa sức đập phá, khiến cho Tây phố trở nên ngày càng hỗn loạn.

Vân Minh Hiên đều nhìn tạt trong mắt, trong lòng vô cùng giận dữ, nhưng lại không biết làm sao cho phải.

Đỗ Diệc Bằng càng đập càng hăng, kích động đến đỏ mặt tía tai, đám người còn lại cũng đập phá đến đỏ mắt, căn bản không thể ngăn lại được.

Cũng tại thời điểm này, người của Vân gia cuối cùng đã tới.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 62: Đối Tượng Công Kích

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

"Dừng tay ... "

Tiếng hét vang rung trời chẳng khác nào sét đánh ngang tai.

Tất cả mọi người ngừng lại động tác, không tự chủ nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một bóng đen to lớn liên tục nhấp nhô giữa không trung. Khi tới gần mọi người mới nhận ra đó là một lão giả mặc áo bào đỏ đang điều khiển một con cự sư đạp gió mà đến, giáng lâm xuống sân.

"Ai dám đụng đến người nhà họ Vân ta, lão phu diệt cả nhà hần!"

Ông lão mặc xích bào, mày rậm mắt hổ, tóc đỏ râu đỏ, cả người toát ra vẻ cuồng bạo, khi la hét tựa như một con sư tử đang phẫn nộ, khiến người khác thoát trông đã khiếp sợ.

Thấy ông lão đáp xuống, mỗi thành viên của Vân gia đều cực kì phấn chấn, ngay cả Vân Minh Hiên cũng không tự giác thở ra một hơi. Bởi vì người đến không phải ai khác, chính là Nhị trưởng lão của Vân gia — Vân Chính Kỳ, một vị cao thủ Huyền Sư có thực lực dũng mãnh.

Vân Chính Kỳ trấn thủ Loạn Lâm Tập nhiều năm, tính khí táo bạo, hờ mốt tí là ra tay đả thương người nên chẳng ai dám trêu chọc, kể cả Đỗ Giác cũng không ngoại lệ, danh tiếng "Nộ Sư" cũng vì vậy mà có.

"Người... Người đừng làm càn, Đỗ gia chúng ta..."

Đỗ Diệc Bằng đang định nói tiếp, Vân Chính Kỳ đã lật tay!

Cuồng phong xoắn ngược, sóng khí cuộn cuộn.

Toàn bộ đám người Đổ gia đều bị chướng phong đẩy cho ngã nhào, ngay cả vị Huyền Sĩ Liễu Toàn của Đổ gia cũng không ngoại lệ.

"VẬY SAO? NGƯỜI VÂN GIA KHÔNG DỄ ỨC HIẾP? LỄ NÀO ĐỔ GIA CHÚNG TA LẠI DỄ ỨC HIẾP?"

Một thanh âm hùng hậu vang lên, đánh tan sóng khí của Vân Chính Kỳ.

Lập tức, một lão giả mặc áo bào đen cười sói bay vọt đến, hạ xuống giữa sân, đứng sừng sững đối diện với Vân Chính Kỳ.

Nhìn thấy người vừa xuất hiện, đám người Đổ gia lập tức tinh thần đại chấn, khuôn mặt không khỏi toát ra vẻ mừng rỡ. Người tới chính là thủ hộ thần của Đổ gia bọn họ, cao thủ cảnh giới Huyền Sư, cũng là đệ đệ ruột của gia chủ — Đổ Viễn.

So với sự cuồng ngạo của Vân Chính Kỳ, Đổ Viễn như một ngọn núi cao, vững vàng đứng trên mặt đất, mặc cho khí thế của Vân Chính Kỳ như cuồng phong kéo tới, hắn vẫn đứng yên bất động.

"Nhị gia gia!"

Đổ Diệc Bằng vui vẻ mang theo Đổ Tiểu Oánh đi tới phía sau Đổ Viễn, vốn định tranh công một phen, không ngờ vừa thấy mặt Đổ Viễn đã tặng cho hắn một bạt tay, làm cho hắn đầu váng mắt hoa, ý thức trở nên mơ hồ.

"Phế vật!"

Đổ Viễn lạnh lùng mắng một tiếng, dạy dỗ nói: "Bản thân ngươi cả ngày đi làm chuyện xằng bậy cũng thôi đi, dù sao có xảy ra chuyện đối với Đổ gia cũng chả tổn thất gì nhiều, nhưng ngươi không nên mang theo Oánh Oánh tham gia chuyện nguy hiểm như vậy! Oánh Oánh là hi vọng tương lai của

Đỗ gia ta, hiện tại người từ Đại Minh phủ đã đến cầu hôn ba lần rồi, nếu Oánh Oánh có xảy ra chuyện gì bất trắc, Đỗ gia sẽ phải chịu đựng cơn thịnh nộ của những đại nhân vật kia!"

"Nhị gia gia, xin lỗi, Diệc Bằng biết lỗi rồi."

Đỗ Diệc Bằng đứng trước mặt Đỗ Viễn tựa như là một người khác, trông hẳn cực kì ngoan ngoãn, không hề có chút dáng vẻ công tử bột. Tuy rằng bịtát một bạt tay, nhưng trong lòng hẳn lại rất nhẹ nhõm, hẳn hiểu rõ tính khí của Đỗ Viễn, nếu như thật sự muốn trừng phạt hẳn, tuyệt đối không chỉ là một tát tay.

"Nhị gia gia, người đừng trách Nhị ca, là Oánh Oánh bắt Nhị ca dẫn Oánh Oánh ra ngoài chơi."

Đỗ Tiểu Oánh dù sao cũng chỉ là một đứa bé, không có quá nhiều tâm cơ, nàng nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều do mình gây ra, do đó muốn trách thì nên trách mình. Nhưng nàng đâu biết, từ đầu tới cuối, Đỗ Diệc Bằng chỉ xem nàng như một lá chắn. Dù gì cũng là muội muội của mình, không lẽ bịp người thì lừa bịp ai!

Đối với Đỗ Tiểu Oánh, Đỗ Viễn không tiện nói nặng lời, chỉ bảo nàng về sau sẽ hiểu rõ mọi việc, ngoan ngoãn về nhà nghiên ngẫm.

...

Một bên khác, Vân Chính Kỳ nhân thời gian hòa hoãn giữa song phương đã nghe kể toàn bộ mọi chuyện. Hẳn thật không nghĩ tới, nhân vật gây ra trận xung đột lớn như vậy, dĩ nhiên là một đệ tử ngoại viện bị đuổi khỏi Vân gia.

Về chuyện của Vân Mộ, Vân Chính Kỳ có được kể sơ qua, chẳng qua quan năm hẳn bận bịu trấn thủ ở Loạn Lâm Tập, sự vụ trong nhà rất ít nhúng tay vào, do đó cũng không để ý.

Là một người đã có tuổi, Vân Chính Kỳ ngược lại khá thường thức sự thông tuệ của Vân Mộ, nhưng với tư cách Nhị trưởng lão của Vân gia, Vân Mộ làm như thế đã tổn hại tới lợi ích to lớn của Vân gia, lão tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Đỗ Viễn, hiện tại người định thế nào? Người là các người đánh, cửa hàng cũng là các người đập, người thân là Nhị gia của Đỗ gia, dù sao cũng nên cho lão phu một câu trả lời thuyết phục!"

Nghe thấy Vân Chính Kỳ chất vấn, lông mày của Đỗ Viễn nhíu lại nói: "Thuyết phục? Vân gia các người cướp đồ vật của Đỗ gia ta, lẽ nào không cần trả lời thuyết phục? Mặc kệ tiểu tử tên Vân Mộ kia bây giờ có phải người của Vân gia hay không, nhưng dù sao hẳn vẫn có liên quan đến Vân gia các người, thậm chí cả chuyện này cũng vì trả thù Vân gia mà nên, nghiêm túc mà nói, tiểu tử ngốc Diệc Bằng của Đỗ gia chúng ta chỉ bị người ta lợi dụng sai khiến mà thôi, Đỗ gia chúng ta mới thực sự là người vô tội bị hại."

"Khua môi múa mép, cường từ đoạt lý!"

Vân Chính Kỳ tính khí vốn nóng nảy, nghe được Đỗ Viễn ăn nói nguy hiểm như vậy, cơn tức dồn lên não, bộ lông của Huyền Linh cự sư bên người dựng thẳng lên, chuẩn bị mạnh mẽ ra tay.

"Vân Chính Kỳ, lẽ nào người muốn đánh với ta một trận?"

Đỗ Viễn tập trung tinh thần cảnh giới, một bước cũng không nhường.

Lang Hống khẽ gầm gừ, bầu không khí trở nên cực kì căng thẳng.

"Nhị trưởng lão hãy bình tĩnh, đừng để rơi vào quỷ kế của kẻ khác."

Vân Minh Hiên mở miệng đúng lúc, dễ dàng hóa giải cục diện bế tắc giữa hai bên.

Thực tế, cho đến hiện tại, tiếp tục tranh chấp cũng không có ý nghĩa gì, chẳng qua là vì thể diện của mỗi gia tộc mà thôi.

Vân Chính Kỳ khoát tay áo nói: "Quên đi, giờ lão phu không rảnh đánh nhau với người, hai chúng ta tọa trấn nơi này cũng nhiều năm rồi, hiểu rõ lẫn nhau, không ai làm gì được ai, nếu thật đấu với nhau, cũng chẳng được lợi lộc gì."

"Chính Kỳ huynh nói phải, hiện tại quan trọng nhất là tìm ra kẻ đầu sỏ, sau đó đem hắn đi trị tội nhằm răn đe kẻ khác."

Đỗ Viễn cũng mượn thang leo xuống, sau đó chuyển hướng Đỗ Diệc Bằng nói: "Hỗn tiểu tử, mau nói ra, tiểu tặc gọi là Vân Mộ kia hiện tại trốn ở đâu?"

Đỗ Diệc Bằng vội vã nói: "Thưa Nhị gia gia, tiểu tặc kia trốn vào Vạn Thông Thương Hội, không dám lộ mặt ra ngoài, con lại không tiện xông vào trong nên mới dẫn người đến đây đập phá nhằm đòi lại công đạo."

"Vạn Thông Thương Hội?"

Đỗ Viễn và Vân Chính Kỳ đồng thời nhíu mày, trong mắt Vân Minh Hiên lại ẩn hiện vẻ lo lắng.

Vạn Thông Thương Hội chính là hãng buôn có uy tín lâu năm, thế lực trải rộng khắp cả Đại Lương, căn bản không phải thứ Vân gia hoặc Đỗ gia có thể động chạm đến. Chẳng qua, Vạn Thông Thương Hội xưa nay không nhúng tay vào tranh chấp giữa các thế lực, coi trọng hòa khí sinh tài, do đó vẫn giao hảo với cả Vân gia và Đỗ gia, có thể nói Vạn Thông Thương Hội chiếm một địa vị rất cao bên trong Loạn Lâm Tập này.

Hiện tại chuyện này lại dính đến Vạn Thông Thương Hội, bắt buộc hai nhà Đỗ - Vân phải xử lý cẩn thận.

Sau một hồi thương nghị, cả Vân Chính Kỳ và Đỗ Viễn đều cho rằng, nếu giống trống khua chiêng đi Vạn Thông Thương Hội bắt người, chắc chắn sẽ đắc tội với chủ sự của thương hội này, gây bất lợi cho sự phát triển của gia tộc, vì vậy hai người đồng thời quyết định chỉ mang theo mấy tên văn bối, lấy cớ là đi viếng thăm, tiến thẳng đến khu vực trung tâm của Loạn Lâm Tập.

...

...

Tây phố hiện tại là một đồng hồ độn, chỉ có từ lâu không bị ảnh hưởng gì.

Trên lầu, Quân Mạc Vấn đứng sóng vai cùng Lạc Linh Nhi, mắt thấy toàn bộ mọi chuyện xảy ra bên dưới.

Nhìn hai nhà Đỗ - Vân đi kiểm Vân Mộ hỏi tội, Quân Mạc Vấn không khỏi nhíu mày, trái lại Lạc Linh Nhi cực kỳ kích động, tựa hồ sắp được xem kịch vui.

"Đại sư huynh, huynh nói xem liệu tiểu tử Vân Mộ kia có khả năng ăn một trận đòn thâm hay không?"

"Tại sao nha đầu nhà ngươi lại kích động như thế? Hai vị kia chính là cao thủ Huyền Sư, lẽ nào ngươi không lo lắng?"

"Việc gì phải lo lắng, có hai chúng ta âm thầm giám sát, lý nào hai lão già kia lại có thể đánh chết hẳn? Đừng nói với muội, huynh đường đường là thủ tịch đại đệ tử của Sơn Ngoại Sơn, lại không thể đánh thắng hai lão đầu kia nha ... Mà đánh không lại cũng chẳng sao, nơi này chẳng phải còn có bản cô nương đỡ lưng cho hai người sao?"

"Ách! Chắc là vậy ..."

"Hừ hừ, tiểu tử kia lúc nào cũng ra vẻ như là ông cụ non, luôn xem tanhư tiểu hài tử, lần này có thể thấy hẳn chịu thiệt, bản cô nương cựckì cao hứng nha... Không nói nữa, chúng ta nhanh đi xem, không lại bỏmất trò hay!"

"Ha ha, Vân Mộ tiểu huynh đệ nói không sai, người nha đầu này, tâm tính vẫn còn trẻ con lắm."

"Có đâu! Bản cô nương không phải tiểu hài tử nha!"

Trong lúc trò chuyện, Quân Mạc Vấn và Lạc Linh Nhi đã rời khỏi tửu lâu, đi theo hai nhà Đổ - Vân tiến đến Vạn Thông Thương Hội.

NGỰ LINH THẾ GIỚI

(Tử Mộc Vạn Quân)

Quyển 1 - Chương 63: Tìm Tới Cửa

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Loạn Lâm Tập, Vạn Thông thương hội.

Lúc này, Vân Mộ đang ngồi nhập định bên trong nhã thất, về phần tiểu Tổ Vấn, sau khi ăn no, nàng liền yên tĩnh nằm bên cạnh Vân Mộ, biểu hiện cực kì ngoan ngoãn.

Chỉ có ở thời điểm này, Vân Mộ mới cảm thấy an lòng.

...

"Này Mộc Đầu, người có thể mở miệng nói chuyện được không hả? Nãy giờ cũng đã được một lúc lâu, bên cạnh người còn có một đại mỹ nữ như thế này, người lại chỉ tập trung tu luyện, thật không biết liệu người có đúng là một nam nhân hay không?"

Một thanh âm tràn đầy oán niệm bất ngờ vang lên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Thì ra trong nhã thất này không chỉ có Vân Mộ cùng tiểu Tổ Vấn, còn có một đại mỹ nữ Hoa Do Liên.

Nàng là tiếp tân cấp cao nhất ở đây, hôm nay Vạn Thông thương hội đóng cửa từ chối tiếp khách, đương nhiên nàng phải ngồi đây đón tiếp vị khách quý duy nhất trong thương hội.

Vân Mộ dịu dàng vuốt ve mái tóc của tiểu Tổ Vấn, bình tĩnh trả lời:

"Ta đương nhiên không phải là nam nhân, ta mới mười ba tuổi, miễn cưỡng có thể xem như một thiếu niên. . . Hoa đại tỷ, ta vẫn còn bé lắm, người cứ trêu chọc ta như vậy, thật không hay lắm a?"

"Phốc!"

Hoa Do Liên vốn đang uống trà, nghe Vân Mộ nói xong, trà trong miệng đều phun hết ra ngoài, không ngừng ho sặc sụa.

"Trêu chọc người? Người nói lão nương trêu chọc người?"

Hoa Do Liên nhất thời cảm thấy hưng phấn, hai má đỏ hồng, tay khẽ chống cằm nói: "Không sai! Lão nương trêu chọc người thì sao nào? Có bản lĩnh thì người cũng trêu chọc lão nương đi a?"

"Không có hứng thú!"

Vân Mộ thản nhiên liếc đối phương, rồi không do dự khép mắt lại.

Không thể phủ nhận, Hoa Do Liên thực sự là một vưu vật hiếm thấy, nhưng hiện tại Vân Mộ phải suy tính rất nhiều việc, căn bản không có hơi sức đi đùa giỡn với đối phương.

Đối mặt Vân Mộ dầu muối không thấm, Hoa Do Liên cực kì tức tối, cứ thao thao bất tuyệt nói không ngừng.

Tiếng ồn khiến cho tiểu Tố Vấn tỉnh giấc, đôi chân mại nho nhỏ khẽ nhúu lại, trong mắt còn mang theo vẻ mơ hồ.

"Ăn ăn. . ."

Quả nhiên như Vân Mộ đoán trước, ý niệm đầu tiên trong đầu tiểu Tố Vấn sau khi tỉnh lại là ăn, thế là hần lần lượt cầm lấy hoa quả trên bàn đưa cho nàng, tiểu cô nương không hề khách khí bắt đầu thưởng thức mỹ thực trong lòng.

Nhìn thấy Vân Mộ quan tâm tiểu Tố Vấn như vậy, con người Hoa Do Liên liền đảo một vòng, sau đó chậm rãi tới gần tiểu Tố Vấn hỏi: "Tiểu

nhadầu, người hẳn là muội muội của Mộc Đầu a? Người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Ăn. . ."

"Không phải muốn đòi đồ ăn của người, là hỏi người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Không ăn?"

". . ."

Hoa Do Liên im lặng rồi, trong lòng nàng cảm thấy khá mệt mỏi.

Nàng cảm giác bản thân không thể nào giao tiếp được với đôi huynh muội này, điều này khiến nàng cảm thấy cực kì thất bại. Bản thân nàng đã tung hoành trong thương giới hơn mười năm trường, loại người nào nàng còn chưa gặp qua, thế mà hết lần này tới lần khác nàng lại phải bó tay trước hai đứa bé tuổi còn choai choai này.

Nàng thầm nghĩ Phạm Trọng Văn đã sai rồi khi gọi nàng ra tiếp hai vị khách quý này, có lẽ nhờ đến một vú em còn hữu hiệu hơn.

Đang lúc Hoa Do Liên chìm đắm trong những suy nghĩ lung tung, như cảm giác được điều gì, Vân Mộ ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ: "Dựa theo thời gian thì bọn hắn cũng sắp đến rồi a?"

"Cái gì sắp đến? Người hẹn bằng hữu của người ở đây à?"

Hoa Do Liên tò mò hỏi, Vân Mộ nhìn đối phương cười nói: "Đương nhiên là những người đến đây tìm phiền toái, Hoa đại tỷ sẽ không nghĩ rằng Đổ gia cứ như vậy cho qua chứ hả?"

Hoa Do Linh khinh bỉ trừng mắt nhìn Vân Mộ, hừ lạnh nói: "Ta biết ngay, tiểu tử người đã xem thương hội chúng ta thành nơi tránh nạn rồi!"

"Không phải người muốn đuổi bọn ta ra khỏi cửa ngay bây giờ đấy chứ?"

Nghe Vân Mộ hỏi như vậy, Hoa Do Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói:
"Đương nhiên là muốn, tốt nhất là cho người một cước bay ra khỏi cửa, môngchông lên trời."

Vân Mộ lơ đãng, lại hỏi: "Vậy cuộc mua bán này các người có muốn tiến hành nữa hay không?"

"Muốn! Đương nhiên muốn!"

Trong lòng Hoa Do Liên lúc này tựa như núi lửa sục sôi: "Đỗ gia là cái thá gì! Bọn hãn nếu dám đến làm loạn, lão nương sẽ cho bọn hãn nát mông mà về."

Trong giọng nói của Hoa Do Liên dường như mang theo hơi nóng, hiện tại nàng chỉ hận không thể xông lên điên cuồng đánh cho Vân Mộ một trận.

Cuộc mua bán này không chỉ liên quan đến tiền đồ mà còn liên quan đến cả thực lực của nàng nữa. Phạm Trọng Văn đã hứa sẽ đưa cho nàng một quả trứng Bách Linh Tước có phẩm chất trác tuyệt, cho nên nàng chỉ ước giao dịch được tiến hành càng nhanh càng tốt, tốt nhất là làm luôn bây giờ!

Vào lúc này, nếu kẻ nào dám xông ra cản trở, Hoa Do Liên chắc chắn sẽ đem đối phương đập chết.

...

Vân Mộ đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn về con đường ở phía xa.

Hoa Do Liên sẽ không ngờ được rằng, người mà Vân Mộ đang đợi không chỉ có Đỗ gia, mà còn có cả Vân gia.

Đối với Vân gia, Vân Mộ luôn tràn đầy hận ý, chẳng qua cũng chưa đến mức đem bọn chúng để trong lòng, nếu không phải đã hứa với mẫu thân sẽ

lấy lại tất cả những thứ thuộc về hai mẹ con, Vân Mộ cũng không muốn lại có bất cứ quan hệ gì với Vân gia.

Ân oán tựa như nước chảy, theo thời gian sẽ dần trôi xa, lòng của hãn cũng không đặt tại bút ân oán này, còn rất nhiều thứ quan trọng hơn đang chờ đợi hãn phía trước.

"Tùng tùng tùng!"

Bỗng nhiên, một hồi tiếng gõ cửa dồn dập vang lên: "Hoa thủ tịch, Phạm chủ sự mời ngài qua gặp mặt, bên ngoài có mấy vị khách nhân, chỉ mặt gọi tên muốn gặp vị thiếu gia Vân Mộ này."

"Cái gì!? Bọn hãn quả thực có gan đến Vạn Thông Thương Hội làm loạn? Đi, xem cô nãi nãi trừng trị bọn hãn như thế nào, hừ hừ."

Hoa Do Liên dùng dùng nổi giận muốn xông ra ngoài, không ngờ Vân Mộ lại tiến lên phía trước nói: "Bọn hãn đã đến rồi có trốn cũng không hết chuyện, ta sẽ ra ngoài cùng với Hoa đại tỷ."

"A? Theo ta ra ngoài? Chẳng lẽ ngươi không sợ bị đám người Đỗ gia đánh chết? Nếu ngươi đã chết rồi, những vật mà ngươi giao dịch sẽ tặng không cho chúng ta a."

Hoa Do Liên tâm tình đã bình phục trở lại, tựa tiểu phi tiểu nhìn Vân Mộ, cảm xúc của nàng thay đổi cũng không khỏi quá nhanh đi a.

Vân Mộ đem tiểu Tố Vấn đặt vào giỏ trúc sau lưng, cực kì thất vọng trả lời: "Nếu thực sự ta phải chết ở chỗ này, vậy Vạn Thông Thương Hội cũng nên đóng cửa đi thôi, ngay cả khách nhân của mình cũng không bảo vệ được, còn làm cái gì sinh ý, nói cái gì mua bán."

"Hừ!"

Đột nhiên Hoa Do Liên phát hiện ra, mình và Vân Mộ đấu võ mồm, dường như chưa bao giờ chiếm được chút tiện nghi nào.

Trong lúc trầm mặc, hai người đã ra khỏi nhà thất, hướng phía dưới lầu đi đến.

...

Bên ngoài Vạn Thông Thương Hội lúc này bị vây đến nước chảy cũng khó lọt.

Hai nhà Đổ - Vân tuy không muốn rêu rao, thế nhưng không ít người lại cực kì thích náo nhiệt, muốn đến xem cho rõ ngọn ngành.

Vân Chính Kỳ cùng với Đổ Viễn mang theo vài tên văn bối đứng ở trước cửa, nhìn về Phạm Trọng Văn đứng ở đối diện, biểu hiện khá là ôn hòa, tuy nhiên cũng thể hiện nhất quyết sẽ không giảng hòa, chỉ hy vọng Vạn Thông thương hội có thể giao ra Vân Mộ.

Đối với mục đích của hai nhà khi đến đây, Phạm Trọng Văn đương nhiên đã sớm nhìn thấu, chẳng qua trong tình huống hiện tại, làm sao hẳn có thể giao người ra đây?

Chưa nói tới việc Vân Mộ là khách khanh của thương hội bọn họ, dù cho không có thân phận này, khi tiến vào trong thương hội đã là khách nhân, nếu như để mặc cho kẻ khác đe dọa, uy hiếp mang đi, như vậy khác gì đã đem bảng hiệu của thương hội đập phá chứ.

Thấy Phạm Trọng Văn cố ý kéo dài thời gian, Vân Chính Kỳ đã bắt đầu không kiên nhẫn được nữa.

Lúc này, Đổ Viễn ngữ khí uyển chuyển nói: "Phạm lão bản, mong ngài hiểu rõ, chúng ta cũng không có ý khiến cho quý thương hội khó xử, thế nhưng thiếu niên gọi là Vân Mộ kia xác thực đã tính toán hai nhà chúng ta,

nếu không thể đem hẳn trị tội ấy sẽ làm gương cho các Huyền giả khác ở Loạn Lâm Tập noi theo, điều này chắc chắn sẽ khiến cho Loạn Lâm Tập trở nên hỗn loạn, là một người làm ăn, chắc hẳn Phạm lão bản cũng không muốn nhìn thấy cảnh bất ổn a?"

"Người nói không sai!"

Phạm Trọng Văn khẽ vuốt cằm. Câu nói này của ông khiến cho đám người Đỗ Viễn hết sức vui mừng, nhưng khi câu nói kế tiếp cất lên, cả đám bọn họ liền lập tức xầm mặt lại.

"Lão hủ quả thực là một người làm ăn, tại trong buôn bán nói chuyện làm ăn, hiện tại Vân Mộ là khách quý của thương hội bọn ta, đương nhiên không có khả năng cho phép các người mang người đi ..."

Dừng một lát, Phạm Trọng Văn lại nói: "Hơn nữa, ta có thể nói cho các người biết, bây giờ Vân Mộ là khách khanh của Vạn Thông Thương Hội, được thương hội bảo hộ, bất luận kẻ nào muốn cùng hắn gây khó dễ, đều là địch nhân của thương hội chúng ta, nếu như cố ý gây ra hậu quả nghiêm trọng, nói không chừng lão hủ sẽ treo thưởng trên Hắc bảng a."

"Cái gì!? Hắn là khách khanh của các người, làm sao có thể!?"

Vân Minh Hiên thốt lên sợ hãi, trên mặt tràn đầy biểu tình khó tin. Vân Mộ mới bị đuổi khỏi Vân gia khoảng nửa năm, làm sao có thể bám được vào bảp đùi của Vạn Thông Thương Hội này? Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

"Không có gì là không thể!"

Một giọng nói nhàn nhạt từ bên trong thương hội truyền tới, mọi người nghe xong không khỏi nhìn qua, chỉ thấy một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi, lưng mang theo giỏ trúc đi đến bên người Phạm Trọng Văn, vậy mà trực tiếp đối mặt hai nhà Đỗ - Vân.

